

СТЕЛА КАМЕРЪН ОМАГЪОСАНА

Част 2 от „Семейство Росмара“

Превод от английски: Деница Попова, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Корнуол, 1789 година

— Затова ще те убият — каза й Гуидо. Приведен напред, той едва си поемаше дъх, докато бягаха с всички сили. — Ще убият и двама ни!

Рейчъл не се засмя. Обикновено, когато той се опитваше да я напътства, тя му се смееше.

— Може и да ни убият, ако ни хванат — съгласи се тя и се втурна зад прикритието на гъст жив плет, по който летните листа блестяха в мъглата на влажната корнуолска вечер. Притиснала вързопчето към гърдите си, тя рече: — Но няма да ни хванат. Защо дойде да ме търсиш? Не съм те молила да ме следиш тази нощ.

— Видях, че те няма, и се разтревожих. — Той добре знаеше, че тя не желае неговата загриженост, но просто не можеше да не й го каже. — Миранда те е видяла. Видяла е как се срещаш с някого. А след това си тръгнала насам с... с нещо в ръцете си.

— Миранда вижда прекалено много неща, които не я засягат. И говори прекалено много. Майлоу е същият. По-добре ще е и двамата да си гледат работата и да се занимават само с техните си магии. Вече ти казах, че се съгласих да направя онова, което ме помолиха. И то вече е сторено. Стига толкова приказки.

Гуидо поклати глава. Как само му се искаше тя да му позволи да се грижи за нея!

Скрити зад плета, те се свиха един до друг на земята и вдигнаха очи към фантастичните белокаменни кули и бойници на замъка Франчът, които се извисяваха в нощта.

— Не мога да повярвам, че си успяла да влезеш в това страшно място и не си се изгубила — обади се Гуидо, замислил се за стотиците стаи и коридори, стълбища и зали из огромната крепост, разположена на хълма над морето. — Цяло чудо е, че не са те забелязали. Защо тази твоя приятелка те е помолила да сториш подобно нещо?

Откъм вързопчето се чу приглушен плач и Рейчъл вдигна детето към рамото си.

— Не съм споменавала никаква приятелка — отвърна тя. — Казах, че я познавам и, че тя искаше да ѝ свърша една работа. Вече ми плати добре за това. Сега имам повече злато, отколкото можем да съберем за цяла година, подавайки паничките си по панаирите.

— Панаирите са добри за нас — измърмори той.

— Пътуваме от град на град. Нямаме дом и всички, които ни видят, ни презират.

— Хората се радват, когато пристигнем. — Този спор съвсем не бе нов. — Всяка година ни очакват. Ние ги забавляваме, а и самите ние сме доволни.

Тя се изсмя рязко и отсечено.

— Ти си доволен. Само че не ти си този, около чието тяло се увиват змиите. Не теб зяпат мъжете, които във всеки случай идват не да гледат змиите.

Той се докачи.

— Аз съм змиеукротителят. Ти си ми просто помощничка. Когато дойде при мен, беше доволна, че намери място, където да си в безопасност от онази твар, дето те използваше.

— Не съм в безопасност — промълви тя. — Никога няма да съм в безопасност.

Искаше му се да може да я утеши, да ѝ угоди, но на Рейчъл никога не можеше да бъде угодено. От него тя не искаше нищо друго, освен нищожната сигурност, която можеше да ѝ предложи. Тя не желаше това, което той така отчаяно копнееше да ѝ даде — своята любов.

— Ела — рече той. Гърлото му се бе стегнало от учестеното дишане, а сърцето още се свиваше от ужас. — Скоро някой ще види, че детето е изчезнало, и тогава ще вдигнат на крак целия замък. Ще тръгнат да ни търсят и първото място, където ще дойдат, ще е нашият лагер. Какво ще правим? Трябваше да те спра!

— Не би могъл да ме спреш, защото не знаеше какво смятах да направя. А и те няма да дойдат. Никога няма да разберат какво съм сторила, казвам ти.

Те отново обърнаха гръб на замъка и продължиха нататък, приведени над земята. Бебето вече плачеше тихичко, но безспир, затова Рейчъл зацъка с език.

— Пак те питам — обади се Гуидо. — Защо те е помолила онази жена да сториш подобно нещо?

— Казах ти, искаше да свърша работата и ми плати за труда.

— Ядосваш ме, като нарочно се правиш на глупава, Рейчъл. Жената е искала да отнемеш детето от собствената му майка. Защо?

— Майката на детето вече е мъртва — напомни му тя. — А аз не мога да отговоря на въпроса ти, просто защото не знам. Както и да е, това не ме интересува. А сега трябва да се разделим. Ще е по-добре да вляза в лагера сама и от друга посока.

Той се закашля. От влажния корнуолски въздух дробовете му винаги се стягаха.

— Няма да успееш да скриеш бебето от останалите.

— Знам. — Тя тревожно се огледа около себе си. — Моля те, остави ме сама.

— Какво ще им кажеш? Ами ако се досетят кой е?

— Той вече е никой — изсъска тя. — Вече е едно нищо точно както всички нас.

— Той е...

— Дръж си езика зад зъбите! И остави всичко на мен. Сега ще имаме достатъчно пари да си купим по-хубав кон, пък може да стигнат дори и за нови обувки.

— Детето ще се нуждае от...

— На него нищо няма да му трябва — гласът ѝ прозвуча някак безжизнено.

Той грабна ръката ѝ и я издърпа към себе си.

— Бебетата порастват. Скоро ще му трябва дрехи, а ще трябва и да яде. Колкото повече расте, толкова повече ще яде.

— Няма — заяви тя, а черните ѝ очи изгаряха неговите.

Сякаш ледена ръка стегна стомаха на мъжа.

— Момчетата имат огромен апетит.

— Да, но това нас няма да ни засяга. Платиха ми добре, приятелю. Много добре.

У него припламна слаба надежда.

— Сигурно затова вързопът, който ти даде жената, беше толкова голям. Защото в него е имало много злато. Трябва да е бил доста тежичък. Хайде, бързо ме заведи на мястото, където си скрила златото. Трябва да се махаме оттук.

— Във вързопа нямаше злато. Имаше дете. Едно невръстно момченце.

Той разтри с ръка очите си и се опита да се съсредоточи.

— Значи си занесла детето в крепостта? А после отново си го изнесла?

Приведена, Рейчъл продължи напред.

— Занесох едно дете вътре. После изнесох едно дете навън.

Смисълът на думите ѝ му се проясни и сърцето му сякаш се преобърна в гърдите.

— Ти си полудяла! Наистина си луда, ако смяташ, че никой няма да усети размяната.

— Никой няма да разбере. — Тя рязко се изсмя. — Те са от онези хора, дето плащат на разни слуги да се грижат за децата им. А слугите, даже и да забележат, че нещо не е наред, няма да си признаят, че са оставили бебето, за което е трябвало да се грижат, да бъде разменено.

Гуидо с мъка си пое дъх и рече:

— И сега трябва да дадеш това дете на някой друг? Някой друг, който да се грижи за прехраната на едно растящо момче?

— Не. И да. Задачата скоро ще бъде изпълнена. Платиха ми много, за да направя така, че детето да изчезне. — Тя разпери дългите пръсти на ръката си върху шаващото бебе. — Жената каза да се погрижа тялото никога да не бъде намерено.

1

Лондон, 1823 година

— Негова светлост херцог Франчът — обяви лакеят с носов глас откъм входа на претъпканата бална зала.

— Тук е — рече Кейлъм Инес толкова тихо, че единствено мъжът до него чу думите му. След това си пое дъх и му се стори, че това е най-трудното вдишване в живота му. — Негова светлост херцогът. Мъжът, който живее моя живот.

— Ех — замислено промълви Струан, виконт Хънсингор. Той тежко отпусна ръката си върху раменете на Кейлъм и много тихо рече: — Как мислиш, би ли желал да си върнеш този живот?

Кейлъм огледа едрия русокос мъж, който крачеше наперено през отдръпващата се встрани тълпа, изпълнила обзаведената в синьо кадифе и позлата стая в Чандъс Хаус.

— Тепърва ще разберем това — отвърна той, макар че до този момент бе почти сигурен, че му се иска просто да види от плът и кръв само веднъж човека, заел полагащото му се място, още когато и двамата са били бебета. — Прилича на магаре — добави той, и то съвсем не тихо.

Струан се изкикоти.

— Внимавай — каза той така тихо, че само Кейлъм да го чуе. — Всички знаят, че този човек е опасен. Пък и ти не можеш да си сигурен дали си прав в така нареченото си откритие.

— Сигурен съм.

— Нямаш никакви доказателства.

Кейлъм вдигна брадичка.

— Ще ги намеря. Я го виж! Запътил се е право към принца, сякаш всички са чакали само него да пристигне.

— Естерхази, изглежда, няма нищо против — отбеляза Струан, докато оглеждаше обкичения със скъпоценности австрийски посланик. — Бих казал, че това не е първата им среща. Несъмнено имат нещо общо — среща на двама велики мъже, не мислиш ли?

— Не виждам нищо смешно — рече Кейлъм, като изправи гръб. — Той е просто един надут петел, и аз го мразя.

— Иска ти се да го мразиш — поправи го Струан. — Но се съмнявам, че искаш да мразиш и прелестната лейди Филипа. Какво изобилие, а? Изобилие от коси, от очи, изобилие от устни. Изобилие от бяла плът. О, каква плът! За един мъж подобни гърди биха се оказали малко... свръх възможностите, а?

— Като за бивш свещеник си удивително вещ в оценката на женските форми.

— Бивш свещеник. Да, наистина, бивш. Нека не забравяме, че бях свещеник само за съвсем кратко и, че от известно време вече не съм — тъмните очи на Струан блестяха насмешливо. — Аз поне признах пред себе си плътските си слабости. Но кога ли и ти ще се изправиш пред своите, приятелю?

Кейлъм умишлено отмести поглед от интелигентното красиво лице на виконта и се съсредоточи върху човека, известен като херцог Франчът — както и върху русата, похотлива на вид, жена, увиснала на ръката му.

— Абсолютен галфон — рече той по адрес на херцога.

— Хайде, стига — рече Струан. — Не отбягвай това, което е по-важният въпрос в случая. Какво мислиш за неговата прекрасна годеница?

— Прекалено крещяща — накратко я определи Кейлъм. — И явно прекалява с боичките по лицето.

— Но все пак той продължи да разглежда жената. Щеше му се да си каже, че тя не представлява нищо за него. Но това би било лъжа.

— И така да е — съгласи се Струан, — но все пак леглото на един мъж ще е доста по-топличко, ако и тя е там. А ако бедрата й са също така бели и заоблени като гърдите й... е, човек може да си представи каква наслада би открил корабът му в подобно пристанище.

— Повече те харесвах като свещеник — рязко отвърна Кейлъм, но почувства някакво раздвижване и между собствените си бедра.

Франчът разговаряше с принц Естерхази като с равен, а и очевидно се смяташе за такъв. Докато говореше, се оглеждаше наоколо и кимаше на мъжете, чиито погледи улавяше, а жените преценяваше с безочлива неприкритост.

Оркестърът отново засвири и към дансинга се отправиха множество двойки, чиито префинени тоалети си съперничеха по разкош. Полюшваха се големи пера и обсипани със скъпоценности тюрбани проблясваха, сякаш намигаха. Коприни, сатени и пищни брокати се развяваха в танца.

— Е, нали го видя — рече Струан, като гледаше право пред себе си, — вече може ли да си вървим?

— Не още — отвърна Кейлъм, загледан в жената, привлякла вниманието му. — Очевидно тя го обожава. Но той, като че ли не ѝ обръща особено внимание.

— Той се държи точно като човек, вече опитал плодовете, а и знае, че би могъл да им се радва по всяко време.

Кейлъм се намръщи.

— Ах, да — обади се отново Струан. — Това те тормози, нали? Мислиш си, че този човек ти е взел и още нещо, което би трябвало да е твое.

Кейлъм не се решаваше да отговори.

— Странно — рече Струан. — Очаквах мъж като Франчът да си избере по-елегантна жена за своя херцогиня. Някоя по-изискана и грациозна.

— Тази не притежава никаква грация — мрачно отвърна Кейлъм. — А и той не я е избирал.

— Не, не, наистина. Какви ги говоря? Сгодили са ги още като деца. А тя върви в комплект с огромна зестра, доколкото знам.

— Наистина огромна, драги — обади се някакъв мъж, който стоеше наблизо. Представляваше префърцунено създание, стегнато в абсурден жакет, издут на гърдите като на пуяк. Той обърна напудреното си и разкрасено с руж лице към Струан. — Срещали ли сме се вече? Аз съм Уокингъм. Сигурен съм, че ви помня отнякъде.

— Хънсингор — представи се Струан, без да се усмихва. — И се съмнявам, че сме се виждали. Имението ни е в Къркълди.

— Шотландия! — възкликна мъжът и присви червените си устнички. — Сигурно вие сте момчето на Стоунхейвън.

— Братът на Стоунхейвън. Брат ми Арън наследи титлата. Баща ни почина преди няколко години.

— Ах, простете! Как само лети времето! Та значи, вие се интересувате от лейди Филипа Чонси?

Струан хвърли към Кейлъм кратък предупредителен поглед.

— Просто любопитствах. Все пак нали се очаква това да е събитието на годината: бракът между две толкова стари семейства.

— Събитие, доста по-значимо за Франчът, отколкото за момичето, предполагам — рече Уокингъм. — Целият свят знае, че корнуолските земи на стария Чонси са обещани на семейство Франчът.

— Нима това има някакво значение? — попита Кейлъм, подушил човек, който обича да се представя за всезнаещ по отношение на най-новите клюки.

— Някакво значение? — Уокингъм въртна напред единия си хълбок и шумно се изсмя. — Мислех, че вече всеки знае!

Кейлъм се въздържа да спомене, че самият той е просто никой и вместо това рече:

— Поосвежете паметта ми!

— На Франчът му трябва пристанището, за да изнася всичкия този прекрасен калай от земите си в Корнуол без много разходи, нали знаете — след тези думи Уокингъм се престори на леко отегчен, но малките му очички блестяха. — А пристанището е в земите на Чонси. Всичко вървяло по мед и масло, докато съществувало споразумение Франчътови да защитават земите на Чонси от нашественици. Франчътови имали свободен достъп до имението им, че и правото да използват пристанището, както намерят за добре. Но пък вече едва ли има нужда от закрила срещу нашественици. Това би могло доста да промени положението, нали знаете. Само че бащата на настоящия херцог проявил завидна далновидност и се сетил овреме да се погрижи достъпът му до удобното пристанище да не попадне в алчни ръце, алчни ръце, които да не му дължат нищо.

Кейлъм почака Уокингъм да продължи, но когато видя, че той явно няма такова намерение, попита:

— Искате да кажете, че бащата на лейди Филипа е решил да ѝ даде като зестра всичките си земи?

Уокингъм се олюля, отново развеселен от въпроса.

— Как ли пък не, нищо подобно! Чонси няма никакво намерение да се раздели със земите си в Йоркшир. Но земите в Корнуол вървят в комплект с момичето, а това означава, че отиват при Франчът в деня, в който той се ожени за нея. Той вероятно би потърсил начин да се

отърве от годежа независимо дали има, или няма споразумение, стига само бъдещето му да не зависеше изцяло от това пристанище.

— Бих казал, че условията на споразумението ни най-малко не са затормозяващи от негова гледна точка — отбеляза Струан. — Тя определено е запомнящо се създание.

Уокингъм повдигна вежда.

— Така ли смятате?

— Да, наистина — Струан кимна към Франчът и придружителката му. — Струва ми се, че в нея има повече, отколкото може да се запомни само от един мъж, не мислите ли?

Уокингъм последва погледа на Струан и по лицето му се разля широка усмивка.

— Мислите, че... О, не, нищо подобно! Онова не е годеницата. Тази е лейди Хорвил, нали знаете. Вдовицата на стария Хорвил. Това трябва да послужи като урок на по-старичките господа, на които все още им се ще да забият някое сочно младо парче. Довърши го за нула време, казвам ви.

Един лакей вдигна от камината съда, в който се затопляха благоуханни растения, и като го вдигна високо над главата си, се запромъква между гостите. Тежкия аромат на сандалово дърво и рози се понесе из въздуха, и без това вече пренаситен с миризми. Кейлъм почувства, че му става твърде горещо. Тълпата се люшкеше в препълнената зала и какофонията от гласове се извисяваше пискливо над музиката.

— Нима искате да повярваме, че... че херцогът е дошъл на бал в компанията на жена, за която не е сгоден?

— Така е, за Бога! Ако познавахте Франчът, нямаше ни най-малко да се изненадате. Баща му също от време на време си беше доста див, но никога не е имало и капчица съмнение, че е истински джентълмен с душа на учен. А този син е развратник до мозъка на костите си. Момичето на Чонси е ей там.

Кейлъм почувства ледено бодване между плещите си. Обърна се, за да огледа тълпата зад гърба си.

— Искате да кажете — бавничко рече той, — че годеницата на Франчът вече е тук, а той пристига с друга жена?

— Готов съм да се обзаложа, че тези двамата тъкмо се измъкват от леглото. Изглежда, почувствал се е длъжен да я доведе.

Кейлъм не обърна внимание на забележката му и попита:

— Коя е лейди Филипа?

— Хмм — Уокингъм потупа с нагиздения си с пръстени показалец отпуснатата си долна устна. — А, да, ето я там, преструва се, че е една от статуите в нишата до прозореца. Очевидно бабата на Франчът, вдовицата, е довела момичето. Нейна светлост е седнала до графиня Балар. Точно до прозореца. Лорд Чонси е изследовател, когато не е ангажиран с някаква работа в парламента. Вдовец. Жена му била любовта на живота му, така разправят. Не щял и да чуе да се ожени повторно. Само с едно дете. Друг човек би сметнал, че е длъжен да създаде поне един наследник от мъжки пол, но не и Чонси. Изглежда, не му пречи, че ще остави всичко само на една жена и на Франчът.

Кейлъм беше прекалено погълнат в търсенето на дама, която да се преструва на статуя, за да слуша особено внимателно небрежните забележки на Уокингъм.

— Кой прозорец по-точно? — попита той.

— Ето там — рече Уокингъм, като грубо посочи с пръст. — Бежова рокля. Черна коса. Абсолютно нищо особено, освен диамантите. Предполага се, че Чонси е дал на момичето семейните диаманти и ѝ е казал да ги носи. Много странна птица е този Чонси. Говори се, че дъщерята направо била оставена да се възпитава сама. А сега Чонси даже не е в страната. Очаква се да се върне навреме за венчавката, но не бих се обзаложил.

— Вече наистина трябва да тръгваме — намеси се Струан. Невъзможно бе да не забележи човек строгия тон на приятеля му, но Кейлъм все пак не му обърна внимание.

— Бежова рокля — промълви той, оглеждайки жените една след друга. — Черна коса. Диаманти... О, божичко, диаманти!

— Не може да не ги забележи човек, а? — обади се Уокингъм, като гледаше наперено иззад невероятно дългия си нос. — Няма мъж, който би подминал възможността да мушне тези хубавки камъчета в семейната съкровищница. Разбира се, всички знаят, че съкровищницата на Франчът вече е достатъчно дълбока, че да се удавиш в нея. Но на него му трябва пристанището на лейди Филипа. Е, предполагам, няма никаква опасност Франчът да не получи и момичето, и диамантите. За него ще е катастрофа, ако не стане така.

Кейлъм чу какво каза Уокингъм, но откри, че е загубил интерес към информацията, която би трябвало да го интересува преди всичко друго на света.

Лейди Филипа Чонси беше висока и стройна, може би прекалено слаба. Косата ѝ беше, както бе казал Уокингъм, черна. Черна и блестяща, пригладена стегнато назад, за да разкрие едно лице с ясно очертани скули и брадичка, по което сякаш нямаше абсолютно никакъв грим.

Въпросните диаманти бяха инкрустирани върху удивително колие като паяжина, с многобройни остри връхчета, които едва докосваха скромното деколте на семплата сатенена рокля.

— Малко подло, от негова страна, не мислите ли? — с въздишка рече Уокингъм. — Не мога да виня човек като Франчът, че предпочита жена като Хорвил, но, по дяволите — чак пък да се перчи с нея пред момичето?

Кейлъм стисна зъби и започна внимателно да наблюдава лейди Филипа.

А лейди Филипа внимателно наблюдаваше годеника си и неговата придружителка.

— Изглежда ужасно разстроена, мен ако питате — рече Уокингъм. — Казват, че е тихо създание. Книжен плъх, или нещо подобно. Била затворен човек, но си личи, че е хвърлила око на херцога. И сега направо е бясна.

— Не бих казал — обади се Струан иззад Кейлъм. — Бих казал, че е... хм, какво би казал ти за лейди Филипа, Кейлъм?

— Че е оживена — отвърна Кейлъм, като изненада дори и себе си. — Проклет да съм. Изглежда оживена. И нетърпелива.

— Точно така ми се стори и на мен — рече Струан. — А сега трябва да тръгваме.

Кейлъм се обърна така, че Уокингъм да не вижда лицето му, нито пък да го чува.

— Имай търпение, Струан. Та ние току-що пристигнахме! Със сигурност никак няма да е прилично, ако си тръгнем веднага.

— Не мисля, че ми харесва погледът ти. Обеща ми, че ако мога да ти уредя просто да го видиш — само да го видиш — ще бъдеш доволен. Каза, че с това мисията ти приключва.

— Благодаря ти, че ни издейства покани — рече Кейлъм, като се усмихна великодушно. — Но сега разбирам, че май съм те излъгал.

— Знаех си! — възкликна Струан. — Въобще не трябваше да се замесвам в това.

— Не съм те молил за помощ — напомни му Кейлъм. — И сам съм успявал да получа достъп до разни соарета в Лондон. Ти не си единственият ми познат и аз не съм човек, напълно лишен от контакти.

Струан изсумтя презрително.

— „Ужасно опасен негодник“ е изразът, с който съм чувал да те определят, приятелю. И съм го чувал от устата на не един наблюдателен баща, ако не греша.

— Не говорех за буйните дни на младостта си — рече Кейлъм, който се почувства леко засегнат. — Имах предвид приключенията около търсенето на невеста за Арън. Но както и да е. Защо не се върнеш на Хановър Скуеър и да ме почакаш там? Обещавам да не върша пакости в твое отсъствие.

— Въобще не си въобразявай, че съм чак толкова изкуфял, та да те оставя в подобна компания, и да ти имам доверие. Тръгвай с мен — веднага!

— Не мога.

— Защо?

Кейлъм скръсти ръце и подпря с юмрук брадичката си.

— Не мога да дойда с теб, защото вероятно съм сгрешил. Това може би е само началото на всичко, което смятам да сторя.

Струан изпъшка.

— Франчът е злодей. Той е покварен развратник. А дуелите са едно от любимите му забранени развлечения. Умолявам те, не прави нищо, с което да привлечеш вниманието му. Не и преди да сме готови, ако въобще решим, да се разправяме с него.

— Ще имам предвид предупрежденията ти.

— Какви ги говоря? — простена Струан. — Ние няма никога да се разправяме или да имаме каквото и да е вземане-даване с него. Ти ми даде дума, че всичко, което искаш, е само един поглед към този човек. А после, каза, ще си тръгнем незабавно.

— Винаги много ме е бивало да дрънкам врели-некипели — рече Кейлъм, и отново се загледа в лейди Филипа Чонси.

— Нищо подобно! — Очевидно Струан се разпалваше. — Ти си, или поне с течение на времето стана, един от най-благоразумните и уравновесени хора. Ти, и само ти си човекът, който успя да предотврати преминаването на наследството на брат ми в ръцете на омразния ни братовчед. Откак татко почина, ти винаги си ни ръководил по най-мъдрия начин и...

— И съм просто човек, а не светец. — Оживена. И невероятно нетърпелива. Точно така трябваше да бъде определено настоящото настроение на лейди Филипа Чонси. — Бихте ли ни извинил, милорд — каза Кейлъм на Уокингъм. После здраво хвана Струан за лакътя и го поведе към едно място, където се озоваха точно между лейди Филипа и нейния годеник.

— Мили Боже! — Струан моментално обърна гръб към момичето. — Мисли, човече! Ако въобще имаш мозък, с който да мислиш. Ще те види, че я зяпаш.

— Тя е прекалено заета — отвърна Кейлъм, а погледът му се насочи към една бързо потропваща сатенена пантофка.

— Вероятно се чувства ужасно неловко — рече Струан. — Унизена, без съмнение. Направили са я за посмешище пред половин Лондон.

— Но не тя представлява срамна гледка. И си го знае. Ако не греша, тази дама е отегчена от събитията около себе си и желае да се занимава с неща, които ѝ се струват по-важни.

Струан смуши с пръст рамото на Кейлъм.

— Ти, сър, страдаш от прекалено развнтено въображение. Не знаеш абсолютно нищо, за когото и да е от тези хора, нито пък за това, какво може или не може да си мислят или да искат.

— Прекарва доста време на чист въздух — рече Кейлъм. — Кожата ѝ е с онзи много светъл тен, присъщ на хората с изключително тъмна коса, но изглежда здрава и чиста. Веждите ѝ са като черни крила — много нежни.

— О, Боже!

— Носът ѝ е доста изострен, но ни най-малко неприятен на вид. Също и брадичката. Като цяло, лицето ѝ е овално, а линията на косата ѝ е от онзи тип, при който косите се извиват встрани от средата на челото. Наистина много привлекателно.

— Ти никога не си... Или поне почти никога не си проявявал интерес към някоя определена жена. Не и откак Алис...

— Бъди така любезен да не споменаващ този епизод. Скулите на лейди Филипа са заоблени. Това ми харесва. Устните ѝ са по-пълни, отколкото е модерно. Това също ми харесва. А наситено сини очи в комбинация с толкова тъмна коса винаги са ме интригували.

— Уокингъм каза, че тя не е нищо особено.

Кейлъм бавно вдиша през носа си.

— Сгрешил е. Красотата ѝ е някак загатната. Може би изглежда малко крехка, но това създава приятно впечатление. Представям си я мека... Точно като гъвкава синеока черна котка. Ммм. А и явно има дух. И това ми харесва.

Пръстът на Струан отново смушка Кейлъм, този път като железен шип.

— Накъде биеш с тези забележки? Никога не съм те чувал да говориш така.

— Но и никога не съм се вглеждал в жена, която ми е била обещана още в деня на раждането ѝ.

— О, Боже!

— Престани да го повтаряш.

— Измислил си си някаква представа за себе си... кой знае от какви клюки и слухове. Няма никакво доказателство, че си друг някой, а не Кейлъм Инес.

Добре познатото стягане в стомаха отново го споходи.

— Кейлъм Инес, един човек без минало.

— Твоето минало е с нас. Ти стана един от нас още когато беше невръстно момче.

— Вие наистина бяхте добри с мен — съгласи се Кейлъм, а и това беше самата истина. — Но аз не съм един от вас. Аз съм бил подхвърлено дете, болно дете, оставено върху замръзналата пръст пред конюшните на замъка Къркълди. Облечен в дрипи и увит само в някакъв износен църковен презраменик, който да пази тялото и душата ми. Дори името ми е лъжа. Някаква си бележка, надраскана с разкривен почерк и мушната в дрехите ми, Кейлъм Инес. Това не е моето име, казвам ти.

— Кейлъм...

— Тя има забележителни очи.

— Ще те види, че я гледаш!

— Вече ме видя — рече той и почувства как около него сякаш всичко застина.

— Мили Боже! — изсъска Струан. — Моля те да тръгваме. Веднага!

— И да позволя да е отритната два пъти за една вечер? Не мисля.

Крачето ѝ спря ритмичното си потропване. Тя не се изчерви, нито сведе очи, нито пък примигна с гъстите си черни мигли. Дори не вдигна ръка, за да докосне баснословното си диамантено колие, нито пък отвори бежовото си дантелено ветрило.

Устните ѝ се разтвориха лекичко — съвсем леко, — като разкриха мънички бели зъби. Очите ѝ се спряха с открито любопитство на неговите и дясната ръка на Кейлъм моментално се притисна към стомаха му, покрит от бялата жилетка под фрака.

— Кейлъм?

Той не обърна внимание на Струан, а с решителни крачки се приближи към лейди Филипа Чонси и застана на известно разстояние пред нея.

Върхът на гладката ѝ черна коса вероятно би достигнал точно до брадичката му. От новото си място по-близо до нея той забеляза, че косата ѝ проблясва със синкав оттенък. Завита високо над тила и закрепена със семпъл, макар и инкрустиран с диаманти гребен, тя падаше по раменете на лъскави тежки къдрици.

Без да е имал такова намерение, той се приближи и ѝ предложи ръката си.

Тя я пое и му позволи да я притегли достатъчно близо до себе си, повдигна лице и го погледна в очите.

Черните ѝ ресници отчасти прикриваха, като прозрачно було, тъмносините ѝ очи. Някои може и да я смятаха за невзрачна. Но Кейлъм не беше от тях.

— Къде сме се срещали, сър?

За момент му се стори, че е чувал нейния лек ясен глас на друго място — и в друго време. Но след миг се сети да се усмихне.

— И аз тъкмо смятах да ви попитам същото, лейди Филипа.

Тя понечи да се усмихне, но отново стана сериозна.

— Значи съм права. Наистина сме се срещали. Но вие имате предимството да помните името ми, сър, докато аз не мога да се сетя за

вашето.

— Аз съм Кейлъм Инес — рече той и се поклони. — Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

Без дори да погледне към своята възрастна придружителка, тя мушна ръката си в неговата и го последва към дансинга. Там се наредиха сред двойките, които тъкмо се завъртаха в първите стъпки на дързък валс.

Кейлъм се поколеба само за миг, преди да обгърне кръста на партньорката си.

Очите ѝ се разшириха, и той видя как тя си пое дъх някак рязко и отсечено. Но щом ѝ се усмихна, тя отвърна на усмивката му и след това се съсредоточи така напрегнато върху стъпките на танца, та чак челото ѝ се набръчка и дори прехапа долната си устна.

— Лека сте като перце, лейди Филипа — отбеляза той, докато я въртеше в ритъма на валса. — И очевидно прекрасно умеете да танцувате валс.

Лицето ѝ се повдигна към неговото.

— Никак не е учтиво да се присмивате на непохватна танцьорка като мен, Кейлъм Инес — каза тя и се разсмя.

Кейлъм направо забрави да се движи.

Когато се смееше, очите ѝ се затваряха и нослето ѝ се набръчкваше. Неподправената ѝ веселост изглаждаше всяка следа от острота в лицето ѝ. А смехът ѝ бе така завладяващ и волен, сякаш чуваше звънливия смях на сладкогласните селски моми в Къркълди.

Той я обвини още по-здравно в прегръдките си и я завъртя без никакво усилие. Плъзгаше се с нея по подиума с повече грация и умение, отколкото сам бе предполагал, че притежава.

— Ето, виждате ли — каза той и се засмя, — вие сте богинята на танца. Летите като истинска фея на музиката из нощта!

— А вие лъжете, сър — рече тя, после бързо сведе глава, а страните ѝ поруменяха. — О, простете!

— Няма да ви простя — заяви той. — Не и докато не ми се извините, както подобава.

— А как да го сторя?

Гърлото му пресъхна.

— Като се съгласите да се срещнете с мен отново. Като ми позволите да ви посетя.

Устните ѝ останаха разтворени, и той почти чуваше как мислите ѝ се тълпят в надпревара в съзнанието ѝ. Тя не знаеше какво да отговори. Това поне беше някакво предимство.

— Къде сме се срещали? — попита най-сетне тя. — Въобще, срещали ли сме се?

— Не зная — излъга той. — Срещали ли сме се? А може би просто е трябвало да се срещнем, защото очевидно сме съвършено подходящи един за друг?

— Това е непристойна забележка, сър.

Той почувства, че го обзема безразсъдство.

— Нека се престорим, че не е непристойна. Бих искал да узная наистина много за вас, лейди Филипа.

Тя пребледня.

— Моля ви, кажете ми къде сме се срещали? Не сме се виждали друг път, нали?

— Не — сериозно ѝ отвърна той. — Но се почувствах така, сякаш това наистина се е случило. А вие?

— И аз.

— А как само бих желал да сме се запознали по-рано! Сякаш винаги съм го желал. Радвам се, че вече се случи.

— Аз съм сгодена и скоро ще се омъжа — каза тя, а изражението ѝ вече бе съвсем нещастно.

— Ах! — Кейлъм продължи да се усмихва и да я върти по паркета. — В такъв случай аз съм отчаян. Посочете ми този щастливец. Ще го поздравя, а после ще поискам да се откаже от вас.

Тревогата и веселието се бореха за надмощие по лицето ѝ. Пръстите ѝ се свиха върху рамото му.

— Вие сте ужасен ласкател, сър. Но... — тя се поколеба, после поклати глава. — И аз се радвам, че се запознахме, дори и да е било само за един танц. Щях да се чувствам ужасно, ако, щом погледна назад към живота си, не си спомням нито един танц, изигран само за удоволствие, и то с мъж, който не иска нищо от мен. — След тези думи устните ѝ мигновено се затвориха и нещо, което много приличаше на ужас, накара очите ѝ да заблестят.

В този миг Кейлъм сякаш се отдалечи от множеството танцуващи около тях и те заприличаха само на далечна плетеница от цветове. Музиката заглъхна, останала извън малкото разстояние между

него и лейди Филипа, и сякаш двамата останаха съвсем сами. Тя не беше щастлива. Не чувстваше в себе си сили да промени бъдещето си. А мъжът, който щеше да овладее нейната красива душа, да я покори и да я опитоми, нямаше никакво право да я притежава.

Кейлъм не разбра кога точно се е случило това, но музиката беше спряла.

Танцьорите се бяха отдръпнали на известно разстояние от него и лейди Филипа. Шумоленето на разкошните платове се сливаше с приглушения шепот, понесъл се около тях.

— Вие там, сър! — разнесе се властен глас. — Ще съм ви много благодарен, ако пуснете годеницата ми!

Макар че сърцето му се беше разтуптяло здравата, Кейлъм почти се зарадва. Като задържа ръката си върху кръста на лейди Филипа, той се обърна с пълното съзнание кого точно ще види пред себе си.

Негова светлост херцог Франчът удостои своята годеница с нещо, което едва ли можеше да се нарече и кимване, както и с поглед, който недвусмислено обещаваше доста неприятни последствия.

— Какво ли си въобразявате, скъпа моя? — каза ѝ той, след което се обърна към Кейлъм: — А вие, сър, сте негодник. Нима се правите, че не знаете, че вниманието на една сгодена жена принадлежи изцяло на годеника ѝ?

Кейлъм надникна в хладните бледосини очи и разбра какво означава абсолютната омраза.

— Вината, ако въобще може да се говори за някаква вина, е изцяло моя — рече той. — Моля ви да не укорявате лейди Филипа за един невинен...

— Тихо! — изрева мъжът. Ръстът и осанката му бяха внушителни, но в красивите му черти имаше и някаква отпуснатост, която издаваше склонност към лакомия и пианство. — Когато се обръщате към мен, ще казвате ваша светлост. Не, че ще имате кой знае колко поводи да се обръщате към мен. Зададох ви въпрос относно вашето разбиране за годежа.

Кейлъм отмести ръката си от така топлото тяло на лейди Филипа и направи небрежен, едва загатнат, поклон.

— Вие казахте, че вниманието на една сгодена жена принадлежи изцяло на годеника ѝ. — Той умишлено погледна право към лейди Хорвил, която стоеше на няколко крачки от херцога, а простовато

красивото ѝ лице се бе сбръчкало в недоволно. — Та, както казахте — Кейлъм ѝ кимна, но продължи да говори на херцога, — вниманието на една сгодена жена изцяло принадлежало на годеника ѝ.

— Какво щастие, че имате толкова ясна памет — Франчът стискаше една бяла кожена ръкавица в юмрука си.

— Наистина — съгласи се Кейлъм. — А и бих добавил според моите разбирания по темата, че хармонията между половете е най-вероятно да бъде постигната, когато съществува взаимно внимание. Като се има предвид това, бих предположил, че хармонията между вас и лейди Филипа сигурно е направо за завиждане.

Възцари се гробовна тишина.

Кейлъм видя как ръката на херцога, стиснала бялата ръкавица, се повдигна.

Франчът смяташе да го предизвика на дуел.

Ръката започна подчертано бавното си движение надолу.

— О, Божичко! — чу се силен мъжки глас. Неясно петно в черно и бяло залитна между Кейлъм и Франчът. — Гръм и мълнии! — възкликна мъжът, размахал ръце. Истински фонтан от шампанско се изстреля от една внушително голяма чаша и обля перфектно подредените руси къдри на херцога, потече по шокираното му лице и по преди това безупречната му, обсипана с рубини, широка вратовръзка, по тъмносиния му жакет и по златотканата му жилетка. Коприненият му пояс в червено и златно, украсен с инкрустирани със скъпоценности гербове и емблеми, показващи ранга му, може би никога нямаше да възвърне първоначалното си великолепие.

— Мили Боже! — изпелтечи херцогът, като замахна към нападателя си. — Ама че тронав идиот! Махни ръцете си от мен!

— Ах, простете! — Последва паническо размахване на снежнобяла кърпичка. — Позволете да подсуша рубините ви!

Мускулчетата по страните на Кейлъм потрепнаха. Тихо хихикане до него го накара да се обърне и да погледне лейди Филипа.

— Махай се! — реवेशе херцогът. — Махни се, казвам ти, ти... ти...

— Хънсингор, ваша светлост. Виконт Хънсингор.

Струан хвърли един особено недоброжелателен поглед към Кейлъм, който на свой ред послушно се обърна... и попадна право в обятията на усмихващата се Анабел, лейди Хорвил.

2

— С радост бих ви придружила до трапезарията — каза лейди Хорвил, облягайки се върху ръката на Кейлъм и поглеждайки го изпод начернените си мигли. — Наистина, като че ли съм ужасно гладна.

Кейлъм смяташе да погледне през рамо назад, но се отказа и отвърна на ослепителната усмивка на дамата. С половин глас той каза:

— Колко мило, от ваша страна, че се притекохте на помощ.

Лейди Хорвил поведе Кейлъм встрани от продължаващата суматоха между Струан и Франчът.

— Той щеше да ви извика на дуел, знаете ли — тихо рече тя. — Етиен е ужасно твърдоглав и страстен. Страстен във всичко, което прави.

— Несъмнено — дори и да искаше, а той не искаше, Кейлъм просто нямаше как да не забележи необикновените размери на щедро разкритите гърди на дамата. Разлистени клончета от зелен сатен украсяваха лилавата ѝ дантелена рокля, чийто корсаж беше изключително пристегнат. Получаваше се впечатление, сякаш човек гледа изобилие от желиран млечен крем, сервиран върху прекалено малка чинийка.

Стори му се непоносимо дълго времето, необходимо да преминат от балната зала в трапезарията. Там имаше няколко дълги маси, отрупани с деликатеси.

Кейлъм се спря.

— Наистина оценявам любезността ви, мадам, но просто не мога да ви отнема от вашите придружители. — Той се въздържа да добави, че не е човек, който се измъква тихомълком от проблемите.

— Хайде, де! — възкликна лейди Хорвил, като леко присви колене и яко тупна с ветрилото си Кейлъм по гърдите. — Нима ще ме използвате и изоставите, сър? Обиждате ме!

— Струва ми се, че вече е време да си вървя.

— Не! Не, забранявам ви! Не и преди да съм узнала абсолютно всичко за вас.

Не за първи път през тази вечер Кейлъм почувства как тръпки полазват по гърба му.

— Аз съм скучен човек, уверявам ви — каза ѝ той.

Дамата отиде до най-близката маса и си избра малка паста, глазирана с розова захар.

— Не ми изглеждате скучен — рече тя и докосна захарта с връхчето на острия си език. После бавничко го завъртя в кръг около глазираната черешка в средата на пастата. — Може би аз съм ви скучна? О, Боже, да! Сигурно това е причината. Вие сте отегчен от компанията ми.

— Съвсем не. — Кейлъм бе изцяло погълнат от Франчът и лейди Филипа. Всичко останало определено го отегчаваше. Но сега той съзнаваше, че тази жена, по някаква неизвестна причина, иска нещо от него. — Да ви придружа ли обратно до балната зала?

— Как се казвате?

Това вече беше опасно — просто го усещаше.

— Кейлъм Инес — отвърна той. Може би опасността, която долавяше, произтичаше просто от това, че тази жена е много близка приятелка на същия мъж, който само преди минути се канеше да го извика на дуел.

— Вие познавате лейди Филипа, нали? — попита лейди Хорвил. Причината за нейния интерес към него започваше вече да му се изяснява.

— Сигурно и вие ще ме удостоите с името си, мадам?

Цялата малка паста изчезна в устата ѝ и тя задъвка. После даде знак на минаващия наблизко лакей и взе чаша шампанско от сребърния поднос в ръцете му. И преди да вземе втора чаша за себе си, подаде първата на Кейлъм.

Без да отговори, тя се приближи до някаква врата, близо до високата мраморна камина и направи знак на Кейлъм да я последва. Макар и неохотно, той влезе след нея и се озова в пищно обзаведен салон.

— Аз съм лейди Хорвил — вратата бе затворена енергично зад гърба му. — Анабел. Можете да ме наричате Анабел.

— Защо?

Тя отиде в средата на стаята и се обърна към него.

— Защото ви харесвам, разбира се — яркосините ѝ очи се ококориха невинно. — А ми се струва, че и вие започвате да ме харесвате. Поне мъничко?

Кейлъм бе завладян от чувството, че неволно е станал зрител на театрално представление — най-вероятно фарс — и, че дамата го кара да играе роля по неин избор.

— Значи името ви е просто господин Кейлъм Инес?

— Да — без колебание отвърна той.

— Колко вълнуващо!

— Че съм просто господин Кейлъм Инес? Или, че въобще съм тук?

— Че очевидно сте близък познат на лейди Филипа, а пък аз въобще не ви познавам. — Тя отпи мъничко шампанско и го погледна през искрящата течност в чашата си. — Познавам всеки, който е някой. И въпреки това не познавам вас.

Колко важно бе за хора като Уокингъм и тази жена да се смятат за членове на един определен кръг от хора, наричащи себе си някой.

— Може би, милейди, просто аз не съм някой — предложи той, не без насмешка в гласа. — Това не обяснява ли ситуацията?

Тя се засмя и Кейлъм мигновено си спомни как бе звучал смехът на лейди Филипа. Сравнението бе като между евтин дудук и флейта.

— О, господин Инес — рече лейди Хорвил и наклони глава така, че русите ѝ букли да погаят бялото ѝ заоблено рамо. — Вие се шегувате с мен. Кога за първи път срещнахте лейди Филипа?

— Тази вечер — незабавно отвърна той.

— Хайде, хайде. — Тя се разходи из стаята, без да спира да го наблюдава, и най-накрая се спря в префинена поза до нисък мек диван. — Плати ли ви да я поканите на танц?

Кейлъм бе прекалено шокиран, за да отговори. Бавно остави чашата си на малката махагонова масичка.

— Аха! Виждам, че най-сетне успях да привлека вниманието ви. Този номер няма да успее, знаете ли. Не и без да вникнете дълбоко в природата на този мъж, а, уверявам ви, Етиен не дава и пет пари за своята глупава малка годеница, както и да го погледнете.

Кейлъм отвори уста и поклати глава.

— Тя може и да си въобразява, че е постигнала някаква победа, като привлече вниманието му тази вечер. Но не може да открадне

чувствата му към мен. Двамата с Етиен се познаваме много отдавна. Този противен годеж не е негово дело, а лейди Филипа ще стори добре, ако не започва още отсега да нарича себе си херцогиня. Етиен и аз, ние сме... Двамата сме като виртуозен музикант и перфектно настроен инструмент. Ние си принадлежим.

— Разбирам — рече Кейлъм, почувствал, че ревността на тази жена може да се окаже полезно оръжие срещу Франчът, ако някога му потрябва оръжие. — А може ли да попитам кой от вас е, ъ-ъ, виртуозният музикант и кой перфектно настроеният инструмент?

Тя отметна глава и трите щраусови пера се залюляха около косата ѝ.

— Колко ви плати?

— Горката лейди Филипа! Какви неприятни хора трябва да търпи сред познатите си.

— Колко? — настоя лейди Хорвил.

— Нищо.

— Кавалерство, от страна на платен ухажор? — Тя изсумтя презрително. — Възхитително! Той сигурно вече я е изпратил да се прибира на „Пал Мал“ с ужасната стара вдовстваща херцогиня. Така че, виждате ли, малката ви шарада не постигна абсолютно нищичко.

Челюстта на Кейлъм вече го болеше от продължителното стискане на зъби.

— Кажете ми, лейди Хорвил — каза той, — защо смятате, че лейди Филипа Чонси би ми платила, за да танцувам с нея?

— Казах ви. За да се опита да открадне вниманието на херцога от мен. Тя ревнува.

— Но защо да ревнува? Без значение колко много ви се ще да не е така, тя е негова годеница, доколкото знам. И ще се омъжи за него в края на лятото, нали? Сигурен съм, не мислите, че можете да сторите нещо, с което да промените това положение.

— Мисля, че лейди Филипа се страхува да не загуби онова, което винаги е очаквала да спечели от горкичкия Етиен. — В привидно простодушните ѝ сини очи вече проблясваше лукавство. — Но вие знаете фактите. И сте замислил тазвечерното представление.

— Грешите — увери я той. — Не знаех нищо. И нищо не съм замислял. Непохватният господин, който разля шампанско върху вашия избухлив херцог, е мой приятел от детинство. Той е Струан,

виконт Хънсингор, и ме покани да го придружа тази вечер. Никога досега не бях виждал лейди Филипа.

— Хънсингор — повтори лейди Хорвил. — Къде ли съм чувала това име?

— Чухте го, когато се представи.

— Не, не. — Тя нетърпеливо щракна с ветрилото си. — Какво ви накарва да поканите на танц лейди Филипа?

Първият му импулс бе да защити лейди Филипа, но той веднага осъзна колко безсмислено е да изпитва подобни чувства.

— Поканих я на танц, защото ми се стори привлекателна и защото все още не бе заета от друг кавалер.

— Вие не сте англичанин — внезапно рече тя.

Кейлъм повдигна вежди. Не можеше да ѝ каже, че въпреки едва доловимия си шотландски акцент, той си е чист англичанин, роден в Корнуол.

— Шотландец ли сте?

Той кимна.

— По-голямата част от живота си съм прекарал в замъка Къркълди. — Истината винаги опростява нещата. — Покойният маркиз Стоунхейвън беше мой настойник.

— Хънсингор! — възкликна тя. — Разбира се! Той е по-малкият брат на сегашния маркиз. По какъв начин сте свързан с тях?

— Колко много въпроси!

— Казах ви. Бях под опеката на покойния маркиз. По-късно станах... съветник на неговия син. — Поне това бе достатъчно близо до истината.

— Но сигурно има някаква кръвна връзка между вас? Може би чрез майка ви?

— Абсолютно никаква. Аз съм подхвърлено дете — докато изричаше тези думи, той я погледна право в очите, стъпил здраво на краката си. — Аз, милейди, съм никой. Съвсем никой. А сега, бихте ли ме извинила?

— Все пак притежавате осанката и поведението на много самоуверен мъж. А и се осмелихте да поканите на танц една благородна дама? — Тя зацъка с език, после седна на страничната облегалка на дивана. — Не, господин Инес. Има много неща; които не

искате да разкриете. Ако ви кажа, че няма да повтора нищо от казаното тук пред херцога, това ще ви направи ли по-разговорлив?

— Съмнявам се.

— Направете ми това удоволствие, господин Инес. — Тя замълча за момент, а устните ѝ останаха разтворени. Между извитите ѝ вежди се образува малка бръчка. — Инес? Сигурна съм, че съм срещала някой Инес.

— Това е често срещано шотландско име.

Затвореното ѝ ветрило бе насочено към него.

— Срещали сме се и друг път.

— Изглежда — рече Кейлъм с въздишка, — че или съм особено незабравим, или напълно безличен човек. Никога досега не сме се срещали.

— И продължавате да твърдите, че лейди Филипа не ви е наела, за да събуди ревността на херцога?

— Да, точно така.

— Но вие определено успяхте да го ядосате, нали? — Върху лявата ѝ буза се появи малка трапчинка. — Как само мрази той някой да му противоречи!

Кейлъм почти изпита съжаление към Франчът. Горкичкият, очевидно търсеше утеха в злонамерени и алчни прегръдки.

— Никому не е приятно да го правят на глупак.

— Богат ли сте, господин Инес?

— Аз... — Покойният маркиз Стоунхейвън му беше оставил достатъчна издръжка в завещанието си, но това ни най-малко не влизаше в работата на тази жена. — Аз съм независим човек.

— Независим беден човек? Или независим богат човек? Второто е къде-къде по-примамливо от първото, не мислите ли?

— Несъмнено.

— Но вие не сте от втората разновидност?

— Трябва да ме извините, но си тръгвам.

— Не и ако не искате да разкъсам роклята си и да се разпищя.

Кейлъм замръзна на мястото си. Докато я гледаше, лейди Хорвил издърпа надолу деколтето си и си разголи гърдите.

— Мадам! — Той отстъпи назад, като подпря вратата, да не би някой случайно да я отвори.

— Виждам, че ви смаях. Винаги така се получава.

Тя хвана няколко от къдриците си и ги разпиля върху едната си гърда. Голямото ѝ розово зърно се подаде между лъскавите коси. Лейди Хорвил хвана с два пръста стегнатата плът и облегна глава на канапетото.

— Защо не дойдете при мен, господин Инес? Знам, че това ще ви хареса дори повече, отколкото на мен.

Той можеше просто да си излезе и така да поеме риска от последствията.

— О, притеснявате ли се? — каза тя, а гласът ѝ звучеше леко дрезгаво. — Просто исках да се подсигурия, че вниманието ви ще остане изцяло ангажирано.

— И успяхте — рязко отвърна той.

— Добре. В такъв случай смятам, че трябва да си поговорим поделово за нашето съвместно начинание.

— Нямаме абсолютно никакво съвместно начинание.

— О, напротив! — Сякаш с известно усилие тя се изправи и се приближи към Кейлъм. — Вие ми подсказахте великолепно разрешение на най-голямата дилема в живота ми.

— Предлагам ви да се погрижите за облеклото си, лейди Хорвил.

— Вие се погрижете за него — каза тя, приближи се плътно до него и съвсем безцеремонно облегна тяло върху неговото. — Вие сте много красив мъж, господин Инес.

Той се втренчи в лицето ѝ, после и по-надолу.

— Да — прошепна тя. — Виждате нещо, което желаете, нали? И ще го имате, скъпи мой. Всичко. Когато му дойде времето.

Пръстите ѝ запълзяха по бедрото му, докато стигнаха до твърдите очертания на мъжествеността му и се спряха там. Кейлъм изсумтя и хвана ръката ѝ.

Тя изпищя и се притисна към него, като разтвори бедра, за да обхване единия му крак.

— Трябва да сме тихички — каза тя, като се кикотеше. — Иначе ще дойдат и ще ни открият. И тогава какво ще им кажете?

Той реши да зареже дръзката ѝ ръка и да се погрижи за корсажа ѝ. Когато пръстите му неволно се докоснаха до едното ѝ набъбнало зърно, тя тихичко извика. Кейлъм стисна здраво устни и се опита да хване деколтето на роклята ѝ.

— Как само ще си подхождаме — въздъхна лейди Хорвил. — О, да! Но първо трябва да сторите онова, което ще ви кажа.

Докато той изтегляше дантелите на мястото им, тя приклеци ръката му в деколтето си, притисна я и започна да стене.

Изминаха още няколко минути на еротично боричкане, преди дамата най-сетне да бъде що-годе прилично облечена.

— И така — рече тя и му се усмихна, докато се опитваше да пооправи косата си. — Вече знаете колко бързо и лесно мога да си осигуря съдействието ви.

Той не успя да се сдържи и попита:

— А за какво по-точно ви е необходимо съдействието ми?

— Сигурна съм, че вече сте отгатнал. Подсказахте ми чудесна идея. — Тя плъзна ръка между краката му и го стисна.

Кейлъм усети, че е станал по-твърд от всякога, но въпреки това успя нетрепващо да заяви:

— Не се и съмнявам, че ще ме осведомите за идеята си.

— Не се ли досетихте? — Тя се извърна от него и плесна с ръце. — Искам да направите това, което си мислех, че правите. Искам да се престорите, че ухажвате лейди Филипа Чонси, или Пипа, както тя, чудно защо, предпочита да я наричат.

Каретата трополеше по калдъръмените улици на Лондон и люшкеше пътниците си, разположени сред пищните тъмночервени кожени възглавнички. Бялата луна посребряваше фасадите на магазините и клубовете по улица Сейнт Джеймс. Въпреки напрежението, което стягаше стомаха ѝ, Пипа отново не пропусна да погледне към прословутия еркереен прозорец при Уайтс, но не можа да види дали някой седи зад него.

— Трябваше и Жюстен да дойде с нас тази вечер — поривисто рече тя. — Мълчанието на вдовстващата херцогиня Франчът тягостно изпълваше каретата и Пипа вече едва го понасяше. — Та тя въобще не излиза!

Имаше предвид лейди Жюстен Гървин, сестрата на херцога, свенлива, но очарователна жена, която, изглежда, бе направо ужасена от Лондон.

Пипа пробва отново.

— Мисля, че Жюстен е прекрасна. Сигурна съм, че много ще ѝ хареса да се облече официално като за бал. Със сигурност ще привлече вниманието поне на няколко много подходящи господи.

— Жюстен е на тридесет и четири — рече вдовицата с крехкия си глас. — Вече почти на тридесет и пет. Едва ли би могла да се омъжи. Тя намрази баловете още при представянето си в обществото, а сега дори и идеята, да присъства на бал, е направо смешна.

Пипа си пое дълбоко дъх и той сякаш опари гърлото ѝ.

— Много съм ѝ благодарна, че дойде в Лондон, за да ме поздрави. А не е трудно да отгатна, че не ѝ е приятно да идва тук.

— Всички трябва да вършим и неприятни неща, когато дългът повелява — отвърна вдовицата.

Като например да се омъжиш за човек, когото не познаваш, но за когото си сигурна, че ще го намразиш, щом го опознаеш, помисли си Пипа.

Кой е Кейлъм Инес?

Тя притисна към гърдите си свитата си в юмрук ръка и с удивление разбра, че в очите ѝ напират сълзи.

Защо ли, щом се замисли за един непознат, ѝ се прииска да заплаче?

Та нали тя никога не плаче!

Защо той бе избрал да танцува с нея, когато би могъл да покани някоя красавица?

Каретата зави по модната улица „Пал Мал“ и под лунните лъчи се разкри бледото великолепие на белите сгради.

— Не мога да си представя какво си въобразяваше Етиен тази вечер, Филипа — каза вдовицата. От мига, в който бе отпратила херцога и набързо бе извела Пипа от Чандъс Хаус, тя нито веднъж не бе благоволила да я заговори до този момент.

— Позираше — рече тя с тънък глас. — Нарезждаше. Изискваше. Всичко друго, освен да извика на дуел този човек! Внукът ми и аз ще трябва сериозно да си поговорим, когато се прибере у дома, когато и да се прибере.

А това може и да не е толкова късно, колкото ѝ се искаше, нещастно си помисли Пипа.

— Този млад мъж — рече вдовицата. — Този, с когото танцува. Къде съм го виждала?

— Никъде — отвърна Пипа със съвсем отслабнал глас, а и вече се чувстваше ужасно нещастна. Още с първия поглед към Кейлъм Инес бе открила, че вече е неспособна да мисли за нещо или за някой друг. — Той просто ме покани да танцуваме, и аз приех.

— Хм. Трябва да призная, чудя се какво си въобразяваше и ти!

— Зная, не беше благоразумно, от моя страна, но просто не се замислих. А и това си беше един съвсем благоприличен танц, в края на... — гласът ѝ замря. Валсът определено *не спадаше* към особено благоприличните танци. И *слава Богу*, искаше ѝ се да изкрещи. Слава Богу, че имаше мъж, достатъчно самоуверен, че да я накара и тя да се почувства уверена в себе си. Слава Богу, че имаше мъж, способен да я накара да забрави, че е непохватна. Слава Богу, че имаше мъж, който *изглеждаше* силен и който *излъчваше* сила и в чиято осанка имаше някаква целеустременост, която нямаше нищо общо със самодоволното важничене.

— Етиен ще отговаря за поведението си — отбеляза вдовицата. — Заради честта на всички ни, той просто трябва да престане да се движи в компанията на тази... — Тя рязко млъкна.

Пипа не посмя да изкаже онова, което мислеше, а именно, че херцог Франчът и лейди Хорвил според нея си подхождаха чудесно и, че тя с радост би им дала благословията си. О, за Бога, да можеше само татко ѝ просто да даде на този окаян Франчът достъп през земите на Чонси до пристанището. Нека му даде правото да го използва, без да изисква херцогът да плати за придобивката си, като се ожени за Пипа. Тя едва не откъсна връвта на чантичката си. Никога не бе виждала вдовицата херцогиня толкова разстроена. Ето, през четирите седмици, откак Пипа живееше в градската къща на семейство Франчът, вдовстващата херцогиня нито веднъж не бе изрекла и една по-остра думичка за своя внук — до този момент.

— Каква досада — измърмори Пипа и бе благодарна, когато видя, че възрастната дама не даде вид да е чула думите ѝ.

Каретата изскърца и спря пред Франчът Хаус, а лакеите пъргаво скочиха от поста си, за да спуснат стъпалата, да отворят вратата и да помогнат на вдовицата и на Пипа да слязат.

Икономът ги въведе в къщата:

— Добър вечер, ваша светлост. Милейди. Толкова рано? Надявам се, не е изникнал някакъв проблем?

— Абсолютно никакъв — обяви вдовицата.

Вечерните им пантофки зашумоляха по черно-белите плочки в мраморния вестибюл.

— Е, добре — рече вдовицата, като издърпа един по един пръстите на ръкавиците си. — За една дама е най-добре да се примири с това, което ѝ е писано.

— Да — тихо се съгласи Пипа, разбрала, без да ѝ са нужни изрични обяснения, че това в случая се отнася до бъдещия ѝ съпруг. — Татко вече ми загатна за това. Каква досада.

Херцогинята удостои Пипа с един от вгълбените си погледи, преди да каже:

— Да. Е, сега е най-добре да си легнеш. Човек може само да се надява, че тази невъзможна прислужница, която баща ти ти е осигурил, ще е имала благоразумието да те дочака будна.

— Много съм доволна от Нели — рече Пипа, без да я е грижа, че в думите ѝ ясно личи загрижеността ѝ за момичето. — Татко винаги обмисля сериозно въпросите, засягащи моето удобство.

— Както кажеш. Ще поговоря с Етиен да се осланя повече на здравия си разум. Тогава, сигурна съм, нещата ще потръгнат по-добре.

Но Пипа не бе толкова сигурна. Дори внезапно почувства дълбоко безпокойство.

— Това означава ли, че сватбата може да се състои по-рано от очакваното? — попита тя и затаи дъх.

— В никакъв случай! — Възмутеното ахване на жената прозвуча като експлозия в притихналата къща. — Та това ще е краят! Из цял Лондон ще тръгнат какви ли не слухове.

— Така ли?

— Всички ще си помислят, че вие... — Вдовицата прочисти гърло. — Все още има много въпроси, по които трябва да те инструктирам. Да, наистина... Много неща. Колко жалко, че си отраснала без майка. Явно се налага аз да се нагърбя с тези неприятни задължения. И ще го сторя, защото залогът сега е бъдещето на рода Франчът.

Преди Пипа да успее да попита дали това тъй злокобно изявление се отнася до нещо друго, освен до важността на нейната зестра, вдовицата леко докосна бузата ѝ и тръгна нагоре по стъпалата. Пипа дискретно почака малко, после пъргаво изтича по стълбището и

по коридора до спалнята си, която бе прекалено студена и прекалено елегантна, за да е по вкуса ѝ.

Нели Бъмстед едва не подскочи от радост при завръщането на Пипа По-дребна от своята господарка, руса и с искрящи сиви очи, тя се стрелна откъм наблюдателния си пост до прозореца и издърпа сатенената чантичка на Пипа от китката ѝ.

— Нямаше нужда да стоиш будна и да ме чакаш, Нели — рече Пипа.

— О, я стига, милейди — леко провлаченият северняшки акцент на Нели прозвуча някак топло и утешително познато за слуха на Пипа. — Ами аз по-скоро главата си отрязвам, отколкото да не ви чакам да се върнете от тоя бал. Вълнуващо беше, нали?

Пипа въздъхна.

— Всичко беше голяма досада — рече тя.

— О, я стига, милейди. Сигурно е било тъпкано със знатни особи. — Нели изникна пред Пипа и я погледна право в очите: — И с много прекрасни господа? Имаше ли хубави червени униформи със златни ширити и такива работи? Като доход при вас, си мислех, че ще има какви ли не чудесии за гледане, но...

— Баща ми винаги е бил тих човек — каза Пипа и си помисли, че прекалено зает би било по-точно определение. — Искам да кажа, откак почина майка ми. Когато е била жива, имението Дауънхил почти винаги е кънтяло от смях. Татко ми го е казвал.

— Да, знам — каза Нели, а в гласа ѝ нищо не подсказваше, че се е примирила с положението. — И мама ми е разправяла как Дауънхил било най-оживеното имение в цял Йоркшир. Мислите ли, че по-честичко ще има увеселения на онова място за чудо и приказ... — Нели покри с ръка устата си и трепна засрамено. — Искях да кажа, в замъка на херцога? Просто се чудех, защото той почти не си стои вкъщи тук, в Лондон.

— Нямам представа какви са привичките на херцога в замъка Франчът — каза Пипа. Знаеше само едно: въобще не желаше да научава. — Земите му са красиви, толкова красиви, колкото и нашите в Корнуел, а и много по-обширни, разбира се. Там сме съседи, предполагам. Когато мама беше още жива, всяко лято ходехме в Клаудсмур. След... Ами, оттогава рядко посещаваме Корнуол и никога не сме поддържали близки отношения със семейство Франчът.

— Колко странно, особено като се има предвид, че връзката между двете семейства съществуваше от векове.

— Значи познавате околностите там, милейди — предположи Нели.

— И то доста добре — съгласи се Пипа. — Винаги ми е било приятно да изследвам дивите хълмове около Клаудсмур. Но наистина ми се ще да можехме да се върнем в Дауънхил — добави тя, без да е имала намерение да казва подобно нещо.

— О, милейди — рече Нели, а в очите ѝ се появи тревога. — Елате да седнете до огъня. Аз пък ще ви сваля пантофките и ще ви разтрия краката. Това винаги ви е харесвало.

Стаята бе обзаведена в розови тонове, което на Пипа горе-долу ѝ харесваше. Не харесваше обаче високия балдахин на леглото, който я караше да се чувства така, сякаш лежи на дъното на кладенец, нито пък ужасно коравите столове и позлатените маси, които въобще не позволяваха на човек да се отпусне. Въпреки това тя послуша Нели и седна на един стол до огъня.

— Лейди Жюстен ви донесе подарък — рече Нели и кимна към една маса встрани от стола. — Каза да ви предам, че се надява да не я сметнете за прекалено самонадеяна, задето ви подарява нещо, което сама е направила.

— О! — Пипа взе в ръце мъничка кукла с розово лице от порцелан и черна коса, фризирана на букли.

— Не куклата, разбира се — рече Нели. — Не е правила куклата, а роклята ѝ. Лейди Жюстен каза да ви обясня, че е видяла такъв модел в магазина на Акерман и сметнала, че ще изглеждате прекрасно в подобна рокля.

Нели поспря, за да си поеме дъх, и Пипа възкликна, удивена от фините детайли на перфектно изработената рокличка.

— Та това е новият цвят, който тъкмо излиза на мода, маково червено — рече тя за рокличката от индийски муселин. — И златните дантели са просто чудесни! Наистина такава рокля страшно би ми харесала.

А вдовстващата херцогиня сигурно направо ще припадне, дори и само при мисълта, че Пипа би могла да облече нещо толкова дръзко и модно.

— В нея ще сте като бонбон — каза Нели с разпалената преданост, която Пипа харесваше у нея. — С черните ви коси и с тази бяла кожа, ще сте красива като картинка в нея.

Пипа се усмихна свенливо и докосна тюрбана на куклата от червен и златист креп, после огледа мъничките перли, които сръчните пръсти на Жюстен бяха закрепили като обици.

— Лейди Жюстен е много находчива — каза тя и въздъхна. — И е толкова мила! Надявам се да станем приятелки.

— Вие имате златно сърце, милейди — рече Нели. — Няма жив човек, който да не се гордее да е ваш приятел.

Дали Кейлъм Инес би искал да бъде неин приятел? Пипа поклати глава и залюля куклата в прегръдките си.

Нели повдигна краката на господарката си върху ниско столче.

— Не се и съмнявам, че на бала сте си съсипала краката от танци — рече тя, докато свалеше бежовите сатенени пантофки, избрани от вдовицата в тон с бежовата рокля, която ни най-малко не бе по вкуса на Пипа. — Сигурно се радвате, че нейна светлост доведе онзи вятърничав учител по танци, та той поне да ви научи на стъпките и на такива работи.

— Да — разсеяно отвърна Пипа. — Не, че от това станах по-малко непохватна.

— О, я стига, милейди — възкликна Нели. — Ако от време на време се случва да съборите нещо, то е само защото се притеснявате, не от друго. Просто си знам, че сте се забавлявала на бала.

Пипа нямаше как да обясни на практичната, макар и романтична, Нели, че на бала се бе чувствала самотна и тъгуваше за дома.

— Всички дами в разкошни рокли ли бяха, милейди?

— Наистина разкошни — отвърна Пипа.

Нели дълбоко въздъхна и прокара ръка през гъстата си руса коса, която сякаш никога не искаше да се подчини на фибите и гребена.

— И господата ли бяха така красиви?

— Май прекалено много се интересуваш от господата — сгълча я ласкаво Пипа.

— Знам — усмихна се Нели и хубавичкото ѝ лице засия. — Хубаво ми е да си мечтая. Докато човек мечтае, никога не е самотен или разочарован, така мисля аз. Ама на вас, то се знае, не ви трябват мечти, защото животът ви ще е като истинска приказка, милейди.

Как би могъл един едър, винаги сърдит мъж, който очевидно предпочита компанията на друга жена, да осигури на Пипа, ако не щастие като от приказките, то поне един сравнително приятен живот?

— Струва ми се, че мечтите са най-хубавото нещо — каза тя. — Мечтите са си само твои и когато мечтаеш, можеш донякъде да ги контролираш.

Нели, коленичила пред Пипа, за миг поспря да масажира стъпалата ѝ.

— Значи и вие мечтаете? Говорите така, сякаш наистина знаете какво е.

— Мечтая — съгласи се Пипа и си спомни как голямата уверена ръка на Кейлъм Инес бе докосвала кръста ѝ.

— Нали танцувахте всеки танц? Сигурна съм, че е така.

— Танцувах само веднъж — отвърна Пипа, преди да успее да се спре.

— Само веднъж? — Нели безцеремонно пусна крака на Пипа върху столчето. — Веднъж? Ами какво правихте през останалото време? Мислех си, че херцогът ще ви върти из балната зала през цялата нощ, само и само да се изфука с вас.

Пипа се усмихна и импулсивно се наведе, за да целуне бузата на Нели. Прислужницата остана толкова изненадана, че Пипа се почувства неловко заради постъпката си.

— Може би херцогът просто не се е чувствал добре — предположи Нели, като отново се зае да разтрива стъпалото на Пипа. — Хубаво ли е да танцувате с него?

— Не зная.

— Не знаете?!

— Така и не танцувах с него.

— Но нали казахте, че сте танцувала с него веднъж.

По страните на Пипа изби руменина.

— Казах, че танцувах веднъж. Но не казах, че съм танцувала с херцога.

Нели седна на петите си и огледа Пипа с неприкрито изумление.

— Танцувала сте с някой друг? — прошепна тя. — С друг мъж?

Пипа неловко махна с ръка.

— Нищо особено.

— Познавахте ли го вече?

— Не.

— Не? Танцувала сте с непознат? Кой беше той?

Парещото усещане в страните на Пипа се разля по цялото ѝ тяло.

— Казах ти, не зная. А и не е важно. Повече никога няма да се срещнем — при тези думи тя почувства как сърцето ѝ бавно безрадостно се сви.

— Но трябва да сте узнала поне името му — каза Нели, като изправи рамене. — Не, че това ми влиза в работата. Нито пък въобще трябва да питам.

— Кейлъм Инес — Пипа се втрени в огъня. — Мисля, че е от Шотландия.

— От Шотландия? Господата от Шотландия имат прекрасни гласове, нали?

— Да, има прекрасен глас — съгласи се Пипа. — И му отива. Гласът му е топъл, нисък и сериозен. Но се смее така красиво!

Единственият мъж в живота ѝ досега бе баща ѝ, а той рядко се смееше.

— Какъв танц танцувахте?

— Валс.

Нели ахна и притисна с ръце бузите си.

— Я стига, милейди. Танцувала сте валс с мъж, когото не познавате? Милейди!

Пипа се намръщи. Наистина ли това бе толкова шокиращо?

— Да — рече тя. — Той е джентълмен и танцът беше възхитителен. Това обяснява нещата и толкоз.

— А вие бихте го сторили отново — със страхопочитание рече Нели. — Познавам по очите ви. Толкова бърз и волен ли е, колкото казват, валсът, де?

— Много е бърз и е невероятно волен.

— Но вие повече няма да видите този господин?

— Никога.

— Откъде сте толкоз сигурна?

— Сигурна съм — каза Пипа, припомнила си буреносното изражение на херцог Франчът. — Напълно сигурна съм.

— Кейлъм е прекрасно име.

— Прекрасно е.

— Представям си го висок, милейди.

— Много висок.

— И тъмнокос?

— Косата му е тъмночервена. Или може би много тъмнокафява, но и малко червена, когато я докосне светлината.

Нели въздъхна.

— Сега ще го сънувате.

— Да... Не! В никакъв случай!

— Разбира се, че не — побърза да се съгласи Нели. — Защо ли да сънувате някакъв непознат шотландец, когато един зашеметяващ англичанин ще ви направи своя херцогиня?

— Защо ли, наистина?

— Самата аз харесвам господата, дето не им трябва подпльнки за раменете — обяви Нели.

Раменете на Кейлъм бяха широки и мускулести.

— Хм... Той беше облечен в тъмен вечерен фрак. Много семпъл, но с перфектна кройка и му прилягаше чудесно. Раменете му са толкова... — За миг тя се унесе. — Да, гърдите му също са хубави.

— Прекрасно — каза Нели. — Вече почти си го представям. Косата му къдрава ли е?

— Малко. Тъкмо колкото трябва. Когато се смее, под скулите му се показват трапчинки. Лицето му е слабо и много интелигентно.

— Прекрасно — въздъхна Нели. — А случайно забелязахте ли каква е устата му?

— О, да. Широка е. И изглежда много решителна. Долната устна е по-пълна от горната, а ъгълчетата ѝ са извити нагоре съвсем мъничко, сякаш всеки момент ще се усмихне, дори и когато е напълно сериозен.

Сърцето на Пипа яростно туптеше. Пулсът отекуваше в ушите ѝ и тя го усещаше и под кожата си.

Нели разтриваше пръстите на левия крак на Пипа съсредоточено и равномерно.

— Сигурно не сте успяла да видите какви са краката на Кейлъм Инес.

— О, напротив. Мускулести. Представям си го как язди. Сигурна съм, че е умел ездач. Косата му ще се развява и той ще се смее срещу вятъра. — Тя затаи дъх и затвори очи. — Би ми харесало да яздя редом с него и да го гледам как се смее срещу вятъра.

— Но повече няма да го видите.

— В никакъв случай. Никога. Не мога, защото трябва да се омъжа за херцога. Голяма щастливка съм.

— Наистина. Той каза ли, за Кейлъм Инес говоря, каза ли нещо прекрасно?

Пипа дълбоко си пое дъх.

— Само, че съм танцувала като богиня и, че съм летяла като фея в нощта.

— О, милейди... — въздъхна Нели.

— Или нещо подобно.

— Прекрасно е — в гласа на Нели се долавяше истинско благоговение. — Но повече няма да го видите.

— О, не — как бе възможно за няколко минути да се почувства така неизразимо щастлива, а после да разбере, че тези минути никога няма да се повторят? — Той поиска да му обещае нещо.

— Какво да му обещаете?

— Стана така, защото го обвиних, че лъже — тя се усмихна. — Задето ме ласкае. После се извиних, но той каза, че извинението ми не било достатъчно.

— И е поискал нещо повече?

Пипа прехапа устни.

— Искаше да му обещае, че отново ще се срещнем.

Нели съвсем забрави за масажа.

— И обещахте ли?

— Не. В никакъв случай. — Не беше обещала, нали? — Поне не и наистина. Не... не, не точно.

3

Пипа се изправи на пръсти и се залюля. Утринното слънце гъделичкаше леко поклащащите се главички на нарцисите, наредени в дразнещо прави редици покрай спретнатите пътечки в градините зад Франчът Хаус.

— Каква досада! — рече Пипа.

Нели мигновено изникна до нея.

— Какво казахте, милейди?

Момичето сияеше усмихнато и бе като розовобузо въплъщение на доброто настроение.

— Казах: каква досада — повтори Пипа. — Всичко е толкова досадно! И Лондон, и грозните рокли, и да правиш това, което се прави, и да се стараеш да не изглеждаш прекалено интелигентна и... и тези ужасни градини!

Гладкото чело на Нели се набръчка.

— Ужасни? Ама те са спретнати като картинки, тъй де. Вижте как са в редички цветята. И как са подредени дърветата.

— Да — съгласи се Пипа, като се намръщи. — Наистина са подредени, нали? Чудя се какво ли би казала майката природа за тая спретната градинка? Бряст отляво и бряст отдясно. Нито на сантиметър отклонение. Люляков храст от тази страна на пътеката и люляков храст от онази страна. О, как само ми липсва чудесният ми Дауънхил!

— Искате да кажете, защото там си е диво? — несигурно попита Нели.

— Защото е точно такава, каквото трябва да бъде. Земята е възможно най-красива, но ако са я разкрасявали допълнително, са работили ръка за ръка с природата. За наслада на окото е нужно просто да гледаш самата природа, Нели. В природата цветята не растат на глупави редици като войници.

Без да помисли за финия индийски муселин на отегчителната си бледорозова рокля, тя коленичи и зарови ръце в пръстта.

— Тук просто няма къде да отида. Никой не се нуждае от мен.

— Аха — мъдро се обади Нели. — Вече разбирам, милейди. Липсват ви вашите гори. Това е, нали? Искате да си имате местенце, където никой да не може да ви открие, както в Дауънхил. А и толкова обичахте да помагате на мъничетата в селото. Струва ми се, че надали хората ще сметнат за подобаващо херцогинята да прекарва времето си, като дава уроци на селските дечица.

Благодарна, че бонето отчасти прикрива лицето ѝ, Пипа затвори очи и се опита да пропъди тъгата. Тя ще стане нейна светлост херцогиня Франчът. Това ще се превърне в заниманието на живота ѝ... каквото и да означава. Но определено няма да означава да мечтае за мъж с искрящи тъмни очи, който с чара си, изглежда, си бе пробил път през недисциплинирания ѝ разум към душата.

След дълго мълчание Нели рече:

— Наистина мразя да ви виждам така нещастна. Като че ли от снощи насам не сте на себе си. Сигурно сте объркана от мисли за онзи чудесен господин Кейлъм Инес.

— Нищо подобно! — Пипа стисна в юмрука си шепа пръст. — Имам да мисля за по-важни неща от някаква случайна среща с мъж, с когото надали някога пак ще се видя.

Въобщо не трябваше да го споменава.

— Да — колебливо каза Нели. — Просто си помислих...

— Може би трябва да мислиш по-малко. При жените мисленето не се смята за желана добродетел. Ще е добре да запомниш това. Защо... — Пипа млъкна и наведе глава. — Прости ми, че избухнах, Нели. Май днес просто не се чувствам много добре.

— Трябва да се справяте с прекалено много неща — рече Нели. — Човек се нуждае от близки хора около себе си, когато ще се жени. А вие сте все сред непознати. Вдовицата е... Е, не се и съмнявам, че има добро сърце, но не е същото като да си имаш своя майчица, дето да ти обяснява какъв е светът.

Точно така си беше, но Пипа не смееше да допусне каквото и да е самосъжаление. Ако се предаде на паниката, която усещаше да се спотайва тъкмо на ръба на самообладанието ѝ, ще е направо загубена.

— Тази рокля съвсем ще я съсипете, милейди — веселието бе напуснало гласа на Нели и Пипа съжали за поведението си.

— Права си — жизнерадостно рече тя и пъргаво се изправи на крака. — Благодаря ти, че ме накара да се почувствам по-добре. Сега ще е най-добре да си измия ръцете и да видя дали ще успея да скрия пораженията по роклята. Ела, Нели. Не си ли виждала някоя престилка из тази досадна къща?

— Престилки има, колкото щете — отвърна Нели. — Но всичките са на прислужниците.

Пипа погледна към къщата и сбърчи нослето си.

— Финч идва насам. — Тя отмести поглед от приближаващия иконом към полите на роклята си и притеснено забеляза две кални петна точно там, където коленете ѝ бяха допирали земята. — О, всичко е такава досада — измърмори тя.

Финч пристигна при тях с тържествена походка и ѝ поднесе с поклон една-единствена визитка върху сребърен поднос.

— Благодаря, Финч — рече Пипа и трепна, когато пръстта от ръцете ѝ изцапа визитката и напращи блестящия поднос.

А отгоре на това прегъна и угълчето на визитната картичка.

Боже милостиви! В този момент, докато тя си стоеше в градините на Франчът Хаус с изцапани ръце и рокля, господин Кейлъм Инес, с адрес на Хановър Скуеър, стоеше вътре в къщата и очакваше отговора ѝ.

— Милейди? — попита Финч с кънтящия си баритон.

Той е тук!

Херцогът у дома ли е? Не знаеше. Не знаеше почти нищо за него. Единствено вчера — точно по обяд — го бе срещнала на стълбището да се връща от среднощен гуляй. Като я видя, той само ѝ подхвърли едно небрежно „добър ден“.

— Милейди? — повтори Финч.

Ами ако херцогът си е вкъщи и случайно влезе в преддверието и види господин Инес?

Ами ако херцогът се върне, докато господин Инес още стои в преддверието?

— О, каква досада — рече Пипа.

— Милейди? — отново попита Финч.

— Да — рече тя, напълно объркана. Херцогът бе така ядосан на господин Инес, задето танцува с нея, че бе готов да го извика на дуел!

Финч вече се бе обърнал и се отдалечаваше към къщата.

— Това е ужасно — рече Пипа и се заоглежда като обезумяла. — Истинско бедствие! Разруха. Катастрофа. Катаклизъм.

Финч, който вече се намирал доста далеч, почти до къщата, дори и не трепна.

— Ох, каква досада, ужас, ужас! — Пипа се завъртя, после отново се завъртя. Стоеше си там, кършеше ръце и се взираше безпомощно към терасата.

— Какво има? — попита Нели. — Кое е бедствие... и всичките ония ужасни работи?

— Ами... — Не, трябва да запази спокойствие. Трезвият разсъдък винаги се смяташе за една от най-ценните ѝ черти. Бог ѝ е свидетел, тя наистина не притежаваше нито едно от другите качества, необходими на една млада дама, за да постигне успех в обществото, освен глупавата зестра, която я бе довела до това окаяно положение. — Трябва да се върна в къщата веднага. Ела с мен, Нели. Каквото и да стане, дръж се спокойно.

— Да...

— Не показвай никакви признаци на вълнение — краката на Пипа летяха по пътеката. — Най-добре ще е да се престориш на малко отегчена, все едно, каквото и да се случва, то е възможно най-обичайното нещо. Разбираш ли?

— Не.

Бяха стигнали до стълбището към терасата и Пипа тревожно погледна Нели, преди да се втурне нагоре, да прекоси терасата и да влезе сред тучната зеленина на оранжерията, която бе любимото ѝ местенце в къщата.

— Просто ще трябва да кажа на Финч да го отпрати — рече тя. — И то веднага. Преди да се е случило непоправимото.

Пипа бе стигнала почти до края на едната от пътеките, обградена от двете страни с палми, когато чу дълбок мъжки глас:

— Няма нужда да ми показвате пътя. Оттук мога и сам да се ориентирам.

Пипа рязко спря, за да потърси път за бягство, а Нели се блъсна в гърба ѝ.

Той се появи на вратата, слезе с една крачка двете стъпала към оранжерията и видя Пипа.

На дневна светлина, с лице, върху което танцуваха сенките на растенията, той изглеждаше дори още по-привлекателен, отколкото го помнеше.

В този опасен момент абсолютно най-доброто решение бе да се престори, че дори не си го спомня.

— Добро утро, лейди Филипа — каза той.

Сърцето ѝ спря.

— Искрено се надявам, че не идвам прекалено рано.

Сърцето ѝ беше спряло да бие. Скулите му бяха малко къси. Не бе забелязала това или пък, ако го е забелязала, е имало още толкова много други неща за запомняне, че го е забравила. Да, той наистина притежаваше най-невероятните скули. А и, като че ли не бе успяла да запомни устата му така добре, както заслужаваше. Ако за устата на един мъж можеше да се каже, че е красива, то този мъж със сигурност щеше да е Кейлъм Инес. С ясно очертани краища, устните му се извиваха просто... просто... ами просто се извиваха.

А очите му бяха почти черни, с извити мигли... Черни и проникателни и... питащи.

Пипа си спомни за плана си и леко се извърна настрана.

— Това е пътят към градините, сър. Вероятно сте се запътил в грешната посока? Или може би сте сгрешил къщата?

Оох, че глупаво прозвуча! Господин Инес леко наклони глава.

— Не мисля.

— Аз пък съм сигурна, че не е сгрешил — внезапно обяви Нели. — Явно не виждате добре, милейди. Казах ви навън да не се взираете в слънцето. Повредило ви е очите. Та това е господин Кейлъм Инес! Бих го познала навсякъде.

Пипа стисна ръце пред гърдите си и се постара да не се сгърчи от унижение.

— Само го погледнете — нареди Нели. — Толкоз висок и с ей такива широки рамене. И няма нужда от подплънки, милейди. Точно какъвто ми го описахте.

— Нели, не мисля...

— Знам, милейди. И се старая, колкото мога, да правя, както ми наредихте, та и аз да спра да мисля. Ама е трудничко. В косата му има червени отблясъци. А краката му...

— Нели!

Прислужницата набързо направи реверанс и рече:

— Да, милейди — след което се оттегли на няколко метра.

Пипа се обърна отново към господин Инес.

— Простете — каза тя. — Както спомена Нели, слънцето... О, каква бъркотия! Разбира се, че ви познах! Разбрах кой сте още в мига, в който се появихте... Даже, преди да се появите, Финч ми донесе визитната ви картичка, така че знаех за пристигането ви.

— Моля ви — каза той изключително тихо. — Не се разстройвайте. Дойдох без предупреждение.

— Това не е извинение за лъжите и преструвките ми — каза му тя. — Баща ми винаги е държал на честността, и аз много го харесвах за това. Честността нарежда нещата по най-добрия начин. Честността помага на човек да живее в мир със себе си.

— Несъмнено — съгласи се господин Инес.

— Просто ме слисахте, защото снощи херцогът бе много ядосан от вас... от нас. Когато Финч донесе визитката ви, веднага се уплаших да не би негова светлост да ви види и да поднови опитите си да ви извика на дуел.

Ето на, каза си всичко, както си бе, и... и от това въобще не се почувства по-малко уплашена.

Лицето на господин Инес бе застинало в напълно сериозно изражение. Пипа реши, че го харесва сериозен също толкова, колкото и засмян.

Той се приближи към нея и подпря единия си ботуш на ниския каменен перваз, зад който се намираха лехите. Като се наведе напред — много близо до Пипа, — той подпря лакът на бедрото си.

Бедрата на господин Инес изглеждаха невероятно силни, с дълги твърди мускули, които леко помръдваха отгоре... и отдолу. Високите му кожени ботуши прилягаха плътно към също толкова силни на вид прасци.

Пипа отмести очи от подпряния на перваза крак на господин Инес и погледна към пода.

— Лейди Филипа — рече той, — какво ви каза снощи херцог Франчът?

— Нищо.

— Аз не съм гневлив човек, милейди. И също като вас предпочитам честността винаги, когато имам избор. Кажете ми, как се

държа херцогът към вас в гнева си?

Тя не знаеше как да му отговори.

Леко докосване по бузата ѝ — пръстите му, които нежно се плъзнаха до брадичката ѝ, — накара Пипа сепнато да си поеме дъх. И все пак не можа да го погледне в очите.

— Искам да знам дали с вас се отнасят сурово.

Тя поклати глава.

— Не. С мен въобще не се отнасят. — Уф, защо все изтърсваше пред този мъж първото нещо, което ѝ мине през ума?

Едно целенасочено дръпване на връзките на бонето ѝ я сепна и я накара да вдигне поглед.

— Господин Инес?

— Лейди Филипа? — Връзките бяха развързани и той смъкна бонето. — Тук вътре слънцето не е толкова силно. А вие имате най-прекрасните коси. Много лошо е да ги криете.

Пипа се изчерви и се огледа за Нели — тъкмо навреме, за да види как момичето се измъква от оранжерията и излиза на терасата.

— Значи сте ме описала на прислужницата си.

Руменината пареше по страните ѝ.

— Да, описах ви. Казах ѝ също, че танцувахме валс.

— Поласкан съм. При толкова много мъже, с които сигурно сте танцувала, едва ли ви е лесно да запомните всеки един.

— Танцувах само с вас, и вие го знаете. Ето, сега вие сте неискрен.

— Може би. Въпреки това, поласкан съм. Дойдох, за да се уверя, че сте в безопасност.

Пипа го погледна намръщено.

— Защо пък да не съм в безопасност?

— Самата вие казахте, че херцогът е бил разгневен. Страхувах се, че може да ви нагруби.

— Той въобще не говори с мен — прибързано отвърна Пипа. — Искам да кажа... Ако трябва да съм честна, господин Инес, двамата с херцога почти не се познаваме. Всъщност въобще не се познаваме. Били сме сгодени още когато съм се родила. Освен няколкото случая в детството ми, когато сме присъствали заедно на някои събирания, не се бяхме виждали допреди четири седмици.

Той все още стоеше изключително близо. Очите му се променяха заедно със светлината. Понякога бяха черни, но понякога блестяха почти тъмнозелени.

— Херцогът е много щастлив човек — най-сетне рече той. — Когато ви е видял преди четири седмици, сигурно се е чудил на късмета си.

— Вие сте безсрамен ласкател — каза Пипа, но леко се усмихна.

— Говоря истината — погледът му се премести върху устните ѝ. — Във вас има някаква сладост. Мисля, че веднъж вкусена, тази сладост ще привърже мъжа към вас с нуждата да я опитва отново, и отново.

Пипа бе съвсем неопитна в изкуството на кокетниченето. Не знаеше абсолютно нищо за безгрижния женствен начин да се дърдорят глупости в моменти, когато мъжете започват да редят комплименти, които едва ли са искрени. Но добре съзнаваше, че в този момент това въобще не трябваше да се случва.

— Бих желал да съм ваш приятел, милейди — каза той, а гласът му бе трепетно, нежно дълбок. — Не се страхувайте от мен. Никога не бих ви навредил.

— Да. — Тя се чувстваше някак замаяна и предположи, че това е от влажния въздух в оранжерията. — Знам, че не бихте ми навредили. Но ще е най-добре да не говорите такива неща.

— Казахте ми, че херцогът не говори с вас. Защо?

Пипа с мъка си поемаше дъх.

— Не зная.

— Не ви ли е казал колко сте красива?

— Не. Но аз не съм красива. Приятна на вид може би, но нищо повече.

— Красива сте. — Той се наведе още по-близо до нея. — Във вас няма никакъв фалш. Никакво притворство. Можете ли да си представите колко опияняваща би се сторила жена като вас на един мъж?

— Аз... Не. — Знаеше, че сега трябва да се отдръпне.

— Нима херцогът не ви говори нежно дори когато ви целува?

Пипа сбърчи нослето си.

— Той не ме е целувал, сър.

Още по-близо. Красивите му устни се приближиха още повече, а очите му бяха с цвета на нощ над дълбоки води.

— Дори не се е опитвал?

Не ѝ се искаше да мисли за това.

— Не. Да, но... Не беше точно... целувка.

— Не сте искала да ви целуне?

— Не. — Ох, трептенето в стомаха ѝ бе много странно, а като че ли и краката ѝ трепереха.

Устните на господин Кейлъм Инес докоснаха нейните толкова леко, че когато очите ѝ се затвориха, тя дори не бе сигурна дали въобще са се докоснали.

— Господин...

— Кейлъм — каза той до устните ѝ, като ѝ попречи да каже каквото искаше. — Наистина много ми се иска да ви целуна, милейди. Може ли?

Пипа стисна очи и поднесе лице към неговото.

Той бе говорил за сладост. А дали знаеше колко сладък вкус има устата му? Дали знаеше, че докато устните му се движат внимателно по нейните, кожата на Пипа изтръпва? Връхчето на езика му се плъзна по мекото, изключително нежно, местенце, където устните ѝ се разделяха.

Колко сладко. Колко нежно. Как само ѝ се искаше да остане тук, ето така, с неговите устни върху своите — завинаги!

Дъхът им се сля в едно.

Пипа вдъхна неговото дихание и почувства как и той вдишва въздух, който е бил в нея.

Ръката му се притисна към кръста ѝ, плъзна се около тялото ѝ и я притегли към неговото, докато ханшът ѝ се допря до мястото, където бедрата му се съединяваха. Пипа никога не беше прегръщана от мъж, определено никога не бе виждала разсъблечен мъж, но от усещането при допира с Кейлъм Инес си помисли, че това, като че ли е доста приятно?

— Прекрасно е — промълви той до ъгълчето на устата ѝ. — Така прекрасно! Бих искал да те прегърна наистина да те прегърна.

— Та ти си ме прегърнал — Пипа погледна в очите му и сега в тях видя чисто черен цвят. Сърцето ѝ подскочи, както и стомахът ѝ. Но най-странните усещания бяха някъде дълбоко в нея и тя разбра, че

единствено Кейлъм Инес би могъл да бъде и да направи онова, което изискваха тези усещания, каквото и да бе то. Тя жадно последва лицето му със своето, докато успя отново да подложи устни под неговите.

— Моля те, целуни ме отново — прошепна тя.

— С радост.

Този път целувката бе различна. Устните му първо бяха нежно гъделичкащи, после се притиснаха към нейните по-силно, по-настойчиво.

Той потърка гърба ѝ, повдигна косите ѝ, за да погали врата, а след това ръцете му се плъзнаха и спряха под мишниците ѝ.

Пипа спря да диша. Палците му се бяха допрели отстрани на гърдите ѝ. Той бавно погали меката плът, която още никой мъж не бе докосвал. Тя плъзна своите ръце нагоре по раменете му и около врата му и пожела това да продължава още, и още.

Оглушителен трясък накара Пипа да окамене от слисване.

С глас, който се стовари като удар по гърба ѝ, херцог Франчът изрева:

— За Бога! Това вече надминава всичко! В собствената ми къща! Пусни я, грубиян такъв, и се обърни към мен!

Кейлъм Инес моментално се опита да я пусне.

Но Пипа се вкопчи в него. Хвана се здраво за врата му, отметна глава назад и като завъртя очи, се отпусна към земята с цялата си, общо взето, незначителна тежест. Резултатът бе точно какъвто бе планирала. Господин Инес я сграбчи и я вдигна на ръце.

— Мътните го взели! — запелтечи яростно херцогът. — Да позори годеницата ми в собствената ми оранжерия! Снощи те спасиха, страхливецо. Сега вече ще те науча. Но не и преди да ми обясниш какво се надяваш да постигнеш, като преследваш годеницата ми!

Пипа започна да стене и да въздиша. После бавно фокусира поглед върху лицето на Кейлъм и ахна:

— О, благодаря ви, сър! Не знам какво ми стана. Не ми се случва често да припадам, уверявам ви.

— Да припадате? — изсъска херцогът. — Не се и съмнявам, че този негодник ви е изплашил до смърт. Промъкнал се е към вас, нали? Но как е успял да нахлуе в къщата, това се питам? И къде е баба? И глупавата ви прислужница?

— Тук съм, ваша светлост — обади се Нели някъде иззад Пипа. — Милейди припадна като труп. Тъкмо влизахме тук, за да се скрием от слънцето, и тя припадна. Този господин току-що успя да я прихване. Не беше ли голям късмет, че беше тук, когато...

— Стига с тези глупости — прекъсна я херцогът. Все още облечен в дрехите, които бе носил на бала в Чандъс Хаус предната вечер, той безцеремонно издърпа Пипа от ръцете на господин Инес и закрачи с нея към салона до оранжерията. — Ще съм ви много благодарен, ако не казвате нищо повече, милейди — заяви той, като я бутна в едно розово канапе.

— Не ви съветвам да се отнасяте грубо с нея, Франчът.

Думите на господин Инес отекнаха в сводестата стая. Ужасни думи, които вещаеха лоши последствия. Пипа наблюдаваше лицето на херцога, което бавно се стягаше. Сините му очи срещнаха нейните и тя видя ледената им студенина. Видя също, че макар да гледаше в нея, той не я виждаше.

— Моля? — рече той, като се обърна към господин Инес. — Май не чух добре. Не е възможно да си ми казал как да се отнасям към собствената ми годеница!

— Ако предупредението да сте нежен с нея спада към съветите как да се отнасяте, тогава да, ваша светлост. Да, казах ви как да се отнасяте към една благородна дама.

— Безочлива свиня! — изрева херцогът. — Назови секундантите си.

— Етиен! — Лейди Жюстен забързано влезе в стаята, а накуцването ѝ бе по-силно от обикновено. — Етиен, ето къде си бил! Чакам те вече цялата сутрин.

Пипа удивено се втренчи в бъдещата си зълва. Никога досега, през четирите седмици, откак се бяха запознали, тази дама не бе проявявала дори и най-малък признак на вълнение или тревога, за каквото и да е. От първата им среща Пипа бе решила, че Жюстен е най-затворената в себе си и вероятно най-нещастната жена, която някога е срещала.

Обърканото изражение на херцога подсказваше, че и той е не по-малко изненадан от Пипа от вълнението на сестра си.

— Да не си болна? — попита той и гласът му прозвуча така, сякаш бе възможно наистина да е загрижен.

— Аз... ни най-малко.

— Изглеждаш превъзбудена, Жюстен. — Херцогът, чиито импозантни вечерни дрехи вече носеха белезите на многото часове, прекарани в тях, сега хвърли един яростен поглед към господин Инес и едва тогава се приближи към сестра си, за да я огледа по-внимателно. — Не изглеждаш на себе си. Лицето ти е зачервено. Да не би да имаш треска?

Жюстен притисна тънките си ръце към бузите си.

— Добре съм, благодаря — рече тя и този път гласът ѝ леко потрепна. — Има някои важни въпроси, които мисля, че трябва да обсъдим.

— Сега ли? — Гласът на херцога прозвуча невярващо. — Не виждаш ли, че тук се случва нещо важно?

— Да, разбира се — съгласи се Жюстен. Макар че куцаше, тя с достойнство отиде до канапето, на което седеше Пипа, и се разположи до нея. — Представи ми нашия гост, ако обичаш.

Молбата ѝ бе последвана от мълчание.

Тъмната коса на Жюстен бе гъста и въпреки всички опити, да бъде обуздана в прическа, няколко къдрици винаги се измъкваха на свобода около лицето. Вече всички се бяха примирили, че на тридесет и четири години, тя вече е обречена да си остане стара мома, но Пипа просто не можеше да погледне удивителното лице на Жюстен и високата ѝ стройна фигура, без да си помисли, че непременно съществуваха мнозина мъже, които биха се гордели да я имат за съпруга.

В този момент лейди Жюстен Гървин изглеждаше истински разцъфнала и... Пипа внезапно разбра, че тази уравновесена, неизменно спокойна и изискана, жена в момента е направо вбесена.

— Да го представя? — Херцогът се огледа около себе си, сякаш търсеше обяснение за ненормалното поведение на сестра си.

— Струва ми се, че е редно гостите да бъдат представяни, Етиен. — Жюстен изправи рамене и погледът на Пипа бе привлечен от удивително откритие. В косите ѝ се бяха заплели няколко зелени листа. Пипа бързо погледна към краката на Жюстен — пантофките ѝ бяха влажни.

Значи трябва да е била в оранжерията, когато... Пипа почувства как се изчервява. Жюстен много вероятно е била скрита между

растенията и е видяла как господин Инес я целува.

После е влязла през другата врата, за да успее да пристигне навреме и да прекъсне неизбежното гневно избухване на херцога? Колко странно!

— Това е господин Кейлъм Инес — чу се да казва Пипа. — Господин Инес, това е бъдещата ми зълва, лейди Жюстен Гървин.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Инес — каза лейди Жюстен със силен глас, нещо съвсем непривично за нея. — Желаете ли освежително питие?

Откъм херцога долетя някакъв сподавен звук.

Господин Инес, който до появяването на лейди Жюстен изглеждаше напълно невъзмутим и спокоен, сякаш седеше на масата за закуска и си четеше сутрешния вестник, сега просто се втренчи в лейди Жюстен онемял.

— Къде живеете, господин Инес? — попита Жюстен.

Пипа я гледаше неразбиращо.

Херцогът направо зяпна.

От един ъгъл долетя леко подсмърчане, което напомни на Пипа за присъствието на Нели.

— Домът ми... — господин Инес пристъпи към Жюстен и протегна ръка към нея. Когато тя му подаде ръката си без никакво колебание, той я пое и се загледа напрегнато в лицето ѝ. — Засега съм отседнал на Хановър Скуеър, милейди. А съм отраснал в замъка Къркълди в Шотландия. Лорд Стоунхейвън, бащата на сегашния маркиз, ме прие в дома си, когато бях още невръстно момче, и стана мой настойник. Иначе съм подхвърлено дете, мадам.

Жюстен се усмихна — едно събитие, само по себе си така необичайно, че Пипа вдигна ръка и притисна гърлото си. Когато Жюстен се усмихваше, тъмните ѝ очи засилваха и на бузите ѝ се появяваха трапчинки.

— От начина, по който говорите за него, мога да отгатна, че дълбоко сте се възхищавал на вашия настойник, господин Инес — рече тя. — Оценявам вашата прямота относно произхода ви. Много мъже не биха говорили толкова искрено.

Жюстен харесваше Кейлъм Инес.

Пипа преглътна и се опита да подреди мислите си. Жюстен го харесваше заради това, че в този мъж инстинктивно бе доловила

благородството му, а не в романтичния смисъл, в който той привличаше самата нея... Тя тайничко прехапа език. Нямахме никакво извинение за подобни мисли.

— Наранили сте крака си, милейди — каза господин Инес. Той все още държеше ръката на Жюстен, и то вече в двете си ръце. — Това от скоро ли е, или се е случило много отдавна?

Никой никога не споменаваеше накуцването на Жюстен.

— Вижте какво! — гневно се намеси херцогът. — Бихте ли освободил от присъствието си сестра ми? И то веднага! Какво безочие, да задавате толкова лични въпроси на една дама! При това, неудобни въпроси. Елате с мен, за да приключим по нашия въпрос.

— Случи се в имението Франчът — рече лейди Жюстен така, сякаш брат ѝ въобще не бе проговарял. — В замъка Франчът. Той се намира в Корнуол, на крайбрежието. Често ходехме с дойката ни на брега.

— Няма нужда да изравяш сега тази история — нареди херцогът.

Пипа го гледаше и почувства как я изпълва отвращение към този човек. Лицето му бе зачервено, очите — подпухнали. Беше виждала някои господа, познати на баща ѝ, точно в този вид. Винаги, след като си тръгнаха, баща ѝ говореше с голямо неодобрение за тях и споменаваше вредата от силните алкохолни напитки и от това, което той наричаше лекомислен начин на живот.

Като се опря на ръцете на господин Инес, лейди Жюстен се изправи.

— Кракът ми се заклеци между скалите. Тъкмо настъпваше приливът. Колкото повече се дърпах, за да се освободя, толкова по-здраво се заклещвах.

— Всичко това е минало — рече херцогът.

— Да — съгласи се лейди Жюстен. — Кракът ми бе счупен по онзи сложен начин, по който се чупят детските кости, затова и не зарасна добре. — Тя здраво разтърси ръцете на господин Инес, след което го пусна. — Но пък аз не се удавих, така че всичко е наред, нали виждате.

Господин Инес бе съвсем притихнал. Продължаваше съсредоточено да се визира в лейди Жюстен и Пипа изпита странното усещане, че и той я харесва.

— Много добре — рече херцогът. — Тъй като вие, дами, изглежда твърдо сте решили да превърнете една сериозна случка в нещо като учтив светски цирк, ще ми се наложи просто да довърша работата си тук. Назовете секундантите си, сър.

— Струва ми се, че вече се чувствам много по-добре — обади се Пипа. Припряно и не особено грациозно тя се изправи и се обърна към херцога: — Ваша светлост, тук сигурно има някакво недоразумение. Господин Инес е дошъл, защото е бил разтревожен от снощните събития. Не е ли така, господин Инес?

Погледът на Кейлъм се премести върху нея.

— Точно така.

Пипа застана до него и сложи ръка върху неговата. Разбра грешката си едва когато почувства как дори и само топлината му кара тялото ѝ някак да изтръпва.

— Хм, господин Инес е много благоразумен човек. — Очите ѝ срещнаха неговите и тя лекичко се олюля. Той улови ръката ѝ.

— Вижте какво! — каза херцогът. — Не знам с какъв човек си мислите, че си имате работа, но аз повече няма да търпя това. Вие си играете с чувствата на жената, която ще стане моя херцогиня, ето защо аз настоявам за удовлетворение.

— И ще го получите — рече Пипа, като безмълвно умоляваше господин Инес да ѝ съдейства. — Нали, господин Инес? Нали ще обясните как сте дошъл тук, за да...

— За да се извините — обяви лейди Жюстен, която също се бе изправила. — Господин Инес е дошъл да се извини, за каквато и да е обида, която неволно би могъл да е нанесъл, Етиен. Това не ти ли се струва разумен жест?

— Много разумен — съгласи се Пипа. Просто не можеше да спре да зяпа устата на господин Инес... и да си припомня какво бе усещането, когато тя се докосваше до нейната. — Лейди Жюстен е схванала същината на цялата случка. Господин Инес дойде, за да ви помоли да му простите и да забравите стореното, ваша светлост.

— Да му се не надяваш! — измърмори херцогът. — Но при дадените обстоятелства, склонен съм да проявя известно великодушие. Просто се погрижете повече никога да не се мяркате пред очите ми, Инес.

Господин Кейлъм Инес нежно се откъсна от Пипа и премина по мекия розов копринен килим, за да застане пред херцога.

— Аз пък смятам — каза той, — да ви се мярна пред очите, но още само веднъж, сър. Веднъж. Смятам, че на зазоряване ще е най-удобното време. Утре. Поради липса на друг, виконт Хънсингор ще бъде с мен като мой единствен приятел. И тъй като е редно аз да избирам оръжието, ще използваме пистолети.

4

— Знаех си, че въобще не трябва да се съгласявам — мрачно заяви Струан. Той седеше стгушен в ъгъла на раздрънкания уличен файтон, който Кейлъм бе наел, за да ги откара в пълна анонимност до Уайтчапъл.

Потънал в размисли за събитията, които предстояха тази нощ и утре призори, Кейлъм почти не чуваше оплакванията на Струан, които се точеха непрестанно, откак Кейлъм се бе върнал от „Пал Мал“ в ранния следобед.

Отиваха да се срещнат с двама души — брат и сестра, които той бе открил, докато търсеше истината за себе си. Въпросната двойка пътуваха от панаир на панаир из страната, за да продават някакви чудодейни илаци, за които гарантираха, че безотказно церели всичко: като се започне от треска, та се стигне до превръщането на грозния нос в съвършен. Майлоу и Миранда — те отричаха да имат каквото и да е друго име — по всяка вероятност държаха разковничето към загадката, която Кейлъм се опитваше да разреши. Но дали биха се съгласили с охота да му дадат търсения отговор, беше твърде съмнително.

— Кога ли ще се науча да се вслушвам в собствения си здрав разум? — упорстваше Струан. — В края на краищата аз съм човек, при когото хората често идват за съвет. Давал съм съвети и съм получавал поздравления за трезвия си разсъдък. Славя се като благоразумен човек. Надежден. Човек, който...

— Човек, който е на път да бъде удушен, ако не си спести проповедите — прекъсна го Кейлъм. — Човек, който явно е забравил, че едва преди година се върна в замъка Къркълди, преструвайки се, че все още е свещеник.

— Но то беше...

— То беше онова, което много хора биха нарекли богохулство. Ти се върна у дома и накара Арън да повярва, че цялата отговорност за създаването на наследник и за запазването на семейните имена

продължава да тегне единствено на неговите плещи. Ти го праметна да се ожени.

— Аз? — Всяка следа от апатичност се изпари от Струан и той се наведе напред, седнал на ръба на седалката. — Аз ли съм го праметнал? За Бога, ей на това му се вика безочие! Ти дойде в Лондон и осигури булка за Арън. Ти го праметна да повярва, че тя напълно съзнавала какъв невъзможен отшелник бил той. Пък преди това бе праметнал нея, че щяла да се омъжи за някакъв старец, който нямало да иска от нея нищо повече от хладна ръка върху челото си и няколко утешителни слова, за да му помогнат да умре спокойно.

— Свърши ли? — любезно попита Кейлъм.

— Да!

— Не съм праметнал никого — рече Кейлъм. — Просто направих малка магия, и то повече чрез онова, което не казах, отколкото с това, което казах наистина. А и събрах двама прекрасни хора заедно. Нима ще отречеш, че Грейс Рен е идеалната жена за Арън?

Струан измърмори нещо, после рече:

— Не мога да отрека.

— А отричаш ли, че Арън, и единствено Арън можеше да стане идеалния съпруг за Грейс?

— Стига вече — сопна се Струан. — Нека се върнем към неотложния въпрос.

— А Арън стана ли добър съпруг на Грейс и възхитителен баща на дъщеричката им?

— Той е баща само от няколко седмици. Но щом питаш, да. Да, радвам се на Арън и Грейс не по-малко от теб. Обаче не виждам какво общо има това с идиотщината, която ни навлече. Дуел, за Бога! Дуел!

Кейлъм надникна през зацапаното със сажди прозорче към безразборно скупчените ниски сгради покрай пътя. Тук, в Ийст Енд, улиците през нощта бяха не по-малко оживени, отколкото в западната част на града, но едва ли можеше да се говори за някаква прилика между важните особи, които се мотаеха по Хановър Скуеър, и тукашното опърпано стълпотворение.

— Не съжалявам, че отидох на „Пал Мал“ тази сутрин — рече Кейлъм, сякаш мислеше на глас. — И пак бих го сторил.

— Поне да ми беше споменал за намеренията си! Лично аз щях да намеря начин да те спра.

Кейлъм не си направи труда да спори, че никой не би могъл да го спре.

— Лейди Филипа е красива.

Струан барабанеше с пръсти по коляното си.

— Май имаше някаква мъдрост, че красотата е нещо субективно. Въобще не трябваше да ходиш там.

Като се изключи дуелът, срещата му сутринта бе оставила Кейлъм по-разтърсен, отколкото би могъл да си представи.

— Тя въобще не харесва този човек — отбеляза той.

Презрителното изсумтяване на Струан бе единственият отговор.

— Дори мисля, че го мрази.

Още едно изсумтяване.

— Той се нуждае от нея. Без онази сигурност, която зестрата ѝ би донесла на деловите му начинания, състоянието му в крайна сметка ще се стопи.

— Това няма никакво значение нито за мен, нито пък за теб.

— Но за мен би могло да означава много — рязко рече Кейлъм.
— Очевидно дамата не мрази мен.

Струан моментално вдигна лице.

— Накъде биеш?

Накъде биеше, наистина? Че би могъл и ще заеме мястото на Франчът при лейди Филипа?

— Просто размишлявах на глас — най-сетне отвърна той. Франчът се нуждаеше от лейди Филипа; той не я желаше, поне в това Кейлъм бе сигурен. Възможността да отнеме онова, от което този мъж имаше нужда, му се стори доста примамлива.

— Трябва да намеря начин да те откажа от тази глупост — рече Струан.

Кейлъм почти не чу думите на приятеля си. Дали би могъл да падне дотам, че да използва лейди Филипа Чонси? Заради удоволствието да придобие надмощие над Франчът? И то голямо надмощие?

— Ама че работа! Часът и мястото на смъртта ти вече са уговорени, а ние сме хукнали да ти търсим така наречените свидетели

— каза Струан. — Не мога да повярвам, че ме изнуди да се включа в тая откачена история.

— Не съм те изнудил. Казах ти, че тръгвам. Ти не искаше да ме пуснеш да ида сам. Позволих ти да дойдеш, и ето те тук, за мое най-голямо неудобство.

Струан се намръщи.

— Още колко трябва да пътуваме?

— Пристигаме съвсем скоро. Надявам се, че съм пресметнал дните правилно.

— Аз пък се надявам да не си — измърмори Струан. — Все още не е прекалено късно да обърнем каретата.

Кейлъм се замисли, после рече:

— Още когато е започнала цялата история, е било вече прекалено късно. А тя е започнала дори преди да се родиш ти.

— Да можеше просто да зарежеш тая работа, Кейлъм. Всичко, като че ли съвпада, но не можеш да вярваш на историите, които са ти разправяли.

— И така да е — отвърна Кейлъм. — Но все пак им вярвам. А когато и самият ти ги чуеш, няма да можеш така прибързано да ги отхвърлиш.

— Ще видим — каза Струан. — Готов ли си най-сетне да ми кажеш какво се случи между теб и онази жена, Хорвил, снощи на бала?

— Уайтчапъл Хай Стрийт е пред нас. — Кейлъм не искаше да се замисля за предложението на лейди Хорвил.

— Дявол да те вземе, Кейлъм, какво потайно куче си! Първо прекарваш години наред да събираш всичката тази информация за така наречения ти произход...

— Това е истинският ми произход.

— Може би. После хукваш, Бог знае накъде, за да преследваш панаирите и пътуващите артисти. По дяволите, човече, как очакваш да приема насериозно приказките на някакви си заклинатели?

— Те не са заклинатели. Правят талисмани и... магии — довърши той под носа си.

— Именно. Заклинатели. Виж какво, мой човек, очевидно се палиш по всяка история, на която ти се ще да вярваш. На тези шарлатани това им е работата, да угаждат на отчаяните балами.

Свил юмруци върху коленете си, Кейлъм прикова вниманието си изцяло върху Струан.

— Върви по дяволите! — яростно извика той. — Дълга живота си на семейство Стоунхейвън, но *ти* нямаш право да ме изкарваш глупак.

— Не те изкарвам...

— Точно такъв ме изкара.

Струан заговори по-сдържано:

— Много се палиш. А именно това ме убеждава, че съм прав. Бил си изигран от тези шарлатани и ако някой не се намеси, пътят, който си избрал, ще те отведе до ужасни последствия. — Той смъкна цилиндъра си и го хвърли на седалката до себе си. — Дори и до смъртоносни последствия. Ако упорстваш и отидеш на дуела сутринта, може и да имаш късмета да се отървеш само с лека рана. Но ако след това продължиш да се инатиш и се противопоставиш на Франчът с някое скандално изказване за обстоятелствата около раждането му, този човек отново ще те извика на дуел.

— Нека го стори.

— За Бога! Помисли, човече! Репутацията на Франчът е направо легендарна. Говори се, че е убил трима мъже и е ранил толкова много други, че не можеш да ги преброиш. Ако застанеш на мушката му и втори път, бъди сигурен, че ще те прибави към списъка на мъртвите си врагове. И то, ако още преди това не те вържат, ранен или не, и не те хвърлят в някоя лудница да си правиш компания с врецящите побъркани.

Кейлъм с мъка преглътна.

— Аз съм напълно нормален.

— Ти знаеш, че си. Аз знам, че си. Но един човек, който цял живот е живял като херцог и всички са го приемали за херцог, несъмнено лесно би си намерил слушатели, които да му повярват, че не си съвсем с всичкия, щом искаш да заемеш неговото място. Тези хора, при които отиваме, колко им плати за тяхната история?

— Аз... — По дяволите този Струан! Бе способен да накара дори и Кейлъм да се съмнява в онова, за което бе сигурен, че е истина. — Дадох им малка сума като благодарност за помощта им. Нищо повече.

— Знаех си — възкликна Струан. — И се обзалагам, че тази нощ те потриват ръце, докато очакват следващата вноска от поредния

шаран на въдицата.

— Те не знаят, че идвам — изгърси Кейлъм.

Колелата на каретата подскочиха над някакъв дълбок коловоз, при което Струан бе изхвърлен напред. Кейлъм го хвана за лакътя и го запържа.

— Нали ми каза — рече Струан прекалено спокойно, — че тези Майлоу и Миранда живеели под наем на Уайтчапъл Хай Стрийт и тази вечер щели да са там.

— Да. Но не казах, че очакват да ги посетя.

— А откъде знаеш, че въобще ще бъдат там?

Кейлъм изпълни с въздух дробовете си, докато обмисляше внимателно отговора си.

— Те живеят в къщата на една дама. Преди няколко дни ходих там и се уверих, че тя очаква да се върнат днес. Очевидно използват квартирата си в Лондон, за да приготвят, ъ-ъ, смеската, която продават по панаирите и пазарите.

— Не мислиш ли, че щеше да е по-удобно да им изпратиш бележка и да си уговорите среща?

— Не.

— И защо?

— Можеше и да не искат да се срещнат с мен.

Струан възкликна раздразнено.

— Не мога да те разбера! Първо ми казваш, че въобще не те очакват, после, че дори не знаеш дали тези хора ще са там. Сега пък искаш да повярвам, че може по някаква причина въобще да не искат да те видят.

— Не съм те карал да идваш с мен — рече Кейлъм, който вече започваше да се дразни.

— Трябваше да дойда. Все някой трябва да се опита да те спаси от собствената ти глупост и в името на тази благородна цел предлагам просто да накараме кочияша да обърне каретата и да ни върне на Хановър Скуеър. И после ще се постарая да духнем от Лондон още преди изгрев слънце.

Когато Струан приключи с речта си, каретата изтрополи и спря, а кочияшът извика:

— Пристигнахме, господа.

Преди Струан да успее да каже още нещо, Кейлъм скочи от каретата и плати на кочияша.

— Чакай ни тук — нареди му той. — Ще ти платим добре за услугите.

— Пълна глупост — рече Струан, като и той на свой ред скочи в калната канавка. — Какво, по дяволите, е това място?

Мястото представляваше тясна пететажна сграда, притисната между подобни на нея постройки. Подобни по размери и височина, но по нищо друго.

Приземният етаж на заведението на госпожа Лъшботам имаше два осветени еркерни прозореца, разделени от позлатена входна врата, до която стояха на стража две еднакви бронзови котки. Голяма табела, окачена на видно място над единия прозорец, обещаваше:

ПЕРФЕКТНИ РАЗМЕРИ И КРОЙКИ ЗА ВСЕКИ ГОСПОДИН. НАШИТЕ ШИВАЧКИ ЩЕ ПОСРЕЩНАТ НУЖДИТЕ ВИ. ПРИЕМАМЕ И НАЙ-НЕОБИЧАЙНИ ПОРЪЧКИ. НЕ ОТКАЗВАМЕ НА НИКАКВИ ИЗИСКВАНИЯ.

— Мили Боже! — измърмори Струан. — Публичен дом!

До всеки от осветените с розови лампи прозорци седяха по две жени, които очевидно си говореха за шиене.

— Находчиво, не мислиш ли? — рече Кейлъм, като се стараяше забележката му да прозвучи безцеремонно. — А и чух, че се славело като най-доброто заведение от този род, и то от дълги години. Явно се справят особено ефективно с поръчките и на най-едрите господа. Поне така ми каза госпожа Лъшботам.

Струан завъртя цилиндъра върху бастунчето си и повдигна вежди.

— В такъв случай сигурно ще се надпреварват коя по-напред да ни вземе мярка.

Кейлъм се ухили и нахлупи цилиндъра си ниско над очите.

— Абсолютно прав си, стари ми приятелю. Някои неща са очевидни. Но аз смирено ще се оставя в ръцете на благодарната победителка.

Той пъргаво отбягна закачливото замахване на Струан и се приближи към позлатената врата, за да почука.

— Само гледай — рече той. — Още отсега се карат коя ще се справи най-добре с удивителните изисквания, наложени от размерите

ми, да не говорим пък за качеството на материите, които се полагат на конте като мен.

— Ще продължим този...

Струан не довърши изречението си, а остана с отворена уста, зазяпал се в големите кафяви очи на една мургава красавица, която стана от стола си и се приближи към прозореца.

— Мили Боже! — промълви той. — Какво екзотично създание!

Кейлъм отново почука.

— Само я погледни, Кейлъм!

Тъмнокосата жена притисна към стъклото изящната си ръка с дълги пръсти. С другата си ръка тя притискаше черното си кадифено наметало плътно около себе си, като не преставаше да се взира в Струан. Кейлъм преглътна и каза:

— Не забравяй, че сме дошли по работа.

— Наистина — рече Струан, сякаш останал без дъх. — Какъв късмет, че работата ни включва и простичкото удоволствие пътъом да се наслаждаваме на гледката.

— Гледай — каза Кейлъм, докато и самият той правеше точно това. — Но не си и помисляй да правиш нещо повече. На такова място не бива да се помайваш по друга причина, освен тази, която ни е довела.

Струан въобще не го слушаше.

— Кейлъм, искам да се запозная с нея.

— Да се запознаеш? — невярващо повтори Кейлъм. — Човек не се запознава с жени като нея. Тя е...

— Не го казвай. Никога не съм виждал подобно лице. Та тя е като произведение на изкуството!

Най-сетне вратата се отвори и Кейлъм едва се сдържа да не поблагодари гласно. Той безцеремонно прихвана Струан под лакътя и го издърпа напред, за да се срещнат с удивителната госпожа Лъшботам.

— Добър вечер, мадам — каза Кейлъм, като се поклони и дръпна Струан да стори същото. — Може би помните, че се отбих при вас преди две седмици?

Жената не отговори и той бавно вдигна поглед чак до хлътналите й, плътно напудрени, бузи, тъмно боядисаните вежди и луничавия нос, който се извисяваше над главата му поне на няколко сантиметра.

Госпожа Лъшботам беше висока най-малко два метра. Раменете ѝ бяха тесни, гърдите — плоски, а и, като че ли изобщо нямаше бедра. Носеше черна копринена рокля със строга кройка, но гарнирана с изобилие от тежки дантели. Същата дантела бе прикрепена и като мантия за черния костен гребен, забучен на върха на главата в черната ѝ коса.

Най-сетне тя просъска:

— Дошли сте за проба?

Кейлъм се опита да превърне смеха си в покашляне.

— Да — бързо рече Струан. — За проба.

— Не — намеси се Кейлъм също толкова бързо, като свирепо изгледа приятеля си. — Не, благодаря, госпожо Лъшботам. За лош късмет, точно тази вечер нямаме време да се възползваме от услугите на, ъ-ъ, на вашия талантлив персонал. Не ме ли помните? Бях тук през януари, а после и преди две седмици. При последната ни среща ме уведомихте, че вашите наематели трябва да се върнат горе-долу по това време. Е, върнаха ли се?

— Може би — гласът ѝ звучеше като свистене на вятър в комин.

— Как се казва тя? — попита внезапно Струан, като влезе в къщата и издърпа и Кейлъм със себе си.

— Нали ти казах — Кейлъм вече започваше да се ядосва. — Госпожа Лъшботам.

Въпросната дама бе отстъпила навътре и бе скръстила ръце.

— Не, не — обади се Струан и Кейлъм забеляза, че приятелят му не гледа госпожа Лъшботам. — Тя как се казва?

Момичето, за което говореше Струан плавно премина по дебелия килим, изпъстрен с огромни розови рози и решетки от зелени листа.

— Майлоу и Миранда — заяви Кейлъм, вече сериозно обезпокоен от напрегнатото изражение в тъмните очи и по изпитите черти на Струан. — Госпожо Лъшботам, да разбирам ли, че те са у дома?

— Защо сам не се качите да проверите? — каза му тя. — Последният етаж. Сигурно помните пътя.

— Да, да. Благодаря. Ела, Струан. Става късно.

Той тръгна нагоре по стълбите, но усети, че Струан не го последва.

— Хайде, човече — нетърпеливо рече той. — Тази нощ имаме да свършим много работа.

— Ммм.

— Имам работа — повтори Кейлъм на висок глас.

— Явно ви харесва това, което виждате — каза на Струан госпожа Лъшботам с дълбоко задоволство. — Елла не е от работничките ми.

— Не — приглушено рече Струан. После тръгна към момичето така, сякаш бе риба, хванала се на въдицата ѝ. — Елла? Какво изящно име! Отива ти.

— Както казах — продължи госпожа Лъшботам. — Елла е необикновено съкровище, което ми бе поверено.

Кейлъм поклати глава с безсилно раздражение. Струан си беше чист идеалист. Именно идеализмът му го бе привлякъл в лоното на църквата, макар и само за кратко време.

— Може ли... — Струан не откъсваше очи от младата жена. — Бих ли могъл да поговоря с теб?

— Тя не говори с никого — заяви госпожа Лъшботам. — Дължи безопасността си, дори живота си, на мен. Но това не ви засяга. Тя не говори с никого.

Интересът на Кейлъм бе събуден.

— Хайде, хайде, мадам. Няма нищо лошо в тайнствеността, но съм сигурен, че тук няма нищо по-особено от... — той хвърли един поглед към Струан — от едно прелестно създание, което се нарежда сред най-доходоносните ви открития?

— Не!

Заявлението на госпожа Лъшботам накара Струан, който тъкмо бе пристъпил войнствено към Кейлъм, да се закове на място.

— Елла е девица — каза госпожа Лъшботам. — И ще остане такава, докато... докато получа най-доброто предложение за нея. Но дотогава тя е под мое покровителство.

Кейлъм почувства дълбоко отвращение. Старата вещица си бе намерила съкровище и смяташе да го продаде на този, който предложи най-висока цена.

— Струан — предупредително каза той, прочел мислите на приятеля си, — тази нощ е пълна със странни приключения. Нека не

избързваме и да обмислим какво биха могли да означават. По-късно. Засега идваш с мен.

Госпожа Лъшботам щракна с пръсти към Елла и момичето плавно се отдалечи от тях, за да влезе през една двукрила врата в стая, от която долиташе женски смях и боботене на мъжки гласове.

— Ще дойда при теб по-късно — каза Струан.

— Чудесна идея — обади се госпожа Лъшботам. — Вие се качете, господин Инес. Приятелят ви ще остане в добри ръце тук, долу.

— Струан — натърти Кейлъм, но не пропусна да забележи, че съдържателката го помнеше достатъчно добре от предишното му посещение, за да помни даже и името му. — Трябваш ми за този... разговор.

— Те още не са се върнали — рече госпожа Лъшботам, а хлътналите ѝ гърди се издигнаха при една въздишка. — Нищо не ви пречи да почакате тук заедно с приятеля си.

Вече съвсем вбесен, Кейлъм отиде до Струан.

— Но нали ми казахте, че са горе, мадам.

— Казах ви да проверите дали са там.

— Но сте знаела, че ги няма.

Тя се намръщи, при което склучи тъмните си вежди над много светлите си, дълбоко разположени, очи.

— Какво правят онези двамата, не е моя работа. Плащат си наема редовно и не ми създават проблеми. Това е, което имам да кажа по въпроса. — Като че ли тя се позамисли, после добави: — Останете или си вървете. За мен няма значение. Но ще ви кажа, че ще се върнат до час. Ако искате, върнете се тогава.

Струан продължаваше да зяпа към вратата, през която бе изчезнала Елла.

— Ще почакаме, благодаря ви — рече той с кратък, строг поглед към Кейлъм. — Ела. Какво ще ни стане, ако прекараме един час в приятната компания на опитните шивачки на госпожа Лъшботам? Намирам, че прекалено дълго време съм бил лишен от малко стимулиране.

— Е — обади се госпожа Лъшботам поверително, — ако ви трябва стимулиране, господа, тогава на всяка цена бъдете мои гости. Мисля, че ще оцените изключително високо качеството на онова, което

предлагаме. — Тя се съсредоточи върху Струан. — А колкото до вас, може да ви се представи една наистина интригуваща възможност.

Кейлъм искаше да поспори още малко, но откри, че изпитва нещо повече от слабо любопитство към онова, което се криеше зад двукрилата врата.

— Нали ще ни кажете, щом се върнат Майлоу и Миранда? — попита той.

Госпожа Лъшботам царствено им даде знак да вървят.

— Ще ви кажа, господа.

Стаята отвъд вратата се оказа изненадващо обширна и, изглежда, заемаше по-голямата част от приземния етаж на къщата. Кейлъм бе виждал достатъчно заведения от този вид и въпреки слуховете в подкрепа на противното, не очакваше да види нещо повече от няколко повехнали проститутки, занимаващи се с мъже, неспособни да си позволят по-първокласно заведение.

Но това съвсем не бе сборище от похабени уличници, нито пък от мъже с тънки портфейли.

— Божичко — измърмори Струан, като кимна към компанията от бляскаво облечени мъже и жени. Кейлъм разпозна и някои от гостите на бала в Чандъс Хаус предната вечер, които се излягаха, отпуснати в пиянството си, върху подредените в кръг дивани. — Не е ли онова...? Мътните го взели, той е! Нашият любезен домакин от снощи, негово височество принцът.

— Въобще не очаквах подобно нещо — рече Кейлъм, когато няколко души от компанията забелязаха тяхното пристигане, познаха ги и им кимнаха за поздрав със заговорническо изражение. — По дяволите, това е ирония! Бих се обзаложил, че Франчът съвсем не е непознат тук. А и мога да се обзаложа, че той направо ще се гръмне, ако разбере какво знаят хората, с които дойдохме да се срещнем точно в тази къща.

— Настанете се удобно, господа — дрезгаво прошепна госпожа Лъшботам. — Тъкмо сега започва следващото ни представление.

Струан тръгна напред към един незает диван, сравнително близо до вратата. Едва седнаха, и две руси красавици изникнаха иззад един прикрит със завеси ъгъл, за да правят компания на новодошлите.

Някъде иззад гърбовете им госпожа Лъшботам каза:

— Камил и Дафне ще се погрижат да получите всичко, което пожелаете. Приятно прекарване.

Още преди Кейлъм да успее да реагира на услужливите действия на Камил или Дафне — както и да се казваше пищното създание, което

се зае усърдно да разхлабва връзката му и да му разкопчава жилетката, — един музикант влезе в стаята и седна с кръстосани крака на пода. Облечен в златисти дрехи и с тюрбан от същия плат, мургавият мъж засвири странни мелодии на дървена флейта, каквато Кейлъм досега не беше виждал.

— Благодаря, не искам — каза той на компаньонката си, когато тя се опита да разкопчее панталоните му. Жената веднага престана и коленичи до него на дивана, усмихвайки се така, сякаш на света нямаше по-привлекателна гледка от Кейлъм Инес.

Той се опита да не ѝ обръща внимание. И само след минута това вече съвсем не беше трудно.

От ъгъла със завесите се появиха две жени, облечени в еднакви бели роби. Черните им коси бяха спретнато сплетени в плитки, завити като коронки около главите им. Ръка за ръка, те преминаха от ъгъла до средата на кръга и застанаха там, мълчаливо оглеждайки тълпата, която вече тръпнеше в очакване.

Кейлъм погледна към Струан, който повдигна вежди, докато хващаше здраво китките на назначената му компаньонка в голямата си ръка. Кейлъм забеляза, че връзката и ризата на приятеля му вече висяха свободно.

Един по-нетърпелив господин подвигна:

— Хайде, я да видим какво можете!

Но останалите присъстващи му изшъткаха да мълчи.

Чернокосите момичета застанаха една срещу друга, привидно отпуснати, докато едната от тях внезапно сграбчи деколтето на другата и започна да къса дрехата ѝ. Само за миг привидното спокойствие изчезна. Поощрявани от окуражителните подвиквания, както на мъжете, така и на жените от публиката, двете изпълнителки дърпаха и късаха взаимно облеклото си, като постепенно се разголваха все повече и повече. Плитките им се разплетоха и се разпиляха на вълни по голите им рамене. След едно по-силно дръпване, последвано от звук на разпаряща се материя, гърдите на едното момиче, високи и заострени, напълно се разкриха.

Чуха се дрезгави викове и една дама от публиката бе лишена от бюстието на роклята си по същия начин от двамата мъже, седнали до нея. Като се кикотеше, тя се заизвива с очевидно удоволствие, при което двамата ѝ придружители обявиха решението си да си поделят

изобилните дарове и се заеха всеки да смуче по една гърда, а гърдите ѝ действително бяха изобилни. Дамата сгуши главите на двамата си любовници и застана в екстаз.

Дори и когато Кейлъм почувства и собственото си либидо да взима надмощие, той хвърли един поглед през рамо. Госпожа Лъшботам все още стоеше на поста си до вратата. На Струан каза:

— Това е чудовищно! Надминава всички граници. Всички са дошли точно за това представление.

— Прав си — съгласи се Струан. — И жените изглеждат не по-малко доволни от мъжете.

Боричкащите се жени в средата бяха паднали на пода и скоро вече бяха съвсем голи. Телата им бяха предварително намазнени и сега лъщяха в белотата си, а зърната на гърдите им бяха начервени.

В музиката вече се усещаше някакво мистично ориенталско звучене. С извисяването и снижаването на мелодията бореците се момичета започнаха да се извиват, разтваряйки краката си, за да разкрият и най-интимните си части, като току подвикваха на зрителите да се присъединят към тях. Скоро един млад самец се отзова и се включи в боричкането, а панталоните му вече бяха смъкнати около коленете и членът му стърчеше.

Сякаш по уговорен сигнал, едно от момичетата се престори, че притиска и задържа към земята другото, докато нетърпеливият зрител нахлу в нея, надавайки вик като човек, който пронизва друг в разгара на битка.

Жената до Кейлъм в този миг сграбчи пениса му, и той едва не загуби контрол. Блъсна я по-силно, отколкото възнамеряваше, но грубостта му, изглежда, само я разпали повече. Гледката към сношаващите се тела на пода бе скрита от голите ѝ гърди, направо притиснати към лицето му, а когато той се опита да я изблъска встрани, момичето успя да вмъкне ръка в панталоните му.

Следващото му блъсване я изпрати на земята до дивана, но вместо да се ядоса, тя показа само още по-разпалена сексуална ярост. Като се отказа от него, тя се примъкна до един диван наблизо, на който седеше един от мъжете, присъствали и на бала у Естерхази, заедно с някакво пищно облечено създание, което опипваше чатала му и едновременно с това жадно поглъщаше с поглед представлението на пода. Жената, която бе оставила Кейлъм, сега издърпа нагоре

брокатените поли на възбудената жена, при което разкри белите й пълни бедра, голи над дантелените чорапи. Когато втората жена се престори, че се опитва да се прикрие, проститутката издърпа надолу обшития с мъниста корсаж на роклята й.

Вместо да се възпротиви, дамата се люшна напред и силно изпищя, докато дърпаше дрехите на русата красавица.

— Мили Боже, Струан — успя да възкликне Кейлъм. — Никога не съм виждал подобно нещо!

— Онова красиво момиче е някъде тук — отвърна Струан. — Искам да я отведа от това място.

— Не ставай глупак!

Разнесоха се нови викове на въодушевление, когато един великолепен младеж, все още почти юноша, бе представен пред очите на публиката. Жените, които бяха започнали представлението, сега бързо приготвиха момчето, като го разсъблякоха и го галеха, докато той се възбуди и на свой ред се нахвърли върху тях. Но те все му избягваха. Тогава, без предупреждение, една разчорлена зрителка — очевадно вече изгубила всякакво чувство за мярка — се излегна пред него на килима и протегна умоляващо ръце, докато момчето не я облада.

Безумните крясъци от удоволствие съвсем обтегнаха нервите на Кейлъм и той се изправи.

— Това е по-грозно, отколкото мога да понеса — каза той на Струан, който също така бързо стана от мястото си. — Предпочитам да чакам моите заклинатели на улицата.

Струан кимна, но продължи да наблюдава стаята.

— Забрави я — настоя Кейлъм. — Всичко това е просто представление, не разбираш ли? И тя е една от тях. Част от всичко това. Лъжлива девственица, с която само парадират заради още някоя пошла сцена. Тези хора са от един дол дренки. Ако не греша, всички редовно идват на тези оргии. Тук всичко е предварително планирано. Гостите очакваха да се включат.

Кейлъм се извърна, но Струан хвана ръката му.

— Не — промълви той. — Не, тя не бива да остава тук.

Кейлъм проследи загрижения поглед на Струан. Водена от госпожа Лъшботам, Елла, все още облечена в черното кадифено наметало и със завързани очи, колебливо влезе в стаята. Сякаш леден

вятър повя въздуха и гърченето на пода постепенно замря. Участниците в оргията бавно се отделиха един от друг и като започнаха да пооправят облеклото си или това, което бе останало от него, се отдръпнаха от мястото в центъра на кръга.

— Надяваме се, че сте харесали нашето малко забавление — рече госпожа Лъшботам, а лишената ѝ от устни уста се разтегна в нещо, което трябваше да представлява усмивка. — А сега ви предлагам нещо много специално, преди да ви изпратя да си лягате. Някои от вас вече очакват този момент. Нямах намерение това да се случи тази вечер, но... — тя погледна право към Струан. — Наистина вярвам, че е крайно време да започнем с наддаването.

— Наддаване? — повтори Струан под носа си. — За Бога, та тя смята да продаде момичето на търг!

— Сигурно разбирате, че в никакъв случай не ми е приятно да се разделя с моето най-голямо съкровище. Но пък времената са трудни и се налага да съм практична. Моля тези от вас, които се интересуват, да напишат размера на интереса си, и то в подробности, на своите визитни картички и да ги оставят в кристалната купа, която се намира до входната врата.

Отново настана пълна тишина.

— Елла — рече госпожа Лъшботам, като махна превръзката от очите на момичето, — време е да свалиш наметалото.

Златистото лице на момичето, с големите ѝ очи с форма на бадем, сега видимо преbledня. Тя притисна наметалото още по-плътно към себе си.

— Елла е девица — обяви госпожа Лъшботам с ясно доловима наслада в гласа. — Цяло съкровище! Съблечи наметалото си, дете.

Момичето се поколеба още миг, после разтвори кадифеното наметало и го остави да се свлече от раменете ѝ.

Всеобща въздишка се надигна от цялата стая, като тук-там се дочуха и благоговейни възклицания, както от мъжете, така и от някои жени.

Под наметалото ѝ се разкри скромно скроена рокля, която постигаше точно този ефект, за който е била създадена. Ушита от прозрачен като паяжина червен муселин, вместо да прикрива удивителното тяло под нея, ефирната рокля придаваше някакво розово сияние на златистата кожа. Навлажнената тъкан прилепваше към

извити нагоре зърна, които се бяха втвърдили под погледите на тълпата. Гърдите на момичето бяха съвършено заоблени и предизвикателно заострени при връхчетата, което накара много от присъстващите мъже жадно да се заоблизват.

Над стройните ѝ бедра ясно се виждаше триъгълникът черни косъмчета.

Когато Елла напразно се опита да се прикрие, госпожа Лъшботам я извъртя така, че да покаже и заобленото ѝ задниче. Струан яростно пристъпи напред. Кейлъм го задържа и прошепна до ухото му:

— Нищо не можеш да направиш. Чуй какво ти казвам. Нищо няма да се случи. Онази стара вещица е добре обиграна в номерата си. Смята да стори точно това, което каза. Предложенията ще достигнат главозамайващи стойности, докато тя реши да продаде уж недокоснатите прелести на тази Елла.

— Ще платя всичко, което поиска!

Кейлъм простена.

— И ще платиш за нещо, за което са плащали отново, и отново. Послушай ме, моля те! На този свят съм видял и препатил повече от теб.

— А откъде знаеш колко съм видял и препатил аз самият? — възрази Струан, а Кейлъм не за първи път остана озадачен от непривичното отчуждение, което долови между себе си и своя приятел от детинство.

— Може би — най-сетне рече Кейлъм. — Обаче сега това явно няма значение. Тя си тръгва. А аз предполагам, че от време на време изнасят все същото шоу и то винаги носи на онази жена цяло състояние. Забрави момичето! Тя би могла да се махне оттук, стига да иска. Помни го.

— Ти си наивният в случая — каза Струан. — На тоя свят има и неща, за които нищичко не знаеш.

Кейлъм не искаше да спори, че очите му са видели достатъчно като за мъж, живял на същия този свят вече тридесет и четири години.

С оттеглянето на Елла оргията отново се разрази и Кейлъм, последван от Струан, с радост се измъкна в преддверието.

Госпожа Лъшботам излезе от някаква врата зад стълбището, приближи се и каза:

— Не се и съмнявам, че ще оставите своята визитка, сър. Само много щедър мъж може да спечели моята Елла. Помнете това, когато обмисляте предложението си. Вашите хора се върнаха, господин Инес.

Кейлъм се намръщи, после последните й думи достигнаха до съзнанието му.

— Много добре. Ела, Струан, време е. — Изминал бе повече от час. Само с един поглед към лицето на приятеля си Кейлъм разбра, че ги очакват много неприятности, ако не успее да го убеди да забрави сочното предложение на госпожа Лъшботам.

Струан се изкачи по стълбището до последния, пети, етаж доста мълчаливо. Може би в крайна сметка щеше да си възвърне здравия разум по-бързо, отколкото се опасяваше Кейлъм.

Вратата, която търсеха, се намираше в дъното на тесен коридор, където таванът под покрива се снишаваше дотолкова, че трябваше да се наведат, за да минат.

Кейлъм почука и подскочи, когато вратата рязко се отвори и той се озова лице в лице с приведената белокоса фигура на Майлоу, Мистичният лечител, Откривателят на болести, Носителят на забравени сили. Кейлъм бе виждал тези титли по боядисаните табели на каруцата на Майлоу и сестра му, Миранда, с която пътуваха от панаир на панаир из цяла Англия, Шотландия и Уелс.

Майлоу се вторачи в Кейлъм изпод надвисналите си рунтави вежди, бели като косата му.

— Пак ли ти — каза той, а устата му се изви в негодувание. Опита се да затръшне вратата, но Кейлъм вмъкна ботуша си така, че да му попречи. — Казахме ти да не идваш пак — рече Майлоу. — Можеш да ни навлечеш големи беди, а ние повече с нищо не можем да ти помогнем.

— Той ли е, Майлоу? — попита раздразнен женски глас откъм тъмния ъгъл на стаята зад гърба му. — Детето ли е?

— Спи — нареди й Майлоу и свирепо се намръщи на посетителите си. — Махайте се. Веднага! Сестра ми е изтощена. Нашият живот не е никак лесен. Не ни трябва да се бъркате и само да го влошавате още повече.

— Миранда болна ли е? — попита Кейлъм, като почувства и известни угризения, че загрижеността му произтича най-вече от

възможността да загуби единствения си сигурен източник на информация.

— Уморена е, това е всичко — рече мъжът. — Махайте се.

— Червенокосия? — извика жената. — Ти ли си?

— Да — рече Кейлъм, като си проби път покрай Майлоу. — Ела, Струан, и се запознай с приятелите ми Майлоу и Миранда. Те пътуват из страната заедно с панаирите и понякога с трупите на странстващи артисти. Приготвят чудодейни еликсири, които помагат при всякакви болести, а където и да идат, хората с надежда ги очакват. — Той забеляза как изражението на Майлоу се посмекчи и се приближи до тясното легло в далечния край на малката стая.

— Значи си ти — рече жената в леглото. За разлика от брат ѝ, тя имаше пясъчноруса коса, която още не бе започнала да посивява. Изглеждаше все още млада, макар че по-отблизо по красивото ѝ лице се забелязваха множество бръчици. — Кой е с теб?

— Това е... — Кейлъм се поколеба и погледна към Струан.

— Аз съм Струан, виконт Хънсингор — представи се Струан без колебание и учтиво се поклони на жената. — Кейлъм ми разказа за вас. Аз поисках да дойда с него. Той ми разправя, че знаете нещо за мястото и обстоятелствата около раждането му.

— Не им казвай нищо повече — на висок глас рече Майлоу и се примъкна до леглото на жената. — Казах ти, Миранда. Нищо не им казвай, иначе ще бъдем наказани. Тя ще ни накаже.

— Мина много време — каза Миранда, като направи опит да се изправи. — И е време да се поправи стореното точно както винаги съм си знаела.

— Тя искаше да си мълчиш — настояваше Майлоу, докато кършеше кокалестите си ръце.

— Мълчи — нареди му Миранда, но се усмихна нежно. — Никой не я е виждал, откак... Не и откак замина.

— Но са виждали Гуидо и той твърди, че още била жива и само искала да забрави.

— Значи е трябвало добре да помисли, преди да извърши такова престъпление — рече Миранда. — Има злини, за които нямам власт да помогна. Но е време да поправим този грях. Чувствам го. Почувствах го още когато детето ни откри.

— Детето? — повтори Струан, очевидно озадачен.

— Детето, което бе донесено в лагера под хълма, на който се намира замъкът Франчът — рече Миранда.

— Язви — внезапно рече Майлоу, а гласът му се извиси до стенание. — Гнойни рани и циреи. Костите ни ще се трошат само като ги докоснеш. Ноктите на ръцете и краката ни ще изпаднат при първия полъх на вятъра. Очите ни ще ослепеят. Така ни прокле тя, ако някога нарушим мълчанието.

— Рейчъл вече я няма! — остро рече Миранда. — Не са я виждали от много години, още откак момчето се разболя и тя го занесе някъде да търси помощ.

Рейчъл. Кейлъм чу името и го запечата в съзнанието си.

— Казвам ти, че не е мъртва — заяви Майлоу с отчаяние. — Казвам ти, че ако нарушиш мълчанието, тя ще ни открие и ще ни измъчва. А има и други, пред които дори и Рейчъл отговаря, и те ще довършат започнатото от нея.

— Гуидо ли го казва? — попита Миранда.

— Да — заяви Майлоу с някаква окончателност в гласа. — Сред актьорите вече се говори, че момчето, което било оставено в Шотландия, не е умряло и... — Той притисна ръка към устата си, а по пергаментовата кожа на слепоочията му изпъкнаха сини вени.

— Момчето, което било оставено в Шотландия — повтори Кейлъм, поемайки с мъка въздух в болящите го дробове. — Какво за това момче? Миранда ми каза за едно бебе, което са донесли в лагера ви близо до замък Франчът в Корнуол. Тя каза, че бебето се появило скоро след като херцогиня Франчът родила и само дни след раждането починала. И после Миранда не искаше да ми каже какво е станало. Моля ви! Кажете ми всичко, което знаете. Няма да намеря покой, докато не разбера всичко.

— Ние не можем да ти помогнем — рече Майлоу. — Върви си и ни остави на мира.

— Смяташ, че аз съм бил това бебе, нали? — Това отчасти вече почти бе признато. Сега Кейлъм искаше пълно потвърждение. — Аз ли бях доведен в лагера от жената на име Рейчъл?

— Не казвай нищо повече — умоляваше Майлоу сестра си. — Стореното е сторено.

— Ще трябва да помисля — рече Миранда и се отпусна върху възглавниците. — Бях болна от треска. Сега трябва отново да възвърна

силите си.

— Кажете ми, донесла ли е тази Рейчъл едно бебе в лагера ви в Корнуол преди тридесет и пет години?

Миранда затвори очи и немощно отвърна:

— Да. А сега ме остави.

— Вървете си — настоя Майлоу.

— Защо смятате, че аз съм херцог Франчът?

— Няколко години детето живя заедно с актьорите и панаирджиите — каза Миранда. — Порасна силен и щастлив хлапак. Всички се грижехме за него. Той обикаляше с тигана из публиката и те щедро хвърляха в него монети, защото ги размиваше.

Кейлъм се извърна настрана. Пъстри платове. Звезди по тъмно небе. Огньовете. Миризма на дим и прашене на искри. Костюми, които се вихрят, червени и жълти, и златни. Продупчени монети, пришити по забрадките на жените. И монети, които дрънчат върху метала на тигана, който той държи в ръката си. Смях. „Много си малък, че да си толкова самоуверен, момчето ми“. „Виждате ли го? Държи се като принц, който се перчи сред поданиците си, а не като просяче сред господари.“

Образите и гласовете не навестяха често съзнанието му, а и никога не бяха се явявали така живи, както в този кратък миг.

— Пътували сте до Шотландия, нали, Миранда? И момчето е пътувало с вас.

Тя се замята неспокойно в леглото.

— Не виждаш ли, че е изтощена? — каза Майлоу и Кейлъм чу искрена загриженост в гласа на този старец. — Оставете ни, умолявам ви, че да мога да се погрижа за нея.

— Позволете ми да помогна — предложи Кейлъм. — Нека ви намеря по-удобно място. И по-хубава храна и топлина.

— Тук ни е достатъчно топло — възрази Майлоу. — Благодаря. Мога и сам да се грижа за болната си сестра.

Кейлъм подозрително погледна в яносините очи на Майлоу.

— Отговори ми само на още един въпрос, и ще си тръгна. Засега. Едни хора в Шотландия ми казаха, че едно момче било видно с пътуващи артисти близо до село Къркълди. Там не ги очаквали, но избрали да спрат в това селце, защото един от тях бил много болен.

— Не мога да говоря за това.

— Болно било именно момчето — настояваше Кейлъм. — И то било заведено до замъка Къркълди и оставено пред конюшните, защото се страхували, че умира. Някой го обичал достатъчно, за да се надява хората в замъка да го приберат и някак да го спасят.

— Не.

— Това било същото дете, което дошло в лагера близо до замъка Франчът пет години по-рано, а Миранда има причини да смята, че той е бил наследникът на тогавашния херцог Франчът, но са го откраднали от люлката.

— Не, казвам ви!

— Да — слабият глас на Миранда долетя иззад Майлоу и всички се обърнаха към нея.

— Каж ми — молеше я Кейлъм.

— Бебето може и въобще да не е било от благородно потекло — рече Миранда. — Но точно това бебе беше момчето, оставено до замъка Къркълди.

— И това момче съм бил аз — заяви Кейлъм, като сви ръце в юмруци до бедрата си. — Моля само да ми се даде възможност да разбера със сигурност кой съм. Може би тогава ще намеря покой.

— Или то ще е началото на търсене, което може да струва живота ти... ако не го загубиш още утре сутринта — обади се Струан, като прокара пръсти през косата си. — Моля те, сега ела с мен, Кейлъм. Тази нощ ще ни излезе солена и на двамата.

Кейлъм знаеше, че приятелят му вижда пред очите си една мълчалива тъмнокоса красавица, но все пак не можеше да мисли за друго, освен колко близо се намираще до истината за това, кой е той в действителност.

— Сега трябва да си вървите — рече Миранда, а гласът ѝ стана по-силен. — Казах ти, че ще си помисля, и ще го сторя. Ако сметна, че е благоразумно... и безопасно, ще ти помогна.

— Кога? — отчаяно попита Кейлъм.

— Това ще зависи от много неща. Трябва да разберем със сигурност дали животът ни ще бъде застрашен, ако ти кажем повече.

— Къде е Рейчъл?

— Ех — рече Миранда, като леко се усмихна. — Разбрал си значи, че тя е ключът. Но не мога да ти кажа къде е и дали въобще е някъде. Първо, ако е още жива, може никога да не дойдем при теб. Ако

пък не е, нашето идване при теб може и да е съвсем безполезно за търсенето ти. В крайна сметка единствено Рейчъл може да докаже дали наистина си този, който предполагаш.

— Но няма ли нещо, което можете да сторите, за да ми помогнете без нея?

— Има едно нещо, което Рейчъл не би посмяла да унищожи. Може би ще успеем да го открием. Може да е достатъчно доказателство, а може и да не е. Но сега не настоявай повече.

Кейлъм вдигна очи към мръсния таван.

— Кое е това нещо?

— Не мога да ти кажа.

— Добре тогава. — Той просто нямаше повече сили да се бори, не и тази вечер. — Каж ми едно нещо, само едно, и ще си тръгнем.

— Не — извика Майлоу. — Махайте се!

— Едно нещо — съгласи се Миранда.

Кейлъм се вгледа напрегнато в ясните ѝ очи.

— Вярваш ли, че аз съм законният херцог Франчът?

Устните ѝ се разтегнаха и за миг му се стори, че тя няма да отговори. Тогава Миранда промълви:

— Да.

6

— Пипа! — Лейди Жюстен влезе в стаята на Пипа, без да почука, затвори вратата и се облегна на нея. — Случи се нещо много опасно.

— Какво има? — попита Пипа, като се приближи към Жюстен и неуверено докосна ръцете ѝ. — Да не би нещо в плана ни да се е объркало?

— Не още — рече Жюстен. Лицето ѝ показваше признаци на отчаяно напрежение. — Нели стои на пост.

— Но нали още не е станало време да се заемем с...

— Не го казвай на глас — настоя Жюстен. — Не и когато толкова много зависи от изхода на плана ни. Не и когато по всяка вероятност ще се озовем заключени в тъмницата под замъка Франчът, ако ни разкрият.

— Уф, каква досада! — Пипа подскочи в оживлението си. — Няма да позволя да ни се случи нищо подобно. А и не мога да чакам нито минутка повече.

Жюстен предупредително вдигна пръст.

— Ще започнем съвсем скоро. — Думите ѝ звучаха разумно. Но в гласа ѝ се долавяше едва сдържана паника. — Още не е дошъл моментът, но долу, в градината, има един човек, когото трябва да убедиш незабавно да се махне.

Пипа окаменя.

— В градината? — извика тя. — След полунощ? Откъде знаеш?

— Защото той е изпратил прислужника си в кухните да потърси Нели. Мъжът разпитвал за прислужницата на лейди Филипа, представяш ли си, и то ей така, направо!

— О, Божичко — ръката на Пипа се стрелна към шията ѝ. — Той е, нали? Кейлъм?

— Да, Кейлъм наистина — съгласи се Жюстен. После извърна очи. — Той много ти харесва, нали?

Пипа почувства как се изчервява.

— Той е нежен и мил... и мъжествен — довърши набързо тя, решила да изостави предпазливостта.

— Да, виждам, че ти наистина харесваш Кейлъм Инес. Той е очарователен и самата аз от пръв поглед го харесах, но той проявява голяма непредпазливост, като идва тук толкова късно през нощта, особено през тази нощ.

— Поставям те в ужасно неудобно положение — рече нещастно Пипа. — Изтрай ме само тази нощ и вече няма да те карам да се замесваш в подобни задачи.

Жюстен се усмихна и тъмните ѝ очи заблестяха.

— Радвам се, че мога да ти помогна. Ти си най-лъчезарното създание, което някога е навлизало в живота ми, и ти желая само най-доброто. Просто ми се искаше... — Тя млъкна и отмести поглед.

— Искаше ти се?

— Аз... Щеше ми се и аз да съм по-храбра — рече Жюстен, като вече звучеше удивително храбро. — Но наистина трябва да убедим Кейлъм Инес да се махне от градината. Ще е истинско бедствие някой дори само да го зърне близо до дома, а после каже на Етиен.

— О, Божичко — прошепна Пипа. — Това наистина налага извънредно решителни действия. Трябва да го убедя да си тръгне незабавно.

— И аз така мисля — рече Жюстен. — Наметни нещо върху роклята си и изтичай по задното стълбище. Аз ще пазя някой да не дойде да те търси. В подножието на стълбите има малка вратичка, която води към бараката за саксии. Май само аз си я спомням.

— Това ли е вратичката, през която ти... — Пипа внезапно се отказа да задава този въпрос.

— Точно тя е, през нея влязох в къщата, когато Етиен се върна тази сутрин — някак делово рече Жюстен. — Нека не се бавим с повече приказки. Бараката за саксии е скрита от градината с жив плет. Кейлъм Инес те чака там. Ако не отиде другаде, никой няма да го види.

— Ще го накарам веднага да си тръгне.

— Той трябва да си тръгне през вратата, от която е влязъл откъм прохода. Онази в страничната стена близо до бараката.

— Така ще стори. Аз ще го накарам.

Като се наметна с някаква сива вълнена пелерина, Пипа излетя от стаята и се втурна по коридора. Някъде откъм долните етажи на къщата долитаха пиянските викове на херцог Франчът и неговите приятели, които вече часове наред пиянстваха и играеха комар.

Пипа отвори с известни усилия вратичката и влезе в прашната барака, където въздухът бе наситен с миризмата на пръст. Очевидно бараката не се използваше често. Докато Пипа се приближаваше към зацапаните прозорци, които светеха с мътно сияние от луната, дебели паяжини се заплетоха в косите ѝ и полепнаха по лицето.

Вратата към градината имаше прозорче. През него Пипа видя тъмната фигура на висок мъж. Докато се взираше в него, мъжът се обърна и профилът му ярко се очерта на фона на лунните лъчи.

Как бе възможно двама мъже да бъдат така различни както Кейлъм Инес и херцог Франчът?

Как бе възможно единият — несъзнателно наистина — да заплени сърцето ѝ и да го държи в ръцете си, докато другият щеше да притежава всяка частица от нея, освен сърцето ѝ?

Как бе възможно да отпрати мъжа, когото... мъжа, когото вероятно би могла да обича?

Пипа се приближи към вратата, натисна бравата и я отвори. Обля я хладен, свеж въздух.

Кейлъм вече крачеше насреща ѝ. Още преди Пипа да успее да направи и една крачка, той застана пред нея и отметна назад качулката ѝ.

— Трябваше да те видя — рече той, а гласът му потрепваше от дълбоко чувство. — Благодаря ти, че дойде.

Нежно, много нежно Кейлъм докосна косите ѝ.

— Не можеш да си представиш какво изпитвам в този миг — промълви той, а погледът му се прикова към устните ѝ.

— Аз...

Каквото ѝ да бе смятала да каже, бе заглушено от устните на Кейлъм, които се впиха в нейните. Ръцете му я обгърнаха в смазваща прегръдка, но тя откри, че ѝ харесва да бъде притискана до болка в обятията му.

Той я целува дълго и дълбоко. Непрекъснато търсеше нейната реакция, и тя се стараяше да му отвърща.

Пипа се повдигна на пръсти и обви ръце около силния му врат. Гърдите на Кейлъм бяха топли, твърди като непоклатима стена, която поглъщаше натиска на нейната мека, крехка фигура и я караше да се чувства както никога досега — тъй женствена и защитена — и тя откри, че това усещане невероятно ѝ харесва.

— Да не съм те събудил? — навъсено попита той, когато найсетне леко отдръпна лицето си от нейното. — Казах на прислужницата ти, че трябва да те доведе на всяка цена. Тя е умно момиче. Разбра колко спешно е, без да задава много въпроси.

— Нели наистина е умна — съгласи се Пипа, останала без дъх. Докосна устните му с треперещи пръсти и той ги целуна. — О! — промълви тя и очите ѝ неусетно се затвориха.

Следващите целувки Пипа почувства върху затворените си клепки.

— Не спях — каза му тя. — Тревожих се за утре и не можех да заспя.

— Искам те — бавно рече той до бузата ѝ. Плъзна ръце под наметалото ѝ и я притисна към себе си. — Опитах се да стоя далеч от теб, но трябваше да дойда, защото просто не можех да понасям мисълта, че ти си тук. Тук, с него.

И самата тя не бе в състояние да понесе тази мисъл, но какво можеше да стори? Пипа сгуши лице под брадичката му и вкуси солта по неговата кожа. Обожаваше да го докосва, обожаваше аромата му. Той бе голям, силен и топъл, миришеше на кожа и чисти дрехи и на нещо неопределимо, което принадлежеше единствено на Кейлъм Инес, нещо страшно мъжествено и опияняващо.

Разтвори устни и докосна с език пулсиращата вена на врата му. Кейлъм простена.

Този стон дълбоко развълнува Пипа. Някъде ниско в тялото ѝ започна да се събира странна топлина. Новото усещане я изненада.

— Кейлъм — каза тя, стиснала здраво раменете му. После с връхчето на езика си проследи извивката на врата му — чак до вдлъбнатинката на брадичката.

Кейлъм отново простена. В звука имаше и удоволствие, но и желание за нещо повече.

Внезапно Пипа се почувства по-дръзка. Очите му бяха затворени. Тя използва това, за да се повдигне на пръсти, да наведе лицето му и

силно да притисне устни към неговите.

Моментално устата му се разтвори и той отново простена, после плъзна език дълбоко в устата ѝ и разлюля лицето ѝ.

Но Кейлъм стори и нещо друго, нещо наистина необикновено. Ръцете му се плъзнаха към задничето на Пипа. Обхванаха я и я притиснаха с шокираща интимност. А докато дланите му държаха и пръстите му я галеха и мачкаха, той притисна онази част от тялото си към корема ѝ.

Бе много голям и твърд — и много горещ. А Пипа сякаш обезумя от желанието да узнае много повече за „онова“.

— Ела с мен — каза той и всмукна долната ѝ устна между зъбите си. Съвсем нежно я захапа, после бавно пусна чувствителната плът. — Ела с мен още сега! Дойдох направо от Хановър Скуеър. Оставих там приятеля си, виконт Хънсингор, и наредих на кочияша да ме докара с каретата. Трябва първо да се върнем, та Струан да не се тревожи за нас, а после ще избягаме.

Пипа сякаш не можеше да си поеме дъх. Пръстите му бяха като от стомана, но тя жадуваше да чувства тази твърдост върху себе си. И копнееше той да продължи да я притиска.

— Каретата, която наех, сега чака до къщата. Можем да стигнем много далеч оттук още преди някой да разбере, че те няма.

Пипа никога не беше пила силен алкохол. Но беше сигурна, че усещането трябва да е точно такава.

— Целуни ме отново, Кейлъм.

— Става късно, мила моя. Някой непременно ще забележи, че те няма и скоро ще вдигнат тревога. Нека направим така, че тази тревога да не е напразно. А защото си заминала и не могат да те намерят.

Нещо сякаш застина напред горещото ѝ пламенно желание.

— Заминала? — Той сигурно се шегуваше с нея. — Аз? Но аз не мога да замина!

Ръцете му леко се отпуснаха.

— Това място не е добро за теб. Мъжът, за когото си сгодена и за когото трябва да се омъжиш, не е добър човек.

— Не е... — Но какво говореше тя? — Херцогът е мой годеник!

— Да. А аз те моля да го напуснеш и да дойдеш с мен.

Хладният разсъдък угаси и последните искрици от пожара в Пипа.

— Съжалявам — каза тя, като решително се оттласна от гърдите му. — Какво ми става? Какво си мисля? Моля те, умолявам те, отдръпни се от мен!

Лунната светлина ѝ разкри борбата на чувствата по красивото му лице.

— Мислеше си, че изпитваш нещо към мен, Пипа. Нали така те наричат приятелите ти, нали? Пипа?

— Да — промълви тя, като вече започваше да трепери. — Моля те! Излез веднага от страничната врата и не вдигай шум. Херцогът никога не бива да разбере, че си идвал тук.

— Защо? — Той се засмя високо, сякаш напук на предупреждението ѝ. — Какво ще ми направи? Въобще не ме е страх от твоя прелестен херцог.

— Той не е прелестен — възрази Пипа с неуверен глас. — Дори въобще не ми е приятен. Но той е мъжът, за когото татко ми каза да се омъжа. Не съм го избирала аз. И двамата го знаем. Но това, което сторих тази нощ с теб, е грях. Вината е моя и те моля за прошка.

— Искаш прошка? От мен? — изсумтя той. — Това е глупост! Та ти си едно невинно създание. Не познаваш нищо друго, освен естествените стремежи на тялото и душата си. Няма никаква вина. Ако имаше, аз щях да съм виновен. Напусни го!

— Той ще те преследва и ще те убие.

— Искам да станеш моя жена.

Тя ахна сепнато, а ударите на сърцето ѝ внезапно ѝ се сториха направо оглушителни, сигурна бе, че вече и той ги чува.

— Действаш прибързано и необмислено, Кейлъм. Поставяш в опасност собствения си живот, а това е всичко, което ме интересува. Върви си, моля те! И никога вече не се опитвай да ме видиш. Напусни Лондон още сега, начаса, и се върни в Шотландия.

Той сякаш окаменя.

— Да се върна в Шотландия? Искаш да кажеш, да си плюя на петите и да избягам от горделивия ти годеник, защото трябва да се страхувам от него?

— Искам да кажа — обясни Пипа, а всеки дъх пареше гърлото ѝ, — че не мога да имам онова, което желая, но мога поне от все сърце да те помоля да сториш така, че дуелът да не се състои утре сутринта.

— Отказваш ми?

— Вече съм обещана на друг. — Разтуптяното ѝ сърце направо щеше да се пръсне.

— Значи няма да размислиш и да дойдеш с мен?

Пипа никога не се беше надявала мъж като този да я пожелае, и то така силно.

— Няма да дойда с теб — отвърна. Нямаше да го излага на смъртна опасност, а глупавото му предложение би довело точно до това.

— Разбирам — тихо каза Кейлъм. — Ще ми кажеш ли поне едно нещо? Съвсем честно?

Пипа кимна.

— Причиних ли ти болка с предложението си?

Тя сведе глава. Беше ѝ причинил радост, която бе почти като агония — и болка, която всъщност бе нетърпима наслада.

— Не — отвърна тя. — Не и болка.

— И няма да съжаляваш, че ме отпращаш, без да дойдеш с мен?

— Аз... онова... Наистина много те харесвам, Кейлъм, но аз съм здравомислеща жена. Отказвам да обсъждам невъзможни неща.

— Разбирам.

Тя знаеше, че той нищичко не разбира.

— Ще сториш ли това, за което те моля? Ще напуснеш ли Англия? — попита тя.

— Не.

Ръцете ѝ, свити в юмруци, се притиснаха към стомаха ѝ.

— Моля те!

— Никога! Честта ми не е по-маловажна от неговата. Никога не бих избягал от него, освен ако го сторя заедно с теб.

А ако избягат заедно, херцогът със сигурност ще ги преследва, докато успее да убие Кейлъм. Тогава ще прости на Пипа, която ще е била примамена против своята воля. Думите може и да не бъдат точно тези, но тя знаеше, че както и да се оправдае, херцогът ще намери начин да задържи за себе си каквото смята, че му принадлежи. В крайна сметка, когато Кейлъм вече ще е мъртъв, Франчът ще се ожени за нея с показно великодушие и животът ѝ ще стане точно толкова празен, колкото ще бъде и сега, когато Кейлъм си тръгне.

— Пипа? — обади се той.

Тя отново вдигна качулката върху косите си и се обви плътно в наметалото.

— Върви! — подкани го тя, като трепереше от усилието да сдържа сълзите си. — Съдбата ми е била определена още при раждането. Послушанието, което дължа на баща си, изисква да се подчиня на тази съдба.

— Това ли е последната ти дума?

Пипа вдигна брадичка.

— Да.

— Както искаш тогава — рече Кейлъм. — Сега се налага да се сбогувам с вас, милейди. И ще очаквам с нетърпение да срещна бъдещия ви съпруг с идването на зората.

През мъгла от сълзи Пипа се загледа след него. После чу изскърцването на вратата към прохода, втурна се навън и припряно извика:

— Кейлъм!

Гласът, който ѝ отвърна, не дойде откъм прохода, а от бараката за саксии.

— Пипа, Пипа, ела бързо! — Като често-често се оглеждаше, Жюстен забързано вървеше към нея. — Тръгна ли си?

— Да.

— Слава Богу! Трябва да побързаме.

Пипа хвана протегнатата ръка на Жюстен и се остави да я отведе обратно в къщата.

— Случило ли се е нещо?

— Не още, но май ще се случи. Нели чула Етиен да те вика. Каза, че звучал... О, Пипа, той заявил, че смята да посети булката си!

Пипа се усмихна в полумрака. Досега никога не се беше чувствала особено храбра, но тази нощ, като че ли бе готова да се изправи и пред лъв. Щом приключи с херцог Франчът, той не само ще съжалява горчиво за постъпките си, но и ще проклина мига, в който бъдещето му е било обвързано с нейното!

— Секунданти ли? — Арън Росмейра, маркиз Стоунхейвън, кръстосваше с тежки стъпки кабинета в къщата си на Хановър Скуеър. — Дявол го взел! Знаех си, че нещо не е наред. Знаех си, че вие двамата не може да не се забъркате в някоя ужасна каша, щом не съм с вас да ви държа под око.

Все още леко замаян от преживяния шок, когато се върна от „Пал Мал“ и се сблъска с Арън, сега Кейлъм настръхна при тона на стария си приятел.

— Някои неща не зависят от теб — троснато отвърна той. — Явно Струан е направил грешката да ти каже прекалено много за делата ми тук.

Устните на Арън побеляха от гняв.

— Побъркани палячовци! — изръмжа той. — Къде беше, когато пристигнах? Само това ми кажи! Какви глупости си вършил, та се връщаш сега?

— Това си е моя работа — рече Кейлъм и стрелна Струан с поглед, предупреждаващ го да не казва нито дума за прибързаното посещение във Франчът Хаус.

— Настоявам за пълно обяснение — заяви Арън, а ноздрите му потрепваха.

— Успокой се, старче — обади се Струан доста меко, макар че по изтънелите му устни личеше колко е напрегнат. — Не сме деца, и ти не си ни баща.

— А и това въобще не ти влиза в работата — вмъкна Кейлъм, който определено не бе в настроение да говори меко. — Помолих Струан да ми стане секундант, а не теб. Нямах представа, че си смятал да хукнеш към Лондон посред нощ. От теб не се очаква да...

— Не ми казвай какво се очаква от мен! — изрева Арън. Тъмната му коса, както винаги пристегната в старомодна, но стилна опашка, му придаваше див средновековен вид. — Ако ми бяхте казали какво сте си наумили, щях да ви попреча да напуснете Къркълди.

— Не би могъл да ме спреш — заяви Кейлъм.

Арън вдиша дълбоко и шумно.

— Ами ти, Струан! Поне ти би трябвало да ми кажеш какво се мъти тук, и то още щом си разбрал. Но, да, аз съм си виновен. Грейс беше права. Трябваше по-рано да я послушам.

Кейлъм погледна Струан и повдигна вежди, а на Арън каза:

— И какво е казала нашата красива малка Грейс, че да се окаже права?

— Каза, че само нещо ужасно би могло да задържи двама ви далеч от любимата ви племенница. Каза също и, че ясновидските ѝ способности ѝ подсказват за наличието на сили, които могат да ви навредят. Всъщност каза го специално за теб, Кейлъм.

— Охо — възкликна той, като се приближи към писалището с преувеличено тежки стъпки. — Значи в Къркълди вече командва интуицията на Грейс? Русокосата ти фея те държи в хубавките си пръстчета като кукла на конци, Арън. Любовта май ти е размекнала мозъка.

— Свърши ли? — попита Арън, като пристъпи към него. — Глупости! Ако не си чул добре, повтарям: глупости! Знаеш не по-зле от мен, че Грейс има дарбата да усеща неща, които повечето хора не долавят. И знаеш, че когато тя твърди, че нещо става, почти винаги е права. И този път позна. Слава Богу, че най-сетне я послушах. И благодаря на Бога, че реших да побързам, та да пристигна още тази нощ, вместо да нощувам в някоя странноприемница.

Струан се обърна с гръб към тях и главата му леко се размърда. На Кейлъм не му трябваше кой знае колко въображение да се досети, че той беззвучно имитира думите на Арън.

— Мисля, че си ни ядосан, задето отсъствахме през първите седмици живот на малката Елизабет, и, че си дошъл, за да настояваш моментално да скокнем и да хукнем обратно към Шотландия — предположи Кейлъм. — Та за какво друго би напуснал обожаваната си съпруга и дъщеричката, че и нотите си?

Блестящият таен живот на Арън като композитор беше единствената му страст — докато Грейс Рен не нахлу в неговото странно и самотно нощно съществуване.

Арън се намръщи.

— Не сменяй темата. В хубава каша си се забъркал, а и тя едва сега започва. Съзнаваш ли това?

Кейлъм не можеше да не се усмихне на човека, който — дори повече и от Струан — винаги бе означавал за него повече и от собствения му живот.

— Още се грижиш за мен, а? — рече той. — Трогнат съм.

— Ама че си магаре! — възкликна Арън. — Няма да има дуел, и точка по въпроса. Стягайте си багажа. Тръгваме веднага. До час можем вече да сме въвн от Лондон.

— Не.

— Ти също, Струан. Не биваше да помагаш на Кейлъм в тая глупава история.

— Не — повтори Кейлъм. — Аз няма да замина. И призори ще бъда в Хайд Парк. Надявам се и Струан да е с мен, а ще ми бъде наистина много приятно, ако дойдеш и ти, Арън.

— Не можем да ти позволим да го сториш — обади се Струан, като се обърна с лице към Кейлъм. — Не ми е приятно да ти отказвам каквото и да е, но този път съм на страната на Арън. Той е прав. Трябва веднага да заминеш.

Кейлъм отвори уста, но не намери какво да каже.

— Не става въпрос само за Франчът — каза Струан на Арън. — Става въпрос за неговата годеница, лейди Филипа Чонси. Лорд Чонси, изследователят, ѝ е баща.

— Аха — намръщи се Арън. — Тя какво общо има с Кейлъм?

— Той се запозна с нея снощи, на бала у Естерхази. И точно затова е цялата тази глупост с дуела. Кейлъм танцува с нея. Франчът ги видя, ядоса се и се опита да извика Кейлъм на дуел. Обаче аз успях да му попреча.

— Но... — Арън повдигна единия от дългите си музикантски пръсти и го насочи решително право срещу Кейлъм. — Защо тогава преди малко нахълтахте тук, дърдорейки за някакъв дуел, щом снощи всичко се е разминало?

— Тази сутрин той отиде в къщата на Франчът — обясни Струан.

— Защо?

— За да види момичето.

Кейлъм най-сетне се намеси:

— Затваряй си устата, Струан. Мога и сам да отговарям на Арън.
— Още миг, и Струан щеше да се раздрънка и за последното му посещение при Пипа. Самият той не можеше лесно да си го обясни. Част от него скърбеше заради отказа ѝ. Но друга част, много силна и почти непозната, започваше да обмисля дали да не използва явната симпатия на Пипа към него за собствените му цели.

— От снощи не е спирал да мисли за нея — невъзмутимо рече Струан, въпреки заплашителния поглед на Кейлъм. — Нали?

— Аз... не, по дяволите! А и това въобще не ти влиза в работата.

— Ти ми обеща, че само веднъж да зърнеш Франчът, и ще си доволен. — Струан вече бе съвсем сериозен и мрачен. — Но си променил решението си, нали?

Кейлъм си припомни последните думи на Миранда.

— Да, промених решението си.

— Струан ми разказа някои неща за тази лудост, в която си се забъркал — рече Арън. — Дори и да има зрънце истина в онова, в което си решил да вярваш, няма начин да го докажеш. Откажи се, Кейлъм. Върни се към хубавия живот, който имаш, и забрави тези глупости.

Кейлъм отпусна глава назад и шумно въздъхна.

— Не мога.

— Заради момичето е, нали? — попита Струан.

Надали и самият той знаеше вече какво да мисли, но поне едно му беше ясно: не можеше просто така да загърби живота, който в действителност му принадлежи. Знаеше, че наистина е херцог Франчът.

— Имаме време — Арън се отпусна в тапициран позлатен стол, който изглеждаше прекалено малък за него. — Каквато и помощ да ти е нужна, за да се справиш с всичко това, ще я получиш, Кейлъм. Сгреших, като те карах набързо да приключиш с всичко.

— Благодаря ти. — Кейлъм не изпитваше благодарност. Изпитваше нужда да поспи преди изпитанието призори, усещаше и тревога. Но повече от всичко искаше да отведе лейди Филипа и лейди Жюстен далеч от лапите на Франчът.

— Имам сестра — простиичко рече той. — Можете ли да си представите колко странно се чувства човек, когато застане пред собствената си сестра, щом дотогава е живял като човек без минало и

без роднини? Казва се Жюстен. Стройна е, с интелигентно лице. Накуцва заради някакво нараняване в детството. Само почакайте да я видите. Ще я познаете веднага. Дори очаквах някой да възкликне колко си приличаме. А и знам, че тя някак ме хареса.

Арън рязко се изправи.

— Значи е по-лошо, отколкото предполагах. Съвсем си се залутал. — Като поклати красивото си лице, той отиде да налее коняк в три искрящи кристални чаши. — Какво те кара да смяташ, че тази жена ти е роднина?

— Единственото доказателство, което ми е нужно — отвърна Кейлъм. — Тя е там, във Франчът Хаус, и ми бе представена като сестра на херцог Франчът. А херцог Франчът съм аз.

— Ти си мислиш, че си — възрази Струан.

— Аз знам, че съм. Сам чу какво казаха онези хора снощи. Чу Миранда. Каза ли на Арън?

— Да. Но и той не е по-убеден от мен.

— И двамата ще се убедите, когато тя ми донесе доказателство.

Арън бутна една чаша бренди в ръцете на Кейлъм.

— Какво очакваш да спечелиш, като се дуелираш с Франчът?

— Ще го убия. И с това ще се сложи край на един голям проблем.

— Мили Боже! — Арън отпи голяма глътка от питието си. — Ти си се побъркал! Ще го убиеш? Та нали ненавиждаш насилието.

— Не аз го предизвиках... не и в началото. Просто приех предизвикателството му.

— И смяташ, че като убиеш този мъж, твърденията ти ще станат по-правдоподобни?

Кейлъм се изсмя дрезгаво.

— За жалост, не. Ако го убия, най-вероятно ще ме обвинят, че съм го сторил, за да няма той възможност да защити собствените си претенции към титлата.

— Франчът вече е убил трима души на дуел — напомни Струан. — Моля те, Кейлъм, иди с Арън в Къркълди. Веднага. Забрави за всичко това. И мисли, човече! Какво би могла да ти даде онази стара знахарка, с което да докажеш правото си на титлата? Бебешки нокти, може би? Или няколко къдрици бебешка коса?

Кейлъм упорито стисна зъби.

— Знам, че тя може да намери доказателство за това, кой съм аз. И усещам със сърцето си, че ще склони да ми помогне.

— Господ да му е на помощ! — Струан подкани Арън: — Накарай го да тръгне с теб.

— Всички заминаваме — заяви Арън.

Струан се взираше в коняка в чашата си.

— Аз не мога. Не и сега. Ще дойда, когато се освободя.

Кейлъм се приближи и застана между Арън и брат му, след което погледна Струан право в очите.

— Остави ли картичка върху кристалния поднос на госпожа шивачката?

По страните на Струан се появи лека руменина.

— Сега не е нито времето, нито мястото да говорим за това.

— Каква шивачка? — попита Арън. — Какъв поднос? За какво говорите?

— Това е просто шега — побърза да обясни Струан. — Кейлъм говори за вид хазартна игра в едно заведение, което посетихме. Няма значение.

Кейлъм забеляза своя шанс и реши да го притисне до стената.

— Засега ще оставим това настрана. Помисли пак, Струан. Не вярваш ли, поне мъничко, че аз съм херцог Франчът?

— Аз... — Струан го гледаше вбесено. Подпря лакът на перваза над камината и залюля чашата между пръстите си. — Ами, предполагам, че може и да има някаква вероятност... — предпочете да остави изречението недовършено.

— Разказа ли на Арън за пътуванията ми? Как съм научил, че хората, за които предполагам, че са ме оставили в Къркълди, не са били калайджии, както някога си мислехме? Обясни ли му, че прислужницата на Грейс ми каза как баща ѝ е споменавал за група пътуващи артисти? Те дошли в околността, а в селото говорели, че преди това са ги виждали на пазара в Единбург?

Без да бърза, Арън напълни повторно чашата си и седна зад писалището. Придърпа лист хартия и провери дали мастилницата е пълна.

Кейлъм се разпалваше.

— Тези пътуващи артисти обикаляли панаирите и отивали на север, но по някаква причина, тогава неизвестна на хората в Къркълди,

се отделили от останалите и направили малък стан до селото.

— Прислужницата на Грейс ли ти каза всичко това? — Арън започна да пише.

— Тя ми го каза. А Робърт Мърсър, един от твоите наематели, ми каза, че и неговият баща му е разказвал за това. Артистите дали представление. Със змии. И танцуваща мечка. Имало брат и сестра, които продавали чудодейни лекове, както и трупа акробати. — Когато Арън не отвърна нищо, Кейлъм тупна с юмрук върху писалището. — С тях имало и момченце, което държали близо до огъня. Изглеждаше болно. Бащата на Робърт Мърсър казал, че момчето все било заедно с помощничката на змиеукротителя.

— Интересно — рече Арън. Беше спрял да пише.

— Госпожа Могач, нашата многоуважаема икономка в Къркълди, която винаги ми викаше: „самозваното келешче“, с огромно удоволствие все повтаряше как всички знаели, че аз съм просто копеленцето на някакъв си змиеукротител.

Арън зашари с писалката и скоро върволиците ноти се заредиха по листа, където само допреди миг изглеждаше, че е започнал да пише писмо.

— По дяволите, Арън! — Все ставаше така. Когато трябваше да се изправи лице в лице със света, Арън винаги се оттегляше в музиката. — Проследих тези хора през тридесет и петте години назад във времето, за да намеря себе си. И сега, когато вече знам кой съм, няма да се успокоя, докато не го докажа на света.

— Ти каза, че всичко, което искаш, било да видиш Франчът — избухна Струан. — Обеща ми, че няма да се поблазниш да заемеш неговото място!

Арън хвърли писалката и се облегна назад в стола си.

— Ти си Кейлъм Инес. И си наш брат във всяко отношение, само не и по име. Баща ми се погрижи да не бъдеш безпаричен, а аз се нуждая от теб. Доколкото разбирам, смятал си, че си син на змиеукротител или на каквото и да е там, но си решил да доказваш нещо друго. Но, казвам ти, няма нищо срамно в потеклото ти, приятелю. Повече никога няма да говорим за това.

Черна ярост заля Кейлъм. Той грабна листа от писалището и видя, че Арън е започнал да пише писмо до Франчът.

— „Моля ви да разберете“ — прочете той на глас. Арън не бе написал нищо повече, освен ноти. — Моля ви да разберете какво? Че разсъдъкът на господин Кейлъм Инес е помрачен и, че действията му трябва да бъдат пренебрегвани? Чуй ме добре, Арън. А и Струан знае това не по-зле от мен. Аз открих Майлоу и Миранда, братът и сестрата, които са продавали лекове, двамата, за които си е спомнил бащата на Робърт Мърсър, а и бащата на прислужницата на Грейс. И Миранда говореше за едно бебе, което било донесено в лагера им близо до замъка Франчът на панаира, състоял се преди тридесет и пет години. Донесено от помощничката на змиеукротителя, която не била бременна преди това. Случило се е броени дни след като херцогиня Франчът родила син. Миранда каза, че тайнственото бебе било от благородно потекло.

— Благородно потекло? — Арън широко разпери ръце. — А по какво се различава бебето от благородно потекло от всяко друго бебе?

— Не ми се подигравай! — Бавно и решително Кейлъм разкъса листа на две и остави парчетата да паднат плавно на килима. — Аз не съм дете на змиеукротителя. Аз съм херцог Франчът. Ако някога съм се съмнявал в това, само щом зърнах сестра си, и всичките ми съмнения се разсеяха.

Арън внезапно се приведе напред и подпря ръце на писалището.

— Ако за миг повярвам, че си този, за когото се мислиш, повтарям, ако, то тогава кой, за Бога, е заел мястото ти?

— Когато узнаем това, ще знаем всичко — заяви Кейлъм. — Трябва само да се молим тези пътуващи артисти да не предупредят за мен онзи, който е извършил престъплението.

Струан дълго време бе стоял смълчан. Сега измърмори някаква ругатня под носа си и застана до брат си.

— Ама какво говорим? Който и да е сторил това, той никога не бива да разбере за подозренията ти, Кейлъм. Те очевидно ще загубят всичко, ако бъдат разкрити.

Задоволството на Кейлъм при тази промяна в тона бе малка утеха, но поне бе нещо.

— Съгласен съм — рече той. — Този самозван херцог Франчът не е бил инициаторът за размяната. Някой друг го е поставил на моето място, а този човек е щял да спечели много, ако аз бъда премахнат. Ако този злодей, който и да е той, узнае за мен прекалено рано, животът ми

ще бъде в сериозна опасност. Няма да разкрия кой съм, докато не получа неопровержимо доказателство за това, та да го представя пред света.

— Много благоразумно — рече Арън. — А и ще положиш всички усилия да запазиш в добро здраве настоящия носител на титлата Франчът, нали? Сигурно разбираш, че съществуват, ако си прав, много подробности, за които нищичко не знаеш. Но трябва да си съвсем наясно, че неговата смърт несъмнено ще предизвика решителни действия.

Кейлъм добре разбираше това.

— Утре ще се срещна с този мъж — каза той. — И все някак ще успея да защитя честта си и да пощадя живота му.

— А нашата задача — отбеляза Струан, — ще е да следим за човека зад херцога. Има някой, който ще се разкрие като очевидния престъпник, стига само внимателно да наблюдаваме.

— Прав си — съгласи се Кейлъм.

— И накрая сигурно разбираш, че независимо кой си всъщност, аз се безпокоя за безопасността ти. — Арън се усмихна мрачно. — Ще се справим с този дуел. Но после ще действаш много внимателно, приятелю. А ние всички ще пазим гърба ти.

* * *

Призори компанията се състоеше от трима.

Кейлъм яздеше в средата, Арън беше от дясната му страна, а Струан — от лявата. Копитата кънтяха глухо по улиците, където само слугите, заети с поръчки от господарите си, се осмеляваха да излязат в толкова неприветлив час.

Не разговаряха за нищо, откак Арън, подкрепен от Струан, за пореден път се опита да склони Кейлъм да размисли и да избегне този дуел. После тръгнаха от Хановър Скуеър и се отправиха по улиците под пелена от опушена, леко розовееща, мъгла.

Приближаваха към Хайд Парк по пътя, който минаваше покрай Глостър Хаус. Кейлъм забеляза масивната постройка само като огромна неясна форма, надвесена над пейзажа, който можеше да се окаже последната гледка пред очите му.

Сега Арън избърза напред, сякаш нямаше търпение да приключат с предстоящия дуел — независимо от изхода му.

Струан и Кейлъм го следваха безмълвно. Къщите на квартала Мейфеър се губеха сред мъртвешка мъгла и тримата вече се движеха по спечената пръст, тъпкана от наперените коне на богатшите. Поне дванадесет часа щяха да изминат, докато отново стане време за всекидневния парад на безупречно облечени ездачи.

Дотогава, мислеше си Кейлъм, самият той може вече да спи последния си, дълъг и студен, сън.

— За Бога, Кейлъм! — Арън обърна рязко коня си и го подкара обратно към тях. — Още веднъж те моля, откажи се от тази глупост!

Струан хвана юздата на коня на Кейлъм.

— Послушай го — помоли го и той. — Няма безчестие в това, да откажеш да угодиш на прищявката на някакъв глупав безделник със страхливото сърце на убиец.

— И защо точно pistolети? — попита Арън.

— Май ще се окаже, че дори и аз знам повече от вас за времената, в които живеем — засмя се Кейлъм безрадостно. — Говори се, че Франчът е последният жив човек, който все още избира шпагата. Вероятно това, както и фактът, че той е извършил всяко от убийствата с шпага, ме накара да предпочета pistolетите.

— Та ти дори не обичаше да стреляш — възрази Струан. — Не мога да си спомня някога да съм те виждал с оръжие в ръка.

— Вярно е, че не ми понасят кървавите спортове — призна Кейлъм. — Но нали, ако не по кръв, то по дух и аз съм Росмейра. Защо тогава се чудите, че предпочитам лъка на цигулката пред лъка, който убива, или пък мускета? И двамата сте миролюбиви мъже, любители на музиката, такова е цялото ви семейство. Хайде. Вече се зазорява.

Той заобиколи с коня си Арън и се отправи напред. Тропотът на копитата долиташе приглушено през мъглата и той примигна от влагата, която мокреше лицето му.

Арън го настигна пръв.

— Нито един от лордовете Стоунхейвън не се е боял да бъде воин, когато се е налагало — рече той по-натъртено, отколкото бе нужно. — Никога дори не е било намекваш, че сме страхливци.

— Точно това имах предвид — обяви Кейлъм, отпускаяки юздите на коня си. — Нито един член на семейството, а в моя случай,

нито един мъж под опеката на семейството, не се е боял да бъде воин, когато се наложи. Аз не съм страхливец и следователно тази сутрин трябва да защита воинската си чест. Не се бой, неведнъж съм държал пистолет и съм добър стрелец.

— Кога...

— Въпросът е приключен — рече Кейлъм, като прекъсна Струан.
— А и уговореното място е недалеч оттук. Отвъд онези букове.

— Божичко! — измърмори Арън. — Не ми харесва това място. На мен ми дай нашите шотландски хълмове, пиренът и ширналото се небе, а не тази пренаселена тясна земя, захлупена под облачния си купол.

— Предстои ми да се бия заради удоволствието да пощадя живота на един човек, а него го избива на поезия — каза Кейлъм по адрес на Арън и въздъхна гласно. — Човек би си помислил, че за него кожата ми не е по-важна от собственото му удобство.

— Ще го пощадиш, ако той не те убие! — рязко отвърна Арън.

Гъстата горичка отстъпи място на поляна. Кейлъм скочи от коня и се запъти уверено към откритото пространство. Мъглата напълно скриваше небето и размазваше очертанията на пейзажа под сярно жълтото си наметало. Изминаха минути.

Лек ветрец откъсна ивици от мъглата и ги запровира между клоните на дърветата.

— Колко е часът? — попита Кейлъм.

Струан бръкна под наметалото си и извади часовник.

— Време е — мрачно рече той, оглеждайки заобикалящите ги дървета.

Арън пусна на земята обемиста торба от груб черен плат.

— Какво е това? — Кейлъм посочи торбата.

— Нищо — в един глас отвърнаха Арън и Струан. Кейлъм бавничко обиколи нищото.

— Нали секундантите на Франчът трябва да донесат пистолети?

— Правилно.

— И аз ще избирам първи оръжието си?

— Точно така — рече Струан.

— Значи в торбата няма пистолети?

Арън поклати глава.

— Не.

— Може би сте сметнали, че ще е добре да си направим нещо като пикник — предположи Кейлъм. — Сигурно отнякъде ще измъкнете и едно одеяло, та да поседнем, докато си похапваме.

Струан се намръщи здравата, без да има видима причина.

— Това е просто една предохранителна мярка — каза Арън. — Само в случай, че се наложи.

Кейлъм бе почти сигурен, че чу от вътрешността на торбата шумолене.

— Вътре има нещо живо!

— Разбира се, че няма — каза Арън и се разсмя. — Той съвсем си е загубил ума, братко. Напълно е откачил. Живи работи в торби. Ха! Ама че глупост!

Струан много бързо се съгласи с него.

— Ами да! Май трябва да го вържем и да го отнесем обратно на Хановър Скуеър. — Той отново погледна часовника си. — Часът за срещата вече отмина.

— Наистина — съгласи се Арън. — И никакви ги няма.

Тревогата запъпли с ледени стъпки по гърба на Кейлъм.

— За Франчът честта му е по-важна от всичко. Ако не беше така, въобще нямаше да сме тук. Той не би рискувал репутацията си, като не дойде.

— Сигурно. — Струан не звучеше особено доволен. — Но си остава фактът, че той не е...

— Някой идва — рече Кейлъм и чу гласа си така, сякаш принадлежеше на друг човек.

Арън и Струан се обърнаха в противоположни посоки.

— Къде? — попита Арън.

Кейлъм посочи дърветата от дясната страна.

— Движи се ей там. Виждате ли? Крие се зад стволите на дърветата. Наблюдава ни.

Струан смъкна шапката си и избърса лице с опакото на ръкава си.

— Може да е разбойник. Търси си някой глупак, когото може лесно да ограби.

— И аз го видях — каза Арън, присвил зелените си очи. — Ако той е разбойник, аз пък съм англичанин.

Кейлъм почти се усмихна.

— В такъв случай, не е възможно да сме забелязали крадец, господа.

Докато говореше, фигурата се отдели от дърветата и се плъзна към тях с наведена глава и неуверени стъпки.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Арън. — Просяк ли?

— Облеклото му е простичко, но не бих го взел за просяк — каза Струан. — Това същество е момче, а не мъж.

— Това същество е или невменяемо, или пълен глупак, за да дойде тук, само и само да се запъти към трима непознати — Кейлъм тръгна да посрещне новодошлия. — Хей, ти! Кажи за какво си дошъл!

Дрезгав, скърцащ глас обяви:

— Съобщение от господаря, сър.

— А името на господаря ти? — попита Кейлъм.

— Херцог Франчът.

Кейлъм чу тихата ругатня на Арън.

— Подай ми го — Кейлъм протегна ръка. Момчето бе спряло на няколко метра от него. — Хайде, ела. Няма защо да се страхуваш от нас.

— Трябва да ви го кажа устно, сър — заяви скърцащият глас. — Негова светлост желае да знаете, че е размислил за тази уговорка. Най-добре е тя да бъде забравена.

— Проклет да съм! — възкликна Струан.

— Проклет страхливец — отбеляза Арън, сякаш бе разочарован.

Кейлъм бавно се приближи към момчето.

— А господарят ти обясни ли тази... промяна в намерението си?

— Вероятно е размислил, защото не беше... Не, сър. Не ми обясни.

— Разбирам. — Още няколко стъпки доведоха Кейлъм достатъчно близо, за да види тънко вратле над зелената вълнена дреха. Цилиндърът на младежа бе от първокачествена боброва кожа и жакетът му бе от фина тъмнозелена вълна. Като за толкова дребен ръст, белите му панталони от еленова кожа прилепваха твърде плътно.

— Тогава аз ще тръгвам — рече момчето.

Преди Кейлъм да успее да отговори, се чу силен тропот на копита и на поляната се появи висок мъж, възседнал петнист сив кон.

— Значи все пак идват! — ядосано рече Арън и грабна черната торба. — Нарочно са изпратили момчето, та да ни отвлече вниманието.

Проклетият негодник се опитва да ни разсее и изненада.

— Наистина — съгласи се Струан.

Арън разтвори торбата и я разклати.

— Ще му покажем отвличане на вниманието! — тържествуващо извика той.

Кейлъм едва не падна назад, когато облак пърхащи черни гадинки запляскаха с кожените си криле и се издигнаха на рояк към небето.

— За Бога, какво е това? — Той вдигна ръце над главата си. — Аз ли съм откачен? Прилепи?

— Прекалено рано ги пусна — измърмори Струан на Арън. — Нали първо трябваше да застанат един срещу друг? А сега всичките ни усилия отидоха на вятъра.

— Мили Боже! — простена Кейлъм, макар че, изглежда, никой не го чу. — Всеки се е втурнал да отвлича вниманието. Целият свят се е напълнил с глупаци, освен мен.

Приближаващият ездач само за миг поспря коня си, иначе като че ли почти не забележа издигащото се ято крилати гризачи. Когато се приближи достатъчно, извика:

— Инес? — После спря коня си пред Арън. — Вие ли сте Инес, човече?

— Аз съм Инес — заяви Кейлъм, като не пропусна да забележи, че момчето се е заковало на мястото си. — Кейлъм Инес.

— Аз съм лорд Авенал — представи се мъжът, като скочи от коня си. Очевидно останал без дъх от ездата, а ако Кейлъм не грешеше в преценката си, в не особено цветущо здраве, той се вкопчи в юздите на коня така, сякаш щеше да падне, ако ги пусне. — Слава Богу, че не закъснях много.

— Кой сте вие, сър? — попита Арън. — Каква работа имате тук?

— Аз съм Сейбър, лорд Авенал. Етиен... херцог Франчът е мой братовчед и настойник. Но това няма значение. Той... — Младежът се опита и не успя да изправи стройното си тяло. С една ръка избута заплетените черни коси от очите си. — Той не може да дойде. Умолявам ви, сър, не казвайте никому за това, преди негова светлост да успее лично да ви даде обяснение за състоянието си.

— Състоянието си? — Кейлъм забележа, че момчето помръдна, но погледът му остана прикован в лорд Авенал. — Какво искате да

кажете с това?

С известни усилия Авенал се покатери отново в седлото.

— Трябва да тръгвам — каза той, увесен на врата на коня. — Просто сторете това, за което ви помолих. Моля ви. Още преди да изтече денят, ще узнаете повече, обещавам ви.

— Отказал се е — в гласа на Арън се долавяше неподправено изумление. — Мътните го взели, проклетият страхливец се е отказал!

— Не! — заяви Авенал, а красивото му лице бе разкривено от очевидно страдание. — Не, казвам ви. Нещата не стоят така.

— Ето — внезапно прозвучалият дрезгав глас на момчето, както и неестествената му стойка, когато се протегна към конника, накараха Кейлъм да онемее от изненада. Една тънка ръчичка се протегна и подаде някакъв плик на Авенал. — Занесете това на негова светлост. Тъкмо смятах сам да го сторя.

Изпълнило задачата си, момчето шляпна хълбока на коня на Авенал. Животното се обърна рязко и се понесе в галоп, а ездачът му се държеше за гривата му така, сякаш всеки миг щеше да падне. Кейлъм се загледа след него и се замисли за постоянно нарастващия кръг от своите роднини.

— Ама че работа — промърмори Струан. — Спасен от...

— Не и от прилепи, по дяволите — рече Кейлъм.

Арън изглеждаше оскърбен.

— Толкова се мъчихме, докато ги съберем от една църковна камбанария! С тях би могъл да бъде осуетен всеки дуел...

— Ако не ги бе пуснал прекалено рано — сопна му се Струан. — Няма значение. Франчът се е отказал, и всичко свършва добре.

— Ще видим — каза Кейлъм и насочи вниманието им към вестносеца, който, още докато говореха, вече припряно се измъкваше. — Време е да се връщаме на Хановър Скуеър, господа. Като че ли приключихме с работата си тук. — След което с по-тих глас той добави: — Струва ми се, че ще е най-добре да се погрижа нашият вестносец да се прибере безопасно у дома, не мислиш ли?

Арън изглеждаше напълно озадачен.

— Мили Боже! — бавничко промълви Струан. — Разбира се! Сега вече се сещам. Мисля, че ще е най-добре да благодариш на Бога за добрия си късмет, Кейлъм. Погрижи се тя... Следвай я от разстояние. Не се забърквай повече.

— Тя? — Арън се втренчи в отдалечаващата се фигура. — Тя?

— Да, Арън — каза Струан. — Това е жена. Хайде, идвай. Ще те чакаме, Кейлъм. Не върши повече глупости.

— Имай ми вяра — каза му Кейлъм. — А по-късно ще обсъдим въпроса с прилепите и другите идиотски тактики за отвличане на вниманието.

И с тези думи той се отправи след лейди Филипа Чонси.

8

Мъжете са такива самонадеяни глупаци!

Пипа стигна до дърветата и пое обратно през горичката.

Мъжете са чисто и просто пораснали момчета. Момчетата пък не се занимават с друго, освен от сутрин до мрак да измислят противни игрички, а фактът, че порастват достатъчно на ръст, ни най-малко не им пречи да продължават с белите. Само че, когато се превърнат в мъже, белите им може да станат смъртно опасни.

— Хей, ти, стой!

Пипа чу гласа на Кейлъм в мига, в който долови и тропота на ботушите му по земята.

Въпреки мъглата, утринната светлина проникваше до земята на лъчи, пронизали като копия короните на дърветата. Ако той се приближи прекалено много, със сигурност ще я познае.

Затова тя побягна.

— Спри! — извика Кейлъм. — Моля те! Знаеш, че няма защо да се боиш от мен.

Пипа определено имаше защо да се бои от него — както и от самата себе си, когато е близо до него.

— Трябва да се прибирам у дома, сър — успя да изграчи тя с престоления си глас. — Моля ви, не ме бавете! Ще си загубя работата, ако закъснея.

— Струва ми се, че достатъчно играхме на тази игра — ръката му се отпусна върху рамото ѝ. — Не сте ли съгласна, милейди?

— Да. — Тя замръзна на мястото си. — Вероятно дори нямаше нужда да идвам. Просто исках да съм сигурна, че глупостта, насрочена за тази сутрин, няма да има повторение.

— Не очаквах да те видя пак, и то толкова скоро... Пипа.

Бузите ѝ пламнаха и тя остана с гръб към него.

— Добре — каза той, като бавно я обърна с лице към себе си. — Няма да говорим за последната ни среща... засега. Но какво, за Бога,

би могло да накара херцога да рискува скъпоценната си чест, като не дойде на уречената среща?

Тя не знаеше какво да отговори, без да излъже.

— Нямам му вяра, знаеш ли — рече Кейлъм. — Извини ме, че говоря така за годеника ти, но не му вярвам. Всичко това е само за да спечели някакво предимство, което е сметнал, че няма да има днес.

— Не, не е така — без заобикалки призна Пипа.

— Той ще поиска удовлетворение по-късно. Само това ми идва наум. Умишлено се е опитал да изпробва нервите ми. И загуби. Можеш да му го кажеш.

— Не той ме прати тук — рече тя с немощно гласче. — Той загуби честта си. И ти спечели, Кейлъм. Ако херцогът се опита да твърди обратното, ще е достатъчно само да повикаш приятелите си и те ще докажат заедно със Сейбър Авенал, че ти беше тук, а херцогът не дойде.

— Изглеждаш много сигурна. — Той стоеше твърде близо до нея. — Ами писмото, което даде на Авенал?

— Сигурна съм. — За писмото не спомена нито дума.

— Обсъдила си го с него.

— В известен смисъл, да.

С показалеца си, облечен в ръкавицата, той внимателно повдигна брадичката ѝ.

— Моля те, довери ми се! Аз не съм твой враг, Пипа. Мисля, че и двамата отлично знаем това. Обясни ми какво става тук.

Гласът му, толкова дълбок и нежен, достигна като нещо топло и гъделичкащо до стомаха ѝ.

— Пипа?

Не бива да го поглежда в очите.

— Всичко е такава досада! Такава глупост! Аз се чувствам толкова глупаво!

— Недей.

— Никога не бих прибегнала до подобна глупост, но просто не знаех какво друго да сторя. За миг, когато ти беше с мен снощи, се надявах, че ще се съгласиш да... Да. Добре. Наистина вярвах, че ще ми се размине, без да ме разкриеш, ако говоря бързо и си тръгна веднага.

— Но Авенал провали представлението ти, това ли искаш да кажеш? Имаше късмет. Ако той не се чувстваше толкова зле, което

беше очевидно, несъмнено щеше да те познае, както те познах и аз.

Най-сетне Пипа вдигна поглед към черните му очи.

— Не ми допада да се отнасят с мен като с досадно дете, Кейлъм. Ако обичаш, подбирай тона и думите си, когато разговаряш с мен. Ако въобще някога отново имаш повод да разговаряш с мен.

Ето на, каза му го, и то с пълно самообладание. Ръката му се стегна върху рамото ѝ и ѝ попречи да се обърне и да се отдалечи, както бе възнамерявала.

— Приятен ден, сър.

Тя погледна решителните му устни с винаги леко извитите нагоре ъгълчета и почувства, че самообладанието ѝ е станало на пух и прах.

— Денят не е приятен — каза Кейлъм. — Този ден започна като един от най-лошите дни в живота ми. Макар че вече се забелязват някои признаци на подобрене. Би ли се постарала да ме наричаш Кейлъм, а не сър? Поне когато сме сами?

Тя долавяше силата, мощния живот в тялото му. Той я караше да иска да го докосне! Пипа събра кураж, изправи рамене и отвърна:

— Радвам се, че си толкова оптимистично настроен. — Тя умишлено не използва никакво обръщение.

— Ти си тази, която направи деня ми по-светъл, скъпа — каза той съвсем ясно. — Откривам, че когато те гледам, чувствам в себе си сили да преодолеем всяко препятствие. Наистина вярвам, че бих могъл да участвам и в няколко дуела наведнъж само заради теб.

Сърцето ѝ сякаш се преобърна и спря. Да, бе напълно сигурна — сърцето ѝ бе спряло да тупти.

— Странна работа — продължи Кейлъм. — Не си спомням друг път да съм се чувствал точно така. Какво означава това ли?

Тя преглътна, потрепна, помести се от крак на крак в ботушите, които очевидно бяха принадлежали на Сейбър Авенал, когато е бил момче и които бяха прекалено големи за Пипа. Поне Сейбър не бе показал никакви признаци, че разпознава собствените си отдавна омалели дрехи.

— Кажу ми, как мислиш? — настояваше Кейлъм. — Моля те да ми помогнеш да поставя диагноза на състоянието си.

— Станал си прекалено рано — предложи тя. — Или пък въобще не си си лягал. А може и да си гладен. Закуси ли?

Той не отвърна на предположенията, а просто смъкна цилиндъра ѝ и я загледа с килната на една страна глава.

— Херцог Франчът направи грешка с този дуел — рече тя. — Така той създаде едно отчаяно положение. Пълна досада. Всичко, което сторих аз, бе да се справя с това положение. Така съм свикнала, нали разбираш — да се справям с досадните положения по разумен начин.

— Нима?

— О, да. Наложих се да се науча да го правя. Баща ми винаги е бил много зает човек. Разбира се, затова много го харесвам, но той никога нямаше достатъчно време, за да се разправя с женски глупости, затова аз просто трябваше да се науча да не позволявам да се стига дотам. Не мога да търпя женски глупости, а и въобще всяка глупост в себе си или в околните.

— Впечатлен съм.

— Не е кой знае какво.

— Колко си скромна!

Тя кимна.

— Баща ми винаги е вярвал в скромността. Затова много го харесвам.

Ръката му се склочи около нейната ръка, притисната към стомаха ѝ.

— Не мога да забравя целувките ни, скъпа моя Пипа. И вчера сутринта, и снощи. Ти бе така топла, където те докосвах... и толкова гореща, струва ми се, където не съм те докосвал. Все още.

Пипа се опита да въздъхне, но не можа да си поеме дъх. Пламнала, поруменяла, тя се сепна, когато Кейлъм вплете пръсти в нейните и притисна ръцете ѝ плътно към бедрата ѝ. Лицето му люлееше нейното, драскаше кожата ѝ със своята кожа, така различна от нейната. Мъжка кожа, малко груба там, където брадата му се отъркваше в нежната ѝ буза.

Устните му се разтвориха — съвсем лекичко — разтвориха се така, че само връхчетата на зъбите му докоснаха чувствителната вътрешна част на долната ѝ устна. И тогава езикът му потърси същото местенце, много внимателно, много нежно.

Имаше и нещо повече.

Съвсем близо, но някъде отвъд, където тя не можеше да го достигне. Защо той не знаеше какво иска тя? Защо ли и тя не можеше да му каже?

— Какво има, Пипа?

Тя не можеше да му каже какво иска, защото и самата тя не знаеше.

Кейлъм пусна ръцете ѝ и я прихвана около кръста.

— Онзи мъж е глупак — рече той.

Тя не разбра думите му.

Кейлъм поклати глава и поднесе пръстите ѝ към устните си, после ги целуна един по един много съсредоточено.

— Това не е достатъчно, знаеш ли?

Пипа вдигна поглед към върховете на дърветата. Мъглата почти се бе разсеяла. Тук-там се виждаха късчета ясно небе.

— След днешния ден повече никога няма да се срещаме.

— О, напротив, ще се срещнем, моя скъпа лейди.

— Аз трябва да се омъжа.

Той погали шията ѝ и спря палци под брадичката ѝ.

— Наистина.

— Няма да можеш да забравиш целувките ни, знаеш това. Нито пък аз.

— Но трябва. Аз не съм... искам да кажа, не бях на себе си. Заради напрежението е, след събитията тази сутрин... а и снощи, в градината.

— Ако не си била на себе си, то тогава смятам да ти помогна да не си на себе си по-честичко.

— Моля те, сега ме остави, Кейлъм.

— Сама? В Хайд Парк, и то когато нощните разбойници все още се промъкват наоколо? За нищо на света — и той хвана лакътя ѝ.

— Дай ми дума, че ще стоиш далеч от мен — рече тя и затича. Кейлъм продължи да се движи редом с нея, като просто удължи крачките си.

— Защо искаш подобно нещо?

— Защото ми харесваш — каза тя, преди да успее да се спре. — Исках да кажа, защото не искам да ти се случи нещо лошо.

— Благодаря ти, мила моя. — Той я накара да спре и я обърна с лице към себе си. — Искаш ли да се омъжиш за този човек?

Тя просто не можеше да си поеме дъх.

— Била съм сгодена за него още при раждането си.

— Това вече си ми го казвала. Искаш ли да се омъжиш за него?

— Това се очаква да сторя. — Сърцето я болеше.

— Пипа, искаш ли да се омъжиш за Франчът? Той трябва да престане! Тя скри лице в ръцете си.

— Баща ми винаги...

— Да — прекъсна я той веднага. — Да, ти харесваш баща си за това, че винаги е решавал кое ще е най-добре за теб, а и така е редно. Но аз те питам и те моля да ми отговориш съвсем честно, желаш ли този брак!

— Не! — Тя отстъпи крачка назад. — Не, не, не!

Той я притегли към себе си така яростно, че тя се препъна. Кейлъм я прихвана и я сгуши в прегръдките си.

— Милата ми! Какво чудо си ми ти! Само ако можех да ти кажа... — и той зарови лице в косите ѝ.

— Да ми кажеш какво? — успя да промълви Пипа.

— Ти ще ме видиш отново — каза Кейлъм. — Отново, и отново. Писано ни е да бъдем заедно, разбираш ли?

— Не... да, може би.

— О, да. Съдбата ни е отредила да преминем заедно през живота. И аз ще направя живота ти много хубав, сладка моя. Точно както и ти ще направиш моя живот такъв, какъвто трябва да бъде.

Пипа не разбираше.

— Ще сторя това, което трябва, Кейлъм.

— Да. — Но той изглеждаше щастлив! — Ще сториш това, което трябва. Това, което винаги се е очаквало от теб.

— Никога не бих разочаровала баща си.

— Та как би могла да разочароваш, когото и да е? — Като хвана ръката ѝ, той я поведе бързо между дърветата до един кон, който тихичко пасеше оскъдната трева. — Ще те отведе у дома — рече той и я повдигна на гърба на коня, после скочи зад нея на седлото.

— Нали ще изпратиш да ме повикат, ако се нуждаеш от мен? — попита Кейлъм, като наведе глава до нейната. — Не се съмнявай, че незабавно ще дойда при теб.

— Няма да се нуждая от теб.

— Тогава ще дойда веднага щом приключа с това, което трябва да бъде сторено.

Той бе такава загадка!

— Ще те оставя тук — каза ѝ той, като спря едрия си кон. — Но ще те наблюдавам, докато влезеш в къщата.

— Трябва да вляза откъм градината — рече тя.

— И така да е.

Ръката му се стегна около нея и той се приготви да слезе от коня.

Без да го е искала, Пипа сграбчи гривата на коня в едната си ръка, а с другата стисна ръкава на Кейлъм. Искаше ѝ се да прокара ръце по тялото му. По цялото му тяло. Да обходи с ръцете си — и с устните си — цялото му тяло и искаше да го стори, когато е без дрехи. Без абсолютно никакви дрехи. Чисто гол.

— Тогава довиждане, Пипа. Засега.

— Да. Довиждане — и тя се затича. — Довиждане!

Явно беше съвсем полудяла. Единствено луда жена би могла да роди подобни греховни мисли, а тя разбираше, че са греховни, защото и малкото, което ѝ бе обяснила вдовицата за интимното поведение между съпруга и съпругата, макар и да звучеше доста странно, ѝ подсказваше това.

Луда, луда, луда!

Греховна, плътска душа. Ами да, вдовицата ѝ бе казала, че всички мъже имат греховни, плътски души, които изискват женското тяло да се жертва, за да утоли апетита на плътското им начало. Вдовицата бе казала с тон, сякаш ставаше дума за обедното меню, че дълг на жената е да лежи неподвижно, само по дрехите, които съпругът ѝ позволи да остави върху себе си, докато той прави с нея, каквото иска. Намекът беше — или поне така се бе сторило на Пипа, — че каквото иска би могло да включва доста докосване, и то с различни части на мъжа. Тя си представи влажните устни на Франчът и също така влажните му длани и потръпна от отвращение.

Още преди да успее да обуе пантофките си, вратата към оранжерията се отвори. Разтреперана от вълнение, тя набързо се обу и се обърна, за да натъпче палтото и ботушите на Сейбър в шкафа.

— Пипа! — пресипнало прошепна Жюстен. — Слава Богу! Толкова се страхувах, че няма да се върнеш, преди някой да е тръгнал

да те търси! Наложил се да накарам горкичката ти прислужница да си легне и да кажа на икономката, че е болна.

— Защо? — попита Пипа, сериозно разтревожена.

— Защото направо се поболя да се тревожи за теб, разбира се. Както и аз. Какво си им сторила?

Пипа затвори вратата на шкафа, съдържащ уликите за приключението ѝ, и едва тогава се изправи с лице към Жюстен.

— Планът проработи. Няма да има дуел.

— Разбира се, поне днес — яростно каза Жюстен, но красивата ѝ уста затрепери. — Не мога да повярвам, че се забърках в това! Сякаш това не съм аз.

Пипа тръсна глава.

— Напротив, струва ми се, точно това си истинската ти. Такава, каквато си родена да бъдеш.

— Сега няма да обсъждаме това. — Жюстен мушна ръка под лакътя на Пипа и закуца редом с нея към салона. — Трябва много внимателно да те вкараме в стаята ти. Цялата къща е на крак, хората търчат наляво и надясно. Докторът идва и остана няколко часа.

— Ще оживеят — рече Пипа, но наистина се чувстваше малко гузна. — Ами вдовицата?

— Баба също се оттегли в стаята си. Каза, че няма да слезе, докато не приключи цялата олелия.

— Много разумно. Може би е най-добре да вземем пример от нея.

Един предпазлив оглед на вестибюла отвъд салона потвърди предположението ѝ, че във Франчът Хаус цари пълна бъркотия.

— Въобще няма да ни забележат — отбеляза Пипа, размишлявайки на глас. — Ела, ще идем в моите стаи заедно.

И наистина бе права. Слугите тичаха нагоре-надолу по стълбището. Носеха сгънати чаршафи или пък димящи кани с гореща вода и почти не поглеждаха към двете жени.

Стигнаха до внушителните покои на Пипа, влязоха и Жюстен моментално подпря юмручета върху слабите си хълбоци, за да сгълчи бъдещата си снаха:

— Така! — започна тя. — Стори ми се, каза, че ще използваш някое безобидно средство, за да постигнем целите си. Искам да ми кажеш какво точно си дала на брат ми и на приятелите му.

Пипа неопределено махна с ръка.

— Всъщност нищо особено. Просто приложих едно-две от лекарствата, които дойката ми използваше върху мен, когато бях малка. Листата от сена бяха за онези случаи, когато това, което влизаше в мен, не искаше да излезе в приемлив срок.

Страните на Жюстен пламнаха и тя прошепна:

— Пипа!

— А също и ипекакуана. Дойката ми прибягваше до това средство, когато поради твърдоглавието ми вътре в мен попадаха някои неща, които не биваше да попадат там и които тя имаше желание да извади.

— Пипа!

— Хм. Човек трудно забравя подобни моменти. Както и да е, за да съм сигурна, че моят годеник, както и приятелите му, ще бъдат напълно... ъ-ъ... изпразнени от нежелано съдържание, аз добавих съставките към последните им четири бутилки бяло вино. Както и към двете бутилки коняк, с които приключиха гуляя си. Какъв късмет за тях, че ги спасих от ужасното главоболие, което иначе щеше да ги мъчи днес.

— О, Пипа! О, Божичко, но те са толкова... зле!

— Сигурна съм, че са зле — отбеляза Пипа доста прозаично. — Сигурна съм и, че надали знаят къде е горе и къде долу, така да се каже.

— И това ако не надминава всичко! — каза Струан с приглушен глас. Той смушка с лакът Кейлъм, който седеше до него на една от отворотелно неудобните пейки в залите на аукционна къща „Кристи“.

— Не сега — смърри го Кейлъм. Най-добрата аукционна къща в Лондон никога не бе обръщала особено внимание на удобството на своите клиенти. Малкият огън, който мъждукаше в единия край на обширната стая, не помагаше кой знае колко да се смекчи спартанската обстановка. Кейлъм се премести напред върху пейката. — Картините на Рейнолдс са на ред. Арън отдавна копнее за този екземпляр.

Силните пръсти на Струан, които се забиха в ръката под рамото му, най-сетне успяха да привлекат вниманието на Кейлъм.

— Не се обръщай веднага — прошепна Струан, — но точно в момента най-прочутият страхливец на Лондон се приближава. А момчето в зелено го държи под ръка.

— Не споменавай това — процеди Кейлъм през едва-едва отворени устни. — Никога!

— Ама той наистина те преследва, казвам ти! Идва право насам. Сигурно е бил на Хановър Скуеър и са му казали, че си тук.

— Момчето... извинявай, дамата в зелено виси на ръката му, а Хорвил съставлява ариергарда в компанията на Анри Сен Люк, ако не ме лъже паметта.

Кейлъм сепнато се обърна настрани... и погледът му моментално попадна върху тревожните тъмносини очи на лейди Филипа Чонси. В същия миг той скочи на крака.

— Добър ден, милейди — каза, като умишлено отбягна да поздрави Франчът.

Споменът за последната им среща моментално се изправи между тях заедно с мисълта, че той я бе помолил да напусне Франчът заради него и тя му бе отказала. Пипа склони очи и му позволи да хване ръката ѝ. Кейлъм се наведе, за да докосне с устни пръстите ѝ, и

почувства как тя трепери. Сигурно и Франчът щеше да усети треперенето на жената, която държеше под ръка.

— Много трудно се оказа да се срещне с вас човек, Инес — каза Франчът. — Вече дни наред ви изпращам съобщения.

Този път Кейлъм погледна мъжа право в лицето.

— С мен ли е трудно да се срещне човек, ваша светлост? — В същия миг той чу как представянето на картината на Рейнолдс започна.

— Абсолютно наложително е да поговорим — каза херцогът. Лицето му не бе съвсем същото като онова, което Кейлъм си спомняше. Изглеждаше изнурен и имаше сини кръгове под очите, а дрехите му, като че ли бяха скроени за малко по-едър човек. — Не беше... Не бях в състояние да дойда лично до днес. Моля ви, господин Инес! Това е много деликатен въпрос. Бихте ли ни направил честта — на мен и на годеницата ми, както и на нашите приятели, — да ни придружите на малка разходка из парка Сейнт Джеймс?

— Двамата с виконт Хънсингор в момента сме заети, трябва да свършим една услуга на брат му, маркиз Стоунхейвън. — Още докато говореше, Кейлъм чу как аукционерът приключи разгорещеното си описание на портрета и даде знак за наддавания.

Лейди Хорвил се притискаше към мъртвешки слаб и определено демоничен на вид мъж, чиято френска кръв направо прозираше под кожата му. Тя се усмихна, като разкри трапчинките си пред Кейлъм и придърпа спътника си напред.

— Познавате ли се с Анри Сен Люк, господин Инес? — А на придружителя си каза: — С господин Инес вече сме се запознавали, нали, господин Инес?

Днес вкусът на самата дама се разкриваше в хитроумно изрязания кръгъл отвор в горната част на гранатово черното ѝ манто, който позволяваше белите ѝ гърди направо да се натрапят на погледа.

Някъде зад гърба на Кейлъм аукционерът извика:

— Та вие ни обиждате, сър! Наддаването започна на хиляда гвинеи!

— Ще ви помоля да ме извините — каза Кейлъм на Франчът. После хвърли още едни поглед към Пипа. Тя бе по-скоро поразителна, отколкото просто хубава, по-скоро забележителна, отколкото просто красива, а невзрачният цвят на пролетно зелената ѝ муселинена рокля

и на копринения ѝ жакет раздразни Кейлъм. На нейната ярка душа много повече биха подхождали огнени цветове и дръзки модели. С усилие той премести погледа си от Пипа към Франчът. — Арън... маркизът отчаяно желае тази картина, ваша светлост. Затова, ако ме извините...

Франчът се отдръпна, хвърли един поглед към изложения портрет и направи знак.

— Това вече е нещо — изрева аукционерът. — Негова светлост херцог Франчът предлага пет хиляди гвинеи.

Кейлъм се обърна и срещна въпросителния поглед на Струан. Тълпата се смълча.

Струан, внезапно станал войнствено съсредоточен върху наддаването, направи дискретен жест с ръка.

— Шест хиляди гвинеи — със задоволство извести аукционерът. — Чувам ли седем?

— Седем! — извика той миг по-късно, когато някъде от партера се появи ново предложение. И после: — Девет от господина в кафяво.

— Божичко — измърмори Кейлъм. Арън никога нямаше да им прости, ако не купят този проклет портрет. Кейлъм лекичко повдигна програмката си.

— Имаме десет — аукционерът се полюляваше на подиума така, сякаш всеки миг щеше да се понесе към висините.

Наддаването от страна на други заинтересовани лица вече сериозно се разгорещи и само след минути пълничкото усмихнато лице на една дама, на която, като че ли отдавна ѝ е било време да се спомине, обеща дванадесет хиляди гвинеи.

— Това е нечувано! — каза Струан на Кейлъм. — Та аз дори не харесвам това нещо.

— Не ти си този, който трябва да го харесва.

— Грейс ще откъсне ушите на Арън, ако платим подобна сума за нещо, което тя несъмнено ще сметне за безполезно.

— Вече стигаме до тринадесет хиляди гвинеи! — Мъжът на подиума сякаш всеки момент щеше да припадне от радост. — Тринадесет, първи път. Тринадесет, втори път. Тринадесет... Имаме двадесет хиляди гвинеи! — Гробовно мълчание се възцари над обширната зала. — Херцог Франчът предлага двадесет хиляди гвинеи. Това е наистина паметен ден!

След като няколко секунди наблюдава леко шокираните лица в залата, аукционерът обяви:

— Двадесет хиляди първи път... двадесет хиляди втори път...

Кейлъм почти не чу как служителят съобщи „Продадено!“, преди да се обърне отново към Франчът, а омразата му към този човек така се бе засилила, че се чудеше дали ще успее да се сдържи да не сграбчи негодника за гърлото.

Херцогът направи знак на един от разносвачите да се приближи.

— Моят прислужник ще се погрижи за подробностите — каза той на разсилния. — Уредете картината да бъде изпратена на маркиз Стоунхейвън. Във... — и той въпросително повдигна вежди към Струан.

— Замъка Къркълди — отвърна моментално Струан като човек, чиято уста е задвижвана от скрити пружинки. — Шотландия.

— Чухте къде — рече херцогът.

Кейлъм го огледа и възмутително демонстративната постъпка на Франчът бавно взе да достига до съзнанието му.

— За какво беше това? — попита той Франчът. — Защо, за Бога, ви трябваше да правите подобно нещо?

— Жест на приятелство — Франчът, чието лице сега леко блестеше от капчици пот, немощно сви рамене. — Стори ми се уместно. Трябваше да свършите една работа. Аз пък трябваше да говоря с вас веднага. Купих нещо, за да покажа уважението си към вас и към близките ви приятели, а едновременно с това приключих и със задачата ви. Сега, предполагам, че ще дойдете с мен, сър.

— О, наистина, елате, господин Инес — придума го и лейди Хорвил. — Етиен е дошъл при вас, за да се остави на милостта ви, нали, скъпи Етиен?

Скъпият Етиен хвърли на лейди Хорвил такъв поглед, който би изпепелил някое не толкова погълнато от собствената си личност същество.

— Ще ви бъда много задължен, Инес — рече Франчът.

Струан внезапно пристъпи напред.

— Брат ми няма да приеме подарък от вас, Франчът. Бъдете така любезен да уредите картината да бъде отнесена на собствения ви адрес.

Франчът небрежно махна с ръка.

— Това е въпрос, който може да почака. — Той се съсредоточи върху Кейлъм и каза с нисък, притеснен глас: — За Бога, човече, умолявам ви! Всички ни гледат. Цялото общество е наострило уши. Излезте заедно с мен и покажете с нещо, че сме приятели, моля ви!

Това бе като миг от рая за човек, решен да хвърли друг човек в ада. За щастие разумът бързо надделя над примамливата мисъл за мъст.

— Както желаете — каза Кейлъм, като се усмихна бегло и направи знак на херцога да тръгне пред него към вратите. — Ако искаш, ела с мен, Струан. Да не позволяваме някой някога да каже, че аз съм мъж, лишен от достатъчно достойнство, за да бъда милостив.

Струан имаше вид на човек на ръба на апоплектичния удар, но въпреки това стори, както го помоли Кейлъм, и тръгна редом с него, за да последват Пипа, херцога, лейди Хорвил и Сен Люк навън, в слънчевия следобед на „Пал Мал“.

Едва се отдалечиха на няколко метра, и Франчът рязко се обърна към Кейлъм, за да му подаде припряно някакъв плик.

— Не мога да приема това — каза той с видимо оскърбление. — Заради доброто си име, умолявам ви да ми помогнете в една работа, която няма да ви навреди, но пък ще спаси мен.

Кейлъм се втренчи в Пипа, докато тя бавно повдигна лице. И двамата знаеха, че пликът в ръцете му е същият, който тя бе предала на Сейбър Авенал преди почти седмица.

— Може ли да го отворя? — попита той Франчът.

— Разбира се. И без това знаете какво съдържа. — Херцогът кимаше изискано на минавачите, запътили се към каретите си, а същевременно изрецитира съдържанието: — Аз, ваша светлост, съм джентълмен. И като такъв ще се постарая да забравя, че не пожелахте да дойдете на нашата среща тази сутрин. Нека оставим това събитие зад гърба си. Подписано е К И.

Кейлъм извади листчето от плика и прочете написаното не от неговата ръка, но от негово име.

— Това ми се вижда достатъчно великодушно, ваша светлост — рече той. — Целта му е да предотврати повторение на неприятното събитие. — Докато говореше, усещаше, че Пипа го наблюдава.

— Не мога да позволя дори да се допусне, че съм се отказал — рече Франчът.

— Но вие се отказахте.

— Не бях в състояние да се появя — каза Франчът. — Бях... болен.

— Така твърдите вие — отбеляза Кейлъм.

— Наистина беше така. Имаше... изглежда, сме яли нещо развалено. Моля да ми помогнете в това трудно положение, като кажете, че всъщност съм се появил в Хайд Парк в уговореното време.

— Проклет да съм — измърмори Струан. — Невероятно!

— Наистина невероятно — каза и Кейлъм.

— Няма да ви навреди, ако кажете, че сте се прицелил неточно, а моят пистолет е гръмнал преждевременно.

Кейлъм се разсмя невярващо.

— Няма да ми навреди ли?

— На вас не ви е нужно да се грижите толкова за репутацията си, както на мен.

Подобна арогантност надминаваше границите на понятното.

— Не — кратичко отвърна Кейлъм. — Не. Това, което предлагате, е невъзможно.

Франчът каза:

— Ще ви се отплатя за усилията.

Онова, което искам, няма да можеш да ми платиш, самозванце.

— Не — повтори той.

— Вижте, все още съм болен. Дойдох днес тук, защото вие пренебрегнахте всичките ми усилия да ви накарам вие да дойдете при мен.

— Така е, наистина. — Поне по десет пъти на ден бяха изпращани съобщения и пратеници, умоляващи Кейлъм да посети херцога на „Пал Мал“.

— Много добре. Нека се опитаме да скалъпим друга история. И на двама ни оръжията са стреляли преждевременно. Ето на. Какво повече мога да ви предложа?

Ха! Една идея бавно се оформяше в съзнанието му.

— Да разбирам ли, че ми предлагате нещо като приятелство, ваша светлост? — Този подлец се бе перчил с нея днес, сякаш тя бе просто част от фалшивата му публична демонстрация на лично щастие. — Май не се изразих добре. Да разбирам ли, че отношението

ви към мен е претърпяло коренна промяна? Че желаете да се присъединя към вас в тази заблуда, за да можем да се сбlijим повече като двама мъже със силен характер, които държат взаимно на репутациите си?

Струан се покашля. Франчът примигна бавничко, и то няколко пъти. Пипа видимо бе затаила дъх.

— Може би не съм ви разбрал достатъчно...

— Не, не — припряно рече Франчът още преди Кейлъм да довърши. — Напълно правилно сте ме разбрал. Точно това имах предвид. Още от мига, в който ви зърнах... е, да, съвсем скоро след това, си казах: „Ето един мъж, чието приятелство си струва да спечели човек“. Единствено злата съдба бе виновна да поемем по грешния път. Да, наистина бих оценил вашето приятелство като истинско съкровище, сър.

— И оръжията и на двама ни са стреляли преждевременно в утрото на предполагаемия ни дуел?

— Да, да, да — облекчението караше Франчът да говори направо задъхано. — Слава на Бога, че сте толкова разбран човек. Стреляли са преждевременно и сега и двамата сме твърдо решени да покажем благодарността си към благосклонната съдба. Съдбата, която не ни лиши от възможността да прекараме много приятни часове заедно.

Лейди Хорвил изпляска с пухкавите си бели ръце. Струан издаде напред долната си устна и се залюля напред-назад на пръсти.

— Много сте благороден, господин Инес — каза Пипа със своя очарователен, нежен и ясен глас. — А сега, не бива да ви задържаме повече.

С това тя моментално си спечели един смръщен поглед от страна на Франчът.

— Не бива да бъдем толкова повърхностни, скъпа. Не се прави така при дадените обстоятелства.

— А вие какво бихте предложили? — попита го Струан, и то с пресилена любезност. — Чай, може би? Или пък една игра на крокет на моравата?

— Това, а и повече — пропя лейди Хорвил. — Защо Етиен не ви покани в замъка Франчът за прелестното увеселение, което започва там идния месец. Точно тогава ще празнуваме рождения ден на Етиен, нали знаете.

И гръм да бе паднал точно на паважа пред краката му, Франчът не можеше да изглежда по-слисан. Кейлъм се втренчи в мъжа и осъзна, че всъщност двамата трябваше да имат един и същи рожден ден.

Лейди Хорвил продължи невъзмутимо:

— Не мислите ли, че това би било прекрасно, лейди Филипа? Ще бъдем Анри и Сейбър, и Етиен, и аз. Вдовицата, разбира се. И лейди Жюстен, макар че човек едва ли трябва да брои и лейди Жюстен, нали?

Кейлъм погледна жената и почувства, може би за първи път в живота си, отчаяното желание да разтърси представителка на по-слабия пол така, че тя да загуби дар слово.

— Господин Инес би бил такава чудесна добавка. — После тя се обърна към Струан и каза: — И вие, разбира се, лорд Хънсингор. Както и вие — каза тя на Пипа, без да я поглежда отново.

— Невероятно! — измърмори Струан за втори път.

— Отлична идея — някак глухо каза Франчът.

Струан вече клатеше отрицателно глава.

— Какво очарователно предложение — рече Кейлъм, преди Струан да успее да изрече категоричния си отказ. — Не мислиш ли, Струан? Очарователно и щедро. Тъкмо тази сутрин си говорехме, че ни е нужна малка почивка от сезона в града. Обсъждахме дали да не прекараме известно време в провинцията. Разбира се, Корнуол не бе точно мястото, където смятахме да идем, но...

— Настоявам — вметна Франчът, очевидно разгорещявайки се заради надеждата напълно да възстанови репутацията си. — Ще дойдете в замъка Франчът като мои гости и ще останете толкова дълго, колкото е възможно.

Тъмните присвити очи на Струан искряха от върло негодувание.

— Като че ли виконтът все още не е убеден — рече лейди Хорвил, а сините ѝ очи бяха кръгли и невинни. — Вие го склонете, лейди Филипа. Кажете му колко много ще значи за вас компанията на господата точно когато ще започнат празненствата в чест на приближаващата ви венчавка.

Пипа забележимо преглътна и страните ѝ поруменяха.

— Ако това ще достави удоволствие на всички, тогава, разбира се, ще е приятно и за мен.

Тя не искаше той да идва. Кейлъм стисна ръце зад гърба си. Тя не искаше той да идва, защото се страхуваше от онова, което би могло да се случи, ако дойде.

— Благодаря ви, лейди Филипа — учтиво рече той. *Нямаш ми вяра, а нямаш вяра и на себе си, когато си с мен.*

— Ще бъде много весело, уверявам ви — дърдореше лейди Хорвил. — Ами да, непрестанно ще се забавляваме. Ако бъдете много добър, господин Инес, ще настоявам лично аз да ви заведе на панаира. Какво ще кажете?

Той прехвърли вниманието си от лицето на Пипа към лейди Хорвил. Думите ѝ достигнаха до съзнанието му бавно, много по-бавно, отколкото бяха изречени.

— На панаира ли?

— Разбира се, на панаира — рече тя, като поклати към него пръст. — Всички знаят, че херцогът напуска сезона по-рано и се връща в замъка Франчът заради рождения си ден и заради панаира. Той ще бъде следващия месец. Всяка година е все по същото време, и е било така от години.

— Панаирът във Франчът — неясно промълви Струан.

— Да — възкликна лейди Хорвил, очевидно във възторг. — Тази година на панаира ще има още един веселяк. Нашият скъп нов приятел, господин Кейлъм Инес.

10

— Тази твоя тайнственост вече изчерпва търпението ми — каза Кейлъм.

Като се преструваше, че дреме, Струан се друсаше между възглавничките в градската карета на Стоунхейвън, с която пътуваха в нощта. Откак се бяха върнали на Хановър Скуеър в късния следобед, той не бе излизал от покоите си, докато не се появи внезапно, за да съобщи за това налудничаво излизане. Отказваше да обясни каквото и да е относно посещението си в заведението на госпожа Лъшботам предната вечер, само спомена някои съвсем общи неща.

— Струан — остро рече Кейлъм, — ако не ме удостоиш с вниманието си, ще наредя каретата да обърне към дома.

— Моята карета — обади се Струан, без да отваря очи.

— Колко вярно! — Подобни забележки никак не бяха в стила на приятеля му, затова Кейлъм се намръщи още повече. — В такъв случай, ще сметна, че тази нощ е прекрасна за разходка пеша.

Той вдигна бастунчето си, за да почука на кочияша, но Струан моментално се втренчи свирепо в Кейлъм.

— Отиваме в Уайтчапъл — заяви той.

— Това вече ми го каза — възропта Кейлъм. — Но не разбирам защо отиваме точно с това превозно средство, на което е изрисуван фамилният ти герб и недвусмислено показва кои сме. И защо и аз трябва да участвам в тази сложна игра на гатанки, за която твърдиш, че била абсолютно необходима.

— Обясних ти съвсем ясно — рече Струан, видимо ядосан, и се отпусна обратно на мястото си. — И не мога да разбера защо, след като положих толкова усилия да ти помогна в глупавата ти мисия, ти ще се сърдиш, щом аз те помоля за нещо.

— Не съм те молил да ходиш самичък в Уайтчапъл и да се месиш.

— Трябва да си ми благодарен, че се опитвам да сторя нещо полезно.

Кейлъм настръхна.

— Сигурно си ги подплашил и вече са хукнали да търсят ново скривалище. Тъкмо държах нещата под контрол.

— Под контрол? — изсумтя Струан. — Толкова под контрол, че сега ни караш тържествено да идем право в замъка на негодника, за Бога! И то за негово удоволствие, бих добавил.

— Така ще е по-лесно да го държим под око — отбеляза Кейлъм достатъчно спокойно. — А и по-лесно ще търся улики, които биха ме довели до доказателства за самоличността ми.

— А и ще ти е по-лесен достъпът до красивата лейди Филипа — скастри го Струан, като отново изсумтя.

— Лейди Филипа може да се превърне в най-голямата ми дилема — Кейлъм знаеше, че така изрича на глас собствените си засилващи се страхове.

— И как така?

— Тя е благородна, с добро сърце. Чувствам го. Бих искал да ѝ спестя болката, но това може би няма да е възможно.

Струан се повдигна на ръце.

— Искаш да кажеш, че би жертвал очарователната Филипа, ако тя започне да пречи на плановете ти?

Кейлъм гледаше навън в мрака.

— Да се надяваме, че това няма да е необходимо. Но не мога да се преструвам, че ако всичко потръгне както искам, — тя няма да открие, че в известен смисъл съм я използвал. И когато този момент настъпи... ами, тогава ще му мисля. — Не биваше да се разсейва от належания проблем. — Защо точно аз трябва да отвлека вниманието в заведението на госпожа Лъшботам?

Струан изглеждаше оскърбен.

— Както вече ти казах, и то няколко пъти, след снощното ми посещение се съмнявам, че тази жена ще ме пусне отново в заведението си. Наистина смятам, че Майлоу и Миранда са ѝ платили, за да се подсигурят, че нито един от двамата ни няма да се доближи до тях.

— Нищо няма да излезе, ако вляза в спор с това същество.

— Този човек е абсолютно глух! — Струан разпери ръце, сякаш се предаваше. — Въобще не проумява, че докато той отвлича вниманието на Лъшботам, аз ще използвам суматохата, за да се кача

горе и да проверя дали наистина нашите знахари са заминали, както ме убеждаваше госпожа Лъшботам снощи. Питам те — в действителност той нищо не питаше, — толкова ли е трудно да вникнеш в същността на този план?

Вратичката на каретата се отвори и кочияшът, с абсолютно безизразно лице, постави стъпалата на място.

— Тръгвай — припряно прошепна Струан. — Кажи й, че искаш нещо по-добро от всичко, което ти е показала досега.

Все още клатейки глава, Кейлъм излезе от каретата и се приближи към входната врата на заведението на госпожа Лъшботам. По прозорците от двете му страни пърхащите клепки и потайните смигвания бяха единствените признаци, че е бил забелязан от работливите „шивачки“, прилежно заети с иглите и конците.

Като се съсредоточи върху бронзовата котка в ляво, той почука и събра кураж да се изправи пред устатата госпожа Лъшботам.

Чу се изскърцване. Тясна ивица светлина се появи и се разшири върху излъсканите му ботуши. Моментът бе настъпил.

— Охо, виж ти — прозвуча познатият глас на госпожа Лъшботам. — И това ако не е един от нашите истински клиенти джентълмени! Аз пък си мислех, че сте останал недоволен от качеството на работата ни предния път.

Кейлъм вдигна очи към ъгловатото, лишено от устни, лице на жената.

— Добър вечер. — Кейлъм прекрачи прага. — Бих искал... — той преглътна, — тоест, чудех се дали няма да имате нещо... с наистина изключително качество.

Откъм стаята, където двамата със Струан бяха наблюдавали представлението, долитаха звуците на дървена флейта. Госпожа Лъшботам кимна към стаята.

— Наистина не обичаме прекъсвания по време на представлението, но бих могла да направя едно изключение за...

— Не — побърза да каже Кейлъм. — Предпочитам удоволствията в по-интимна обстановка.

— Не отказваме на никакви изисквания — каза жената, преди да извика: — Вероник! Ела тук, ако обичаш. — После затвори входната врата.

Миг по-късно някаква жена излезе от помещенията с еркерните прозорци. Беше дребна и тъмнокоса, изрисуваното ѝ лице бе хубавичко и Кейлъм не можа да отгатне възрастта ѝ.

— Oui, madame? — каза тя на госпожа Лъшботам.

— Този господин смята да се възползва от най-специалните ни услуги. Струва ми се, че иска да се качите горе. Най-горе, предполагам.

— А, не, няма нужда — рече Кейлъм, опитвайки се да хвърли един поглед назад, без да бъде забелязан. — Няма ли някоя стая тук?

Смехът на госпожа Лъшботам звучеше наистина ужасно.

— О, сър! — възкликна тя, подръпвайки дантелите над кльощавите си хълбоци. — Все пак да не забравяме, че не всеки разбира по-тънките намеци. Точно тук? О, Боже, не! Макар че мисълта изглежда примамлива. Някой може да влезе през входната врата по грешка и какво ще стане тогава?

Искаше му се вече да приключват с този противен маскарад.

— Ще му покажеш ли пътя нагоре, Вероник? — попита госпожа Лъшботам. — Последния етаж. Любимата ти стая.

— Знам пътя — рече Кейлъм.

— Но не знаете пътя, който Вероник ще избере за вас, сър. Заведи го горе, скъпа, и се погрижи да получи точно каквото желае.

С отчайващото усещане, че здравата е оплескал нещата и трескаво обмисляйки възможен изход от ситуацията, Кейлъм последва Вероник по стъпалата чак до последния етаж.

В тесния, слабо осветен, коридор, който водеше към спалните — а и към стаята на Майлоу и Миранда, — жената спря и се облегна на стената.

— Значи искаш нещо наистина специално? — рече тя, а акцентът ѝ си бе на коренячка лондончанка. — Понякога Лъши не схваща тънките намеци така, както ги усеща Вероник. Туй, дето го искаш, е среща насаме, дето да не е насаме, нали? Искаш да ни гледат, докато си вършим работата?

— Точно така — Кейлъм се втренчи в нея. — Не, боя се, че не те разбрах. Но пък ми се струва, че и ти не ме разбра. Не, че има някакво значение.

Тя се изкикоти.

— Много си особен, да знаеш. Ама те разбирам. Искаш да се преструваме, че ни наблюдават, обаче не искаш наистина да ни гледат. Нали така?

— Ами, така. Искам да кажа...

— Добре де, и аз това искам — рече Вероник, като присви нацупено червените си устнички. — Ще останем точно ей тук. Изпъчи се и помахай на тълпата, патенце.

Той я зяпна, опитвайки се да измисли как да разкара и двама им — а и госпожа Лъшботам — от този коридор.

— О, добре тогава — каза момичето. — Да бъде, както щещ, ама аз не чета мисли, да знаеш. Аз ще им помахам.

Тя се усмихна наляво и надясно, вдигна високо ръка, като кралица, която поздравява обожаващите я тълпи, наредени покрай каляската ѝ, после започна да развързва връзките на скромната си сива рокля.

— Виж ги само как ревнуват — каза тя и посочи празния коридор. — Пък и можем ли да ги виним, патенце?

Тя остави роклята да се свлече до глезените ѝ. Онова, което се разкри отдолу, бе всичко друго, само не и скромно.

Кейлъм погледна крачетата, обути в пурпурен сатен, огледа копринените чорапи, закрепени над пухкавите колена със златни панделки и погледът му бързо премина през добре заоблените ѝ бедра... и пурпурния корсет.

Вероник представляваше етюд в малко пурпур и абсолютно нищо друго.

— Хайде, давай — рече тя, като се зае да разтваря наметалото му и посегна към панталоните. — Не бива да разочароваме публиката, нали? Най-добре е да започваме.

С едната си ръка Кейлъм хвана и двете ѝ китки и я задържа на разстояние от себе си. Ако я вмъкнеше в най-близката стая, вероятно тя щеше да вдигне достатъчно шум, та да доведе госпожа Лъшботам на последния етаж.

— Искаш само да гледаш? — попита Вероник. В кафявите ѝ очи не личеше никакъв особен интерес. — Това ли е? Нямам нищо против, патенце.

Внезапно Кейлъм се почувства, необяснимо защо, никак уморен.

— Това е всичко, което искам — каза ѝ той. Това кухо създание, заслужаваше повече съжаление, отколкото отвращение.

Очевидно отговорът му ѝ хареса.

— Ами добре тогава — и тя изпъчи напред голите си гърди. — Гледай, колкото си искаш. А те там ли са още? — и тя посочи празното пространство, заето от публиката, която той уж желаше.

— Там са — увери я той. Не му оставаше нищо друго, освен да импровизира. — Викай — нареди той на жената. — Искам да се разпициш.

Вероник отвори малката си уста и изпищя. Изражението ѝ не се промени.

— Викай за госпожа Лъшботам — нареди ѝ отчаяно Кейлъм. — Развикай се тя да дойде тук веднага.

Това породило известно съмнение в празния поглед.

— Лъши? Искаш Лъши да дойде? И тя да гледа?

— Направи го! — нареди ѝ той, а когато тя се поколеба, той лекичко и окуражително я разтърси. — Накарай тази жена да дойде тук веднага!

Ако Вероник бе избрала сцената за свое професионално поприще, най-вероятно прочутата госпожа Сидънс никога нямаше да познае славата. Смразяващите кръвта писъци на Вероник Лъши да дойде и да я спаси, бяха достатъчно правдоподобни, та Кейлъм чак тръпки го побиха.

Но той все пак постигна желания резултат. Подът под краката му се разтнесе от приближаващите тежки стъпки. Изчака достатъчно дълго, за да види как госпожа Лъшботам се появява на върха на стълбището, преди да отвори най-близката врата и да избути вътре борещата се пищяща Вероник.

Съвсем скоро пристигна и главната шивачка.

— В мига, в който и тя влезе в стаята, Кейлъм затръшна вратата и се притисна гърбом към нея с борещата се Вероник, притисната в прегръдките му.

— Тоя си го бива — успя да изрече момичето между писъците. — Иска вие да го гледате как ме гледа. Чувала ли сте друг път подобно нещо?

— Готови сме на всичко, за което господинът е готов да си плати по тарифите — рече госпожа Лъшботам и скръсти ръце. — Неговите

пари са нашето време, Вероник.

Кейлъм се молеше някакво чудо да подсказе на Струан, че точно сега е моментът да направи посещенията си при Майлоу и Миранда.

Щом чу онзи дрезгав звук, който се издава, когато някой прочиства гърлото си, Кейлъм стисна още по-здраво Вероник и за първи път се огледа из стаята.

На обширно ниско легло се беше излегнал възрастен пясъчно рус господин, който не беше сам.

— Бъди добро момче и напомни на дамата за нашето присъствие? — рече той на Кейлъм, като посочи госпожа Лъшботам. Когато тя се обърна към него, господинът каза: — Май забрави за времето, което получаваме срещу нашите пари, а, Лъши?

Струан бе името, което Кейлъм безмълвно проклинаше, докато затваряше очи, за да ги предпази от гледката как дебелите пръсти на този едър мъж си играят с къдравите черни косъмчета по гърдите на Анри Сен Люк.

Понякога Анабел се чудеше защо ли толкова дълго търпи Етиен.

Макар и да бе лято, а и коженото ѝ палто наистина я предпазваше от неприятния хлад на нощта, вече ѝ бе омръзнало да седи на пост в каретата си и да върши онова, което Етиен би трябвало да си върши сам.

Държеше завеската на прозорчето разтворена, за да вижда входната врата на заведението на Лъши — както и на каретата, която бе довела Кейлъм Инес тук.

Наистина, ако не бе проявила благоразумието да провери лично какви ги върши Кейлъм Инес, глупавият Етиен въобще нямаше да разбере, че е в опасност, докато не стане прекалено късно.

Ако Етиен е в опасност, в опасност е и Анабел — но тя поне притежаваше достатъчно съобразителност, за да обърне развоя на събитията в своя полза.

— Лорд Хънсингор вътре ли е? — извика Кейлъм на кочияша, който го очакваше.

— Да, сър, той е...

— Дано да е! Хановър Скуеър, човече. И бързай! — Кейлъм се хвърли в каретата, строполи се върху седалката и затвори очи.

— Едва не тръгнах без теб — рече Струан. — Какво, за Бога, те забави толкова?

Кейлъм отпусна глава назад.

— Няма да го обсъждаме. Там ли бяха?

Единственият отговор бе трополенето на колелата и скърцането на ресорите.

Кейлъм отвори очи.

— Там ли... — Вниманието му моментално бе привлечено от една фигура, сгушена на седалката срещу Струан.

Наметало с качулка напълно прикриваше лицето на спътника им.

— Е? — попита Кейлъм, когато повече не можеше да се сдържа.

— Ами-и... — Струан здравата се намръщи и сбърчи нос. — Трудно ми е да ти обясня, наистина. По-добре да почакаме, докато стигнем Хановър Скуеър и останем сами.

— Как ли пък не! — избухна Кейлъм. — Кой е това?

— Боя се, че няма да си много доволен.

— Кой?... — Един проблясък в мислите светкавично се оформи в абсолютна увереност. — Струан, моля те, кажи ми, че греша! Това не е... — и той посочи закачулената фигура.

— Боя се, че е — каза Струан.

— Не!

— Хм. Стори ми се единственият изход.

— Значи цялата ужасна история е била заради това от самото начало?

— Така е.

Кейлъм присви очи и изгледа новопоявилия се проблем.

— Опита ли се да видиш Майлоу и Миранда?

— Те не са там.

— Но дори не си проверил, нали?

— Нямахше нужда — каза Струан. — Видях ги да си тръгват вчера, бяха си стегнали багажа.

Кейлъм напълно застина.

— Тогава говори ли с тях?

— Виж — каза Струан, като се помести напред, — няма начин да представя действията си в по-малко цинична светлина, отколкото ги виждаш ти. Но просто нямах друг избор. С времето ще видиш, че съм бил прав.

— Съмнявам се. Говори ли с Майлоу и Миранда?

— Чух Лъшботам да им казва, че стаята им ще се използва за други цели, докато се върнат. Кейлъм примигна. Те си бяха отишли. Последният му шанс да получи доказателството, което Миранда би могла да предостави, бе пропилян... чак до зимата.

— Струан — рече той, като отчаяно се опитваше да намери търпение в себе си, — защо не се опита да поговориш с Миранда? Сигурно си можел да ги последваш.

— Бях зает с друго.

— Кейлъм погледна към третия пътник.

— Ти злоупотреби с приятелството ни — каза Кейлъм.

— Абсолютно.

— Няма лесно да забравя тази нощ.

— А и не бива — съгласи се Струан. — Аз съм един подлец.

— А на какъв език говори това създание? — попита Кейлъм, който вече обмисляше какъв да бъде следващият му ход, за да се свърже отново с Майлоу и Миранда.

— Не знам — рече Струан. — Но или може да чете английски, или е накарала някой да ѝ прочете бележката, която ѝ пратих. Дойде право към каретата и бе облечена така, че да не привлича вниманието, точно както я бях инструктирал.

— И аз говоря английски — ясно и отчетливо проговори момичето. Тя смъкна качулката си и отметна разрешената черна коса от незабравимо красивото си лице. После прикова вниманието си изцяло върху Струан. — Каквото и да желаеш, ще го сторя. Ти си добър човек, знам, наистина добър и мил. — И с тези думи тя намести рамо в ъгъла и затвори големите си издължени тъмни очи.

Кейлъм се наведе през каретата, придърпа ухото на Струан близо до устата си и прошепна:

— И сега, откачалка такава, какво ще правиш с нея?

Струан дълбоко и шумно си пое дъх, после каза:

— Бог ще се погрижи за това. Поне говори английски, малко или много.

Доверените кочияши на Анабел подкарваха конете да препускат с възможно най-голяма бързина. Малката елегантна карета летеше през улиците на Лондон към Хановър Скуеър.

Анабел не бе съвсем сигурна, но ѝ се стори, че някаква сянка се плъзна от вратата на Лъши и влезе в каретата на Стоунхейвън няколко

секунди преди Кейлъм Инес стремително да излети от входната врата. Вместо да ги чака и да ги преследва отново, тя реши да пристигне пред дома на Стоунхейвън първа и да се разположи някъде, където ще има още една възможност да види кой точно е пътувал в компанията на Инес.

Когато каретата ѝ наближи Хановър Скуеър, заръмя ситен дъждец. Капчиците напръскаха прозорчетата, затова Анабел трябваше съвсем да доближи лице до стъклото, за да вижда по-добре. Но друга карета — която без никакво затруднение тя разпозна като една от каретите на херцог Франчът, — тъкмо бе пристигнала. И докато тя гледаше, кочияшът скочи от капрата и отвори вратичката.

Анабел затаи дъх. Какво ли можеше да търси Етиен тук? А и какво ли можеше да означава идването му, без да ѝ е казал за намеренията си?

Въпросите ѝ бързо се оказаха неоснователни. Не мъж, а жена слезе от каретата и поговори с кочияша. Той кимна и я загледа как тя изтича по стъпалата, за да почука на входната врата. Вратата се отвори и Анабел видя как един иконом надникна навън. Когато лейди Филипа бе пусната да влезе, каретата на Франчът потегли от жилището на Кейлъм Инес.

Анабел се усмихна. Не можеше да повярва на късмета си. Ето, че вече разполагаше с оръжието, от което се нуждаеше, за да разгроми невинната Филипа.

Като почука по прозорчето, Анабел даде знак да потеглят.

11

Пипа подскочи, когато икономът затвори вратата на салона зад гърба си — и тя се озова затворена в стая, която въобще не приличаше на това, което си бе представяла за стаята на Кейлъм Инес.

Но пък и това не беше неговата стая.

Нито пък неговата къща.

Пък и самата тя нямаше никаква причина да иска да знае какви стаи би си избрал Кейлъм Инес... ако той въобще си избираше стаи.

Пипа погледна в огледалото с позлатена рамка над камината, боядисана в тюркоазно синьо и видя отражението на десетки свещи в пищен бронзов полилей.

Кочияшът на Франчът бе инструктиран да застане някъде, откъдето да вижда входната врата. Веднага щом тя се появи, той трябваше да я откара обратно на „Пал Мал“. А Жюстен — след като в крайна сметка се убеди, че не може да разубеди Пипа и се бе погрижила кочияшът да си мълчи за това нощно излизане.

Защо ли Жюстен — тихата, изискана, предпазлива Жюстен — проявяваше толкова явно съчувствие спрямо интереса на Пипа към Кейлъм Инес, и то след като бе сгодена за собствения ѝ брат?

Това бе неприлично и просто не беше в реда на нещата.

Пипа обви синьото наметало по-плътно около раменете си, решително си пое дъх и се замисли как да излезе от къщата, без отново да срещне внушителния иконом на Стоунхейвън.

Звукът на отварящата се входна врата, последван от мъжки гласове, я накара да изпадне в абсолютна и неконтролируема паника.

Пипа се завъртя с лице към прозорците. Дали да не отвори някой от прозорците и да се измъкне навън, преди някой да влезе и да я открие?

Гласовете бяха затихнали за известно време. Сега отново се чува, след това последва още една пауза.

После вратата се отвори и се появи Кейлъм Инес, обграден от светлината.

— Пипа? — Той влезе и затвори вратата. — Пипа, скъпа моя, какво се е случило?

Той бе толкова... Това лице, неговото лице, тя нямаше никога да забрави. В този миг Пипа разбра, че където и да отиде и каквото и да стане с живота ѝ, красивото лице на Кейлъм Инес ще е винаги с нея.

— Ъ-ъ, нищо не се е случило. Абсолютно нищо. Просто бях... тоест, реших да поизляза с каретата...

Кейлъм поклати глава и едната му тъмна извита вежда се повдигна.

— Не, Пипа, не си решила просто да поизлезеш с каретата.

— Аз съм много разумна, уравновесена жена. Не ми е присъщо да взимам прибързани решения. Още по-малко пък да действам прибързано. Всъщност ако някой има проблем, за решаването, на който е необходим трезв разсъдък, той спокойно би могъл да се обърне към мен.

— Би ли могъл?

— О, да. Предполагам, че съм наследила тези черти от баща си. Той също ги притежава, нали знаеш, и аз винаги съм...

— Си се възхищавала от тях?

— Точно така.

— Седни, Пипа.

— Ами... не, благодаря. Трябва да тръгна.

Кейлъм се приближи към нея.

— Та Спрингър те е посрещнал само преди няколко минути!

Пипа се пресегна да вдигне качулката си и изпусна чантичката си.

— О, каква досада! — Наистина, нейната непохватност бе истинско мъчение.

Още преди да успее да се наведе за чантичката си, Кейлъм я вдигна и я окачи на китката ѝ. Стори ѝ се, че се усмихва — само лекичко. Е, нека се смее на непохватността ѝ.

— Часът е изключително късен. Би могло дори да се каже, че е изключително ранен. Една млада дама не излиза навън сама в подобен час, без да има причина за това. Не мога да те пусна да си тръгнеш, преди да си ми казала защо си дошла.

Да му каже бързо — да го помоли да разбере бързо, и да стори онова, което бе сигурна, че е абсолютно наложително заради

собствената му безопасност — бе единственият ѝ изход.

Трябваше да почакам, докато се уверя, поне дотолкова, доколкото е възможно, че никой няма да забележи излизането ми. Затова се наложи да изчакам да стане доста късно, нали виждаш.

— Виждам, че си изпаднала в голяма беда. — Като се намръщи, той се изправи пред нея. — Сигурно знаеш колко непредпазливо постъпваш, като оставаш сама в компанията на мъж, в усамотението на това жилище, и то без по-възрастна придружителка?

— Повече от непредпазливо. Постъпката ми е направо скандална и би могла да доведе до съсипване на репутацията ми. — Сега вече той трябваше да разбере, че тя не е глупаво неопитно момиче, което не знае как стоят нещата в този свят.

— Но въпреки това си дошла — каза той по-тихо. — Затова трябва да сторим всичко по силите си, за да се погрижим за репутацията ти?

Няма да се случи подобно нещо — отвърна тя с увереност. *Кажу ми и си тръгвай!*

— Толкова ли си сигурна?

— Естествено. — Как можеше да се съмнява, че тя предварително е обмислила всичко много внимателно? — Ти си джентълмен.

— И затова ми имаш доверие?

Пипа откри, че не може да диша.

— Разбира се.

— И нищичко в теб не ти подсказва, че ще е по-добре, ако мъничко се страхуваш от мен? Особено в светлината на онова, което се случи между нас при... я да видим... — Той присви очи и се престори, че брой наум. — Три случая? Точно така. Три пъти.

— Ами... не. — А дали бе така? Несигурността се спотайваше тук и там из нея, на мънички парченца, но тя нямаше да ѝ позволи да нарасне. — Много по-вероятно е ти да се страхуваш от мен. — Тя бързо притисна с пръсти устата си, ужасена от онова, което току-що бе намекнала.

— Нима? — Сега вече той наистина се усмихна и подпря юмруци върху стройните си хълбоци. — И как така, мила? И ти ли имаш навик да отправяш предизвикателства за дуел? Да ме си дошла въоръжена с пистолет?

Тя се разсмя.

— Няма да потрябва пистолет, за да се пазя от теб, Кейлъм.

Той се обърна с гръб към нея толкова рязко, че Пипа трепна изненадано.

— Мисля, че сте в много по-голяма опасност, отколкото подозирате, лейди Филипа.

Нещо ново се бе появило в гласа му, нещо непознато и стаено. А ето, че тя вече бе лейди Филипа, но пък може би така беше по-добре.

— Имам причина да дойда тук тази вечер... Кейлъм.

Онова тягостно, горещо усещане отново се появи дълбоко в Пипа, пареше някъде ниско в нея и пораждаше странна тежест между бедрата ѝ.

Тя разпери длан върху гръба му и го погали — съвсем лекичко.

— Не вярвам, че проявявам глупост, като ти се доверявам. — Жестът ѝ щеше да бъде сметнат за прекалено дързък. Тя махна ръката си.

— Недей — рязко каза той. — Моля те, докосвай ме, Пипа. Точно както правеше.

Почти без колебание тя стори онова, за което я молеше. Кейлъм бе топъл и напрегнат. Пипа разтри един очертаващ се мускул. Ако можеше, щеше да облекчи това напрежение, което изопваше тялото му.

— Твърде слаб съм, Пипа.

И другата ѝ ръка се присъедини към първата. После тя облегна буза много внимателно между ръцете си.

— Ти беше права — тихо рече той. — Наистина трябва да се страхувам от теб.

Тя не го разбра.

— Ако можех, а и ако ти би ми позволил, много бих искала да се грижа за теб, Кейлъм Инес.

Тя мислеше за него — единствено за него.

— Животът ми не ми принадлежи — каза тя, без да е искала да му казва подобно нещо. Като здраво стисна очи, тя реши да му признае и останалото. — Аз съм една обикновена жена, с обикновени нужди и мечти. И аз имам мечти, естествено. Но те са да бъда полезна... и обичана. Наистина искам да бъда обичана. Бих искала да имам свои деца, които да обучавам, но дотогава, много бих желала да продължа

да уча децата, които иначе нямат възможност да ходят на училище — и тя замълча, за да си поеме дъх.

— А защо да не можеш да имаш всичко това? — Погледът му обходи лицето ѝ и се спря върху косите ѝ, при което той отметна качулката ѝ. — Сигурен съм, че херцогът смята да му наредиш деца.

Дълбоко в Пипа се появи някакво треперене, което тя не можеше да овладее.

— Да. Казвал ми го е. — Ако стегне коленете си, може би ще успее да спре треперенето, за да не го почувства Кейлъм.

— Ето на! Значи всичко е наред — каза той. Светлината струеше иззад гърба му и лицето му се криеше в сенките.

Тя не можеше да му каже нищо повече. И без това пече бе споделила твърде много.

— Точно така. — Пипа се усмихна и изправи рамене. — Но всичко това няма нищо общо с причината за това посещение, което вероятно ти се струва много странно. И то наистина е странно. Боя се, че понякога действително се поддавам на импулсите си и действам необмислено.

— Съмнявам се, че е била по-тежка за теб, отколкото беше за мен.

Пипа реши да сложи край на този разговор и да поема пътя.

— Бих искала да те помоля за нещо, Кейлъм. Не идвай в Корнуол.

Той се втренчи в нея.

— Послушай ме, моля те, и остани в Лондон. Или иди, където искаш. Само не и в замъка Франчът.

Очите му се присвиха.

— Защо?

— Послушай ме. Имам основателна причина.

— В такъв случай я сподели с мен.

Пипа се опита да се отдръпне само за да открие, че ръцете на Кейлъм, които лежаха привидно отпуснати върху раменете ѝ, бяха изключително силни.

— Не си играй повече с мен, милейди. Обясни мотивите си.

— Не зная как да ти обясня. — Всяка дума ѝ се струваше все по-трудна. — Аз съм... аз съм удивена от себе си. Страхувам се за теб и се

страхувам да не... Зная, че за теб ще бъде фатално, ако приемеш това пътуване до Корнуол. Моля те, послушай ме и не разпитвай повече.

Той бавно поклати глава.

— О! — възкликна тя, когато той разгърна наметалото ѝ, и се вкопчи в китката му. — Не! Наистина трябва да вървя.

Наметалото се плъзна от раменете ѝ на пода.

— Не одобрявам цветовете, в които се обличаш — рече той и... да, наистина, гледаше я някак особено. — Прекалено приглушени са. А дрехите ти са...

— Твърде скучни — довърши тя, останала без дъх. — Зная. И аз не ги харесвам, но вдовицата смята, че подобават на положението ми, а аз трябва да правя това, което ми се казва. Винаги съм правила това, което...

— Което ти казват?

— Точно така.

— Сториха ти се приятни?

Тя не усети кога се облегна на него, нито пък кога вдигна лице и затвори очи, докато устните на Кейлъм се прилепиха до нейните. Дъхът му бе свеж и чист, устните му леко солени, точно както ги помнеше. А езикът му, когато докосна меката вътрешна част на устните ѝ, гъделичкаше точно както си спомняше.

Когато устата му се отдели от нейната и се плъзна по бузата ѝ, тя изви лице, следвайки движението му, но той пое меката част на ухото ѝ между зъбите си и леко я ухапа — и тогава някакви мускулчета в стомаха на Пипа се стегнаха от неподправено удоволствие.

— Ето — каза той, а дъхът му леко галеше чувствителната кожа зад ухото ѝ. — Виждаш ли? Няма нужда да ти е неприятно, скъпа.

— Да. — Тя изви шията си. — О, да!

Кейлъм разпери пръсти върху нежната извивка на гърдите ѝ над деколтето и в същия миг очите на Пипа сепнато се отвориха.

Той ѝ се усмихна, и отново целуна устните ѝ, този път някак по-настойчиво. Със свободната си ръка обви кръста ѝ и я притегли към себе си.

Онази част от него съвсем ясно се усещаше. Много интересно, реши Пипа през мъглата на сетивата си, които, изглежда, бяха твърдо решени да се зареят нанякъде върху вълни на едно изгарящо желание.

Наистина интересът ѝ към онова нарастваше все повече след всяка тяхна среща.

Отново това неясно желание. Какво точно искаше тя?

Кутрето му се плъзна под деколтето ѝ и Пипа окаменя. Вкопчи се в ризата на Кейлъм и се втренчи в него с широко отворени очи.

— Какво има, миличка? — Погледът му беше трескав. — Не искаш да те докосвам... тук? — Галещите му пръсти дръзнаха малко по-дълбоко в деколтето.

Пипа събра кураж.

— Там... боли. — И отново алена руменина обагри страните ѝ.

Пипа вече здравата трепереше. Кейлъм изцяло вмъкна ръката си в деколтето на роклята ѝ, за да обхване и повдигне едната ѝ гърда.

— Не бива! — каза му тя.

— Напротив — промълви Кейлъм през стиснати зъби. Бели бразди се бяха появили около устата му. — Трябва да сторя това, а и много повече.

За миг той я пусна, но само колкото да плъзне тесните ръкави на роклята от раменете ѝ и да ги смъкне надолу. Заедно с тях се свлякоха и корсажът ѝ, и бялата ѝ долна риза. Тя почувства хладния въздух върху гърдите си и засрамена, рязко извърна глава.

Но онова, което почувства след това, окончателно я съсипа. Устата на Кейлъм се прилепи към едното ѝ зърно, а с пръстите си той нежно подръпна другото, при което коленете ѝ съвсем омекнаха.

— О, сладката ми, колко си неопитна — промълви той и я прихвана, когато тя едва не падна. Като я вдигна в прегръдките си, Кейлъм я занесе до малкото тапицирано канапе и я постави на него. После коленичи до нея и смъкна роклята ѝ надолу, чак до кръста.

— Не — замаяно изрече Пипа. И се отпусна назад върху канапето. — Искам... Искам!

— Кажи ми какво искаш! — Той издърпа полите ѝ нагоре, разтвори краката ѝ и се настани между бедрата ѝ така, че да може да целува и смуче гърдите ѝ, докато ѝ се прииска да извика — този път от непоносим екстаз.

Кейлъм се поизправи само толкова, че да смъкне палтото си и да го захвърли настрана. После издърпа припряно вратовръзката и ризата си и Пипа отново ахна. Тялото му бе точно толкова мускулесто и

силно, колкото си го бе представяла... и тя наистина желаше да го докосва цялото.

Преди той да се заеме отново с щедрите си ласки, тя освободи ръцете си от възпиращите ги ръкави и го погали. Усети твърдостта на тъмните косъмчета, които покриваха гърдите му и се стесняваха до тънка линия, която изчезваше под панталоните. А там, където кожата му блестеше върху яките мускули по раменете и ръцете му, той бе стегнат и загорял. Около врата му висеше талисман, изработен от кожа, вече много износена на вид и със златен надпис, вече толкова избледнял, че тя не успя да го разчете.

Пипа докосна кожената висулка.

— Какво е това?

— Просто нещо, което винаги съм носил — рече той и протегна ръце към нея. — Талисманът ми за късмет.

Погледът ѝ се насочи към очите му и тя откри, че той ѝ се усмихва с едва забележимо учудване.

— Докосваш ме така, сякаш това ти доставя удоволствие, Пипа.

— Така е. Толкова ми е приятно! Никога досега не съм виждала мъж без риза. Всъщност въобще не съм виждала мъж, който да не е напълно облечен.

Кейлъм обви в шепа гърдите ѝ и тя сведе очи, като отново се изчерви. Върху загорялата му кожа нейните малки гърди, заострени и извити нагоре при бледите ореолчета, изглеждаха съвсем бели. Докато ги гледаше, той бавничко я засмука, първо едната гърда, после другата. Някакво силно пулсиране се зароди между краката ѝ. Ето, и това пулсиране бе нещо, което тя никога досега не бе усещала.

— Ти и твоят талисман сигурно сте ме омагьосали — най-сетне рече тя, когато ханшът ѝ се плъзна напред върху канапето. — А аз искам да остана в плен на тази магия завинаги.

— Завинаги би убило и двама ни — рече той, а устните му теглеха гърдите ѝ по-силно и настойчиво.

— Не. О! — Тъкмо когато тя си мислеше, че той просто не би могъл да я накара да се чувства по-съсипана, той откри онова пулсиращо местенце между краката ѝ и с палеца си погали, напред и назад, някаква малка пъпчица плът. — Не мисля...

Тя просто не можеше да мисли. Онази пъпчица се превърна в пулсиращ пламък, който се разпалваше все по-ярко, и по-ярко. Пипа

сграбчи китката на Кейлъм — но не за да я отмести, а за да я задържи.

Пламъкът се разрази в пожар, който я погълна цялата, все по-ярък и по-горещ. И тогава, бавничко, той избледня, разпилян на хиляди искрящи вълнички по цялото ѝ тяло. А когато вече го нямаше и мъжът с парещи черни очи погали още веднъж гърдите ѝ, целуна още веднъж устните ѝ, каза ѝ още веднъж колко е красива, тя разбра, че ако това е възможно, тя ще се връща при него отново, и отново.

— Сещам се какво ми казваше вдовицата: че жената просто трябва да изтърпи съпругът ѝ да прави каквото си иска. Възможно ли е това да означава ами... което току-що се случи между нас?

— О, да. Между нас винаги ще е... — Той затвори уста, преди да продължи: — Ако ти и аз бяхме съпруг и съпруга, то щеше да е както сега, а и повече.

— Нима има повече? — Струваше ѝ се невероятно, освен като помисли за онова друго... за *онова*. Много ѝ се щеше да има възможност да разгледа онова.

— Ще ми помогнеш ли да разбера защо не бива да отивам в замъка Франчът, Пипа? — Дори и докато говореше, той галеше гърдите ѝ, проследяваше ребрата, наведе се бързичко да мушне език в пъпчето ѝ. — Сигурен съм, че в края на краищата искаш да дойда.

— Не — заяви тя с пълна увереност. Сега повече от всякога беше убедена, че Кейлъм не бива да идва там.

— Ще трябва да ми дадеш по-добро обяснение от това.

— Зная, дори съм по-сигурна, отколкото, преди да дойда тук тази нощ, че в никакъв случай не бива да пътуваш до Корнуол заедно с херцога и приятелите му.

— Не звучи убедително. Това е заповед, а не обяснение. — Той, като че ли се опитваше да всмуче цялата ѝ гърда в устата си и Пипа се задъха. — Пробвай отново — нареди той.

— Ако дойдеш, негова светлост ще намери повод да те предизвика на дуел. Ти си по-силен, но той пък има по-голям опит по отношение на тези ужасяващи, смъртоносни срещи.

— А ти не искаш аз да умра?

Безпомощна, тя се изви към него.

— Ако умреш, и аз ще умра.

— Не говори така!

— Остани в Лондон.

— Кое ще даде повод на херцога да ме убие?

— Това — простичко рече тя, плъзна се на пода и коленичи между бедрата му. Още преди той да е отгатнал намеренията ѝ, Пипа започна да опипва и мачка *онази* част от него.

Кейлъм простена гласно и гърдите му се падишаха от внезапното сепнато вдишване.

Не бива да го правиш, сладката ми — каза той, но не се опита да я спре. — Ако продължаваш, може и въобще да не те пусна да си тръгнеш.

— Колкото до това, разбира се, че няма да ме спреш. Ще си тръгна, и то съвсем скоро. Но просто се опитвам да ти обясня какво имах предвид. Херцогът не би търпял да ме свари как правя подобни неща с теб.

Дълбока бръчка на удивление се очерта върху челото на Кейлъм.

— Да правиш подобни неща?

— Ами да — отвърна тя, свела поглед, докато изучаваше формата и дължината на *онази* част. Стори ѝ се внушителна и в двете отношения. После бързо я пусна, прокара ръце нагоре по бедрата му и се наведе напред, докато успя да достигне и обхване стегнатия му задник. — Всичките тези неща.

Той се разсмя, но моментално стана отново сериозен.

— Нима искаш да кажеш, че си склонна... имаш предвид, че би могла, по всяко време, да ме докосваш интимно?

— Определено. — Тя се погрижи лицето ѝ да изразява сериозността на положението. — Дълбоко заинтригувана съм от онова. — С единия си пръст тя докосна въпросната част от него, и тя моментално подскочи. — Улавям се, че я гледам, че те гледам целия, и ми се приискава да те докосвам. Да те докосвам и да те вкусвам, и да те прегръщам. А и желая да бъдеш гол, когато го правя.

— Наистина ли? — гласът му звучеше сподадено.

— О, наистина. И съм сигурна, че ако херцогът ме свари заета с подобни занимания, ще те предизвика моментално на дуел, и толкоз по въпроса.

— Толкоз по въпроса?

— Това ще бъде край — сериозно заяви Пипа. С голямо нежелание тя се изправи и започна да облича роклята си. — Малко

вероятно е херцогът да разбере, че всъщност аз искам да правя с теб каквото си искам.

При тези думи Кейлъм сякаш напълно изгуби дар слово. Много добре, ето че бе успяла да му покаже колко сериозно е положението.

— Ето на — каза тя, когато най-сетне се облече подobaващо. — Значи се споразумяхме.

— Така ли?

— Да. За да те предпазя от моите... неестествени наклонности, ти ще изпратиш писмо на Франчът, в което ще откажеш на поканата му. — Тя извърна поглед. — Ще мисля за теб, Кейлъм. Много често. Но не мога да позволя да бъдеш изложен на неловките ситуации... както и на неизбежната опасност, до които ще доведе поведението ми, когато съм с теб. Затова приеми извиненията ми.

— Ти си уникална!

Тя все още пулсираше там, където бе пламтял онзи пожар, и то толкова скоро.

— Наистина ще ми бъде трудно да те забравя.

— Никога досега ли не си изпитвала тези... желания! С никой друг мъж?

Сега беше ред на Пипа да се намръщи.

— Разбира се, че не.

Той сви рамене и се изправи, но не направи опит да се облече.

— Просто питам, защото ми се струва невъзможно една страстна жена като теб да изпитва подобни особени копнежи всеки път, когато срещне, ъ-ъ, мъж, който ѝ допада.

Слисана от подобно невежество в един уж опитен мъж, Пипа изчака той първо да намести наметалото около раменете ѝ и да ѝ подаде чантичката, преди да му обясни положението, колкото може по-ясно.

— Ако внимателно обмислиш въпроса, Кейлъм, ще разбереш, че подобно нещо е невъзможно — човек да изпитва такива чувства спрямо повече от един мъж.

Той наметна качулката върху косите ѝ и застана пред нея с палци, притиснати един до друг под брадичката ѝ.

— На света има един-единствен мъж за всяка жена.

— За всеки мъж и за всяка жена ли? — попита Кейлъм. Красивата му уста вече не се усмихваше.

— О, да! Тъжното е само, че най-често те така и не се срещат.

— Но ние двамата сме такъв мъж и такава жена?

— Знаеш, че е така.

Кейлъм вдигна поглед към тавана.

— Пипа, ако вярваш в това, а аз знам, че вярваш, може би въобще не трябва да си тръгваш. Може би трябва да останеш с мен и никога да не се връщаш при Франчът.

Тя отпусна ръце от двете си страни. Той сигурно се шегуваше.

— Аз не съм богат човек — продължи той. — Но имам достатъчно голяма издръжка, оставена ми от моя настойник, а и опитът ми в управлението на имения винаги може да ми осигури надеждно положение.

— Нима ме питаш дали... Не, не е възможно!

— Възможно е и наистина те питам. — Той протегна ръка към нея. — Вече те помолих веднъж. Напусни го, Пипа. Зарежи Франчът.

Пипа чувстваше, че може всеки миг да умре, разкъсана от отчаяното желание да каже: „Да, да!“ А и от толкова силен страх, че ѝ се струваше, че ще се задуши.

— О, Кейлъм! — възкликна тя. — Благодаря ти.

Той я гледаше безмълвно.

— Не мога. — Точно както и не можеше да събере смелост да му каже, че се страхува да не би годеникът ѝ да е съвсем луд, да не би, ако го напусне, ако го пренебрегне и публично го опозори, той да тръгне да преследва Кейлъм и да го убие. А Франчът, тя не се и съмняваше, би убил и двама им.

— Защо? — най-сетне попита Кейлъм.

— Защото понякога, дори когато родените един за друг мъж и жена наистина се срещнат, те може и да имат и други отговорности.

— Които не бива да изоставят?

Пипа го погледна намръщено.

— Знаеш, че не бива. Просто не може. Аз съм обещана на херцог Франчът и ще стана негова жена. Още от деня на раждането ми се е знаело, че аз ще стана херцогиня Франчът.

— И това... е по-важно от всичко друго?

— Не това, което аз искам, е важното, Кейлъм.

— Така ли? А за мен не може да има нещо по-важно от това.

— Правиш всичко толкова сложно! — Сложно, защото тя за първи път в живота си чувстваше, че самата тя, Филипа Чонси, представлява награда сама по себе си. — Тук става въпрос за онова, което се очаква от мен.

— Тогава промени очакваното — каза той, а по лицето му се бореха силните чувства. — Промени бъдещето, вземи това, което ти предлага настоящето!

Тя поклати глава.

— Не мога да понеса мисълта, че ти отричаш собствените си желания.

Пипа знаеше, че не бива да се разколебава сега. Ако го стори, щеше да бъде изгубена.

— Татко никога не ме оставяше да се съмнявам какви са моите отговорности и аз му се възхищавам за това.

Кейлъм измърмори нещо, което приличаше, но просто не би могло да бъде ругатня. Протегна ръка, после бавно я отпусна.

— Много добре — тихо рече той. — Трябва да се преклоня пред желанията ти. В такъв случай ти пожелавам лека нощ, милейди.

Пипа откри, че устата ѝ е прекалено пресъхнала, за да произнесе думите. А очите ѝ лютяха — от умора несъмнено. Кейлъм се бе обърнал настрана.

Тя се приближи към вратата, препъна се в една гънка на килима, но успя да възвърне равновесието си, без да се изложи отново.

— Не съжалявам, че те прегръщах и целувах, Кейлъм Инес. Ако някога се сетиш отново за мен, моля се да е с топли чувства.

— Ще мисля за теб.

— И аз ще мисля за теб. — Тя щеше да мисли за него непрекъснато. — Кочияшът ми ще ме очаква. Сама ще намеря изхода.

— Лека нощ — рече той, все още обърнат с гръб към нея. Пипа също промълви едно „Лека нощ“, отвори вратите на салона и избърза въвн от къщата.

Когато най-сетне отново бе в каретата на Франчът, тя обърна очи към къщата на Стоунхейвън и помахала, макар че никой нямаше да я види.

И никога повече нямаше да види Кейлъм Инес.

Пипа тихо заплака.

12

— Ето те най-после, Етиен. Цяла вечност те чакам.

Той се спря на прага на спалнята си и се втрени през мрака, нарушаван само от червеникавозлатистото сияние от камината.

— Анабел? Как, по дяволите, се вмъкна тук?

— Платих на прислужника ти.

— Ще му откъсна топките.

— Вече го сторих. Беше част от сделката.

— Кучка!

Някъде откъм голямото му легло, обградено с гоблени, се дочу кикотът ѝ.

— Знам. Но пък ти обожаваш всяка минутка с тази кучка, нали?

— Напоследък, като че ли не получавам кой знае колко минутки с нея. — Той се олюля и се отпусна в някакъв стол. — И точно по този въпрос смятах да поговорим при следващата ни среща.

— Не се дръж толкова сприваво, Етиен, скъпи. Просто ми кажи кое ще те направи щастлив с Анабел, и тя ще го стори на момента.

— Първо, да обещаеш, че ще държиш ръцете си, а и други части, далеч от прислужниците ми.

— Единствено ръцете си — увери го тя. — Останалото е запазено само за теб, миличък.

— Така ми се вижда достатъчно честно. — Той наистина бе пил повечко в клуба, но не чак толкова, че вече да не усеща как се втвърдява. — В такъв случай, можеш да се приближиш насам и да използваш другите си части върху мен.

Тя се разсмя гръмогласно и той чу как леглото изскърца, когато стана от него.

— Наистина обожавам, когато си непослушен, Етиен. Ние така съвършено си подхождаме!

Той смътно съзнаваше, че трябва да е готов да отблъсне исканията ѝ — за кой ли път, — но първо трябваше да бъдат задоволени някои неотложни физически нужди.

— Ела тук, котенцето ми — ласкаво се примили той. — Ела и ми покажи някои нови играчки. Знаеш как обичам все нови, и нови забавления.

— Не повече от мен, Етиен — рече тя, като се появи до единия стълб на балдахина, покрит с пищни дърворезби.

— Защо си още облечена? — фактът, че още не е напълно гола, го изненада. Анабел много обичаше да му напомня, и то за предпочитане, когато друг заинтересуван мъжкар се намира достатъчно наблизо, че е жена, която никога не би носила каквито и да е дрехи, стига само подобен навик да стане общоприет.

Вместо да отговори на въпроса на Етиен, тя бавно премина покрай него, а кремавата ѝ сатенена рокля се залюля и зашумоля, после се отпусна с добре заучена грация в един стол точно срещу неговия.

Етиен примигна.

— Попитях те нещо, Ани — каза ѝ той. Виждаше я с малко размазани очертания. Може би онази, последната бутилка вино в крайна сметка му беше дошла в повечко.

— Не ми харесва, когато ме наричаш Ани — рече тя. — Приятно ли прекара вечерта?

Той звучно се оригна и избърса уста с опакото на ръката си.

— Достатъчно приятно до този момент. Никога не си имала нещо против да те наричам Ани.

— Вече не сме деца. Нещата между нас се промениха.

Надменността ѝ го развесели и той се ухили.

— Нещата между нас се промениха, когато бяхме на около шестнадесет, ако не ме лъже паметта.

Анабел повдигна полите си и праметна единия си заоблен крак върху дръжката на креслото.

— Ти беше на шестнадесет. Аз бях значително по-млада. — Тя залюля крака си, издърпа полите си още по-нагоре и огледа бедрото си чак дотам, където се виждаха снопчетата косми, доста по-тъмни от блестящата ѝ бледоруса прическа.

Етиен се помести в креслото и започна да разкопчава панталоните си.

— Ела тук! — Дишането му вече бе станало по-учестено. — Ела при мен, веднага!

— Не бързай толкова. — Леко подръпване на полите ѝ и онази част от нея, която най-силно го интересуваше, отново бе скрита. Тя дълбоко въздъхна. — Днес следобед бях на Риджънт Стрийт. При „Хауъл и Джеймз“.

Етиен се наведе напред, за да съблече сакото си. После рече:

— Сигурно си видяла нещо, без което направо не можеш да живееш.

— Така е. Една направо невероятна, перфектна висулка, която ще стои така добре ето тук... — и тя плъзна пръст над едната си гърда и надолу в дълбоката гънка на бюста. — Просто ще е прекрасна! Точно тук. Един син диамант, Етиен. Обграден с аметисти. Само си помисли колко прелестно едно такова произведение на изкуството би подсилвало цвета на очите ми.

Вниманието на Етиен бе изцяло приковано от посоката, в която бе поел пръстът на Анабел — все по-дълбоко в деколтето ѝ, там, където и самият той така обичаше да изследва дълбините.

— Купи си го — рече той, а усещаше езика си някак удебелен. — Пиши го на моя сметка. Но имам едно условие, любима.

— Условие ли? — попита невинно тя.

Той се изхили.

— Нека го доставят при мен. Аз лично ще ти го дам. И сам ще избира начина и мястото, където ще се състои представянето му. — Той си бе припомнил нещичко, прочетено в едно специално нелегално списание само за господата. Ако не го лъжеше паметта, малки златни звънчета, или пък перлени нанизки, доста засилвали някои усещания... а защо не и една висулка от диамант и аметист?

— Искам го веднага — заяви Анабел, внезапно станала сприхава. Етиен издърпа вратовръзката и разтвори ризата си.

— Ще го получиш достатъчно скоро. Помогни ми, Ани. Доста съм се скапан, по дяволите!

— Хмм. Вероятно прекалено много, за да забележиш.

Той се втренчи в нея.

— Да забележа какво?

— Ако те поема в устата си.

— Проклятие! — Някак той се изплъзна от ръба на стола и се приземи върху килима. — Ела тук, Ани!

— Мисля, че ти трябва да дойдеш при мен — нацупено отвърна тя.

— Не ми казвай какво да правя. Не ми харесва.

— На теб не ти харесва — каза тя и вдигна ръце над главата си, с което постигна желания ефект, а именно, начервените ѝ зърна се показаха над деколтето на роклята. — А какво ти харесва? Наистина ти харесва? Какво искаш, Етиен? Ти ми кажи. После и аз ще ти кажа какво аз харесвам и какво не харесвам.

Тонът ѝ не му допадна особено.

— Наистина ми харесва едно вдъхновено чукане. Но пък и много харесвам невдъхновеното чукане. — Той се изкикоти на собственото си остроумие. — Мисля, че също така много ще ми хареса да отидем до леглото ми и ти да използваш прекрасната си малка устичка върху мен.

— Искаш да кажеш, докато ваша светлост си почива? Почивка.

— Да, сега, като се замислих, май ще си почина ето тук. Далечко ми се вижда да се местя чак до леглото. — Килимът под него беше затоплен от камината. Той смъкна панталоните си надолу. — Ето. И аз помогнах.

Смехът ѝ го накара да повдигне глава от пода. Той присви очи, за да я фокусира.

— Радвам се, че перспективата да ме обслужиш ти носи такава радост.

Анабел стана и се приближи, за да го обиколи веднъж.

— Не — каза тя, и отново прихна да се смее. Когато най-сетне се посъвзе, огледа известна част от него от няколко възможни гледни точки и заяви: — Прескъпи ми Етиен, в настоящето му състояние, никой не би могъл да те обслужи.

Той се намръщи и се съсредоточи. Затвори очи и се замисли за онова, което изпитваше. Много внимателно протегна ръка надолу и се докосна.

Анабел се запревива от смях. Когато Етиен я погледна, тя притисна ръце към устата си и заподскача наоколо по направо вбесяващ начин. Сълзи бяха потекли по страните ѝ.

— Ти си виновна! — изрева той и се прикри. — А и как да очакваш един мъж да се представи добре, когато жената се отнася към него като теб!

— Ожени се за мен.

— Непрекъснато се перчиш пред другите мъже. Правиш ме на глупак. Не бих се учудил, ако се окаже, че се чукаш и със собствените ми слуги. Тази сутрин забелязах, че оная мижитурка, Диксън, ми се подхилква.

— Етиен!

— Анри ми каза, че все се отбиваш в стаята му.

— Етиен!

— По-добре никога не се пробвай със Сейбър, предупреждавам те. Някои неща преминават всякакви граници!

Анабел изсумтя.

— Че защо? Да не би да го пазиш за себе си, или пък за Анри?

Той се опита да се повдигне на лакти, но рухна обратно върху килима.

— Сейбър е... Сейбър е моя отговорност. Повече няма да говорим за него.

— Загубеното ти чувство за отговорност не е моя работа. Ти ще ме направиш своя херцогиня.

— Ще те направя какво...?

— Етиен.

— Какво, дявол те взел?

— Ще се ожениш за мен.

Главата започваше да го боли, но сега определено виждаше ясно.

— Не ставай наивна.

— Ще се ожениш за мен! Чаках достатъчно дълго.

— Та ти се омъжи за Хорвил. Тогава не се тревожеше за мен, нали?

Тя здравата го смушка по бедрото с палеца на крака си.

— Онова, скъпи мой, бе необходимост. Майка ми нямаше никакъв друг избор, освен да се съгласи на брака, който баща ми уреди.

— Майка ти беше курва!

— Вярно е. — Тя изглеждаше напълно невъзмутима. — Една преуспяла курва, както най-първокласните куртизанки. Поне знам кой е баща ми, а и той се грижеше за мама.

Лютя болка го парна между очите.

— Върви по дяволите — измърмори той. — Отиде твърде далеч!

— Защото, когато ме обиждаш, ти напомням, че ти и аз имаме почти еднакъв произход. Освен по въпроса за бащинството. Родителите ми може и да не са били женени, но тяхната връзка не беше тайна. Лорд Уолистор се грижеше добре за мама и никога не е пренебрегвал дълга си към мен. Мама винаги е възнамерявала аз да стана твоя херцогиня, но ѝ се наложи да действа хитро по този въпрос.

Етиен изсумтя.

— Тя трябваше да те омъжи за Хорвил, защото така бе уредил Уолистор. Но ти не се възпротиви, нали?

— Ама че си неразбран! Тогава аз не знаех истината за теб.

— Искаш да кажеш, че не си знаела истината и затова не си знаела, че е време да започнеш да ме изнудваш да те направя своя херцогиня.

— Мисля — рече Анабел, като повдигна поли и изпъна стъпало, възхищавайки се на заоблените форми на крака си, — мисля, че трябва да си ми благодарен, задето съм готова да забравя как ти не избра да ме приемеш, както подобава. Когато моментът бе назрял, мама ми каза за обстоятелствата около раждането ти. Твоето мамче не е било в състояние да сприятели теб и мен, Етиен. Но пък моята майка е можела да го стори и го е сторила още докато бяхме деца.

— Защото е смятала да докопа богатствата на Франчът.

— Защото е смятала дъщеря ѝ в крайна сметка да се омъжи за сина на най-добрата ѝ приятелка.

Той закри очи с лакът и измърмори:

— Изнудвачка!

— Глупости! — възкликна Анабел. — Наистина, оставила съм някои писма на адвокатите си. Но го сторих, защото е най-благоразумно човек да вземе известни предохранителни мерки.

Той се чувстваше в невероятно мрачно настроение.

— В случай че реша да те убия в съня ти?

— Разбира се, че не — прозвъня смехът на Анабел. — Че защо ще го правиш? И двамата знаем, че аз нямам никакво намерение да казвам на света, че ти не си херцог Франчът.

— Достатъчно! Предупредих те никога да не говориш за това!

— Така е — рече тя. Усмивката ѝ стана лукава. — Просто ми се ще да те предупредя да не забравяш, че ти и аз сме свързани един с

друг и, че винаги ще бъде така.

Дори и през пулсиращата болка в главата и въпреки безчувствеността на тялото, той долавяше как страхът се свива в стомаха му.

— Уговореното при раждането на лейди Филипа не може да бъде пренебрегнато — рече той. — Тя ще стане моя съпруга.

Струваше му се, че Анабел е единствената в обкръжението им, която не разбира истинската важност на неговия брак с лейди Филипа.

Анабел повдигна крака си и застана над него, обкрачила бедрата му. Бавничко повдигна роклята си, докато пред очите му се разкри невъзпрепятствана от нищо гледка към женските ѝ части.

— Някаква надежда за подобрене в настоящето ти състояние, любов моя? — попита тя, като разтвори крака още по-широко.

Безчувствеността изчезна и духът му се повдигна, както и някои други части.

— Ела тук долу — изсъска той, като я сграбчи за глезена. Просто виждаше влажната ѝ готовност. Подушваше сладтта ѝ.

Като пусна роклята си, тя развърза връзките на бюстието си, а докато го правеше, остроото ѝ езиче бе прехапано между зъбите.

— Ти си свързан с мен — рече тя, докато свиваше рамене, за да се освободи от корсажа. — Винаги ще бъдем свързани.

Гърдите ѝ се разляха напред, големи и бели, с червени връхчета. Като постави ръце върху ханша си, тя сви колене и се наведе напред, за да се разлюлее над него, докато той почувства как плътта му подскочи нагоре, толкова твърда, че той ахна.

— Аз съм това, което искаш, Етиен — каза тя. — Което трябва да имаш.

Звукът на собственото му гърлено изръмжаване достигна до слуха му и той протегна ръце нагоре, за да я стисне и погали.

— Седни върху мен, — примоли се той. — Моля те, Ани.

— Разкарай тази Чонси.

Той поклати глава.

— Не мога. Знаеш, че не мога. Тя ми е била обещана още от деня на раждането ѝ.

— Била е обещана на мъжа, чието място си заел.

Той застина.

— Ти, скъпи мой Етиен, си същият като мен. Ти си едно копеле!

Съзнанието му някак застина и се проясни. Тя никога не го бе наричала точно с тази дума. Фактът, че той не познаваше баща си, бе изричан по много различни начини, но никога толкова директно, че тя да го нарече копеле. Разсеяно, той продължи да си играе с гърдите ѝ. Нещо се гласеше — нещо различно.

— Греша ли? — попита тя.

— И двамата знаем, че си права — каза ѝ той. — Знаем също така и колко опасно е да се говори за тези неща.

— Радвам се, че съм привлякла вниманието ти. — С тези думи и с непогрешима точност, тя се спусна на колене и се наниза на жезъла му. Равномерно, бавно, ритмично тя се надигаше и спускаше, като го изтегляше от земята, за да я пресреща с всяко отдръпване.

— Ти си копеле, такава съм и аз. — Тя се надигна нагоре, сантиметър по сантиметър. — Разликата между нас е там, че докато и двете ни майчици са започнали кариерата си като обикновени курви, моят баща е бил благородник, а твоят...

— Стига!

С някакви скрити, добре развити, мускулчета, Анабел го стисна силно.

— Баща ти е бил някой, когото майка ти дори не е можела да назове. — Тя започна следващото си спущане. Дивото желание да се слее с нея в този танц направо го влудяваше. — Майка ти е измъдрила много хитър план. Наистина един план, основан на яда ѝ, че е била захвърлена от един любовник, е доста слаб мотив, за да замени неговия син със своя собствен. Но тя го е сторила.

Пот бе окъпала цялото му тяло. Искеше му се да я отхвърли от себе си, да я изгони оттук. Вероятно трябваше дори да я убие, за да ѝ запуши устата завинаги... но пък съществуваха и онези писма, за които тя толкова често му напомняше...

Но най-важното в момента бе нуждата му да се изпразни в нея.

— Странно е да си представим нашите мамчета като борещи се нищо и никакви проститутки при Лъшботам.

— Недей!

— Наистина трябва да идеш там някой път. Определено мисля, че ще ти се понравят шивачките на старата вещица. Много е забавно, да знаеш.

— Никога няма да стъпя там — изсъска той през зъби.

— Но толкова голяма част от миналото ти е там — настояваше Анабел. — Именно там си роден. И точно там твоята майчица се е срещнала с жената, която се погрижи ти да стигнеш до положението, в което се намиращ днес.

— За Бога! — извика Етиен. — Не изричай на глас за тези неща!

— Точно при Лъши твоего мамче е казало на моето мамче за това, как се е погрижила истинският херцог да бъде откраднат и убит.

Тялото му бе като изцедено. Просто не можеше да намери сили да стори онова, което отчаяно желаше — да я хване за гърлото и да стиска.

— Но стига сме говорили за миналото — каза тя с гукащ глас. — Настоящото е къде-къде по-важно за нас. Нека се замислим за Кейлъм Инес.

Етиен затвори очи.

— Кейлъм Инес беше при Лъши тази нощ.

Ръцете му се отпуснаха встрани от тялото.

— Той отиде дотам в карета с герба на Стоунхейвън, остана известно време, после си тръгна много припряно.

Потта започна да замръзва по тялото му.

— За какво му е да ходи?

Анабел помести ханша си и Етиен потръпна.

— Та кой може да каже за какво е ходил там? — рече тя. — Може би не всичко е умряло заедно с детето и с нашите майки.

— Стига! — Той я изблъска от себе си и я запрати на земята, като с мъка се изправи и същевременно се опитваше да намъкне панталона си. — Повече никога не говори за това! Чу ли? Никога не го споменавай!

— Ти не си херцог Франчът. — Тя разтвори устни като ръмжащо животно и излази по-далеч от ръцете му, посегнали да я сграбчат. — Ти си едно копеле, поставено в люлката на законния херцог Франчът, докато семейството е оплаквало смъртта на майка му.

— Млъкни!

— Твоята майка е била курва, разкарана от бащата на истинския херцог. Той я е отритнал, когато е открил, че тя спи с много мъже и, че си бил заченат, докато той е бил на континента. И е сторила всичко с намерението в крайна сметка да те използва, за да получи всичко, което е смятала, че трябвало да получи като любовница на онзи мъж.

— Но е умряла — рече Етиен, който се олюляваше, преследваше Анабел, но не можеше да я настигне заради ефекта на алкохола. — Тя е умряла, и никой не би трябвало да знае каквото и да е.

— Но са знаели — изкрещя тя. — Похвалила се е на майка ми, а по-късно майка ми ми каза.

— Ние бяхме приятели като деца — напомни ѝ той, вече отчаян. — Преди да умре старият лорд Уолистър, той се е погрижил на теб и на майка ти да не ви липсва нищо, а и ти да се омъжиш за Хорвил.

— Но после аз узнах за теб, а ти имаше тъй многократно повече, отколкото онзи отвратителен тъп скъперник Хорвил. — Сякаш доловила, че силата го е напуснала, тя се изправи и застана лице в лице с него. — Затова реших, че е най-честно ти и аз да имаме удоволствието да изживеем лъжата ти заедно.

Той я погледна смръщено.

— Но...

— Но аз бях омъжена. Да. Бях. Както вече ти казах, трябваше да се омъжа за човека, избран от баща ми, или да рискувам да събудя подозрения относно мотивите си, ако се опитам да откажа. Но аз отрових Хорвил заради теб! Платила съм за теб, ваша светлост!

Той я гледаше с уплаха и слисване.

— Отровила си съпруга си?

Тя отметна глава.

— Той беше стар. Време му бе да ме освободи за ролята, която ми е било отредено да играя, ролята на херцогиня Франчът.

— Не — упорито рече той. — Моят брак е отдавна уреден. Защо не искаш да проумееш, че трябва да имам достъп до пристанището в корнуолските земи на Чонси, а единственият начин да го получа, както и правото да използвам това пристанище, е да се ожения за момичето?

— Ти си глупак! Слушай ме добре. — Анабел не си бе направила труда да облече бюстието и пристъпи към него, а голите ѝ гърди трепереха от силните чувства. — Трябва да ме изслушаш, или с теб е свършено. Помисли! Инес буквално се натрапи в живота ти.

Етиен стисна очи и опита да се съсредоточи.

— А сега се появява и при Лъши — продължи Анабел. — Това не ти ли се струва странно съвпадение?

— Не знам — рече той, вече чувствайки се крайно нещастен.

— Благодарение на предишния херцог Франчът, някогашният покровител на уважаемата ти майка, заведението на Лъши се превърна в най-търсеното място за развлечения. Ако не си забравил тази подробност, именно при Лъши херцогът за първи път е срещнал майка ти, прекрасната Флорънс Хокинс.

— Затова ми помогни, ако...

— Помагам ти. Не е ли възможно господин Инес да отиде при Лъши, за да провери родословието ти?

От ужас коленете на Етиен омекнаха. Той отстъпи назад и се строполи в най-близкото кресло.

— Ти си полудяла — прошепна. — Защо ще е нужно някому подобно нещо? Няма никакви улики срещу мен. И никога не е имало.

Анабел се надвеси над него, подпряла ръце от двете страни на креслото му.

— Никога ли? Ами истинският херцог? Какво ще кажеш за бебето, което е било взето от люлката му в замъка Франчът?

Той чувстваше, че е на ръба да изгуби трезвия си разсъдък.

— Мъртъв е — промълви той. — Убит. Моята... Тя е платила това да бъде извършено.

— Платила е — усмивката на Анабел бе отвратително многозначителна. — Кой е видял доказателството, че това, за което е платила, е било сторено?

— Сторено е — прошепна той.

— Ами ако Чонси е подочул нещичко?

Той вдиша дълбоко през устата си и облегна глава назад.

— Чонси?

— Татенцето на прекрасната лейди Филипа. Ами ако някой е отишъл при него и му е подшушнал, че не е зле да проучи това-онова за мъжа, на когото е обещал дъщеря си? Ами ако са му подсказали, че ти нямаш право да предявяваш претенции спрямо титлата и земите на Франчът повече, отколкото който и да е син на обикновена проститутка.

— Искам Клаудсмур — каза Етиен, дишайки с усилие. — И смятам да го получа, по дяволите! Той беше част от сделката. Краката на стария Чонси, когато все пак е в Англия, са пуснали корени в Йоркшир. Не мога да рискувам някакво си парвеню да омае сърчицето на онази бледа женичка и да сложи ръка върху зестрата ѝ. За Бога, това

би означавало да ми съдират кожата от такси всеки път, когато поредната пратка калай на Франчът трябва да отплава нанякъде. Не. Не, казвам ти! Като се ожения за лейди Филипа, бащините ѝ земи в Корнуол стават мои. Само заради онова пристанище те струват цяло състояние, и ще бъдат мои.

Анабел уви пръсти в косата му и стисна силно, докато очите му се отвориха.

— Като ламтиш за собствеността на Чонси, можеш да изгубиш всичко! Разбираш ли?

— Не вярвам, че той знае каквото и да е. Няма нищичко, по което да проследи... да проследи каквото и да е.

— Онова, което видях тази вечер, означава, че вече не можеш да си сигурен.

— Сигурен съм — настоя той — Жената на име Рейчъл, помощничката на змиеукротителя, е мъртва, Флорънс Хокинс ме увери в това.

— Но ние винаги сме знаели, че помощничката на змиеукротителя може да е имала помощник, когато се е отървала от детето.

— Не. — Той нямаше да мисли за това.

— Не можеш да се криеш повече. Ако детето наистина е било умъртвено, Рейчъл може и да не е действала сама, а и е повече от възможно онези шарлатани, Майлоу и Миранда, да са ѝ помагали.

— Голи предположения.

Анабел стисна още по-болезнено косата му.

— Трябваше да се усъмниш в присъствието на онези двамата при Лъши, и то още преди години.

— Винаги е съществувала връзка между Лъши и хората, които следват панаирите. — Омразно му бе дори да споменава името на онова място.

— Така е — съгласи се тя. — Но аз пък се питам как ли са успели Майлоу и Миранда да си позволят стая при Лъши? Дали пък не са ѝ дали нещо, което тя е сметнала, че може да се окаже доста доходоносно? Мисля, че са ѝ разказали как Флорънс Хокинс е замислила убийството на наследника на предишния херцог Франчът и е поставила собственото си копеле на негово място.

Етиен най-сетне издърпа ръката ѝ и я блъсна встрани.

— Божичко, защо трябва да продължаваш с този абсурд?

— Защото трябва. И двамата имаме прекалено много да губим. Откажи се от лейди Филипа, и Чонси няма да има причина да упорства. Ако го стори, то тогава всички ще сметнат, че просто иска да си отмъсти заради отритнатата дъщеря, и никой няма да го приеме сериозно.

Тогава Етиен наистина се замисли, замисли се здравата. След смъртта на мъжа, когото цял живот бе смятал за свой баща, Флорънс Хокинс бе дошла при него, и оттогава над него винаги висеше опасността, от която направо му се гадеше, че може по някакъв начин да бъде изместен от единствения живот, който някога е познавал.

— Бихме могли да се оженим веднага — каза Анабел.

— Ако наистина си права — замислено рече той, — казвам, ако си права, то тогава в никакъв случай не бива да действам по друг начин, освен точно както е планирано и се очаква от мен.

— Ако го сториш, Чонси ще продължи да търси доказателства срещу теб.

— Но ние нямаме никакво основание да смятаме, че той въобще е тръгнал да търси...

— Аз знам, че някой го прави, а това може да е само Чонси. Някой е изпратил Инес да се сближи с теб, като за целта привлече интереса на лейди Филипа. Той търси сведения за теб.

— Филипа не би го изпратила при Лъши.

Анабел бе почервеняла от силните страсти, които вилнееха в нея.

— Казвам ти, те вече знаеха за Лъши! Много вероятно е и да са били изпратени там от някой, който е знаел какво е сторила Рейчъл. Не забравяй, че именно при Лъши твоята очарователна майчица е срещнала Рейчъл и, че именно благодарение на тази среща е станало възможно да те оставят в замъка Франчът. Аз поне съм убедена, че помощничката на змиеукротителя се е доверила на Майлоу и Миранда. А вече смятам и, че онези двама шарлатани са открили златна мина в лицето на Чонси. Съвсем логично е той да е готов да им плати пребогато, ако спасят дъщеря им от брак с един незаконороден самозванец.

Етиен просто не можеше да повярва — не можеше да си позволи да повярва на това.

— Не! Не, сигурно грешиш.

— Мисля, че Инес е бил избран за тази мисия, защото е привлекателен за жените, а и съм убедена, че лейди Филипа вече е хлътнала по него.

Етиен рязко се изсмя.

— Искаш да кажеш, че грозноватата й глупава главичка е била завъртяна от неговото ухажване?

— Независимо каква е причината, тя е направо побъркана по него.

Главата му вече почти се бе избистрила. Оставаше единствено някаква дразнеща болка между очите.

— Ти, скъпа моя Ани, се опитваш да ме озлобиш. Искаш да ме насъскаш срещу Филипа просто за да получиш онова, което искаш.

— Да бъде, както желаш — рече тя и насочи вниманието си към обличането на роклята. — Нямах намерение да споменавам това, но дори в този момент, докато си приказваме, твоята годеница е с онзи мъж.

Етиен се втренчи в нея и дълго време я гледа, преди смисълът на думите ѝ да стигне до съзнанието му.

— Шегуваш се! — рече той и силно се изсмя. — А шегичките ти те правят направо смешна. Това е невъзможно!

— Разбира се. — Тя тръгна към вратата. — Но тъй като съм малко уморена, смятам да легна в празната ѝ спалня, докато намеря достатъчно сили, та да се върна у дома.

Само миг, и той вече бе изхвъркнал от стола си, за да се втурне след нея по коридора.

— Престани с тези глупости — дрезгаво прошепна той вече очаквайки някой прислужник или член на семейството му да се появи и да започне да задава въпроси. — Спри веднага!

Без да му обръща внимание, Анабел премина пред него по балкона над вестибюла и отиде право до вратата на Филипа. После рязко я отвори и още преди Етиен да успее да я спре, нахлу вътре.

С Етиен по петите си, тя прекоси всекидневната и отиде до спалнята, после отвори вратата. Не се спря нито за миг, докато не застана точно пред леглото на лейди Филипа.

Етиен зяпна от изненада.

— Случайно да виждаш спяща девица? — попита Анабел.

— Проклет да съм!

— Тя е в къщата на Стоунхейвън на Хановър Скуеър. Там е сама, заедно с Инес.

— Ще я убия!

Анабел, изглежда, се позамисли.

— Хм. Не, не мисля, че това ще е подходящо, поне засега. Смятам, че засега нещата се уреждат доста добре. Докато сме в съгласие да действваме заедно в името на общата ни цел, а именно нашия брак, аз ще ти помагам да взимаш решения, които ще ни осигурят безметежно щастие.

Как само мразеше всичко в тази жена, всичко, освен онова горещо, очакващо го местенце между бедрата ѝ, както и изобилната мека плът, която използваше за възглавница, докато се възползваше от нея.

— Много добре — рече той, като се постара тонът му да е подобаващо мек. — Води ме, Анабел.

Тя направо припна към него и обви ръце около врата му.

— Първо ме целуни, скъпи мой!

И той я целуна, като се включи в грубоватата гъделичкаща игра с езици, която тя толкова обичаше. Още преди да приключат с това, ръцете му вече бяха дълбоко в деколтето ѝ, нейните се намираха в панталоните му и двамата потънаха в чистото легло на лейди Филипа.

Само след минути той лежеше задоволен.

— Това се казва добро момче — изгука тя над него. — Винаги е толкова хубаво, когато слушаш твоята Анабел! И точно така трябва да бъде.

— Ммм?

— Ще се окажем прекалено хитри за лорд Чонси и господин Инес. Ще разполагаме и с господин Инес, и с лейди Филипа в замъка Франчът, където ще можем да ги наблюдаваме. Нека се преструваме, че не знаем нищо, но ще ги следим съвсем отблизо.

— Ще ги следя толкова отблизо, че направо може да се препъна в петите им — измърмори Етиен.

— Предпазливост, скъпи мой, във всяко нещо — рече Анабел. Възстановяването ѝ след секс винаги беше направо за завиждане. — Все пак съществува възможността Инес да е решил да флиртува с нея само за да открие как да обърне нещата в своя полза. В края на краищата тя е богата наследница, за която си струва да се потрудиш.

— И ако случаят е такъв, ще го убия — сънено рече Етиен.

— С моята благословия — съгласи се Анабел. — Възможно е също така той да работи за Чонси, но да не е научил абсолютно нищо за теб.

— Въпреки това пак ще умре.

— Именно — Анабел премести главата на Етиен така, че отворената му уста да се допре до едното ѝ зърно. — Но е по-вероятно да е открил нещо, а все още да няма достатъчно доказателства.

— Малко вероятно — рече той, докато с връхчето на езика си я гъделичкаше и се наслаждаваше на помръдването ѝ.

— Ако вече разполагаше с достатъчно доказателства — раздражено каза Анабел, — въобще нямаше да водим този разговор.

Етиен се замисли върху това.

— Сигурно. В такъв случай, нещата изглеждат доста обнадеждаващи, а?

— Наистина обнадеждаващи.

— И въпреки това проклетникът престъпи границата.

— Така си е.

Етиен се измъкна от Анабел.

— Той трябва да умре. Няма друг вариант. Заради честта ми, нали знаеш как е...

— Заради твоята и моята чест, любов моя. Всичко, което остава, е да се прецени най-подходящият момент за смъртта му. Както и за нейната.

Етиен се изтърколи встрани, за да вижда лицето ѝ.

— Нейната?

— Разбира се, и нейната! Просто за да сме сигурни, че ще получиш зестрата ѝ.

— Нещо не схванах. — Всъщност вече май страшно много му се спеше.

— Ако се наложи, ще направим така, че да изглежда, сякаш си убил Инес, докато е отвличал годеницата ти, а за зла участ и тя е умряла по същото време. — Анабел отново насочи лицето му към гърдите си. — Схващаш ли сега?

— Не — изломоти той, вече с пълна уста.

— Толкова е просто — каза Анабел, а гласът ѝ звучеше раздражено. — Естествено Чонси повече въобще няма да се стреми да

привлича вниманието към безчестието на дъщеря си и към съсипаната ѝ репутация. Ние ще предложим тази идея на Чонси и светът ще узнае, че лейди Филипа е умряла в ръцете на похитителя си Кейлъм Инес и, че ти си бил ранен, докато си се опитвал да я спасиш. Чонси пък ще настоява да задържиш онова, което по право би трябвало да ти принадлежи.

Анабел наистина беше умна, трябваше да ѝ признае това.

— Може и да проработи.

— Ще проработи — щастливо рече тя. — Ще получиш Клаудсмур... и мен!

13

Има дни, мислеше си Струан, когато Кейлъм Инес можеше да се държи като ужасен, престорено набожен дявол.

— И на мен не ми е по-лесно, отколкото на теб — каза той на Кейлъм. — Въобще не бих могъл да предвидя, че ще се наложи да избягаме от Лондон по подобен начин.

Бяха наредили на кочияша да остане в готовност, докато те се поразходят. В действителност Кейлъм бе настоял да се разходят и да поговорят.

Кейлъм крачеше напред. Без да се обръща, той рече:

— Напоследък по нищо не личи да си способен да предвидиш каквото и да е.

Да спори бе почти безполезно, когато Кейлъм е в това настроение.

— Но поне си съгласен, че няхаме друг избор, освен да избягаме от Лондон след стореното?

— След стореното от теб? — Кейлъм вдиша ръце и ги остави да паднат сами. — Хич не се съмнявам, че ако бяхме останали и минутка повече, щяхме вече да сме мъртъвци. Обсадени и убити от шивачките на госпожа Лъшботам или от някой друг. Накълцани на парченца и разпръснати по водите на Темза за закуска на чайките.

Струан скърцаше със зъби. Вече дни наред, още откак бяха напуснали Лондон посред нощ, Кейлъм все беснееше заради идиотизма на приятеля си.

— Виж — каза му Струан, като се опитваше да придаде разумен тон на гласа си, — надявах се, че дълго преди да пристигнем в Корнуол, ти ще си ми помогнал да измислим някакво надеждно разрешение.

Кейлъм изчака, докато се отдалечиха достатъчно от каретата, та да не се чува оттам, после се нахвърли върху Струан:

— Ти отвлече от бордей едно петнадесетгодишно момиче — рече той, а ноздрите му се бяха разширили. — И не стига този погром, ами

се съгласи да прибавиш и отвратителното ѝ братче към малката ни менажерия.

— Ама откъде да знам, че е само на петнадесет?

Като хвърли един поглед към каретата, където, залепили носове за стъклото, седяха Елла и кльощавото ѝ червенокосо братче Макс, Кейлъм поклати глава.

— Когато все пак разбра на колко години е, как можа да ѝ обещаеш да намериш безопасно място за нея, че и за брат ѝ? — Той крачеше напред-назад покрай някакъв полусруттен каменен зид.

— Ще им намеря убежище, казвам ти — упорстваше Струан. С всяка измината миля по пътя от Лондон насам той ставаше все поточан и все по-убеден, че може и да не срещнат някой бездетен фермер или ханджия, или...

— Бездетен фермер или ханджия — каза Кейлъм, сякаш дочул мислите на Струан. — А аз ти позволих да ме накараш да вярвам, че подобен светец може и да съществува някъде.

Но как би могъл да отгатне, че Елла е само на петнадесет — или пък, че ще се окаже една очарователно решителна госпожичка, към която той така скоро ще развие бащински чувства?

Какво, за Бога, го бе прихванало, та да реши да покровителства момичето? Как бе успяла тя да го убеди да ѝ помогне в спасяването на брат ѝ от робията при госпожа Лъшботам?

— Не, че не им съчувствам — каза Кейлъм. — Но ето, че вече стигнахме, за Бога! Вече сме в Корнуол и замъкът Франчът е ей там, зад онзи хълм. — И той махна с ръка към едно стръмно, гъсто обрасло с гора, хълмче зад гърба си.

— Сигурно Франчътови ще познават някой, който би могъл...

— О, небеса! — избухна Кейлъм. — Разбира се, аз въобще не съм изправен пред изключително важна задача. Не, не. Ще е съвсем проста работа да отидем при Франчътови и да ги помолим да ни помогнат с настаняването на две зле възпитани бездомни деца. — Всеки път, когато натъртваше на някоя дума, тъмите му очи припламваха и чертите на красивото му лице се изостряха.

— Да, така е — рече Струан, почувствал се за кой ли път ужасно глупаво. — Естествено ще е трудничко. Както и да е, поне семейството няма да е тук още няколко дни.

— И представи си колко лесно ще е да обясним това — рече Кейлъм, като се смръщи още повече. — Появяваме се в замъка, преди да дойде Франчът с компанията си.

— Е, нямахме друг избор, освен веднага да се измъкнем от Лондон. — Струан се усмихна, и то окуражително, или поне така се надяваше. — Пък с това лесно ще се справим. Ще кажем на прислугата в замъка, че сме имали работа някъде другаде, заради която сме тръгнали от Лондон по-рано. После, така ще им кажем, се оказало, че работата ни е отнела по-малко време, отколкото сме очаквали, затова сме дошли направо тук.

— Много правдоподобно, няма що! — Начумереното лице на Кейлъм стана още по-мрачно. — Но това не решава истинския проблем, нали?

— Не.

— Това е катастрофа — рече Кейлъм.

— Да.

— Горкичките хлапета!

Ето, че в бронята на противника се бе появила пукнатина. Настроението на Струан се повиши, но той се погрижи да не го издаде с нищо.

— Какво те кара да говориш така за децата?

— Аз бях късметлия — мрачно рече Кейлъм. — Бил съм оставен на прага на баща ти, преди да стана достатъчно голям, че да познавам отчаянието. Освен ако не съм се заблудил дълбоко, тези двамата вече са били и в самия ад, а и все още не принадлежат на никого и никъде.

Струан извърна очи. Трябваше да се досети, че Кейлъм в крайна сметка ще омекне.

— Искам да изкача възвишението — каза Кейлъм. — Замъкът Франчът ще се вижда оттам. Бих искал да го огледам отдалеч.

Струан не каза нищо. Последва Кейлъм през една пролука в зида и през неравното тревисто пространство към дърветата. Макар летният ден да ухаеше сладостно, ветрецът бе някак мразовит и сиви облаци започваха да се струпват високо в бледото небе.

Докато вървеше напред, Кейлъм отново заговори.

— Въобще не трябваше да ти позволя да ме убедиш да ги водим с нас. Как, за Бога, ще обясним присъствието на едно петнадесетгодишно момиче с акцент на коренячка лондончанка,

израсла по улиците на града, която прилича на екзотична богиня, и на едно десетгодишно момче?

Струан се препъна на някакъв камък и изруга.

— Елла се нуждаеше от помощта ми — рече той и през зъби си пое дъх. — Почувствах го още в мига, в който я зърнах.

Кейлъм издаде звук, подобен на изсумтяване.

— Тя е красиво създание, и ти я пожела.

— Не бива да ги оставяме сами в каретата. — От това, че разбираше яда на Кейлъм, не му бе по-лесно да го понася. — И двамата са страдали достатъчно, без да прибавяме и страха от още едно изоставяне на непознато място.

— Момичето не се страхува — рече Кейлъм, без да се обръща. — А ако тя не се бои, не се бои и момчето.

— Откъде си толкова сигурен? — Струан бързаше, за да го догони.

— Мисля, че много неща не ни е казала.

— Наистина — съгласи се Кейлъм. — Историята за това, как се е озовала в лапите на Лъшботам, беше доста мъглява. На кой ли пазар я е намерила старата вещица, да се чуди човек? А и как точно се е случило Елла и Макс да останат сами, на произвола на тази престъпна банда, за която тя спомена?

— Все въпроси, които и самият аз съм си задавал неведнъж — рече Струан.

Пътеката нагоре по хълма бе изключително стръмна и скоро за усилието да се катерят по нея им бе необходим всичкият им дъх. Хребетът на хълма се насочваше на юг, към морето, и когато достигнаха върха, Струан моментално клекна и зарея поглед към пейзажа.

— Великолепно — каза той, изпълнен с благоговение от красотата на обширните ливади, които се простираха с вълнист наклон към широка долина точно под тях. — А и това — и той посочи един замък, малко по-южно от тях, ясно очертан на фона на небето.

— Да — рече Кейлъм и Струан видя потрепването на мускулчетата по бузата на приятеля си, както и присвиването на очите му срещу вятъра. — Замъкът Франчът е невероятен, нали? Кой ли мъж би сметнал, че се нуждае от толкова много?

Струан го наблюдаваше любопитно.

— Мъжете, могъщите мъже, винаги са се стремели да строят големи домове, Кейлъм. А и ти би искал това готическо чудо да е твое.

— То си е мое — промълви Кейлъм. — Но не съм сигурен дали го искам.

Струан не знаеше какво да каже. Обградена от високи стени, крепостта бе разположена върху едно възвишение и изглеждаше така, сякаш се държи във въздуха над стоманено сините води на Ламанша отвъд.

— Чудесно укрепление — най-сетне се обади той. — Скалите го правят недостъпно откъм морето, а е невъзможно някоя армия да се приближи към стените му, без да попадне под обстрела на защитниците.

— Прилича ми на хитроумно творение на дете — каза той на Кейлъм. — Цялата е само кули и кулички и огромни издигнати тераси. Какво е това, което така отразява светлината? Като че ли е бял мрамор. Захарен замък. Как ли блести на лунна светлина?

Кейлъм не продумваше.

— Какви градини — отбеляза Струан, умишлено запълвайки мълчанието. — Навсякъде цветя. Дори и отгук виждам ярките им цветове. Симетрия. Виждаш ли стълбищата? Те няма да се виждат от по-ниското. Някой от предишните поколения Франчътови сигурно е бил в Италия и се е влюбил в тамошните паркове.

Кейлъм все още не отронваше нито думичка.

— Искаш ли да те оставя сам? — попита Струан.

Кейлъм се сепна и го погледна, а очите му бавно просветляха.

— Не. Прости ми. Бях прекалено погълнат. Има толкова много, върху което да се замисля тук, толкова много, за което не съм сигурен. Чувствам, че това място някак ме тегли към себе си и знам, че имам пълното право да поискам справедливост след неправдата, която ми е била причинена. Но всичко ще се промени... Животът ми би се променил толкова много, Струан, а не съм сигурен дали това ще ми допадне.

Кейлъм винаги бе притежавал трезв разсъдък. Дори и през детството им заедно — тримата с Арън. — Кейлъм бе този, който най-бързо схващаше същността и начините, по които нещо може да бъде свършено най-добре.

— Разбираш ли? — попита Кейлъм, напрегнато взирайки се в лицето на Струан.

Да — рече Струан и обгърна с ръка раменете на приятеля си. — Да, разбирам. Много неща ти предстоят, Кейлъм.

— Надявам се... — Кейлъм се сепна и пристъпи няколко крачки напред, за да надникне надолу по склона на хълма. — Виждаш ли онова?

Струан погледна в посоката, указана от Кейлъм.

— Кое? Не... А, каруцата ли?

Недалеч под тях, по тесен път, водещ успоредно на хребета, охранено конче влачеше каручка по неравния път.

— В главния път се включваше черен път, минаващ през дърветата, и то недалеч от мястото, където спряхме каретата — каза Кейлъм, като се обърна, за да погледне назад в посоката, от която бяха дошли. Някогашната му момчешка усмивка озари лицето му. — Не бих отказал едно возене, вместо да се трепем обратно по стръмния склон. Какво ще кажеш? Обзалагам се, че каручката върви точно натам, накъдето ще ни спести търкането на подметките.

Струан не намери какво да възрази на тази идея.

— А може пък и каруцарят да има отговор за нашия проблем.

— Твоя проблем — веднага го поправи Кейлъм и се затича надолу по хълма, като току се подхлъзваше и се подпираше с ръце, за да не падне.

Не бяха преценили точно разстоянието до черния път и когато стигнаха до него, нямаше и следа от каручката.

Струан беше този, който откри как биха могли да скъсят разстоянието между себе си и каруцата, като минат направо през обраслото с храсталаци възвишение, което пътят заобикаляше.

— Бързо! — подвикна Кейлъм и се затича пъргаво. — Чувам я!

Струан задъхано стигна до черния път само на секунда зад Кейлъм и няколко секунди след каручката, която се клатушкаше по коловозите, а прегърбеният каруцар, облечен в грубо наметало, вече се виждаше ясно от преследвачите му.

— Най-добре да му извикаме — рече Кейлъм, който скъсяваше разстоянието с големи скокове. — Никак няма да е прилично да накараме горкичкия селянин да припадне от уплаха.

— Наистина — съгласи се Струан и извика: — Хей, ти! Чакай! Каручката забави ход и Кейлъм се приближи преди Струан.

— Няма от какво да се боиш, човече — каза той. — Двата ми приятеля ми бихме искали да ни откараш обратно до главния път.

Не се чу никакъв отговор. Каруцарят се поколеба и почти спря каручката. После цъкна с език и плесна поводите, подкарвайки коня напред.

— Проклет да съм! — изруга Струан, за миг напълно объркан. — Ама че недружелюбен селяк. Че и глупав, при това. Явно си мисли, че смятаме да го нападнем, а не се сеца, че можем да надбягаме каручката.

— Изненадахме го — рече Кейлъм, отново забързал крачка. Съвсем скоро той се изравни с колата и се покатери върху откритата ѝ задна част. Направи знак и на Струан да го последва.

Щом се намериха покачени върху разнебитената, очевидно натоварена с вехтории каруца, те се спогледаха учудено и Струан въпросително кимна с глава към каруцаря, който несъмнено бе усетил, че се качват.

Кейлъм кимна.

— Хей, ти — високо подвикна Струан, — много мило, от твоя страна. Оставихме каретата си на главния път и се изкачихме на хребета. Оказа се доста по-далечко до върха, отколкото очаквахме. Оценяваме услужливостта ти.

Постепенно каручката забави ход, докато накрая само едва-едва пълзеше напред.

После съвсем спря.

Кейлъм оглеждаше съдържанието на една разнебитена щайга. Избледняла зелена сатенена възглавничка прикриваше разни порцеланови съдове, тенджерата за готвене и всякакви кухненски принадлежности. Той пусна възглавничката, изправи се и прескочи щайгата, за да коленичи зад каруцаря.

— Не мислим да ти сторим зло — любезно каза той. — Разбира се, ако предпочиташ, можем да вървим пеша и... — Кейлъм внезапно млъкна.

— Какво има? — попита Струан, доловил напрежението на приятеля си. Той също пропълзя напред в каручката.

Кейлъм стисна рамото на Струан, сякаш за да го спре. Струан премести поглед от застиналото лице на Кейлъм към каруцаря, който седеше полуизвърнат на капрата.

— И според теб — рече Кейлъм, а пръстите му се забиваха в рамото на Струан, — какво предполагаш, че може да означава всичко това, милорд?

Струан се отпусна на колене до Кейлъм и заоглежда профила на закачуления каруцар.

— Означава, че към това злополучно пътуване се прибавя и още едно скандално усложнение.

Тази забележка предизвика изпепеляващо припламване на тъмносините очи, преди лейди Филипа Чонси да заяви:

— Уверявам ви, милорд, че усложнението в случая е появяването на ваша милост и на господин Инес, както и нелепата случайност, да ме откриете в тази каручка.

Той накара сърцето ѝ да спре.

— А и като ви гледам — рече тя, сепната от звука на собствения си глас, — и вие не сте в по-добро положение. Макар причината да е коренно различна. — Появата на Кейлъм бе направо необяснима.

Той видимо връщаше самообладанието си:

— Казах — заяви тя колкото може по-спокойно, — че и вие не изглеждате по-малко слисани, отколкото съм аз. Какво правите тук? Мислех, че се бяхме споразумели да отклоните поканата на херцога да дойдете в Корнуол.

— Не сме се споразумявали за нищо, милейди — най-сетне проговори той. — Всъщност бих казал, че има наистина много неща, върху които би трябвало да постигнем съгласие и разбирателство. Какво правите вие тук днес? Това надали е безопасно приключение за една млада дама, да пътува сама там, където всеки срещнат разбойник би могъл да ѝ налети.

Как само умееше да всява смут сред обикновено ясните ѝ мисли! А и тя трябваше да свърши една работа, което вече бе невъзможно поради присъствието на двамата ѝ пътници.

— Защо не сте в Лондон? — попита Кейлъм.

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Тук съм в пълна безопасност, уверявам ви. Този хълм и този път се намират в земите на Чонси. Те спадат към нашите владения в

Клаудсмур. Познавам добре местността още от малка. Ще ви откарам до пътя. После ще продължа по своя път.

— Предполагам, милейди — за първи път се обади виконт Хънсингор, — че познавате някой фермер, който да...

— Струан! — предупреди го Кейлъм с глас, наподобяващ гръмотевица.

— Ами, добре — нацупено измърмори виконт Хънсингор.

— Някой фермер? — попита Пипа, благодарна на възможността да поотложи необходимостта да обяснява какво прави тук, облечена в селски дрехи и караща разнебитена каручка.

— Както изглежда — обади се виконт Хънсингор, — не сме единствените, които са изправени пред малък проблем, изискващ, как да кажа, извънредна предпазливост?

Пипа мрачно се загледа пред себе си.

— Проблемите на дамата са си само нейни — каза Кейлъм Инес. — Точно както и твоите са си само твои.

— Струан...

— Добре, ще ви кажа, господа. У дома бях свикнала често да прекарвам в усамотение. Тук, в Клаудсмур, има едно скришно кътче. Стара ловна хижа. Убедена съм, че е изключително важно за всеки да разполага с време за тих размисъл. Не сте ли съгласни?

След кратка пауза и двамата мъже изломотиха по нещо неразбираемо.

— Знаех, че ще се съгласите с мен. Хижата е изоставена от много години. Днес занесох там някои неща, които ще я направят пообитаема. — Уф, колко вятърничаво звучеше!

— Добра идея, струва ми се — рече Кейлъм. — Не си ли съгласен, Струан?

— Смятайте, че сме забравили за случилото се — побърза да я увери Кейлъм.

— Благодаря ви. Аз...

— Ние също сме изправени пред деликатна ситуация — припряно се намеси виконтът. — И то такава, която вие може и да...

— Невъзможно е тя да ни помогне.

— В каретата ни има две млади лица — на един дъх рече виконт Хънсингор. — Едно петнадесетгодишно момиче и десетгодишният ѝ брат.

— О, господи! — изпъшка Кейлъм.

— Продължавайте, милорд. — Историята обещавахе да е интересна.

— Елла... така се казва момичето, бе в един...

— Не! — изрева Кейлъм и повдигна лицето си, което бе почервеняло по скулите. — Не изричай тази дума пред дамата!

— В един какво? — Пипа с усилие успяваше да задържи вниманието си върху пътя.

— Един ъ-ъ... — Виконтът прочисти гърлото си. — Едно неприлично заведение за толкова млада личност. Дори за всеки, ако трябва да сме точни. Но особено за едно крехко младо момиче като Елла.

Пипа не можеше да си представи за какво заведение говори виконт Хънсингор, но доколкото можеше да отгатне по тона на Кейлъм, явно ставаше въпрос за нещо ужасяващо, което просто не може да се назове.

— Аз ще се заема с това — рече Кейлъм. — Познавате ли някое бездетно семейство, което би могло евентуално да приеме при себе си двете деца?

— Не — бавно каза тя. — Има една икономка в Клаудсмур. И няколко души от постоянната прислуга. И градинарите, разбира се. Но в действителност не сме отсядали там от няколко години, така че не може да се каже, че познавам, когото и да е. Но...

— Спасих Елла и брат ѝ Макс — настоя отчаяно виконтът — и поради известни обстоятелства бяхме принудени да ги отведем от Лондон, колкото може по-бързо.

— Те притежават ли някакви специални умения? — попита тя.

— Танцуват с воали и бъркат по чужди джобове — мрачно се обади Кейлъм.

— Кейлъм е в шеговито настроение, милейди — обясни виконтът, но определено не звучеше развеселен. — Не, Елла и Макс не умеят почти нищо.

— Ами родителите им? — Тя осъзна, че въпросът ѝ е доста закъснял.

— Нямаат — направо заяви Хънсингор.

— Сирачета ли са?

— Да.

— Тъжно е, но ми се струва, че се досещам за възможно разрешение.

Виконтът се надвеси над лявото ѝ рамо.

— Можете ли?

— Определено. Ще ви откарам обратно до каретата ви и ще побързам да се върна в замъка Франчът. Вие ще пристигнете доста преди мен, но Жюстен, лейди Жюстен, е там. Старата херцогиня е на легло в покоите си.

— Не разбирам какво е разрешението на проблема ни, Пипа — рече Кейлъм.

— Чували ли сте за извънбрачни деца? — попита тя.

Пълното мълчание, което последва, се проточи доста дълго.

— Разбира се, че ще сте чували. Та нали сте светски мъже. Естествено, говоря за деца, които са родени от майка, която не е омъжена за баща им. Никога не съм била съвсем наясно за начина, по който това се постига, но определено съм чувала да се обсъждат подобни ситуации.

— Несъмнено — рече Хънсингор, който звучеше някак странно дистанциран.

— Изходът е прост — каза им тя, като се усмихна на собствената си находчивост. — Когато пристигнете в замъка, кажете на Жюстен, че ще се нуждаете от грижи за две деца по време на престоя ви. В края на краищата, макар да съм чувала да наричат незаконородените деца единствено „деца без баща“, не виждам причина, защо пък вместо това да не се каже „деца без майка“?

Тя се извърна настрани на капрата и погледна виконт Хънсингор в смръщеното лице.

— Хората правят обясненията прекалено сложни, милорд. Просто кажете на Жюстен, че ви придружават двете ви извънбрачни деца.

— Не мога — каза Струан.

— Можеш, и ще го сториш — каза му Кейлъм, докато наблюдаваше как Пипа и ужасната стара каручка се отдалечават и изчезват от погледа. По дяволите, все още не можеше да повярва, че я е срещнал при подобни обстоятелства.

И, по дяволите, как само му се искаше да не се чувства привлечен към нея като сокол към нещо блестящо на сред шотландските пиренови шубраци.

Все някак трябваше да се научи да бъде по-хладен в отношението си към лейди Филипа Чонси. Сега каза на Струан:

— Трябваше сами да се сетим за идеята, да те представим за роднина на малките ти сирачета, само че се оказва, че не притежаваме съобразителността на Пипа.

— Съобразителност ли? — Струан тежко се отпусна на ниския зид край пътя. По тяхна молба Пипа ги бе оставила на главния път, но на място, което да не се вижда откъм каретата. — Тя е някакво уникално... не, тя е най-откачената жена, която съм срещал!

— Бих предпочел да не говориш за нея по такъв начин.

— Наивността може и да е очарователна. Но глупавото девойче май си е вгълпило, че един мъж е в състояние да създаде потомство напълно без помощта на жена.

Кейлъм се загледа в краката си и си наложи да не избухва.

— Може и да си прав. Но, от друга страна, смятам, че е далеч по-вероятно Пипа да знае повече, отколкото си мислиш. Може дори цялата работа да й изглежда смешна. — Всъщност той бе почти сигурен, че е видял искрица насмешка в очите ѝ след ужасената реакция на Струан, щом чу предложението ѝ.

— Аз пък не виждам нищо смешно! — свирепо извика Струан.

— Въпреки това, ще сторим точно както предложи тя. — Кейлъм подаде ръка на Струан и когато той неохотно я пое, изтегли приятеля си да се изправи до него. — Не разполагаш с по-добър план.

— Няма да го направя!

— Разбира се, бихме могли да пробваме да намекнем, че си бил тайно женен и сега си останал вдовец с две деца.

Струан дълго време гледа втренчено Кейлъм, преди да отговори:

— Няма да го направя.

— Ще го направиш, и още как!

— В никакъв случай — Струан здравата се бе нацупил. — Как можеш да очакваш да ми повярват, ако разкажа подобна удивителна история?

— Ти не си единственият мъж, който има две копеленца в сметката — отвърна Кейлъм с дяволита насмешка в сърцето и с ангелско изражение.

Струан се нахвърли върху него:

— Трябва да измислим друг план.

Кейлъм поклати глава.

— Не мислиш ясно, приятелче. Откачената жена, която срещнахме наскоро, няма просто да забрави, че ни е видяла. Ще се върне в замъка и ако още не сме пристигнали, може да съобщи, че ни е видяла по пътя заедно с двете ти извънбрачни деца.

— Да не си посмял да го изречеш отново! — разпали се Струан. — Можем да я спрем. И тя има тайна...

Търпението на Кейлъм също се изчерпваше.

— Отиваме в замъка. Или поне аз отивам в замъка. Ти вече имаш грижата за двама души и не смятам, че лесно ще се решиш да ги изоставиш. Познавам те добре, Струан. Не би позволил да те отклонят от пътя, който си избрал. А единственото разрешение е свързано с абсолютна лъжа. Хайде, да се връщаме в каретата.

— Няма да ти позволя да лъжеш вместо мен — рече Струан и тръгна редом с Кейлъм към завоя на пътя, който ги скриваше от каретата.

— Няма да споря — каза Кейлъм и умишлено гледаше все напред. — Когато стигнем до замъка, можеш да влезеш преди мен. Потърси лейди Жюстен и се хвърли на милостта ѝ.

Още преди Струан да успее да реагира по някакъв начин, Макс — с кочияша по петите си — се стрелна откъм завоя към тях. Щом видя Кейлъм и Струан, момчето разпери широко ръце и ги размаха като пощуряла вятърна мелница.

— Спасете ме! — изпищя той. — Тоя иска да ме убие! Тоя иска да убие едно бедно, изоставено момченце! Казва, че щял да ми отреже пръстите и на ръцете, и на краката и да ги наниже на връв, направена от косата ми. Той е чудовище, казвам ви! — С развята червена коса, Макс се хвърли в ръцете на Струан.

— Искаше да разкачи каретата, тъй да знаете, ваша светлост — каза Уилям, лондонският кочияш на Стоунхейвън. — Хванах го точно туй да прави. Ако конете не се бяха разшавали, един Господ знае какво щеше да се случи.

— Наистина смятам, че сега е моментът да приведем плана си в действие — рече Кейлъм, като склучи ръце зад гърба си и се залюля напред-назад. — Уилям, има нещо, което трябва да имаш предвид.

— О, Божичко! — Струан, с Макс, все още вкопчен в тялото му, категорично поклати глава. — Не го прави, Кейлъм!

— Уилям — рече Кейлъм, който просто не можеше да бъде разубеден, — от колко време вече си на работа при това семейство?

— От седем години — незабавно отвърна Уилям, и то с явно задоволство.

— Тези деца, Елла и Макс, са страдали много, Уилям. Били са изоставени на прищевките на зли хора.

— Тъй ли било — Уилям явно не се разчувства особено.

— Да — каза Кейлъм. — Но всичко това се промени. Сега, след дълги години раздяла, виконт Хънсингор реши да поеме отговорността за тяхната участ и бъдещето им е осигурено.

Уилям — нисък, набит и червендалест — погледна Кейлъм право в очите. Кейлъм видя как мъжът бавничко започна да си оформя заключения от току-що чутото, после измърмори:

— А, тъй ли било — с глас, изпълнен с разбиране. — Е, значи в такъв случай мога само да ви поздравя, че сте се подчинил на дълга си, милорд. А ако и аз мога да помогна по някакъв начин, само трябва да кажете.

— Ами, да — рече Кейлъм. — Има нещо, което можеш да сториш, Уилям.

— Само кажете, господин Инес.

— Много е просто. Ще сме доволни, ако свикнеш да се отнасяш към госпожица Елла и господин Макс като към деца на негова светлост. Мислиш ли, че ще се справиш?

Широка усмивка бавно разтегна облото лице на Уилям. Той смъкна шапката си и отметна пясъчнорусата коса от очите си.

— Смятайте го за сторено — рече той.

— На какво се хилиш? — внезапно попита високо Струан.

Уилям моментално изтрезня.

— Кой, аз ли, милорд? Да се хилия? Ами! Сигурно просто съм си мислел колко ще се зарадва маркизът, когато разбере, че сте излъгал... тоест, исках да кажа, преструвал сте се, че сте свещеник. Пък и си мислех как той и нейна светлост ще са направо вън, себе си от радост, щом за първи път се срещнат с новите си племенници.

Жената, която посрещна Струан, го накара напълно да забрави за причината да се намира в една великолепно гостна стая в готически стил в замъка Франчът.

— Лорд Хънсингор? — каза тя, а гласът ѝ леко потрепваше, сякаш от затаен смях. — Разбрах, че вие и господин Инес ще бъдете наши гости тук.

Струан продължаваше да я гледа втренчено.

— Не ви очаквахме толкова рано. Всъщност, ако бяхме изчакали да тръгнем от Лондон в уречения ден, вие щяхте да пристигнете тук преди нас.

— Така ли?

— О, да — рече тя сериозно, а очите ѝ отбягваха погледа му всеки път, когато го срещнеха, сякаш тя се боеше, че може да я нарани. — Очакваме брат ми и останалите от компанията му да пристигнат след няколко дни.

— Разбирам. — Жената пред очите му бе висока, стройна, с изправена стойка и гъста тъмна коса, в която проблясваха червеникави отънъци. Вече не беше младо момиче, но бе прелестна по някакъв изискан начин, с тъмни очи, извити вежди, прав нос и оформена уста.

Мили Боже, та Кейлъм може би наистина беше прав! Наистина е възможно да е роднина на тази жена.

— Къде е господин Инес?

— Дългото пътуване го изнерви. — Злодеят бе духнал нанякъде точно когато Струан най-отчаяно се нуждаеше от него. — Господин Инес е човек, който много обича движението. Сега се разхожда някъде. Сигурно се възхищава на този великолепен замък. Но съм уверен, че

скоро ще се присъедини към нас. — Без нито думичка, Кейлъм бе слязъл от каретата на върха на последното възвишение преди замъка Франчът и бе изчезнал в една близка горичка.

— Мадам — Струан се изпоти от притеснение, — ние... искам да кажа, аз се опасявам, че може би ще ви изправя пред една дилема, за която едва ли сте подготвена.

— Как така, милорд?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ вратата бе отворена от един лакей, придружен от Елла и Макс.

— Тези двама младежи казаха, че желаят да идат при виконт Хънсингор — съобщи лакеят с нескрито неодобрение. — Твърдяха крайно настоятелно, че той би искал те да бъдате с него заради предишните им прекеждия, докато са живели заедно с някаква госпожа...

— Благодаря — бързо го прекъсна Струан. — Много ви благодаря. Влезте вие двамата. — Той се опита, вероятно без особен успех, да изглежда весел и радостен от присъствието им. Каквото и да се случи, дължен бе да измисли някакво извинение, и то различно от немислимото предложение на лейди Филипа.

Елла, чието екзотично ъгловато лице бе приело толкова скромно изражение, колкото ѝ бе възможно, сега се приближи към Струан през стаята, покрита с копринен зелен килим. В големите ѝ тъмни очи той забеляза безпокойство. Тя погледна през рамо и кимна на Макс да дойде при нея. Той също се приближи, а главата му бе клюмнала по толкова непривичен за него начин, че Струан моментално се разтревожи.

— Гос'дин Инес ни каза да влезем тука — каза Елла с ясния си глас. — Той каза, че ще желаете да се запознаем с една дама.

Лейди Жюстен не бе помръднала, откак децата влязоха в стаята. Сега тя се приближи към Струан и той разсеяно забеляза, че видимо накуцваше.

— Ето ви и вас! — гласът на Кейлъм, прогърмял в стаята, изпразни мозъка на Струан от всяка логична мисъл. — Смятах да вляза заедно с тези две дяволчета. Но за късмет се натъкнах на лейди Филипа.

Струан се намръщи.

Кейлъм се усмихна и отиде до Макс, за да разроши косата му. Невероятно, но момчето се ухили от удоволствие.

— Обясни ли на лейди Жюстен нашето малко затруднение? — попита Кейлъм.

— Ами, аз...

— И аз така си помислих — рече Кейлъм с примирено изражение. — Няма значение. Струан е много срамежлив човек, лейди Жюстен. Децата и аз ще се справим с проблема сами, нали, деца?

— О, да — потвърди Елла и се усмихна мило първо на Струан, после на лейди Жюстен, и отново на Струан. — Гос'дин Инес е прав. Чувствам го. Дамата надали ще се затрудни да намери място за две деца, дето са свикнали да се задоволяват с много малко. Права ли съм, лейди?

— Милейди — измърмори Струан с тихо отчаяние.

— Но, разбира се — каза лейди Жюстен и се усмихна така, сякаш нямаше нищо, което да обожава повече от пристигането на двама невъзпитани неочаквани гости.

— Ето на! — тържествуващо обяви Елла и вмъкна ръка под лакътя на Струан. После го погледна с обожание в очите. — Казах ви, всичко ще бъде наред, само веднъж да стигнем тука, татко.

Замъкът Франчът бе прелестен. Страховит в масивното си величие — особено привечер — и все пак определено красив. Пипа напусна прикритието на голяма каменна урна, преливаща от бръшлян и цветя и се плъзна по терасата, до която тайничко бе проследила Кейлъм Инес.

На вечеря той бе говорил много малко и веднага след това се бе извинил и оттеглил. Пипа искаше веднага да го последва. Но благоприличието и здравият разум я накараха да изчака няколко минути, а когато най-сетне изтъкна умората като причина и тя да стане от масата, вече се опасяваше, че няма надежда да открие къде е отишъл Кейлъм — ако въобще бе отишъл другаде, а не в спалнята си.

Но като по чудо, тъкмо когато излезе от трапезарията в съседния елегантен салон, обзаведен в синьо и златисто, видя Кейлъм да стои на една от вратите към кънтящия каменен проход отвъд.

Ако я бе видял, то по нищо не му бе проличало. Сега той премина през осветеното от лунните лъчи пространство по широкото стълбище, водещо от тази тераса към друга, разположена по-ниско.

Той крачеше бързо, мълчаливо, все надолу — и продължи да слиза и след втората и третата тераса до напълно скритата в сянка морава, осеяна с фигури от чемшир и обградена с висок, прилежно подрязан жив плет. Разумно бе сега Пипа да се върне и да иде в спалнята си, преди някой да е забелязал отсъствието ѝ.

Пипа притисна ръка към сърцето си и усети лудото му туптене.

И дума не можеше да става да се върне. През целия си живот бе преследвала това, което най-силно я интересуваше, и то с неотклонна решителност.

Ако се забави, дори и само с няколко мига, той може да изчезне. Тя бързо стигна до моравата и притича до прикритието на един храст, грижливо оформен като огромен, перфектен конус.

Сега Кейлъм спокойно се разхождаше между храстите, подрязани от армията градинари на замъка като мечки и птици и в

какви ли не причудливи форми.

Пипа се люшкеше между силното, почти нетърпимо вълнение и някакво окаяно и мрачно предчувствие, което сякаш всеки миг щеше да я сграбчи и погълне.

Кейлъм беше вълнението.

А мрачното предчувствие беше ужасяващата сигурност, че всеки миг, прекаран в компанията му — дори и когато той не съзнава присъствието ѝ — я приближава все повече към неизбежността да не го види никога повече.

Тя остана скрита в плътната сянка на живия плет. Оттам можеше ясно да вижда профила му, очертан срещу сребристите лунни лъчи. Той изглеждаше като хипнотизиран от онова, което виждаше, или може би от онова, за което мислеше, докато се взираше в мрака.

Една душа, която се наслаждаваше на самотата.

— О! — внезапно възкликна Пипа, и то много по-силно, отколкото бе възнамерявала. Изведнъж забеляза, че Кейлъм вече не стои до статуята пред прохода във високия жив плет.

Изтича към прохода и премина през него. От другата страна склонът към морето ставаше по-стръмен.

Тя въздъхна, обърна се, препъна се в някаква цепнатина между плочите... и се блъсна в нечии масивни гърди.

— Каква изненада — каза Кейлъм, като постави ръце свободно около врата ѝ. — И двамата случайно сме решили да се поразходим.

Лицето ѝ пламна и тя мислено благослови тъмнината.

— Мислех, че сте напред... искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Бях пред теб. После ти се разсея и ми даде възможност да ти се изплъзна.

Сърцето ѝ биеше така силно, че бе сигурна, че и ток го чува.

— Откъде разбра къде съм? Как така разбра, че съм навън?

— Защото направи точно това, което исках — рече той. — Постарах се да видиш къде отивам. После тръгнах, като се надявах да ме последваш. И ти така и стори.

Пипа дълбоко си пое дъх, но все още се чувстваше замаяна.

— Бил си съвсем сигурен какво ще сторя!

— Не. — Той постави палци на върха на брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре. — Не бях напълно сигурен.

— Не ме бива много в двусмислиците, Кейлъм.

— Вярвам, че наистина много те бива във всичко, което сметнеш, че си струва усилията. Но ти не си кокетка. И слава Богу!

— Сгрехих, като те последвах.

— Нима? — Зъбите му проблеснаха, съвсем бели в мрака. — Позволи ми да ти помогна да промениш мнението си, сладка моя. Ако не бе дошла да ме откриеш, то аз със сигурност щях да тръгна да те търся.

— Помолих те да не идваш тук.

— Помоли ме, защото знаеше, че искаш да дойда повече от всичко на света.

— Не. — Тя отстъпи назад, и той моментално отмести ръцете си. — Говорех сериозно, когато ти казах да не приемаш поканата на херцога.

Кейлъм се обърна към морето и хвърли един камък високо във въздуха. После наклони глава и се заслуша.

— Нищо — каза той след, поне така й се стори, много дълго време.

Още едно бяло камъче полетя към небето и падна, без да издаде звук.

— Намираме се много високо над твоя каменист бряг — рече Кейлъм и започна да хвърля и останалите камъни, първо с едната, а после и с другата ръка, с еднаква сила и точност. — Знаеш ли дали това е каменистият бряг, на който лейди Жюстен е претърпяла злополуката в детството си?

— Така мисля.

— Хмм. Тя е очарователна, нали?

— Вече я обичам като сестра.

— Имаш добър вкус. — Той я озадачаваше.

— Знаеш ли, Пипа, лейди Жюстен ме харесва не по-малко, отколкото я харесвам аз.

— Самонадеяността не подхожда на никого.

— Аз не съм самонадеян, просто съм честен. — Той й предложи ръката си. — Лейди Жюстен отбеляза, и то съвсем правилно, че ти и аз се привличаме. Ако тя открие отсъствието ти, ще предположи, че си заедно с мен и няма да каже нищо. Хвани ръката ми.

— Прислужницата ми може да съобщи за отсъствието ми. — Пипа притисна ръце към дилките на полите си. — Трябва да заминеш

от замъка още утре сутринта.

— Невъзможно. — Той продължаваше да държи ръката си протегната към нея. — Прислужницата ти е романтичка. Тя гледа на нас като на мъж и жена, които са предопределени да се обичат.

— Не бива да говориш така — рече Пипа. — Страхувах се, че може да създаваш проблеми. Точно затова те помолих да останеш в Лондон. Херцогът не е човек, който да търпи друг да ухажва бъдещата му херцогиня.

— Ти каза, че не бива да идвам, и въпреки това ме гледаш непрекъснато.

Тя благослови тъмнината, която скри руменината ѝ.

— Това е скандално, некавалерско изказване.

— Но е самата истина. На вечеря очите ти почти не се откъсваха от лицето ми.

Унижението прикова Пипа на мястото ѝ. Тя слушаше, и слушаше падащата вода, после каза:

— Гледах те тази вечер, защото се страхувах. Негова светлост ще пристигне тук много скоро, и ти трябва да си заминал, преди да е пристигнал той.

— Няма да замина — заяви той съвсем невъзмутимо. — И много бих искал да поплуваме заедно в морето. Няма да се успокоя, докато не го сторя.

— Но аз не мога да плувам.

— Тогава ще те науча.

Пръстите му се плъзнаха между нейните и се сплетоха с тях в бистрата топлина на копринената вода.

Тя извърна лице и затвори очи. Той говореше така, сякаш го беше грижа. Как само бе объркана!

— Сигурно има някоя плитчина, където децата плуват. Трябва да си срещала подобно място, когато си идвала тук през лятото.

— Има наистина, но аз няма да ида там — категорично заяви тя. — А сега е време да се връщам в замъка.

— Нищо подобно. — Той продължаваше да държи ръката ѝ. — Когато те уча да плуваш, ще бъдеш облечена само по тънка риза. Ще бъде приказно да съм с теб, да те държа и да те гледам. Косите ти ще се разпръсват по повърхността и ще целувам мокрите ти устни, докато се отпуснеш в прегръдките ми и забравиш моминския си свян.

Пипа се опита да издърпа ръката си — уви, безнадеждно беше.

— Но това ще бъде някой друг ден — рече той. — Ти се страхуваш, защото ме гледаше по време на вечерята и си мислеше за последния път, когато бяхме заедно.

— Стига, моля те!

— Спомняше си, скъпа Пипа. Спомняше си какво е да бъдеш в прегръдките ми, да ме докосваш и да бъдеш докосвана от мен. Спомняше си как призна увереността си, че не би могла да се сдържиш да не ме докосваш отново, и отново интимно, ако сме близо един до друг.

Пипа затаи дъх, после бавничко издиша.

— Да — простичко отвърна тя. — Да, спомнях си. И сега си спомням. — Макар той все още да държеше ръката ѝ, тя се извърна от него. — Тази нощ тръгнах след теб, защото не можех да остана далеч от теб.

Очакваше той да ѝ отвърне сърдито. Вместо това той каза:

— А аз съм тук, защото и аз не мога да стоя далеч от теб.

Пипа затвори очи. Бе започнала да пулсира на всички онези места, които със сигурност не бяха съществували, преди Кейлъм Инес да навлезе в живота ѝ.

— Разликата между нас е, че ти се страхуваш от онова, което изпитваш към мен. Но аз всеотдайно приемам чувствата си към теб, сладка моя Пипа — той прочисти гърло. — Ако наистина искаше да не идвам тук, нямаше така бързо да намериш място за... за децата.

— Децата са много мили. — Всяка предпазливост относно това, какво говори, изглежда, бе изчезнала. — За миг, след като виконтът разказа за дилемата си, забравих, че това ще е прибързана постъпка. Мислех само за отчаяното положение на двете му деца.

Странният шум, който издаде Кейлъм, можеше да бъде покашляне или пък смях.

— Толкова си сладка, милейди.

— Децата са най-хубавото, което някога сме били — каза му тя, като се обърна отново към него, за да го погледне сериозно право в очите. — Те са смях и светлина. Те са надежда. Бели страници, върху които може да се напишат велики неща, или пък просто добри и мили неща. Трябва добре да пазим децата си, защото те са нашето бъдеще.

Лицето му ясно се виждаше под лунните лъчи. Пипа видя как извитите му вежди се склочиха и в очите му се появи някакво неопишуемо изражение.

— Не си ли съгласен? — попита тя, съзнавайки, че отговорът му означава за нея повече, отколкото би трябвало.

— Ти ме оставяш без дъх — каза ѝ той и сякаш за да се увери, че тя ще му повярва, поднесе мократа ѝ ръка към гърдите си и я притисна към себе си. — Откъде се появи, вълшебна моя? И къде беше толкова дълго време?

— Бях... бях... — бе единственият отговор, който успя да даде тя.

— Да, беше — кимна той. — И аз бях, но когато си помисля, че можеше никога да не те срещна, ме обзема страх.

— Елла и Макс наистина са деца на Струан, нали?

Той се намръщи.

— Не.

Пипа се усмихна.

— Разбира се, че са. Защо иначе би се грижил толкова за тях? Женен ли е бил?

— Не.

— Майка им е починала.

— Много вероятно.

— И сега виконтът е вдовец?

— Не.

— Хайде де! — възкликна тя, раздразнена от тайнствеността му. — Тогава ми кажи каква е истината.

Той приближи лице към нейното и още преди тя да успее дори да се опита да се дръпне, целуна връхчето на носа ѝ.

— Ти, скъпа моя, си много настойчива. Слушай внимателно. Ще ти кажа това само веднъж и можеш да го приемеш или да го отхвърлиш. Изборът е твой. Но няма да давам повече обяснения. Съгласна ли си с тези условия?

Тя се замисли, преди да промълви:

— Съгласна съм.

— Добре тогава. Елла и Макс бяха в много опасно положение в Лондон, макар и не по своя вина. Струан набързо взе решение. Видя,

че ако не бъдат спасени от бедата, в която са изпаднали, животът им ще бъде съсипан. И ги спаси. Това е всичко.

Сега бе ред на Пипа да се намръщи.

— Вярвам ти. Но сега аз искам да се съгласиш за нещо заради мен. Жюстен вярва, че те са деца на виконта от някакъв... необичаен съюз, и това заключение напълно я задоволява. Предлагам да не я тревожиш с истории, които биха я разстроили. Тя не е много щастлива и не бих желала съзнателно да ѝ причинявам повече тревоги.

— Добре — незабавно рече той. — Засега ще оставим нещата, както са си. А кое прави лейди Жюстен нещастна?

Не беше нейна работа да обсъжда личния живот на бъдещата си зълва. Затова Пипа сви рамене.

— Би трябвало вече да е омъжена и да има собствени деца. Също като мен, тя е била родена, за да бъде утеха за съпруга си и любяща майка на своите деца, а изглежда съдбата ѝ е отредила да остане стара мома. Моля те, не бих искала да обсъждам повече това.

Умислен, той повдигна влажната ѝ ръка към устните си и целуна всяко от кокалчетата ѝ, бавно и старателно.

Тя не би могла да го спре — дори и съвсем ясно да си спомняше, че трябва. Докосването му бе опияняващо. Пипа почувства как устните ѝ се разтвориха и не успя да ги затвори. Повдигна се на пръсти и не можа да накара петите си отново да се върнат на земята.

Допрял ръцете ѝ до устата си, той наведе глава и Пипа повече не виждаше лицето му. Тя гласно въздъхна. Кейлъм не повдигна лице.

— Сърдит ли си ми?

Веднъж, два пъти, той притисна чело към свитите ѝ в юмруци ръце. После я пусна. Пусна я и съвсем умишлено я отдалечи от себе си.

— Не съм сърдит, Пипа.

— Искаш вече да те оставя сам — каза тя и отстъпи назад.

— Не ме оставяй!

Стаената ярост в гласа му я остави без дъх.

— Какво има, Кейлъм? Какво е всичко това? Какво става с нас?
— Тя пристъпи към него, но той се отдръпна. — Моля те, кажи ми как да те утеша.

— Никой не може да ме утеши — каза ѝ той. Сега в гласа му се долавяха ледени нотки.

— Но ти изпитваш болка.

— Какво знаеш ти за болката? — Грубото му изсмиване я нарани. — Никога не си познавала объркването. Никога не си изпитвала съмнение, нито за миг. Не и за това, коя си или какво ще стане с живота ти.

— Да — бавно рече тя. — Прав си.

— Е, а пък аз... — По челюстта му потрепнаха някакви мускулчета. — Много се безпокоя за един мой приятел. Познавам го отдавна, а напоследък той се промени. И това много ме тревожи.

— Аз познавам ли този човек?

— Той се движи из среди, съвсем различни от твоята. Най-вече в Шотландия.

— А, разбирам. — Единственото ѝ пътуване до Шотландия бе преди доста години. — Защо смяташ, че този твой приятел се е променил?

— Той е човек, който се носи по течението — рече Кейлъм. — Студено ли ти е? Той не знае каква да е следващата стъпка в живота му. Сблъскал се е с ужасна трагедия. Безсмислена, безполезна трагедия.

Широката му бяла риза се бе издула от ветреца. Лунните лъчи проникваха през фината тъкан и разкриваха тъмния силует на силното му тяло.

Тя искаше да вмъкне ръце в ризата му и да почувства топлината на плътта му.

Греховно, плътско същество.

И вече не можеше да ѝ се помогне.

Пипа отвърна очи.

— Каква бе... Искаш ли да ми кажеш каква бе тази трагедия?

— Той се сблъска с истината — каза Кейлъм, а гласът му бе така тих, че ѝ се налагаше да напряга слух, за да го чува, — истината, че е загубил нещо много ценно, без въобще да го е притежавал.

— Не разбирам.

— Та как би могла? Той откри, че родителите му са умрели, преди дори да се срещне с тях.

— О! — Пипа неволно пристъпи към Кейлъм и този път той не се отдръпна. Тя плъзна ръце около кръста му и вдигна очи към него. — Как би могло да се случи толкова ужасно нещо?

— Станала е някаква грешка. Той е бил изгубен за родителите си, а когато се е върнал, тях вече ги нямало.

— Горкичкият!

— Горкичкият, наистина. Горкичкият объркан човек. Той изпитва болезнено чувство за загуба.

— Трябва да му помогнем.

Тогава той я погледна.

— Ние? — Докосна с опакото на пръстите си бузата ѝ и наклони глава настрани, за да се вгледа в нея.

Пипа болезнено преглътна.

— Бедите не са ми чужди. В Дауънхил именно при мен идваха хората с проблемите си.

— И ти им раздаваше по малко храна и съвети как да постигнат по-голямо благополучие в бъдеще, несъмнено.

Би трябвало да му се разсърди, но просто не можеше да го стори.

— Ти страдаш заради приятеля си — каза тя. — А това страдание те прави груб. Но аз съм добър слушател, Кейлъм. Понякога на хората най-много им трябва това, да бъдат изслушани.

— Ти си по-мъдра, отколкото подобава на възрастта и пола ти — рече той. — Приятелят ми е изгубен, Пипа. Той е мъж, който никога не е познавал истински себе си. Човек, който винаги е играл роли и се е опитвал да бъде това, което се очаква от него, без никога да намери истинска утеха.

Някакъв студ обгърна сърцето на Пипа, и тя отново почувства напирещите сълзи.

— Разстроих те — нежно каза той. — Не исках да го правя. Никога не бих го сторил съзнателно.

Той изглеждаше удивен.

— Как така? Мисля, че този твой приятел познава сърцето ми — каза тя с глас, който потрепваше.

— Също като приятеля ти, и аз никога не съм била напълно сигурна кое е мястото ми. Или по-скоро знаех за какво копнея, но в същото време разбирах, че то никога не би било възможно.

— Това въобще не е същото — лаконично отвърна той.

Пипа застина и се опита да преглътне сълзите си.

— Бих искала да помогна на приятеля ти — каза тя, а клепките ѝ се сведоха. — Каж ми как да го сторя.

— Той ми е много близък. Моето щастие винаги го прави много по-щастлив.

— Така ли?

— Определено.

— А ти не си щастлив?

— Мисля, че мога да бъда. А ти можеш да ми помогнеш в това.

— Каж ми как.

Уханието на сама китка достигна до нея с ветреца. Водата от фонтана се разпръсваше върху мрамора като парченца кристал върху облечено стъкло. Откъм скалите под тях долиташе шумът на вълните, които тихо се плискаха о камъни и пясък.

— Как мога да ти помогна, Кейлъм?

Устните му бяха разтворени, когато се спуснаха върху нейните. Твърда и властна, устата му се плъзна по нейната. Гъвкави, умели, опитни, устните и езикът му търсеха и намираха, дълбаеха и вкусваха и открадваха онова, което търсеха. А Пипа сякаш се топеше в прегръдките му. Коленете ѝ омекнаха и Кейлъм я прихвана, притиснал я плътно към тялото си.

Той бе твърд и възбуден, топъл и силен.

И пулсираше, и се притискаше, и бе огромен и горещ.

— Да — каза тя с въздишка. — Да, точно това е.

— Кое? — попита той. Ръцете му потърсиха и покриха гърдите ѝ под неговото палто. С дланите си той направи кръгове върху зърната ѝ и тя направо отмаля. — Каж ми, Пипа.

Той подръпна корсажа ѝ съвсем мъничко и хладният въздух погали оголените ѝ зърна.

— Каж ми!

Много нежно, само с върховете на пръстите си, той подръпна зърната ѝ.

— Недей... спри! — ахна тя. — Искан да ти кажа да не... да... да не спираш! И искам да... искам... да те докосвам.

Тя чу едно ясно „плоп“, когато той издърпа с устни и пусна зърното ѝ, преди да се насочи към другата ѝ гърда. Като действаше само с връхчето на езика си, той поспря само толкова, че да каже:

— Та ти ме докосваш! — и продължи да върти зърното ѝ напред и назад и да го заобикаля с езика си по начин, който отпъди и последната свързана мисъл от съзнанието на Пипа.

— Бих искала да сторя всичко, което ти поискаш от мен — каза тя на Кейлъм, вкопчила се в него, стиснала в шепи косите му.

— Всичко ли?

— Изцяло съм в ръцете ти.

— Искам да си моя, Пипа, и смятам да те имам.

— Можем да бъдем заедно, както сега, много дълго, струва ми се. — Тя докосна с пръсти ствола му. — Сигурно си прав. Никой няма да дойде да ни търси.

— Това няма да е достатъчно.

— Наистина.

— Съгласна си?

— Да. С какво?

— Съгласна си да плуваш гола заедно с мен. И да спиш гола с мен. И да споделиш с мен всичко, което може да бъде споделено между мъж и жена.

— Това наистина много би ми харесало.

Като отново прилепи устни към гърдата ѝ, той притисна масивното си бедро между краката ѝ и подпря крака си на нещо, което Пипа не можеше да види.

— О! — бе всичко, което успя да каже тя. Останалото ѝ съзнание бе заето единствено с това, да се държи здраво за раменете му.

Пипа чу шум от разпаряне и разбра, че корсажът ѝ не е устоял на изпитанието.

О, Кейлъм, роклята ми!

Забрави роклята! — Той още не бе довършил думата, когато я притисна към себе си с едната си ръка и с другата повдигна полите ѝ нагоре около кръста ѝ. — Искам да ти дая наслада, Пипа. Ти си една страстна мечта, и искам аз да бъда страстният мъж, от когото се нуждаеш. Отдай ми се!

Като я залюля, той я принуди да язди бедрото му така, сякаш бе възседнала жребец.

— Кейлъм...

— Шшт! — Големите му ръце покриха гърдите ѝ и пръстите му, приковани под ръцете ѝ, я придържаха като в окови.

Безпомощна в плена на усещанията, които я раздираха на вълни откъм гладката ѝ сърцевина към места, дълбоко в нея, за които тя не

знаеше име, Пипа сграбчи ризата на Кейлъм и остави главата си да се отпусне назад.

— Колко си красива! — прошепна той. — Господи, ще те имам, Пипа. Ще те направя своя и никой друг мъж няма никога да е в състояние да те задоволи. Никой, освен мен.

— Аз не би трябвало да из... изпитвам това! — Пулсиращи ритмични вълни от огън започнаха да се разбиват в нея. — Това е възможно само защото ти не си моят съ... съпруг.

Той целуна шията ѝ и прокара пръсти между краката ѝ.

— О, Кей... лъм! — Тя просто не можеше да понесе това. Но не можеше да понесе и то да престане. — Моля те!

Когато почувства пръстът му да се притисва в нея, тя се опита, безуспешно, да се стегне.

— Не бива да го правим — каза му тя.

Пръстът му бе в нея и палецът му галеше напред и назад малката пъпчица плът, която ѝ се струваше набъбнала и влажна. Той я галеше отвътре и отвън и огнените вълни се разбиваха в нея.

Пипа рязко се наведе напред и зъбите ѝ откриха нещо — нещо, което съвсем не бе достатъчно, но поне ѝ позволяваше да не пропадне някъде извън времето и пространството завинаги.

Огнените вълни се превърнаха в огнени пръстени, които се разливаха навън, сякаш тялото ѝ бе нажежена огнена течност, в която Кейлъм е потопил сребърна стрела, току-що извадена от пещта.

Пипа не знаеше колко време е изминало, докато отшумят последните вълнички, после Кейлъм вече я държеше в прегръдките си и я притискаше толкова силно, че чак болеше. Но не я бе грижа.

Тогава осъзна, че онова, в което бе впила зъби, е било рамото му, и извика:

— Ухапала съм те!

— Ти беляза рамото ми — каза той. — И аз ще нося твоята дамба с гордост, сладка моя.

— Не мога да разбера себе си — каза тя, когато най-сетне можеше отново да говори.

Кейлъм отри нос в бузата ѝ и целуна затворените ѝ очи.

— Знам, че не можеш. Ти удивляваш и мен. Какво съкровище си ти! Моето съкровище. Помисля ли, че е можело никога да не те откроя, душата ми плаче.

Тя се чувстваше съвсем отмаляла. А роклята ѝ висеше на парчета. Освен това имаше и толкова много неща, които трябваше да бъдат казани. Толкова неща, с които трябваше да се справи. Оказало се бе, че е неспособна да предотврати онова, което току-що се бе случило, но знаеше, че то въобще не биваше да се случва.

— Това не бива да се случва отново — каза тя, докато ясно съзнаваше, че желае повече от всичко на света да го преживее пак.

— Ти няма да пострадаш, Пипа. Това мога да ти обещаая.

— Нито пък ти — каза му тя. — Това, което се случва между нас, е изцяло по моя вина.

Тя чу как той си пое дъх и го задържа.

— Да, Кейлъм. Сега, когато се замисли за истината, ти си обезпокоен. Аз те изкуших да се държиш така. Аз те последвах, защото не мога да стоя далеч от теб. И съм безпомощна да се сдържам, освен ако не идеш далеч, където няма да мога да те открия.

— Устните ти ми казват да замина. Но сърцето ти ми казва друго.

— Ти си опасен като дявол, изкушаваш ме, омагьосваш ме, докато вече не познавам себе си. Ако не открия начин да те държа далеч от себе си, ти си обречен... и аз съм обречена.

— Нима наистина смяташ, че Франчът би...

— Той би те убил, а ако пощади моя живот, скоро ще съжалявам, че не е убил и мен.

— О, скъпа моя! Никога няма да позволя да ти се случи нещо. Не, никога! Познавал съм и други жени. Ти сигурно знаеш това и без да ти го казвам. Но никоя не би могла да се сравнява с теб. Ти ме опияняваш. Ти си златен изгрев и ален залез. Ти си ледени рисунки по заскрежени зимни стъкла и слънчеви отблясъци върху летните листа. Ти ме омагьосваш.

Отново сълзи.

— От думите ти дъхът ми спира, Кейлъм.

— А ти съвсем открадна моя дъх.

— Моля те, пусни ме.

— Не искам никога повече да те пускам.

— Пусни ме на земята веднага! Моля те, Кейлъм.

Много внимателно, като я плъзна по крака си, той стори това, за което тя го бе помолила.

Пипа огледа пораженията по роклята си и се зае да я намества, да я пригладжа и поправа.

— Безнадеждно е — рече тя. — Трябва да открия начин да вляза вътре, без никой да ме види.

— Не бива да действваме прибързано — каза Кейлъм. — Сега трябва да се замислим за останалите.

Някакъв шум долетя откъм градината над тях.

Пипа застина, притиснала палтото на Кейлъм около себе си.

— Какво е това?

Той вдигна брадичка и се заслуша.

— Идват! — извика момчешки глас. — Те идват! Идват! Вече са тук!

Кейлъм издаде нещо като ръмжене и измърмори:

— Малък негодник!

— Макс? — смръщи се Пипа. — Това е момчето, нали?

Кейлъм нямаше възможност да ѝ отговори, преди слабичкото дребно червенокосо момче да изтича на големи скокове надолу по стълбите към площадката с езерцето.

— Аз съм от предните линии — извика той, като размахваше ръцете си в кръг. — Дойдох да ви предупредя за нападението!

— Макс — рече Кейлъм, и то много разумно, или поне така си помисли Пипа. — Бъди така добър да се върнеш веднага в замъка и в леглото си.

Пипа обърна гръб на момчето с надеждата, че той няма да забележи вида ѝ.

— Ей сегичка се връщам — изкрещя Макс. — Трябва да се окопая. Видях ви как излизате с дамата и сметнах, че може да искате да се въоръжите. Ужасно е! Ужасно, казвам ви!

— Макс...

— Те ще ми отрежат ушите — извика момчето. — И носа, и езика ми.

Пипа потрепери от ужас.

— Попитай го за какво говори, Кейлъм.

— Пристигна един страшен господар — уверено съобщи Макс. — Господар с гневно лице и силен глас и искрящи очи, които направо те пронизват. Прониза ме чак до костите, казвам ви.

— О, не — прошепна Пипа. — О, каква досада!

— Досада, като че ли е слаба дума за положението — отбеляза Кейлъм. — Мисля, че ще е най-добре да те отведем в стаята ти.

— Добра идея, сър — рече Макс, докато подскачаше нагоре-надолу. — После най-добре да побързате към битката. Онзи, другият господин, искам да кажа, татко, та той е седнал върху гърдите на ядосания господар.

Пипа тревожно погледна Кейлъм. Той я притегли към себе си и забърза нагоре по хълма.

— Ей т'ва е — извика Макс. — Тичайте и спасете ядосания господар от моя татко. Или не го спасявайте. То вече май е все едно.

Кейлъм се спря толкова рязко, че Пипа се вкопчи в него, за да не падне.

— Защо да е все едно? — попита Кейлъм.

— О, ами... — Макс заподскача около тях. — Лейди Жюстен пицеше и виконт... татко се вбеси и уби ядосания господар. Той ми каза да седна върху трупа, докато той иде да убие и останалите, дето идват. Цялата армия.

— Кейлъм — рече Пипа, ужасена. — Етиен някак е узнал за моята... Открил е какво става и е дошъл с цяла армия.

— Цяла армия! Цяла армия — напяваше Макс, докато подскачаше и се въртеше намясто. — Цяла армия дойде и ние ги избихме до крак!

— О, Божичко! — възкликна Кейлъм. После вдигна Пипа на ръце и се затича нагоре по хълма заедно с нея, докато стигнаха замъка.

— Пссст! — Кейлъм, приведен и притиснал пръст до устните си, се промъкваше към един лакей, застанал точно пред салона.

Лакеят, чието лице бе почти толкова бледо, колкото и напудрената му перука, обърна глава и надзърна подозрително към Кейлъм.

Кейлъм го повика с пръст и издаде още едно силно „Пссст!“

Като се приведе също като Кейлъм, мъжът тръгна към него, приклепнал на обутите си в лъскави пантофки крака. Мускулчетата на прасците му се издуваха като яйца на яребица под белите копринени чорапи.

— Сър? — прошепна той, а удължените му стъпки го караха съвсем да прилича на петел албинос, който рови на сметището.

— Браво на теб, че си останал на поста си — прошепна Кейлъм до ухото на мъжа, когато той се приближи достатъчно. — А сега, нито звук. Трябва да успее да влезе там, без да ме забележат.

Мъжът кимна, но в светлокафявите му очи Кейлъм не забележа никакви признаци да е схванал за какво става въпрос.

— Кръвопролития, доколкото разбрах — рече Кейлъм.

— Ще се оправите, сър. На всички господа се случва от време на време.

— Не и на мен — уведоми го Кейлъм. — И нямам намерение да стоя настрана и да позволя това да се случва тук, без да се съпротивлявам.

— Направете го, сър — каза мъжът, като направи кръг около Кейлъм. — Ако ще се почувствате по-добре, щом знаете, че сте... ъ-ъ, се справил със ситуацията, така да се каже, и той заотстъпва гърбом няколко метра, после се обърна и се впусна в тромав, подскачащ бяг.

— Изумително — гласно рече Кейлъм. — Цялото място е изумително, по дяволите!

— Гръм и мълнии! — достигна до слуха му приглушено откъм вътрешността на стаята. Но пък гласът не приличаше на този на

Франчът. — Край с това, казвам ви — заяви гласът. — Търпях, колкото можех, но вече настъпи моментът да поема нещата в свои ръце.

Последва тих глас, успокоителен женски глас, освен ако Кейлъм не се заблуждаваше дълбоко. По дяволите, Жюстен бе затворена тук заедно с някакъв маниак убиец.

Трябваше да се въоръжи, но вече бе прекалено късно. Той се огледа наоколо и погледът му попадна върху две старинни стоманени бойни брадви, окачени на стената.

На пръсти се приближи достатъчно близо и взе брадвите.

Кейлъм се върна на мястото си до вратата и хвана и двете брадви в дясната си ръка. Като протегна лявата, той докосна бравата, завъртя я много внимателно и отвори вратата, като я бутна с цялата сила на половката си лява ръка. Същевременно поблагодари на Бога за това, че го е надарил с умението, носило му толкова неодобрение и порицания по време на ученическите му години — еднаква сръчност и с двете ръце.

С надеждата, че никой от намиращите се в стаята няма да го види, той бързо спусна ръка до себе си и затаи дъх. Елементът на изненадата можеше да се окаже най-ценният му съюзник в даденото положение.

Като внимателно хвана по една брадва във всяка ръка, Кейлъм зачака.

— Влез! Или стой вън! — нареди висок мъжки глас. — Или поне затвори проклетата врата!

Жюстен сигурно не бе на себе си от страх.

Като събра кураж, Кейлъм вдигна високо брадвите и се втурна вътре, молейки се, противниците му да не са въоръжени с пистолети, а още по-добре въобще да не са въоръжени.

— Назад! — изрева той и се втурна към средата на салона с драматични размери. Вдигнал ръце над главата си, той размаха злокобните оръжия и загледа свирепо. — Излезте, лейди Жюстен. Останалите — до стената или ще ви отсека главите!

Изминаха секунди — и още секунди. Никой не помръдваше.

— Какво има, Кейлъм? — най-сетне попита лейди Жюстен. — Да не би да не сте добре, сър? Може би ви е станало нещо от храната?

Кейлъм се огледа из стаята. Трополенето на забързани крака го накара да се извърне рязко към вратата тъкмо навреме, за да види как Макс — луничавото му лице сега аленочервено, с жаден поглед в

зелените очи — връхлетя в стаята и се закова на няколко стъпки от него.

— За Бога! — рече Струан с глас, изпълнен с абсолютно изумление. — Какво ти става, Кейлъм?

— Бяхте цяло чудо, сър — каза Макс. — За чудо и приказ! Нали... татко?

Струан сбърчи нос.

— Хмм. Цяло чудо.

Кейлъм погледна от лейди Жюстен към Струан и към Макс и после отново към единствения новодошъл в салона. Младият мъж бе разрошен, дрехите му бяха изплескани с кал, сякаш от дълга, тежка езда.

— Помислих си... — Кейлъм се завъртя в едната посока, после в другата. Нямаше никой друг в стаята. — Доколкото разбрах, тук е възникнала опасна кавга.

— Е — рече Струан, — няма нищо подобно. Остави тези нелепи брадви.

Кейлъм осъзна, че ръцете вече го болят и смутено ги свали.

— И няма труп?

Лейди Жюстен ахна сепнато.

— Не — заяви Струан, очевидно раздразнен. — Бъди така любезен да избягваш да плашиш лейди Жюстен с откачените си приказки. Да не си се побъркал, човече?

— Не, не съм се побъркал. — Кейлъм се чувстваше направо бесен.

Всъщност чувстваше се като пълен глупак.

— Саби — мрачно рече Макс. — Мисля, че те се крият някъде тук. Чух как дамата извика нещо за саби. Тук някъде има цяла армия, казвам ви. Казаха са, че ще избият всички, ако някой ги издаде.

Кейлъм се вторачи в момчето.

— Макс — каза лейди Жюстен, — ела и седни при мен. Изглежда си превъзбуден. Това, което си ме чул да казвам, е Сейбър^[1]. Сейбър е името на този господин. — И тя посочи към отпадналия на вид мъж, който се бе изтегнал в едно канапе и очевидно не го беше грижа, че ботушите му цапат с кал синята брокатена тапицерия.

— Ама вие го изкрещяхте — упорито каза Макс, като бавно тръгна към лейди Жюстен.

— Казах го развълнувано — поправи го тя. — Много обичам Сейбър, всъщност той е единственият ми братовчед и много се зарадвах, че го виждам.

— Пък на мен ми прилича на разбойник — настояваше Макс. Руменината бе изчезнала от лицето му и рижите му лунички се виждаха ясно.

— Ама че хлапе! — с отвращение каза мъжът на канапето. После се обърна към Кейлъм: — Отново се срещаме, господин Инес. Помните ли ме?

— Лорд Авенал? — Проклети да са брадвите, които го правеха да изглежда като пълен глупак. — Май ни е писано винаги да се срещаме при не особено спокойни обстоятелства.

— Животът не е особено спокоен — каза Авенал. — Моля ви, наричайте ме Сейбър. Жюстен ми каза, че високо ви ценя. А всеки, който е ценен от Жюстен, ще бъде ценен и от мен.

— Благодаря ви, Сейбър. Изглеждате в лошо настроение. Да не ви е сполетяла някаква беда?

— Разоръжете се, Инес. И повикайте някой от проклетите лакеи да донесе повече коняк. Откривам, че тази нощ ще ми е нужен много повече коняк. И вие всички трябва да се присъедините към мен.

— Пияница! — внезапно обяви Макс, и то съвсем ясно и високо. — Пази се от пияниците, все ми казваше Бързият Фреди. Пък той знай най-добре. Самият той си беше пиянде.

— Трябваше вече да си в леглото — в един глас извикаха и Кейлъм, и Струан. Кейлъм не знаеше кой е Бързият Фреди, но му бе ясно като бял ден, че да се уточнява самоличността на тази персона в настоящата компания не бе особено блестяща идея.

Сейбър се изправи на крака не без известни усилия, приближи се малко несигурно към високата гипсова камина, украсена с герба на Франчът, и задърпа сатенената връв на звънеца за прислугата.

— Коняк! — извика той с цялата сила на дробовете си. — Елате, Инес, и вие, Хънсингор. Трябва да се присъедините към един мъж, когато той търси смелост да стори това, което трябва да стори.

— Момчето — с деликатен глас се обади лейди Жюстен. — Внимавай какво говориш пред детето, Сейбър.

Макс, сякаш внезапно разбрал, че може и да пропусне интересно шоу, се стрелна към лейди Жюстен, за да седне до нея на кораво малко

канапе. Тя отметна правата коса от очите на детето и го целуна по челото. Макс се сгуши до лейди Жюстен и изглеждаше напълно доволен.

— Вие поне ще успеете ли да повикате някой лакей, Инес? — попита Сейбър, вече отчаян. — Ще умра, ако не намеря малко бренди.

Фиджералд, икономът на замъка, изненадващо се появи. Очевидно някой му бе съобщил, че положението налага намесата на някой слуга с висок авторитет.

— Най-сетне — каза Сейбър и сви устни. — Отдавна трябваше да си тук. Коняк, човече. И побързай.

Лейди Жюстин кимна дискретно на лакея си.

— Понякога трябва да си по-твърд с тези хора — каза Сейбър, като леко заваляваше думите. — Да им покажеш къде им е мястото. Това е добра идея. Добре е като за начало. Отсега нататък, поемам в свои ръце нещата, които имат значение в живота ми. Повече няма да се правя на лакей пред онзи мой братовчед.

Изказването му сякаш наелектризира стаята. Струан погледна изпитателно Кейлъм, който пък повдигна вежда, преди да провери каква е реакцията на лейди Жюстен. Руменина се бе разляла по заоблените ѝ скули, а тъмните ѝ очи блестяха.

Сестра му бе прекрасна жена, помисли си Кейлъм и откри, че дори и само като мисли за нея като за своя сестра, изпитва прилив на гордост.

— Франчът се държи сурово с вас? — попита Струан с тон, който предразполагаше към доверие.

— Вече съм на двадесет и три — заяви Сейбър, като изпъна обувките си в ботуши крака. — Вече не съм дете, за Бога! Искам да контролирам сам онова, което е мое, казвам ви. Искам Шилингуърт и всичко, което върви заедно с него, и го искам сега.

Интересът на Кейлъм внезапно се събуди.

— Какво общо има херцогът с контрола над вашите имения? — попита той, преди да осъзнае, че любопитството му ще изглежда неблагоприятно.

— Той ми е настойник, проклет да е — рече Сейбър, без каквато и да е сдържаност по темата. — Баща ми и предишният херцог бяха братя. Татко, мир на праха му, загина в морето. Разузнавателна мисия

за негово величество. Строго секретна задача. Нападнали ги пирати и избили всички на борда.

— Такава трагедия! — рече Жюстен. Бе пребледняла и лицето ѝ бе обтегнато. — Но ти си изключително скъп за нас, Сейбър. И винаги ще бъдеш. Никога не мисли за себе си като за сам човек, без семейство. Ние сме твоето семейство.

— Ти си моето семейство — мрачно заяви той.

— Нека ви предложи малко портвайн, лейди Жюстен — внезапно се обади Струан и скочи на крака, за да отиде до подноса с кристалната гарафа, обградена от чаши. — За една вечер ви се събраха прекалено много вълнения.

Струан наля портвайн в една чаша и я занесе на лейди Жюстен. Остана наведен над нея и изчака, докато тя отпи малко и му се усмихна.

— Благодаря ви — каза тя. — Много сте любезен.

— И на мене май ми се събраха прекалено много вълнения за тая нощ — обади се Макс с кънтящия си глас. — Малко портвайн сигурно ще ме пооправи.

Струан го изгледа строго и се отдалечи. Докато бе обърнат с гръб, лейди Жюстен поднесе чашата си към устните на Макс и изсипа мъничка глътка портвайн в устата му. Когато Струан седна на мястото си, Макс вече се усмихваше на лейди Жюстен с нескрито обожание.

— Вече съм мъж — повтори Сейбър и направи знак на Фиджерал да налее питиетата. — И очаквам да се отнасят с мен като с такъв!

Няколко чинии със сандвичи и солидни резени плодове кейк бяха поставени на ниска масичка. Захаросани плодове бяха натрупани върху триетажно сребърно блюдо, а и всевъзможни сладки деликатеси също бяха включени, заедно с няколко вида малки питки.

Още преди слугата да се оттегли, Макс се плъзна на пода и седна с крака под масичката, като загледа храната с лакомото и съсредоточено изражение на всяко здраво десетгодишно момче.

— Ще поема живота си в свои ръце — натъртено заяви Сейбър и за пореден път напълни чашата си, после размаха наоколо гарафата, предлагайки и на останалите. Когато всички отказаха, той я остави и каза: — Яж, момче. Приличаш на плашило.

— Сейбър — сърдито се обади лейди Жюстен, — не бъди груб!

— Че защo не? Изстрадал съм достатъчно грубости като за цяла армия момчета... и мъже.

Ясен глас откъм вратата привлече вниманието на всички.

— Но не сте ги изстрадал вместо брат ми, сър — каза Елла. Облечена в скромна бяла муселинена рокля с високо деколте и с бели сатенени пантофки, тя пристъпи няколко крачки навътре в стаята. Черната ѝ коса бе пригладена стегнато до темето, откъдето се разпиляваше на свободни къдрици по раменете. Тя бавно примигна с тъмните си бадемови очи и тежките ѝ ресници очертаха движещи се сенки по високите ѝ скули. Кейлъм реши, че никога не е виждал по-перфектна кожа от златистата кожа на Елла. Зачуди се, и то не за първи път, какви ли са били родителите ѝ.

— Елла — каза лейди Жюстен, — мислех, че отдавна вече си в леглото, дете. Сигурно си изтощена.

Неочакваният трясък на стъкло върху гранит накара Кейлъм здравата да се стресне. Чу как и Струан, и лейди Жюстен възкликнаха.

Сейбър, чиито наситено сини очи се бяха приковали в Елла, неволно бе оставил чашата си с бренди да се изплъзне измежду пръстите му и да падне върху камината.

— Не можех да заспя — каза Елла, сякаш нищо не се беше случило, — зат'ва потърсих Макс и видях, че не е в леглото си. Изплаших се, зат'ва се облякох и слязох да го търся.

— Не исках да те плаша, Ели — изломоти Макс с уста, пълна с питка с ягодова плънка. — Тука стана голяма суматоха. Трябваше да ида да търся подкрепления.

Кейлъм яростно загледа момчето.

— Дойде при мен с цял куп лъжи, момченце. Някой по-суров мъж щеше да нареди да те напердашат.

— Но вие не сте толкова суров — рече лейди Жюстен, като го гледаше с грейнали очи. — Очевидно Макс е разбрал погрешно онова, което е чул, и се е развълнувал.

— Макс все си измисля разни истории — спокойно ги информира Елла. — Човек би си помислил, че е т'й, заради буйното му въображение. Много бели прави и понякога е цяла напаст. Ама щом веднъж го разбере човек, хич не е трудно да свикне да не му обръща внимание.

Струан се покашля, а Кейлъм видя, че той се усмихва на момичето като горд... баща? Мили Боже, та Струан вече започваше сам да си вярва, че наистина е баща на тези две мистериозни и много вероятно дори опасни създания.

— Коя е тя?

За миг Кейлъм не бе сигурен кой е проговорил. После се обърна, за да погледне Сейбър — и почувства собствения си стомах свит на топка, сякаш са го ударили там. Граф Авенал зяпаше петнадесетгодишната Елла така, сякаш току-що се е озовал в присъствието на самата Венера.

Струан първи се окопоти.

— Елла, ако обичаш, изведи Макс и се погрижи да си легне в леглото и да не мърда повече оттам. После си лягай и ти.

— Какво право имате да я отпращате от мен? — каза Сейбър на Струан, без нито за миг да откъсва очи от момичето. — Казваш се Елла?

— Да — простичко отвърна тя. Към Макс тя отправи строг и навъсен поглед, като му каза: — Не бива да се тъпчеш толкоз късно, Макс. Знаеш колко ти е чувствителен стомахът.

— Ха! — изсумтя момчето. — Ти пък от'де знаеш? Знаеш ли колко често стомахът ми хич не е имал към к'во да е чувствителен? Ами ти извади късмет! Докато беше при Лъ...

— Достатъчно! — изреваха в един глас Кейлъм и Струан.

— Да не сте посмели да му викате — намеси се лейди Жюстен, като се изправи и застана до Макс. — Остани и си хапни до насита. Стомасите на момчетата могат да поемат огромни количества. Момчетата се нуждаят от много храна, за да поддържат огромната си енергия.

Сейбър изсумтя.

— Кога стана специалист по момчетата, Жюстен? — каза той, макар че вниманието му все още бе приковано в Елла. — Бих казал, че по-скоро бродирането е в твоята област на познание.

— Нещо ми подсказва, че лейди Жюстен е успяла да изучи подробно човешката природа — побърза да се намеси Кейлъм, изненадан от собствената си реакция да защити тази дама. — Ако не се лъжа, тя спокойно би могла да съветва всички ни, по каквито и да е въпроси, свързани с грижите за децата.

Последва кратко неловко мълчание — нарушавано само от звучното мляскане на Макс.

— Ласкаете ме незаслужено — рече лейди Жюстен, но се усмихна с благодарност на Кейлъм.

— Не мисля, че ви ласкае — каза Струан. — Мисля, че казва самата истина, а аз например определено съм ви благодарен за помощта ви по проблема с... ъ-ъ, тези деца.

— Яздиш ли? — попита Сейбър Елла, очевидно напълно забравил за неудобството, което бе причинил на останалите присъстващи в салона.

Елла повдигна изострената си брадичка.

— Яздя много добре, сър.

— Той е лорд — каза Макс, докато си помагаше и с двете ръце да натъпче няколко курабийки наведнъж в устата си.

— Извинявам се, милорд — каза Елла и Кейлъм забеляза, че тя отвръща на красивия млад Сейбър с повече готовност, отколкото би прилягало на едно петнадесетгодишно момиче.

— Ама не е кой знай какъв лорд — продължи Макс с издути бузи, докато повдигаше филия хляб, за да разгледа съдържанието на сандвича. — Има си имение, ама братовчед му се разпорежда с него, не той. И от туй е станал много сприхав, Ели. Нравът му е гаден. От тия е, дето заплашват. От тия, дето се промъкват зад някого и му навират тръни в гърба.

— Моля? — зяпна Сейбър.

— Ето, нали виждате, пак си измисля — каза Елла, сякаш това обясняваше всичко около непоправимия ѝ брат. — Живей си в някакъв измислен свят.

— Та значи, имението му се казвало Шилингуърт — рече Макс, докато разглеждаше парче плодов кейк от всички страни. — Не знам къде е, ама той смятал да пробва да поеме контрола над него. Братовчед му бил...

— Марш в леглото — прогърмя гласът на Струан. — Веднага!

Това вече успя да разсее драматичното вдъхновение на Макс. Той навъси светлорижите си вежди, тревожно погледна Струан и стана от мястото си.

— Ама май не мога да намеря пътя обратно до леглото — каза той и гласът му звучеше сприхаво. — Туй е най-голямата къща, дето

някога съм бил, и...

— Елла, моля те, заведи го — прекъсна го Струан. — А да не би и ти да си се загубила?

— Аз ще ги заведа — бързо се намеси Сейбър, отдалечи се от камината и застана пред Елла. — Какво ще кажеш да идем да пояздим сутринта, Елла?

— Сейбър — нежно каза лейди Жюстен, като също се изправи, — утре заранта ще говорим по въпроса за ездата. Засега бих желала аз да заведа Елла и Макс до стаите им. Ти остани и поговори с Кейлъм и виконт Хънсингор.

Изказването на лейди Жюстен не предизвика спорове, и тримата мъже пожелаха лека нощ на Елла и Макс, докато дамата ги извеждаше от стаята.

— Харесвам братовчедка си — каза Сейбър, след като групичката вече беше излязла. — Говоря за Жюстен. Тя винаги е била много мила с мен.

— Очарователна дама — съгласи се Струан. — И е прелестна. Човек се чуди, как така една толкова красива жена не се е омъжила и няма собствени деца.

— Не мисля, че сакатият ѝ крак ѝ е помогнал особено — изкоментира Сейбър.

— Ако това е единствената пречка, то значи светът е препълнен с глупави мъже — каза Кейлъм достатъчно разпалено, че да си спечели един предупредителен поглед от страна на Струан. Разбрал намека на приятеля си, Кейлъм пресилено се изсмя. — Но пък нали и без това си знаем, че светът е пълен с глупави мъже?

Сейбър, който очевидно вече бе изгубил интерес към темата за лейди Жюстен, се обърна към Струан и попита:

— Каква роднинска връзка имате с момичето Елла, милорд?

Струан прочисти гърло и ясните черти на лицето му се обагриха в червено.

— Природата на връзката между Елла, Макс и мен е малко деликатна. Възможно ли е просто да приемем, че в момента аз съм отговорен за тях?

— Отговорен? — красивото младо лице на Сейбър се превърна в олицетворение на объркването. — Какво точно... — Той млъкна и загледан някъде отвъд, Кейлъм каза: — Лейди Филипа, добър вечер.

Кейлъм се обърна тъкмо навреме, за да види Пипа, вече захвърлила износената сива рокля и облечена в лавандулова коприна, застанала неуверено на прага.

Тя каза:

— Добър вечер, господа — но погледът ѝ бе насочен към Кейлъм.

Той почувства как цялото му същество застина. Тъмносините очи на Пипа сияеха, бледата ѝ кожа бе дори още по-бледа, отколкото му се бе струвала преди.

Устните ѝ се разтвориха и тя прокара езичето си по розовата им мекота.

Гърдите му сякаш се разкъсаха. Къде бе отишъл дъхът му? Нямаше въздух. Просто не можеше да изпълни болезнено застиналите си дробове.

Сейбър каза нещо.

Кейлъм отново не разбра думите.

Той тръгна към Пипа с усмивка на уста. Знаеше, че се усмихва, защото само като я гледаше, всичко в него се усмихваше.

— Кейлъм?

Той чу нейния глас.

— Пипа — каза той. — Очите ви правят лавандуловата коприна да изглежда бледа и невзрачна. — Знаеше, че се държи недискретно. Но не го беше грижа.

Бе достатъчно близо, за да сведе поглед към обърнатото ѝ нагоре лице.

Тя протегна ръка и притисна пръст към устните му и той осъзна, че я закрива от Сейбър и Струан — и, че тя го предупреждава да внимава какво говори.

— Доколкото разбрах, Макс е предизвикал суматоха — рече тя. Думите ѝ трябваше да заличат всяко подозрение относно някаква връзка помежду им, но гласът ѝ трепереше. — Срецнах Жюстен по пътя насам.

Те не можеха да видят лицето му.

— Красива си — прошепна той.

Руменина обля страните ѝ.

— Разбирам, че Макс има прекалено развито въображение за толкова малко момче.

— Той е на десет години — високо заяви Струан зад гърба на Кейлъм. — Не е чак толкова малък.

— Прелестна си — каза Кейлъм изключително тихо и нежно. — Лицето ти е лице на ангел и тялото ти поражда в моето тяло болезнен копнеж.

Устните ѝ останаха разтворени и малките ѝ гърди се надигаха и спускаха забързано с насечения ѝ дъх.

— Сигурен ли сте, че не искате коняк, Кейлъм? — попита Сейбър. Когато Кейлъм не отговори, той повтори предложението си и към Струан, който този път прие.

— Дойдох само за да се уверя, че нищо не ви липсва — рече Пипа. Опита се да се отдръпне от Кейлъм, но той я задържа само с един пръст, притиснат към сенчестото място между гърдите ѝ. — Аз... виждам, че се чувствате удобно. И тъй като откривам, че съм доста уморена, сега ви пожелавам лека нощ.

— Лека нощ — каза Струан.

— По-късно ще дойда при теб — промълви Кейлъм.

— Какво каза? — поинтересува се Сейбър.

Кейлъм погледна устата на Пипа и стисна език между зъбите си.

— Кейлъм каза, че вече е късно и той също е уморен — рече Пипа, като леко поклати глава.

Когато тя се опита да отстъпи назад, Кейлъм бързо вмъкна пръст в деколтето на роклята ѝ.

— Струва ми се, че ще тръгна с лейди Филипа, господо. Тя познава тази подобна на лабиринт крепост по-добре от мен. — Топлата плът, която се надигаше до кожата на ръката му, донесе пулсиращо напрежение на мъжествеността му.

Желанието в очите ѝ не бе плод на въображението му. Тя, както винаги, се страхуваше от себе си заедно с него — но въпреки това го желаше.

— Благодаря — каза ѝ той. — Вие ще ме водите. А колкото до мен, аз ще бъда ваш закрилник в нощта, милейди.

— Едва ли още дълго ще се нуждае от закрилата ви по пътя към стаята си, Кейлъм — отбеляза Сейбър.

Кейлъм бавно отмести поглед от очите на Пипа. Погледна през рамо към младия благородник.

— Какво искате да кажете с това, Сейбър?

— Той ме изпрати, за да започна приготовленията. Негов лакей, точно това съм аз. А подобни задачи едва ли са били волята на баща ми.

Кейлъм видя как Струан се смръщи, но пренебрегна предупреждението да не се меси.

— Той? За херцога ли говорите?

— Да. Възлюбеният ми братовчед Етиен. Трябва да се освободя от него, казвам ви. Нямаме представа как ме потиска. Той, заедно с онази похотлива жена, с която парадира...

— Сейбър! — почти извика Струан.

— Та тя би легнала с всяко животно, стига да...

— Сейбър! — изреваха Кейлъм и Струан в един глас.

— А Анри Сен Люк ме следи с поглед, както един мъж следи момиче, което е пожелал...

— Милорд — каза Кейлъм, като се обърна с лице към Сейбър, — позволете да ви напомня, че се намирате в присъствието на дама.

Ако Сейбър не бе пил чак толкова много бренди, несъмнено щеше да схване колко възмутително е поведението му. Но алкохолът го правеше нехаен и дързък.

— По-добре ще е и тя да знае какво ще купи със зестрата си — каза той, като леко се олюля.

— Вие не сте на себе си — каза Пипа, а гласът ѝ бе слаб, но категоричен. — Моля ви, починете си. Сигурна съм, че херцогът ще е готов да изслуша грижите ви, стига вие да ги споделите с него.

— Да ги споделя с него ли? — Сейбър се плесна по бедрото и разплиска бренди по копринения килим в синьо и златисто. После сви пръстите на едната си ръка към дланта и я протегна към нея. — До двадесет и осмата ми година братовчед ми държи живота ми ето така, милейди. Само една думичка от неговата уста — да кажем, че не съм достоен за завещаното от баща ми, поверено на неговите грижи, — и добрият херцог би могъл да ме запрати някъде далеч, да се трепя в някое от рискованите семейни предприятия далеч от родината, а той да заграби за себе си онова, което е мое.

Пипа се стегна и изправи рамене.

— Той не би сторил подобно нещо, Сейбър. Не би го сторил, казвам ви. Отказвам да повярвам, че херцогът е напълно лишен от... от...

— Чест? Милост? Кураж? Честност? Изберете си кое, милейди. А после бъдете сигурна, че той е еднакво лишен от всичките тези, а и от много други качества. — Сейбър разтвори пръсти и насочи пръст към нея. — И той ще смаже нежната ви душичка на прах!

Струан бе скочил на крака.

— Достатъчно, Сейбър!

Сейбър с мъка се изправи на крака и се протегна.

— Лягам си — измърмори той. — Не бях на себе си. Съжалявам.

— Няма нищо — рече Пипа и се усмихна. Тъглчетата на устата ѝ потрепваха от усилието.

— Разбира се, че няма нищо — съгласи се Сейбър. Той я погледна право. — Трябва да ви уведомя, че херцогът е взел някои решения, които пряко се отнасят до вас.

Пипа трепна.

— Решения ли?

— Решения. Етиен ще тръгне насам от Лондон по-скоро, отколкото се очакваше. Каза да ви съобщя за това. Също така желае вие да се пригответе.

Кейлъм стисна зъби и зачака.

— Братовчед ми е решил, че всичките досадни приготовления за сватбата му носят само раздразнение. Каза ми да ви уведомя, че смята да мине и без тях.

Предпазливостта повече не интересуваше Кейлъм. Той отиде до Пипа, улови едната ѝ ръка и почувства тревогата ѝ в желязната хватка на пръстите ѝ.

— Не ви разбирам — каза тя на Сейбър. — Баща ми се връща от континента през септември. Сватбата бе планирана да се състои след завръщането му.

— Вече не — рече Сейбър, като отбягваше да среща погледа ѝ. — Цитирам точно думите на скъпия ми братовчед: „Кажете на дамата, че съм отегчен от условностите. Причините за съюза ни са единствено от делово естество. Възнамерявам незабавно да приключим с цялата история около тази венчавка.“

[1] На английски името Сейбър и думата сабя звучат по един и същи начин — Б.пр. ↑

Роклята бе за него.

Пипа се усмихна на Жюстен и разбра, че и двете знаят едно нещо: тази сутрин Пипа се бе облякла така, че да се хареса на Кейлъм Инес.

Но това, което Жюстен не можеше да знае, бе необузданото и греховно разочарование, че Кейлъм не бе удържал на обещанието си. А дали това не бе заплаха, да дойде при нея предишната нощ?

— Не бива да обличам това — каза тя.

Жюстен, чието чело се бе набраздило от съсредоточаването ѝ, подръпна златната дантелена панделка, защита под диплите на корсажа.

— Напротив, днес трябва да облечеш точно това. Настроението ти се нуждае от всичката помощ, която може да получи. Освен това то напълно подхожда на разходката сред моите предци. Те са били наистина колоритни личности.

Пипа съвсем не бе сигурна какво да мисли за тази забележка.

— Но какво ще каже вдовицата? — попита тя, застанала напълно неподвижна в средата на нарцисово жълтата всекидневна на Жюстен, докато тя я обикаляше, за да огледа от всички страни роклята, моделирана лично от нея и ушита под строгия ѝ контрол. Пипа леко се наклони.

— Вдовицата ще каже, че тази рокля е абсолютно неподобаваща. Баба е твърдо решена да не излиза от покоите си, затова и няма да я видим. Освен това тя е една стара жена с остарели представи. Ти си млада. Млада, красива и жизнена, затова и роклите ти трябва да го подчертават.

— Но, Жюстен, маково червено...

— Да, маково червено. Та на кого повече би подходдала една рокля от маково червен муселин и златни дантели, освен на момиче с черни коси и бяла кожа и очи, сини като кръгът около луната през

зимата? Както и да е, нали ти ми каза, че много си харесала роклята, която ти изпратих върху куклата. Нали не се подиграваше с мен?

— Разбира се, че не! — Пипа почувства как се изчервява, но не толкова от смущение, колкото от щастие. — Ти си толкова добра към мен, Жюстен!

— Така е, защото те обичам. — Другата жена го каза толкова небрежно, сякаш отбелязваше, че времето днес е хубаво. — Ти си като сестрата, която никога не съм имала. Да, тази рокля ми харесва. Дори може и аз да си направя една такава, в различен цвят, разбира се.

— Чудесно! Тогава ще очаквам с още по-голямо удоволствие да шокирам херцогинята в твоя компания.

Роклята на Жюстен бе от кафяво-червено моаре с червеникави оттенъци в по-дълбоките дипли. Очите ѝ чудесно отразяваха променящите се нюанси. Около врата ѝ висеше единственото украшение, което тя винаги носеше, сепъл златен медальон с дискретно гравирани, вероятно религиозна, емблема, окачен на тежка златна верижка. Цялостният ефект на тоалета на Жюстен бе драматично опростен и Пипа си помисли колко прелестна изглежда бъдещата ѝ зълва.

Бъдещата ѝ зълва.

Стомахът на Пипа се сви.

— Какво да правя, Жюстен?

Погледите им се срещнаха и нямаше нужда Пипа да повтаря историята, която вече бе разказала, за съобщението на Сейбър предишната вечер.

— Да говоря ли с херцогинята? — попита тя.

Жюстен се замисли върху това.

— Не мисля, че трябва. Макар че вестта, донесена от Сейбър, малко ме тревожи.

— Не се опитвай да щадиш чувствата ми — рече Пипа, като отиде до голямото огледало в барокова рамка, за да огледа новата си рокля. — Ти си дълбоко разтревожена, тревожа се и аз. Но трябва да бъда честна с теб. Трябва, защото и ти си толкова мила с мен. Не съм... не съм сигурна дали искам... — Тя просто не можеше да довърши.

Жюстен се приближи и застана до Пипа. Приглади гърба на роклята и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Ти не искаш да се омъжиш за Етиен — каза тя и погледна Пипа в огледалото. — Знам това. И не зная какво да кажа, освен че вярвам, че си истински добра и, че твоята доброта бе забелязана от друг, който също е добър и честен, и силен.

Сега бе ред на Пипа да се смръщи.

— Говориш красиви думи, но не мога да ги разбера.

— Може би баба няма да позволи на Етиен да застраши репутацията ти, като даде храна на клюкарите. Може би си мислиш, че вече си виждала най-властните прояви на баба. Божичко, не си видяла още нищо в сравнение с бурята, която ще се разрази над този замък, ако Етиен стори нещо, с което да навлече лоша слава на името Франчът.

Пипа я загледа замислено.

— Ти не си съвсем невежа — каза Жюстен, свела клепки. — Знаеш, че жената започва да нараства, след като познае съпруга си в библейския смисъл. Това естествено не бива да се случва преди венчавката. Ако възникне някакво подозрение, че сватбата е прекалено прибързана, може да плъзне слух, че не си била невинна в сватбения си ден.

Лицето на Пипа пламна. Тя погледна в очите на Жюстен и там забеляза тревога.

— Моля те, недей да се тревожиш толкова — каза Жюстен. После прихвана косите на Пипа и ги изтегли назад зад врата ѝ. Като взе дълга златна дантелена лентичка, същата като тази, която бе използвала, за да гарнира роклята ѝ, тя започна да я прокарва през черните къдри на Пипа. После сплете косите в тежки плитки и ги закрепил върху главата на Пипа, докато тя заприлича на някакво екзотично създание, което ѝ се стори напълно непознато.

— Жюстен, не искаш ли да се омъжа за херцога?

— Не ме карай да ти отговарям.

— Трябва. Ти ме окуражаваше да прекарвам времето си заедно с Кейлъм Инес. Дори и в момента ме приготвяш да се срещна с него в картинната галерия. Дойде при мен, докато бях още в леглото, и ми каза, че си го поканила да ни придружи там. Ти ме подтикваш към този мъж. Защо?

— Не задавай тези въпроси.

Пипа напрегнато скръсти ръце.

— Ти не ме искаш за съпруга на брат си. Не мога да се сетя за друга причина.

— Така е! — Жюстен подпря чело на рамото на Пипа и немощно промълви: — Не съм сигурна дали въобще познавам брат си. Познавала съм го през целия му живот и въпреки това за мен той е непознат. Ти дойде при нас само преди няколко седмици и вече чувствам, че не бих понесла да се разделя с теб.

— Тогава обясни ми защо!

Жюстен повдигна лице. Довърши прическата на Пипа и отстъпи назад.

— Не мога да опиша с думи онова, което не мога да осмисля ясно. Мога само да ти кажа, че чувствам, че Кейлъм Инес е... Той не е такъв, какъвто изглежда. Това би трябвало да ме плаши, но не е така.

— Нито пък мен — прошепна Пипа. — Но не зная какъв е той, нито пък защо е тук.

— Не знаеш ли? — Жюстен се усмихна над рамото си към Пипа. — Наистина ли не знаеш защо?

Страх, дълбок, изгарящ страх прониза Пипа.

— Това не е възможно. Херцогът ще го убие.

— Може и да опита.

— Не мога да го позволя.

— Не можеш да промениш съдбата.

Пипа отиде до прозореца със стъкла, разположени като диамант, и го отвори. Слънцето стопляше утринния въздух, а сред най-високите клонки на една магнолия пъстър дрозд редеше кръшната си песен като флейта срещу бледосиньото небе.

След като пое дълбоко кристалния въздух, Пипа каза:

— Каж ми какво да правя. Каж ми как да го отпратя и да приема дълга си към Франчътови и баща ми без неудоволствие.

— Нито едно от тези неща не е по силите ми — отвърна Жюстен. — А не е и по твоите сили. Не бива да се опитваш да променяш онова, което е писано да се случи.

— Но ние вече знаем какво ми е писано.

— Вероятно е така. — Накуцването на Жюстен бе по-ясно изразено, задето бе коленичила на пода, за да огледа подгъва на маково червената рокля. Тя докуцука до прозореца и седна върху меко,

тапицирано с кадифе, столче. — Виконтът е красив мъж, не мислиш ли?

Пипа скри една усмивка.

— Много красив. — Все се надяваше, че Жюстен може и да прояви нещо повече от учтив интерес спрямо Струан.

— Чудя се как ли се е споминала жена му.

Точно това бяха въпросите, които Пипа бе очаквала и се бе страхувала от тях.

— Досега не го е казал — каза тя на Жюстен, благодарна, че това е самата истина.

Жюстен изглеждаше замислена.

— Като съдя по говора на тези две мили деца, смятам, че е била с по-ниско положение от неговото, но въпреки това съм сигурна, че той никога не би го казал.

— Не зная.

— Мисля, че той много се старее да бъде за тях не само баща, но и майка. А това не е лесна задача.

— Не е — съгласи се Пипа. — Никак не е лесно.

— Ти харесваш ли виконта?

— Харесвам го, и то много.

Жюстен отпусна ръка под отворения прозорец и вдигна лице, за да вдъхне летните аромати.

— Винаги съм смятала честността и храбростта за най-важните от всички добродетели.

Пипа втренчи поглед в потрепващите листа на магнолията.

— Така ли?

— О, да. Виконтът очевидно е напълно честен, когато се изправя пред света, и има куража да стори онова, което честността му повелява. Много мъже биха оставили своите, останали без майка, деца при някой роднина или пък биха ги предоставили на грижите на платени слуги. А вместо това неговото честно сърце приема факта, че той, и само той, може да даде на децата си грижите и възпитанието, от които се нуждаят. Наистина изключителен човек. Много необикновен.

— Наистина — съгласи се Пипа, като се бореше с неудобството си в това положение.

Жюстен примижа на слънцето и се усмихна.

— Видях Макс тази сутрин. Следеше господин Инес из парка. — Тя се изсмя на глас. — Казвам ти, момчето се опитваше да подражава във всичко, дори и на походката на този мъж. Да, господин Инес си е спечелил голям почитател. Моля се само да не започне да съжالياва за този факт.

— Кейлъм много ще внимава да не нарани душата на детето — каза Пипа и се зачуди на невнимателния си език.

— На колко години смяташ, че е виконтът, Пипа?

Това бе още един очакван въпрос.

— Не съм сигурна. Вероятно горе-долу колкото теб.

— Не се и съмнявам, че виконт Хънсингор ще си намери някое красиво младо момиче, което ще приеме отговорността за Елла и Макс и ще му стане добра съпруга — продължи Жюстен без следа от завист в гласа. — Искрено се надявам това да се случи скоро. Той очевидно е доста затруднен от задачите си като родител и все говори, че трябва да се погрижи за делата си в Дорсет.

— Нима? — Пипа замислено разглеждаше лицето на Жюстен и реши, че в изражението ѝ не се забелязва копнеж. Явно щеше да се наложи да търси по-старателно съпруг за Жюстен. Пипа бе решена да се заеме с това търсене, и то веднага, щом ѝ се представи възможност, да речем, по време на празненствата по случай собствената ѝ сватба.

— Благодаря ви, че ме поканихте, милейди — каза Кейлъм на лейди Жюстен, докато вървеше между нея и Пипа по западния коридор на замъка, разположен най-далеч от морето.

— Често идвам тук сама — каза лейди Жюстен, — но пък и често ми се иска да мога да споделя с други онова, което знам за семейството си.

Кейлъм възкликна учтиво и погледна Пипа. Тя гледаше право напред.

— Сигурен съм, че лейди Жюстен ще се съгласи с мен, ако отбележа, че сте като приказно видение в червено и златно, Пипа — каза той.

Тя все още не го поглеждаше.

— Нали? — рече лейди Жюстен. — Моля ви, насърчавайте я да е по-дръзка в избора на дрехите си, господин Инес. Боя се, че прекалено много се съобразява с добрия вкус за сметка на стила.

— Жюстен! — очите на Пипа блестяха. — Знаеш, че онези ужасни дрехи не са... — Тя рязко затвори уста и продължи да върви напред.

Пътят им минаваше през коридори, дълги сякаш цели мили, по няколко стълбища, през стая с врати от двете страни и покрай чиито стени бяха наредени високи шкафове с книги, спуснаха се още веднъж към галерия, изпълнена със старинни рицарски доспехи и оръжия, и най-сетне до рязък завой, откъдето започваше изкачване нагоре.

На четвъртото стълбище Кейлъм вмъкна ръка под лакътя на лейди Жюстен. Тя го дари с едва забележима, но изпълнена с благодарност усмивка, и се облегна на него.

— Боя се, че кракът ми наистина се уморява — каза тя. — Но е добре да не го глезя твърде много. Поне в това съм убедена.

Пипа, за която Кейлъм си мислеше, че напълно се е вгълбила в сръдната си, моментално спря и се върна, за да подхване и другия лакът на Жюстен.

— Не съм пълен инвалид — весело отбеляза лейди Жюстен. — Но благодаря и на двама ви, че ми помагате.

— Да ти помагаме е радост за нас, нали, Пипа?

Тя бе прехапала долната си устна и вече той със сигурност забеляза сълзите. Те се бяха събрали до миглите ѝ и блещукаха в очите ѝ.

— Ти доставяш радост на всички, Жюстен — тихо рече тя.

Кратък коридор и три последни стъпала ги отведоха в дългата картинна галерия на замъка. От мястото, където стоеше Кейлъм, той виждаше портретите, наредени по двете стени. Тръстикови рогозки се стелеха по внушително дългите блестящи дървени подове, износени до копринена лъскавина от стъпките на поколения Франчътови, от техните приятели и гости.

— Признавам, че кракът ми се оплаква пряко волята ми — иронично отбеляза лейди Жюстен. — Пипа, бъди така любезна да разведеш господин Инес. Можеш да започнеш, с каквото искаш. Струва ми се, че аз ще поседна заедно с прапрадядо Франчът, докато си почива мъничко.

Без да чака отговор, лейди Жюстен се отдалечи от тях и седна на пейката в една от близките ниши.

Кейлъм направи жест на Пипа да го води.

Грациозна е, мислеше си Кейлъм, докато се наслаждаваше на възможността спокойно да наблюдава как тя се полюлява, докато върви.

Чувствено грациозна. Снощи, когато бе копнял да иде при нея и поне веднъж се бе насилнил да се вслуша в здравия разум и да остане в леглото си, той бе изпитвал сексуална неудовлетвореност, каквато не бе го тормозила толкова силно още от юношеските му години.

Тя вкопчи ръце една в друга и ги притисна към челото си.

— Обсадена съм. — Гласът ѝ пресекна. — Когато съм с теб, съм като обсадена. Объркана съм. Съсипана съм от собствения ми греховен копнеж. Отчаяна съм!

За първи път той почувства, че думите са го изоставили. Пипа бавно разтвори ръце и прокара пръсти по лицето си.

— За мен това не е игра, Кейлъм. Има толкова много неща, които не разбирам, а искам да разбера.

— Ти ми каза — напомни ѝ той, — че когато си с мен, изпитваш желание да ме докосваш. Каза ми, че се страхуваш, че може да не успееш да се сдържиш да ме докосваш интимно. Бях поласкан, но помислих, че преиграваш и не повярвах, че говориш искрено.

— Бях искрена.

Ако я докоснеш, и двамата щяха да бъдат изгубени.

— За мен не е възможно да си отида от теб, Пипа.

— Но е невъзможно и да останеш.

— Защото ако остана, ти ще дойдеш при мен? Това ли те ужасява, че ще дойдеш при мен и ще бъдеш изцяло моя?

Меките ѝ устни потрепнаха, преди да каже:

— Струва ми се, че знам много за живота, а в същото време знам толкова малко. Дори не разбирам напълно какво би означавало да бъда изцяло твоя.

Кейлъм се извърна от нея.

— Бих искала да лежа гола заедно с теб под нежни летни дървета и да мълча — каза му тя. — Бих искала да слушам птиците и вятъра и да усещам топъл дъжд върху кожата си, докато гледам как той мокри твоята кожа и я кара да блести.

— Пипа — рече той, молейки за милост, каквато всъщност не желаше.

— Бих искала да отпусна тяло върху твоето, докато ти ме прегръщаш. Мисля, че ако можех да сторя това само веднъж, истински ще разбера какво означава един мъж и една жена да бъдат едно цяло.

Кейлъм се молеше. Молеше се с напълно объркани слова, но, изглежда, не му оставаше какво друго да стори.

— Сигурна съм, че съм греховно, плътско създание — тихо каза Пипа, като докосна врата му и плъзна пръсти в косите му. — Но дори и за е така, бих искала също и да почувствам изцяло *онова*.

Той отвори очи и рече:

— Пипа, на двама ни е писано да... — Той се покашля високо. — Писано ни е да поздравим лейди Жюстен, която напуска прапрадядо си и тръгва към нас в тази галерия.

Ръката ѝ се сгърчи в юмрук върху гърба му и се отпусна надолу.

— Извинявам се, че се забавих толкова — извика Жюстен, а усмивката ѝ ясно се виждаше дори и от това разстояние. — Показа ли на Кейлъм всички, Пипа? Не, разбира се, че още не си успяла, а и всъщност все още не ги познаваш съвсем добре, нали?

— Не много добре — рече Пипа, като пристъпи до него и посочи една картина, на която бе изобразен едър тъмнокос мъж във военна униформа. — Спомням си твоя чичо Франсис. Този, който е загинал, когато испанците превзели Минорка през осемдесет и втора.

— Той трябва да е бил брат на баща ви? — попита Кейлъм лейди Жюстен, когато тя се приближи. — Или може би на майка ви?

— Най-малкият брат на баща ми. Майка ми е била единствено дете. А мъжете от рода Франчът винаги са били по-известни като философи и учени, отколкото като войници.

Кейлъм се замисли за собствените си интереси и не откри никакво противоречие с описанието на лейди Жюстен. Тя отново тръгна пред тях, и той се осмели да погледне към Пипа. Когато тя отвърна на погледа му, кичур от косите ѝ се отдели и прилепна към устните ѝ, а той го отмести оттам. За миг останаха така, тя — повдигнала лице към неговото, той — задържал върховете на пръстите си върху бузата ѝ.

— Елате да видите татко — рече Жюстен. — Тогава ще разберете какво имам предвид, като говоря така за мъжете от семейството.

Магията, приковала Кейлъм и Пипа, се разпръсна. Дълбокият дъх, който си пое той, бе като ехо на нейната въздишка и един до друг

те последваха лейди Жюстен.

— Ето го — каза тя и спря пред доста малък портрет на мъж, седнал пред писалището си. Изобразен в профил, той седеше с дясната си ръка, отпусната върху бедрото му, и се взираше напред, докато върхът на перото му почиваше върху лист хартия.

За втори път през тази незабравима сутрин Кейлъм почувства смайващо възмущение.

— Изглежда, сте права — предпазливо каза той. — Наистина човек на науката.

Мъж с тъмна къдрава коса, завързана на врата му. Мъж с червеникави отблясъци в тази тъмна коса и с изражение, което бе толкова познато на Кейлъм, че той се чувства така, сякаш гледа собствения си портрет.

Бащата на лейди Жюстен.

Неговият баща.

— А точно до татко е дядо — рече Жюстен. — Човек би си помислил, че гледа един и същи мъж. Ако не броим дрехите, разбира се.

Кейлъм зараглежда втори, много по-голям портрет, и почти не знаеше как да сдържи всичко, което изпитваше. Сякаш художникът на по-малката картина бе копирал позата от тази втора, по-стара, творба.

— Красиви мъже — отбеляза Пипа, а гласът ѝ звучеше така, сякаш отдавна не е бил използван. — Толкова тъмнокоси и стройни.

— Хмм. — Лейди Жюстен се усмихна, повече със задоволство, отколкото с гордост. — Бих искала да можехте да се запознаете с тях.

— Ти приличаш на тях — рече Пипа. — Херцогът сигурно прилича на майка си.

— Всъщност не — рече лейди Жюстен. — Тя... О, Божичко! Баба! Тя е тук! И е взела бастуна.

Като се чудеше, защо ли е толкова важен този бастун, Кейлъм остана на мястото си заедно с дамите и се загледа в бавно приближаващата по тръстиките рогозки съсухрена белокоса жена, облечена в черно. Гърбът ѝ бе абсолютно изправен, но въпреки това тя използваше бастуна и подчертаваше всяка стъпка със силно тупване върху дървения под отстригани на рогозките.

— О! — възкликна лейди Жюстен така, сякаш се бе опомнила. — Бабо, нека ти помогна!

— Остани си на мястото, момиче — нареди старицата. — Ти си недъгавата, която се нуждае от помощ. А аз съм напълно способна да вървя и сама.

И това, помисли си Кейлъм, бе неговата обична баба.

— Радвам се да видя, че състоянието ви се е подобрило, херцогиньо — каза Пипа.

— Не се е подобрило — отвърна вдовицата. — Просто съм принудена да се погрижа за задълженията си въпреки болестите. Дългът винаги стои на първо място. Това е правило, което ще е добре по-скоро да научиш, момиче.

Вдовстващата херцогиня на Франчът се спря на няколко метра пред Кейлъм и придружителките му. Ноздрите ѝ се присвиха, когато тя погледна Пипа. Лейди Жюстен не получи абсолютно никакво внимание.

— Какво си въобразяваш, че си облякла? — каза вдовицата на Пипа. — Вулгарния костюм на някоя оперетна танцьорка?

— Бабо...

— Тишина! — изсъска възрастната дама. После вдигна очи към Кейлъм и той видя как сбръчканите ѝ устни се отпуснаха.

— Добро утро, херцогиньо — рече той и учтиво ѝ се поклони. — Очарован съм най-сетне да се запозная с вас.

— Не съм знаела, че сте очаквал чак толкова дълго време да се запознаем — каза тя с глас, който се извисяваше с всяка следваща дума. — Вие сте онзи млад мъж, който накара лейди Филипа да се изложи на бала у Естерхази, нали?

— Аз съм...

— Господин Инес танцува с мен, ваша светлост — каза Пипа. — Доколкото си спомням, никой от нас не се е излагал. Херцогът покани господин Инес и приятеля му, виконт Хънсингор, да...

— Всичко това ми е известно — заяви старицата, като с жеста на ръката си накара Пипа да замълчи. — И не разбирам нищичко от цялата история. Също така не разбирам какво търси той тук.

— Аз го доведох, бабо — напрегнато рече Жюстен. — Помислих си, че ще му е приятно да срещне някои от членовете на нашето семейство.

— Не говори глупости, момиче — каза вдовицата. Имаше пронизателни очи, които проблясваха изпод дълбоките бръчки на

отпуснатата ѝ пергаментова кожа. — Това е моята галерия. И това са моите роднини. Не желая разни непознати да ги зяпат. — През цялото време, докато говореше, тя се взираше в Кейлъм. Ръцете ѝ почиваха една върху друга върху дръжката от слонова кост на бастуна и Кейлъм забеляза как пръстите ѝ напрегнато се вплетоха един в друг.

— Моля ви да ми простите — рече Кейлъм. — Не бих желал да ви безпокоя, по какъвто и да е начин, ваша светлост. Моля да ме извините.

Преди да успее да се сбогува и да се оттегли, старицата стрелна кокалестата си ръка и сграбчи неговата.

— Ще ви извиня, когато пожелае!

Действието ѝ го слиса. И най-лекото движение, от негова страна, щеше да го освободи от хватката ѝ, но въпреки това той откри, че е като прикован на мястото си.

— Кои са родителите ви? — попита го тя.

Той си наложи да диша бавно и дълбоко.

— Едва ли ще ги познавате, ваша светлост.

— Обяснете какво имате предвид.

— Аз съм намерено дете.

Тя присви очи.

— На колко години сте?

— Мисля, че съм на тридесет и четири. Вероятно почти на тридесет и пет.

— Откъде сте?

— От Шотландия — по навик отвърна той.

— Там ли сте роден?

— Не.

— Къде тогава?

Това не беше случайно любопитство.

— В Корнуол — отвърна той. — Или поне така мисля.

Тя трепна и погледна портрета на съпруга си.

— Той, изглежда, като да е бил мъдър човек — рече Кейлъм, изпитвайки някаква нужда, без да смее да си признае защо, да протегне ръка към това крехко създание.

Вдовицата се обърна отново към Кейлъм и се приближи още повече към него, за да се загледа по-внимателно в лицето му.

— Оставете ме! — рязко каза тя. — Махайте се, казвам ви! Всички!

Лейди Жюстен докосна рамото на баба си, но тя блъсна ръката ѝ.

— Отведи го отгук — каза ѝ вдовицата. — Той няма място сред онези, които обичам.

— Бабо...

— Тръгвайте веднага! И се погрижи повече никога да не го зърна.

— Не се разстройвайте, ваша светлост — рече Кейлъм, докато ударите на сърцето му отекваха в ушите. — Мога и сам да намеря пътя, дами. Желая ви приятен ден.

Той се отдалечи с големи крачки, сигурен, че лейди Жюстен и Пипа ще бъдат достатъчно благоразумни да го оставят да си тръгне без повече коментари.

Щом се отдалечи достатъчно от дългата галерия, той затича, търсейки път навън. Най-сетне откри една врата, която се отвори и го изведе в двор, с изглед към северните хълмове на земите на Чонси.

Кейлъм се облегна на студената каменна стена на замъка и отвори съзнанието си за всичко, което току-що се беше случило.

Не вярваше, че просто си измисля някакъв извор на доказателства в подкрепа на искането, което възнамеряваше да отправи.

Вярваше, че бе потресъл вдовстващата херцогиня на Франчът до мозъка на крехките ѝ старчески кости.

И вярваше, че тя е познала съпруга и сина си в неговото лице и, че се страхува, да не би той да има силата да опетни безценното ѝ фамилно име.

Кейлъм сведе глава. Или старицата го е помислила за някой извънбрачен син, копеле на покойния ѝ потомък, дошъл да поиска своя дял в замяна за дискретността си, или е била част от заговора, който бе откраднал наследството му.

— От две нощи и два дни те слушам да разправяш все същата история — каза Струан на Кейлъм.

— Но е самата истина. — Той яздеше в тръс дорестия си кон малко пред жребеца на Струан. — Точно така се случи.

Бяха излезли от замъка Франчът да пояздят след закуска и бяха стояли около час на скалите, преди отново да се насочат към дома.

Струан настигна и задмина Кейлъм на последната отсечка до замъка.

— Да не би да съм намекнал, че не се е случило точно така?

— Бог ми е свидетел, но тази жена знае, че аз съм неин внук!

— Вярвам, че е реагирала странно, когато те е видяла.

Кейлъм дръпна юздите на коня си и остана отпуснат на седлото, с ръка, подпряна на едното бедро.

— Тя каза, че не искала никога повече да ме вижда — рече той повече на себе си, отколкото на Струан. — Защо би казала подобно нещо на един непознат, освен ако не се чувства заплашена от него? А сега и Пипа не иска да излезе от покоите си.

Струан се върна към него, а копитата на коня му трополяха.

— Лейди Жюстен каза, че Пипа не се чувства добре.

— Не вярвам нито на думичка от това, а и ти също.

— Откажи се, Кейлъм. За Бога, откажи се!

— Не мога.

Струан се наведе напред, за да хване здраво ръката на Кейлъм.

— Искаш да кажеш, че не искаш.

— Казвам го съвсем сериозно. Вече не може да има връщане назад. Не очаквам да ме разбереш. А и как ли би могъл? Но те моля да приемеш и да подкрепиш желанията ми.

Струан поривисто въздъхна.

— Подкрепям те във всяко нещо, приятелю. И макар да предпочитам да не го правя, приемам желанията ти по този въпрос. А сега, какво предлагаш да сторим оттук нататък?

— Да го докажем. — Кейлъм се загледа към обширните подстъпи към замъка, към благородните дъбове и гигантските явори, които се редяха покрай пътя и по-нататък към бялата крепост, която блестеше дори и в облачния следобед. — Аз ще го докажа. И ще имам Пипа за своя съпруга.

— А щеше ли да я желаеш, ако тя не беше вече обречена да стане следващата херцогиня Франчът?

Кейлъм се взря в Струан.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто те питам какво те кара да упорстваш в тази работа с момичето. Помисли, човече. Защо я искаш толкова силно?

Кейлъм заобиколи с коня си жребеца на Струан и преди да препусне в тръс, рече:

— Тя е обещана да бъде моя.

— Това ли е всичко? — попита Струан, когато се изравни с него. — Собствеността? Желанието да притежаваш всичко, което вярваш, че е твое?

— Не мисля, че ми допада тонът ти — каза му Кейлъм. Въздухът, който вдишваше, свежият въздух откъм Ламанша, му се струваше леден в гърлото му.

— Ако не ти харесва тонът ми — възрази Струан, — то е само защото не ти харесва истината по този въпрос. Отговори ми. Нима лейди Филипа означава за теб повече, отколкото камъните, от които е построен този замък... отколкото реколтите по полята около нас? Отколкото калая в мините на Франчът?

— Поискам ли я, тя ще бъде моя. Ще трябва да бъде.

— Нещо не схванах — рече Струан.

Вече се приближаваха към грамадните каменни порти в крепостната стена, обграждаща основата на възвишението, върху което бе разположен замъкът Франчът. Каменни соколи с разперени криле, кацнали върху всеки от масивните стълбове на портите, гледаха с изсечените си от камък очи към небето.

— Обясни какво имаше предвид — настояваше Струан.

Кейлъм отвърна на поздрава на пазача, който им махна с ръка, докато отваряше вратите.

— Да спечеля Пипа, няма да ми бъде трудно — каза той, присвил очи. — Тя е напълно невинна и наивна, но в нея има страст, страст към

мен.

— Ти не би я насиллил.

— Няма и да ми се наложи да я насилвам... много.

Струан изсумтя.

— Познавам те. От това няма да се почувстваш щастлив.

Кейлъм изгледа косо приятеля си.

— Струва ми се, че грешиш. Това може да се окаже всичко, от което се е нуждаела душата ми. Ако не друго, то бракът с Пипа би ми дал възможност да изкопча от онзи мъж много от онова, което би трябвало да е мое.

Двамата минаха под арката, която свързваше двата стълба на портите, и вратите бяха затръшнати зад гърбовете им.

— Мъжът, който казва това, не е същият, когото съм познавал през целия си живот — с равен глас каза Струан. — Той никога не би използвал друг, за да постигне собствените си цели.

— А може би — каза Кейлъм, — ти никога не си ме познавал истински.

— Не си на себе си. Но няма смисъл да губим в спорове времето, което ни остава да прекараме заедно.

Гневът, който долавяше в Струан, тягостно потисна Кейлъм.

— Остава ни да прекараме заедно колкото си искаме време — каза той. — Но съм съгласен с теб, не бива да губим нито минута от него в спорове.

Струан се покашля. Кейлъм го огледа и забеляза, че от година на година все повече заприличва на Арън. Профилът му бе също толкова решителен, осанката — стегната изправена, и все пак свободна в движенията си, тялото не толкова масивно, колкото на Арън, но не помалко внушително. Двамата братя бяха красиви и властни.

— Простено ли ми е? — попита Кейлъм с умолителен тон.

— Не си сторил нищо, заради което да ти е нужна прошка все още. Трябва да те оставя за известно време, Кейлъм. Нуждаят се от мен в Дорсет.

— Да ме оставиш? — Кейлъм спря коня си толкова рязко, че животното чак се изправи на задни крака. — Шегуваш се! Невъзможно е да смяташ да ме изоставиш точно сега.

— Нямам друг избор. Сигурен съм, разбираш, че не бих решил да замина, когато нещата при теб са толкова неподредени.

— Неподредени? Животът ми е пълен хаос, човече!

— Ще се справиш, докато успея да се върна.

— Защо? Защо трябва да отиваш там?

— Казах ти. Трябва да се погрижа за делата си в Дорсет.

— Ти ни каза, че си се сдобил с малко имение там, докато си си играел на свещеническа ницета. Каза, че ще го задържиш, защото ти носело приятен доход, който, макар и да не ти е нужен, е трудно да бъде зарязан с лека ръка.

— Радвам се, че ми напомняш какво обяснение съм дал — накратко отвърна Струан. — Всичко е вярно, освен факта, че не се сдобих с Хийтсенд, преди да се откажа от свещеничеството.

Кейлъм се намръщи.

— Но аз разбрах...

— Не — рече Струан, като наклони глава към една дребна червенокоса фигурка на не повече от петдесетина метра. — Не сега, Кейлъм. Мисля, че е добре да продължим този разговор по-късно.

Кейлъм се загледа в Макс.

— Кълна се, това хлапе е навсякъде — рече той, макар че вече започваше да харесва момчето. — За Елла и Макс ще е тежко да пътуват отново до друго място, и то толкова скоро.

— Смятах да поговоря с теб точно за това.

Макс се затича към тях с развяна червена коса.

— За какво искаше да поговорим? — попита Кейлъм.

— За децата. Ще говоря и с лейди Жюстен, разбира се, но ще съм ти много задължен, ако мога да ги оставя на грижите ти, докато ме няма.

— Какво?

— Лейди Филипа и лейди Жюстен, изглежда, се разбират чудесно и с двете деца. Но естествено ти ще бъдеш този, който ще заеме мястото ми в мое отсъствие.

Момчето се приближаваше.

— А какво точно е твоето място? Те не са ти никакви роднини, Струан. Ти просто ги прибра.

— Няма да споря по този въпрос. Но стореното си е сторено. Не мога да ги изпратя обратно.

— А аз не мога да се превърна в детегледачка на две хлапета, които нямат нищо общо с мен. Какво си въобразяваш? Че можеш да ги

доведеш тук и после да ми ги тръснеш?

— Точно така. Не те виня, че намираш поведението ми за скандално. Просто не виждам друг изход. Здравсти, Макс! А сега зависи от нас да им помогнем да стъпят на крака.

— Ами ако на мен ми се наложи да замина незабавно? Никога не... — Кейлъм млъкна, когато луничавото лице застана точно пред него. — Здравсти, Макс. Какво правиш тук сам?

Макс сви тънките си рамене в широкото кафяво вълнено палто.

— Чакам вас, сър. И, ъ-ъ, татко, разбира се.

— Колко мило.

— Бая далечко ми се вижда замъкът нагоре по тоя хълм — каза Макс, като погледна намръщено масивната постройка. — Ама длъжко е разстоянието като за малко момче. Сигур трябва вече да тръгвам, че да стигна.

Кейлъм сви устни за момент, преди да каже:

— Какво ще кажеш да пояздиш с мен? Може да е по-полезно за краката ти.

Моментално лицето на Макс цъфна в широка усмивка и не бе нужно голямо усилие, за да бъде изтеглен на седлото пред Кейлъм. След това Кейлъм хвърли на Струан един поглед в смисъл „Защо все аз?“ и подкара коня си напред.

— Лейди Жюстен ми каза, че ти и Елла взимате уроци — обади се Струан. — Сигурно на теб това не ти се нрави особено.

— Че защо, харесва ми! — отвърна Макс. Бе стиснал гривата на коня с две ръце. — И на Елла ѝ харесва. Разбира се, не ни се нрави съвсем всичко. Ще ми се да не уча толкоз много смятане.

— Смятането е много важно за момчетата — уведоми го Кейлъм.

— Ами, сигур нямаше да е толкоз трудно, ако кучето не ме блъскаше непрекъснато и заради него все си губя докъде съм стигнал.

Струан погледна Кейлъм.

— Какво пък е това куче?

— Оуу! — Макс размаха ръце. — Онуй голямото, черното куче, дето лейди Филипа все го води.

— Лейди Филипа идва при вас по време на уроците ви? С голямо черно куче?

— Ами лейди Филипа ни е учителката — рече Макс, сякаш в тази ситуация не можеше да има нищо необикновено. — Тя е учила

много деца. Така ни каза. Там, в Дауънхил, в Йоркшир, отдето идва тя. Чете ни разни истории. Идва всяка сутрин. Може да я питате, ако щете.

Кейлъм се замисли върху казаното от момчето и откри, че то никак не е изненадващо. В края на краищата Пипа съвсем ясно му бе заявила, че обича деца.

— Да я питаме ли и за голямото черно куче? — поинтересува се Струан.

Раменете на Макс се повдигнаха нагоре дори още повече.

— Ако бях на ваше място, хич нямаше да си правя труда. Тя все е толкоз заета да мисли, че хич няма да се учудя, ако не е забелязала кучето. То май просто си лежи някъде и чака, тъй де, докато тя отвори вратата на класната стая. И тогаз се вмъква вътре и почва да ги върши всякакви пакости. О, Божке, я вижте кой идва!

Изад един завой на пътя изскочи тичаща жена.

— Прислужницата на лейди Филипа — обяви Струан. — Май се казваше Нели Бъмстед, ако не греша.

Тя дотича при тях и когато ги достигна, загледа свирепо Макс.

— Ти си непослушно момче, млади Макс! Накара всички ни да хукнем да те търсим. Нали ти беше казано да отидеш от класната стая право в детските стаи и да чакаш там.

— Нищо му няма, Нели — любезно каза Струан. — Ние ще го доведем.

— Не разбирате, ваша светлост. Лейди Жюстен даде строга нареждания Елла и Макс да не се мотаят наоколо, докато херцогът се настани както трябва.

Кейлъм застина.

— Само минутка, Нели — рече Кейлъм. — Да не би да твърдиш, че херцогът е пристигнал?

— Пристигнал? — Момичето безцеремонно издърпа Макс от коня. — Пристигнал е, и още как! Крещи на всички. Пък и е с онази неговата лека жена, дето се вре навсякъде. И оня противен господин Сен Люк, той все иска туй и онуй. Пък горкичката, милата лейди Жюстен се опитва да угоди на всички.

— Кога пристигна херцогът?

Нели се опита да поприглади изцапаната си със сажди престилка.

— Преди час или повече.

— Сигурно вдовицата херцогиня вече го е посрещнала? — предположи Кейлъм.

Нели цъкна с език.

— То туй е най-лошото. Засега отказва въобще да го види. Само тропа наляво и надясно из стаите си с оная противната пръчка, дето носи, когато е ядосана. Пък той кръстосва из библиотеката и вика за господарката ми. А тя не иска да го види.

Кейлъм здраво сграбчи юздите и се загледа право пред себе си.

— О, господа, знам, че не ми подхожда да го казвам, но ми се щеше някой да може да стори нещо за господарката ми.

— Защо? — Кейлъм се обърна в седлото, за да се втренчи в момичето. — Какво ѝ е?

— О, Божке! — Нели дълбоко въздъхна, без да изпуска ръката на Макс. — Това продължава вече повече от два дни. Въобще не спи. А когато си мисли, че е сама, плаче. Или пък просто си седи и гледа в нищото. Знаете ли какво си мисля?

— Какво си мислиш, Нели? — попита Кейлъм, без да смее да погледне към Струан.

— Ами, май не бива да го казвам.

— О, напротив, трябва, на всяка цена!

Струан се покашля.

— Хайде, Нели — подкани я Кейлъм. — Твой дълг е да ми кажеш, ако нещо не е наред с лейди Филипа.

— И аз тъй си помислих — рече тя. — Мисля, че тя вехне, ей туй си мисля. Мисля, че е влюбена, пък не знае какво изпитва другият, ако разбирате какво искам да кажа.

Кейлъм преглътна, преди да каже:

— Струва ми се, че напълно те разбирам.

— Тъй и предположих. Проблемът е, че онзи мъж, за когото трябва да се омъжи, вече пристигна и говори тъй, сякаш направо си е наумил да завлече горкичката ми господарка пред олтара още вдругиден. И все се пеняви, че всичко било уредено. А знаете ли какво си мисля за това?

— Какво си мислиш? — попитаха в един глас Кейлъм и Струан.

— Мисля, че тя ще избяга — или ще се самоубие преди това.

Какво трябваше да стори? Какво можеше да стори тя?

— Сигурно, ако татко можеше да чуе херцога, да чуе как реве и беснее и заповядва, ще разбере, че тази сватба въобще не бива да се състои.

Но татко бе някъде далеч на континента и тя бе под закрилата на Франчътови.

А херцогът ѝ бе изпратил съобщение — сякаш имаше нужда да го прави, когато тя съвсем ясно го чуваше как вика от галерията над високия вестибюл.

— Представете се веднага. Желая да ви уведомя за плановете си за сватбата.

Неговите планове. А и той щеше да я уведоми, а не да се посъветва с нея. Наистина, всичко беше абсолютна досада! Вече не се търпеше. Тя не беше някоя празноглава хлапачка.

Няма повече да търпи това!

Сякаш бе позвънила със звънец, вратата се отвори и Нели влезе в стаята. Момичето повдигна брадичка и се смръщи свирепо.

— Не бива да се разстройвате, милейди — каза тя, докато вървеше към нея с решителност и сериозност, съвсем непривични за нея. — Няма да има сватба толкова скоро, колкото си мисли онзи херцог. Помнете ми думите.

— Какви ги говориш?

— Поговорих малко с някои хора, точно това ви говоря.

— Нели! Какво си направила? Кой ще ми помогне?

— Лейди Жюстен — рече Нели, като повдигна брадичка. — И господин Инес.

Краката на Пипа моментално ѝ изневериха.

— Господин Инес — прошепна тя. — О, Нели, нали не си ходила при него! Не и след онова, което се случи...

Нели мълчеше очаквателно, но Пипа нямаше никакво намерение да ѝ обяснява, че тя и Кейлъм, изглежда, бяха неспособни да прекарат повече от няколко мига заедно, без да закопнеят да се хвърлят един върху друг. Поне тя искаше да се хвърли върху него и дори му го беше казала. Каза му, че иска да почувства онова. О, колко шокиращо и непристойно се бе държала! А после пък и необикновеното поведение на вдовицата спрямо Кейлъм...

— Какво се е случило, милейди? — попита тихо Нели.

— Няма значение.

— О, ами, добре тогава. А сега трябва да дойдете с мен при лейди Жюстен.

Пипа започна да трепери.

— Какво ще стане?

— Лейди Жюстен не искаше да ми обясни по-подробно. Каза, че просто трябва да ви заведе при нея.

— Нели...

— Заръча да почакате и да видите какво ще се случи.

Да открие как да поговори насаме с лейди Жюстен, бе най-сигурният начин да успее да си уреди среща с Пипа. А сега, когато лейди Жюстен му бе изпратила бележка да я почака тук, Кейлъм бе сигурен, че желанието му скоро ще се изпълни.

Той стоеше в коридора, който водеше към апартамента на лейди Жюстен. Знаеше, че е на точното място, защото услужливата Нели му бе дала подробни упътвания.

Също така знаеше, че стаите на Пипа са в същото това крило на замъка, на същия етаж, но от другата страна на малката галерия, а не от тази, където стоеше той в момента.

Да иде при нея, би било толкова лесно!

А можеше да се окаже и катастрофално.

При звука на отваряща се врата той се обърна тъкмо на време, за да види как лейди Жюстен пристъпва в коридора.

Той избърза към нея, притиснал пръст до устните си.

— Господин Инес...

— Кейлъм. Наричайте ме Кейлъм, моля ви. Зная, че сте казала, че искате да ме видите, но аз трябва да ви кажа нещо, и то бързо. Моля ви, просто ме изслушайте, преди да задавате каквито и да е въпроси.

Тя нервно си играеше с медальона, увесен на врата ѝ, но кимна леко и го отведе встрани по сенчестия коридор.

— Нели ми каза за пристигането на брат ви — рече той. — Тя каза... моля ви, простете, че ще бъда толкова откровен, но нямам друг избор и вярвам, че вие изпитвате особено силна привързаност към Пипа.

— Аз я обичам.

— Аз... тревожа се за здравето ѝ. Разбрах, че херцогът настоява сватбата да се състои по-рано, а не вярвам, че Пипа все още е готова да се омъжи за него.

Лейди Жюстен извърна лице от Кейлъм.

— Милейди — настойчиво прошепна Кейлъм, — помогнете ми! Моля ви, помогнете ми да се срещна с Пипа. Да поговоря с нея.

Тя отново го погледна, а очите и бяха замислени.

Кейлъм ѝ се усмихна. Дори и в тревогата си той просто не можеше да не ѝ се усмихне. Толкова прелестна бе нежната Жюстен. Неговата сестра. Нима тя не виждаше себе си в него? Него в себе си?

Тя отвърна на усмивката му.

— Явно мозъците ни работят като един. Може би вие сте последната съставка, от която се нуждаех — рече тя и когато той щеше да я попита нещо, тя докосна с ръка устните му и поклати глава. — Не питайте. Просто се молете да не създам още по-голяма бъркотия от вече съществуващата.

Бъдещият ѝ съпруг се държеше така, сякаш тя въобще не се намирал в същата стая.

— Тя ми е обещана — каза той на баба си, като грубо посочи с отрупания си с пръстени пръст към Пипа. — Тя е била сгодена за мен още при раждането си. И аз реших, че е дошъл моментът да се ожена за нея.

Разположена в розово канапе, вдовицата носеше върху белите си коси черна дантелена шапчица, а дребното ѝ тяло, като че ли въобще не съществуваше в обемистата черна копринена роба. Черни копринени пантофки, поставени точно една до друга, се виждаха под робата. Пред блестящите си очи тя държеше лорнет с абаносова дръжка.

А в другата си ръка здраво стискаше бастуна с дръжка от слонова кост.

— Съгласих се да те видя — каза вдовицата, — защото Жюстен ме помоли да го сторя. Ако тя не бе настоявала да изслушам какво предлагаш, нямаше да се съглася на този разговор.

А ако Жюстен не бе настоявала и Пипа да се представи, то тя със сигурност нямаше да бъде тук. Какво точно си бе наумила Жюстен, Пипа въобще не можеше да отгатне.

Херцогинята огледа изпитателно внука си:

— Продължавай.

— Заедно с мен от Лондон доведох и един свещеник — каза херцогът. — Той ме увери, че няма никаква пречка церемонията да се

извърши още вдругиден.

— А как смята той да се справи с необходимите формалности?
— проскърца гласът на вдовицата. — Разрешението? Предизвестията?

[1] Тези дребни подробности?

— Потър твърди, че може да уреди три литургии, за да провъзгласи предизвестията. Вече имаме и разрешение за брак.

— Каква е целта на цялото това бързане?

— Целта е да се приключи с онова, което искам да стане — яростно изрева той, а красивото му, но твърде червендалесто лице сега почервения дори още повече. — Аз съм зает човек. Човек, ангажиран с важни дела, бабо. Не мога да губя повече време около сватбата. Искам бързо да приключа с цялата история.

— Нима?

— Да — той разпалено закима. — И така ще стане.

— А какво ще кажеш ти, момиче? — Сега Пипа стана обект на изпитателния ѝ поглед. — И ти ли желаеш прибързана сватба?

— Надявах се баща ми също да присъства на сватбата — отвърна Пипа, но сякаш нещо бе стиснало гърлото ѝ.

— Аз няма да се женя за баща ѝ — възропта херцогът. — Бабо, наистина смятам, че така ще е най-добре. — Усмивката на херцога го превърна в някакво по момчешки очарователно създание. — Хайде, бабче. Толкова дълго се оплакваше, че съм бил прекалено див. Бях див. А сега наистина желая да променя навиците си. Искам да се задомя. Искам да имам деца.

Старата дама сви устни и помръдна крехките си рамене под бремето на пищните коприни.

— Хмм. Време е за наследници, за това спор няма.

Пипа почувства, че ѝ се вие свят. Защо Жюстен бе настоявала и тя да дойде тук? Нима е очаквала, че Пипа би могла по някакъв начин да се примили на вдовицата и на херцога да се съобразят и с нейните желания?

— Нали виждаш — рече Франчът, като гальовно коленичи до баба си. — Вече не съм нехранимайкото, когото познаваше някога. Промених се, уверявам те. Няма да сторя нищо лошо, напротив, ще донеса дори още по-голям разцвет на рода ни.

— Уречената дата е през есента. Всички очакват тази сватба да бъде събитието на годината, а много вероятно дори и на десетилетието.

— Но защо да чакаме? — попита Франчът. Като заметна пешовете на фрака си, той приседна до баба си на канапето. — Колкото по-скоро се появят малки Франчътчета в нашите детски стаи, толкова по-добре.

— Хмм. — Вдовицата отново понамести костите си. — Може и да има известна доза истина в това, което казваш. Но бих искала да чуя още от лейди Филипа.

— Аз...

Внезапно почукване на вратата донесе на Пипа благословената отстрочка, за да обмисли отговора си.

Вдовицата направи знак на прислужницата, която стоеше смълчана наблизко. Жената отиде да отвори вратата.

С влизането на Кейлъм Инес концентрацията на Пипа рухна. Тя почувства как устата ѝ се отвори, но бе напълно безсилна да я затвори отново.

— Добър ден, херцогиньо — каза той, като уверено тръгна към старицата. — Ето, че отново се срещаме, Франчът. Не исках да се бавя нито миг, преди да ви благодаря за поканата да се присъединим към вас в Корнуол.

— Инес — рече Франчът, като се опита да стане, — радвам се, че сте успели да дойдете. Доколкото разбрах, тук сте вече няколко дни.

— Да — и Кейлъм разказа историята как той и Струан били някъде по работа и как я приключили по-рано от очакваното.

— Аха — рече Франчът. — Сестра ми и годеницата ми са се грижили добре за вас, нали?

— Виконт Хънсингор и аз сме наистина изключително доволни от пребиваването си тук — рече Кейлъм, като улови погледа на Пипа.

Тя забеляза суровото и напрегнато изражение на херцога и притисна ръка към гърдите си.

Някакво шумолене привлече вниманието на Пипа, както и на двамата мъже. Вдовстващата херцогиня се бе изправила на крака и стоеше, подпряла и двете си ръце върху бастуна.

Франчът тромаво се изправи и се опита да прихване ръката на баба си. Тя веднага го отърси от себе си, сякаш бе някакво досадно насекомо.

— Уморена съм — каза тя. — Смятам да се оттегля.

Пипа не пропусна да забележи как възрастната дама втрепенено гледаше Кейлъм, на когото все още не бе продумала и думичка.

— Разбира се — рече Франчът. — В такъв случай продължаваме по плана, както съм го уредил.

Клепките на Пипа се склониха. Почувства се отпаднала и болна. Смятаха да я омъжат за Франчът, без дори да изслушат какво действително желае тя.

— Доколкото разбрах, лейди Филипа дава уроци на децата на виконт Хънсингор.

При внезапното изказване на вдовицата Пипа се оживи. Скръсти здраво ръцете си и си наложи да бъде силна.

— Наистина е така — рече Кейлъм. — Много мило, от нейна страна. — Той ѝ се усмихна и тя отвърна на усмивката му, просто не можеше да не му се усмихне в отговор.

Но Франчът забеляза усмивката ѝ. Веждите му се склочиха над вирнатия му нос.

— Деца без майка, доколкото разбрах — продължи вдовицата. — Много необичайно, един мъж да пътува из провинцията с децата си, останали без майка. Далеч по-добре би било да ги държи у дома, с подходящ персонал, бих казала.

— Наистина, права сте, ваша светлост — рече Кейлъм.

— Бабо — каза Франчът. По слепоочията му изпъкваха вени. — Ако ме извините, ще се оттегля и ще започна с необходимите приготовления.

— Приготовления за какво? — попита Кейлъм, а гласът му звучеше толкова невинно, че Пипа сепнато прикова поглед в него.

— За сватбата ми — рече Франчът, а ноздрите му бяха разширени и побелели. — Реших да насроча събитието за по-ранна дата.

— Но аз си мислех, че щастливите празненства са уречени за есента — рече Кейлъм и се смръщи, сякаш бе озадачен. — Нали точно тогава възнамерявал и лорд Чонси да се върне, за да присъства на церемонията?

Брадичката на Франчът се издаде напред.

— А това влиза ли ви в работата?

Кейлъм отстъпи крачка назад.

— О, съвсем не, ваша светлост. Аз високо ви ценя, знаете това. И милея само за вашите интереси, уверявам ви.

Лорнетът на вдовицата бе здраво закотвен върху носа ѝ. Тя първо огледа изпитателно Франчът, после Кейлъм, после отново Франчът.

— Вече казах какви са моите интереси — каза Франчът, като гледаше сърдито.

— Не се и съмнявам — рече Кейлъм, а очите му бяха разширени и разтревожени. — Нали не мислите, че хората, ъ-ъ... Е, знаете как стават тия неща.

— Ще съм ви благодарен, ако задържите мнението си за себе си, Инес.

— О, извинявам се. Разбира се. Беше много самонадеяно, от моя страна. Смятайте, че все едно не съм го казал. Надявах се да ми покажете някои от вашите любими места из имението... ако имате време, разбира се.

— Господин Инес — обади се вдовстващата херцогиня, — каква по-точно смятате, че ще бъде реакцията на обществото при една преждевременна венчавка между внука ми и лейди Филипа?

Кейлъм изду бузи и склучи ръце зад гърба си.

— Не трябваше да се обаждам, когато не ме питат — рече той, като се поклащаше на цели ходила. — Но човек като херцога няма нужда да дава и пет пари за това, което хората мислят или казват. Давайте смело, човече! Аз ви желая всичко най-добро и късмет.

— Благодаря — намусено рече Франчът. — Много мило.

— Господин Инес е от Шотландия — каза вдовицата и Пипа започна да се съмнява дали пък умът на старата дама не е поотслабнал. Защото нишката на мисълта ѝ определено ѝ се изплъзваше.

— Зная откъде е той — рече Франчът.

— Мисля, че трябва да се погрижим да прекара много приятно времето си при нас, преди да се върне в Шотландия.

Смръцването на Франчът се засили още повече.

— Сигурен съм, че с него ще се отнасят наистина много добре.

— Зная, че ще е така — каза вдовицата, и отново огледа много внимателно първо единия, после другия мъж, а после ги огледа и още веднъж. — А ти можеш да изпратиш твоя свещеник там, откъдето си го довел, Етиен. Имаме си чудесен свещеник и тук, във Франчът.

— Но...

— Нашите приготовления вече са започнали. Не виждам причина да рискуваме да се разляят кучетата, нали?

— Но...

— А ти, Етиен?

— Разбира се, че не, но...

— Добре. Знаех, че ще се съгласиш с мен. Забавлявайте се, но не ми се пречкайте повече. Помни, моят подпис също е необходим върху брачните документи, нали? Сватбата ще е през септември.

Вдовстващата херцогиня на Франчът, понесла бастуна си пред себе си като жезъл, даде знак да отворят вратата към останалата част на покоите ѝ и тържествено излезе от стаята.

Франчът се втурна след нея.

Кейлъм хвърли един поглед към прислужницата, която бе останала в стаята, и каза само:

— Лейди Жюстен е наистина изключително съобразителна.

Етиен копнееше да метне по нещо през всеки от прозорците на беседката.

— Ако онзи идиот не се беше появил, старата щеше да се съгласи, казвам ти. Държах я в ръцете си, а той взе, че ѝ напомни за опасността за безценната ѝ семейна репутация.

— Опасността за нашата безценна семейна репутация — сладко продума Анабел. — Де да беше ме послушал, скъпи мой! Слава Богу, че не си успял да склониш баба си. Какво ли може да си си въобразявал?

Наистина тази жена вече се превръщаше в бреме, от което копнееше да се освободи.

— Млъквай, тъпа кучко! Не знаеш какво говориш!

— Знам, че да се венчаеш прибързано, докато Чонси разполага с един душещ наоколо шпионин, би могло да направи на пух и прах всичките ни планове — рече Анабел, а лицето ѝ почервения. — И ще съм ти много благодарна, ако повече внимаваш какъв език ми държиш.

— Ще ти държа такъв език, какъвто си поискам, мадам. Съществуващ само по мое благоволение.

Тя рязко се въртна към него и широката ѝ виолетова кадифена пелерина се развя около нея.

— Не смей да намекваш, че имаш някаква власт над мен! Само една думичка, и с теб е свършено! Разбираш ли, Етиен? Само една думичка, от моя страна, или по-скоро само веднъж да пропусна да кажа тази думичка, когато е очаквана — и ти си мъртъв!

— Ти няма да ми заповядваш, мадам!

— Ако адвокатите ми някога не получат навреме съобщение от мен, и то на дати, уговорени предварително помежду ни, те на момента ще отворят едни писма, оставени на съхранение в сейфовете им. Ясно ли се изразих?

Кога най-сетне ще бъде свободен от нея?

— Планът ми е перфектен, сладък мой. Няма нужда да правиш каквото и да е. Нищичко. Аз ще се погрижа онзи Инес да падне право в ръцете ни.

— Тази твоя историйка е просто една измишльотина. Нямах абсолютно никакво доказателство, че този човек е нещо повече от един авантюрист, който си търси покровител! — Той стисна устни и се втренчи в очерталите се под пелерината бедра и ханш на Анабел. — Или пък просто проклет прелъстител, тръгнал да си търси и да си открадне някоя богата булка.

— Ти имаш нужда от мен, Етиен — каза Анабел и се залюля. Движението показва как робата ѝ с висока яка се отваря предизвикателно, за да разкрие малка част от черната ѝ рокля с много дълбоко деколте и значителна част от огромните ѝ гърди.

Той присви очи, наведе глава и ухапа леко меката ароматна бяла плът.

— Ох! — Анабел го издърпа за косата, но се смееше и езикът ѝ бавно обиколи устните ѝ. — Ще ми платиш за това!

— Как? — Какво удоволствие му доставяше тя, по дяволите! Затова той щеше да я използва, докато открие начин да се добере до безценните ѝ писма, ако въобще съществуваха.

— Как ли да платиш за това, че Анабел я заболя? — замисли се тя. — Първо, трябва да ми обещаеш, че ще ми позволиш да се занимавам с досадния проблем около мъничката ти годеница.

— Нима ще сториш...

— Ще сторя всичко, което трябва да бъде сторено. И ще получим зестрата ѝ. Не се бой. Както вече ти обясних, Инес ще умре, докато отвлича скъпата Филипа. Филипа ще умре от неговата ръка и Чонси ще

даде на опечаления жених единственото, което ще купи мълчанието му Клаудсмур. И всичко ще е повече от прекрасно.

Етиен погледна в сините очи на Анабел. Умни сини очи. Ако планът ѝ проработи, той може и да бъде свободен от нея. А и нямаше да има нужда някога да се ожени за тази коварна кучка.

Този път устата ѝ ще бъде завинаги запечатана от собственото ѝ престъпление.

— Ти си много находчиво момиче — каза ѝ той, като подръпна сатенените връзки, прикрепящи отпред пелерината ѝ. — Защо пък да не ти дам шанс и да видя дали ще успееш да свършиш тази работа? — Една по една, той развързваше панделките.

— Мога да се справя, казвам ти — рече тя, като се изплъзна от него, за да седне върху облегалката на ракивовата кушетка наблизо. — Напоследък беше прекалено зает, Етиен.

Той я последва, докато застана между разтворените ѝ бедра.

— Нима се чудиш защо съм бил зает? Бъдещето ми е заложено на карта!

— Виконтът заминава — каза му тя. — А това ще улесни задачата ми.

— Не подценявай Инес. Невинните му дрънканици са само преструвки. Кълна се, че се изправи на пътя ми, за да попречи на сватбата.

— Така е — съгласи се тя. — И аз това ти казвах. Но не се тревожи, котенце. Вместо това можеш да ме позабавляваш. За да ме вдъхновиш.

Той вмъкна ръце под пелерината ѝ и освободи гърдите ѝ. Известно време тя бе доволна само да стене, да мяука и да се извива, докато той сучеше разтегнатите ѝ зърна, но после стисна раменете му, отблъсна го от себе си и каза:

— Представи си как онази мишка, Филипа, би те задоволила, Етиен. Само си представи как тя би се погрижила за нуждите ти.

Като се усмихна, той съблече фрака си.

— Въпреки всичко ще се погрижа да откъсна онова бледо цвете, преди хитрията Инес да я докопа. — С едната си ръка той започна да разкопчава панталона си. С другата се постара да разкъса оставащите връзки на наметалото ѝ. — Ако си много добра, може и да ти уредя да гледаш. Това ще ти хареса ли?

— Ще видим... по-късно — рече Анабел, като се смееше и задържаше ръцете му. — Не толкова бързо, Етиен. Има нещо, на което се натъкнах наскоро. Бих могла да го използвам егоистично, но много повече предпочитам да споделя удоволствието с теб. Стой мирно. Бъди добър.

Жезълът му вече бе изскочил, освободен от дрехите му.

— Ооо! — промълви Анабел, а устните ѝ останаха разтворени и влажни. — Колко прекрасно... Тази нощ така хубаво ще се позабавлявам!

Той посегна към дрехите ѝ само за да бъде отблъснат отново. Анабел разтвори наметалото и под него се разкри не рокля, а черен сатенен корсет, поръбен с дантела под гърдите ѝ. Черни сатенени бикини, като онези, които бе виждал да носят французойките, се разтвориха под пръстите ѝ.

— А сега можеш да ме погалиш.

И той я погали. Вече беше влажна.

— Харесвам тези твои нови придобивки — каза ѝ той, като притисна длан към нея по начина, за който знаеше, че винаги я влудява. Вече предвкушаваше удоволствието, когато ще гледа как жезълът му навлиза между черните сатенени гънки на бельото ѝ.

— Не говорех за тези — каза тя, а гласът ѝ звучеше сатенено меко, като материята, с която бе облечена. — Това, което съм приготвила, не е сатен. — Като се облегна назад, тя взе нещо дълго и блестящо от кушетката: златна тръба, която проблясваше на слабите лъчи на късното слънце през прашните прозорци.

Етиен се намръщи и отново присви очи.

— Откъде си намерила това?

— От... Казват, че е принадлежало на Нефертити.

Той посегна да сграбчи елегантната играчка, но тя я вдигна високо.

— Попитах те, откъде си намерила това — повтори той и видя как дишането ѝ се учести. Тя имаше защо да се страхува от гнева му. Вече го беше опитвала и бе страдала, преди да му се наслади, мрачно си помисли той.

— Даде ми го една добра приятелка, Етиен. Не ревнуваш, нали?

— Да ревнувам ли? — Той изсумтя и тласна уголемения си жезъл към примамливата пролука в онези черни сатенени бикини. — За

какво ми е играчката на някаква си египетска кралица?

— Само почакай — каза му тя. — И гледай.

Тя бавно вмъкна студения златен заместител там, където той би открил своята наслада. Много бавно блестящото нещо навлезе в нея и тя отметна глава назад, стенеща гласно, с надигащи се гърди.

Заинтригуван, потящ се, той гледаше как тялото ѝ с лекота поема в себе си масивната играчка, докато пръстите ѝ се допряха до снопчетата златисти косъмчета между краката ѝ.

Ах, да, колко изобретателна беше тя, неговата малка мъчителка. Пенисът му пулсираше и божата бе превъзходна.

— Приключвай с игричката си, Анабел — задъхано рече той и стисна очи. Само още миг, и вече надали щеше да има нужда от нея.

Хладна ръка го обгърна и той залитна напред.

— Толкова си красив — проговори познат и омразен глас. Етиен отвори очи и се взря в навъсеното лице на Анри Сен Люк. Това го обезпокои достатъчно, че да промърмори:

— Откога си тук?

— През цялото време, скъпи — обади се Анабел с бълбукация си кикот. — Анри е наш приятел. А и той е моята застраховка. Той ще се грижи за интересите ми. Точно както ще се погрижи и за твоите.

— Но, разбира се — каза Анри, като притисна устни към устата на другия мъж, докато силните му ловки пръсти вършеха работата си. — Толкова отдавна не сме били заедно, mon ami!

Дори и докато някаква частица от него все още го ненавиждаше, тялото на Етиен издаде ненаситния си апетит към онова, което предлагаше Анри Сен Люк.

— Виждаш ли? — каза Анабел, като измъкна златния прът и го вмъкна в себе си още веднъж. — Виждаш ли? — Гласът ѝ се извиси, и тя сви колене.

Етиен почувства как Анри се плъзна по тялото му, как обгръща краката му и уловен здраво в прегръдката му, го всмуква и изцежда.

— Ще получим всичко! — изпищя Анабел и рухна, гърчейки се в тръпките на екстаза, който сама си бе доставила.

Тук може и да получат всичко, помисли си Етиен. Може и да получават всичко отново, и отново — преди той да получи всичко за себе си.

После сам се предаде на пулсиращата чернота, отдаде се на онова, което светът забраняваше, а той въпреки това жадуваше. Вечерните забавления наистина бяха започнали.

[1] В Англия при сключване на брак е необходимо имената на младоженците да бъдат обявени три пъти в църква, преди да се състои венчавката. Необходимо е също и официално разрешение за сключване на брак — Б.пр. ↑

— Повтаряй след мен — каза Пипа на Елла. — Толкова се радвам да чуя това.

Елла се намести грациозно в стола си с права облегалка, леко свъси чело от съсредоточаването си и каза:

— Толкова се радвам да чуя т'ва.

— Да чуя това — поправи я Пипа, като се приближи към прозорците на класната стая, за да погледне към двора на конюшните под тях.

Да чуя това — каза Елла с приятен глас. — Толкова се радвам да чуя това. Май напредвам, нали тъй... нали така?

Пипа се усмихна на момичето.

— Напредваш толкова бързо, че направо не мога да повярвам. Майка ти ще бъде наистина много доволна — добави тя, преди да успее да сдържи желанието си да научи повече за мистериозните си ученици.

Тъмните очи на Елла отново приеха добре познатото затворено изражение, както ставаше всеки път.

— На колко години е Сейбър? — попита тя, а леко вдигнатата ѝ брадичка показваше решителността ѝ да запази тайните си за себе си.

— Графът е на двадесет и три — рече Пипа, като се притисна поблизо до стъклото, за да погледне към главите на двама тъмнокоси мъже, застанали до един-единствен кон. — Лорд Авенал е човек с голям житейски опит, Елла.

— Не мисля така — рече Елла.

Кейлъм и Струан бяха в двора. Пипа видя как Струан се качи на коня, махна с ръка и пришпори животното в галоп.

— Хмм? — Тя погледна назад към Елла. — Какво каза?

— Казах, че не мисля, че Сейбър има голям житейски опит. Не и като някои други, във всеки случай.

— Той ли ти каза да го наричаш с малкото му име?

— Разбира се.

Пипа се намръщи, без да знае точно как да отговори.

— Той е много по-възрастен от теб, госпожице, и ще е добре да не подхранваш никакви романтични представи относно него.

— Ама е тъй, да знаете — обади се Макс, нарушил мълчанието, което неизменно съпътстваше старателните му усилия по краснопис.

— Затваряй си устата, Макс — сгълча го Елла.

— Тихо! — рече Пипа. — Кое е така?

— Ами, дет' го казахте. Хлътнала е по оня млад лорд.

— Не е тъй... не е така! — възрази Елла.

— Разбира се, че не е — каза Пипа, като се усмихна бегло на леката руменина, която се бе появила върху медената кожа на Елла. Желанието да я закриля и съчувствието, които изпитваше към момичето, донесоха на Пипа тайна радост. — Макс, справяш се чудесно с твоите „Д“-та. Явно някой ден ще станеш велик учен.

Макс, прехапал език, довърши последната си буква с леко смачкана завъртулка.

— Като господин Инес — рече той. — Мисля, че ще правя много неща като него. Татко трябваше да замине за, ъ-ъ, Дорсет. Ама ще се върне. Той каза тъй, нали, Елла?

— Така — поправи го Елла. — Разбира се, че ще се върне. — Пипа се обърна към прозореца. Кейлъм стоеше в двора и се взираше в празното пространство, където бе изчезнал виконт Хънсингор. Дори и от разстояние тя почувства, че мъжът, останал на двора, се нуждае от нещо.

О, какво ли ще се случи? Нищо не вървеше както трябва. Със сигурност Франчът не би търпял още дълго присъствието на мъж, когото мрази. От пристигането на херцога бе изтекла цяла седмица, а той избухваше всеки път само щом погледнеше Кейлъм. А към Пипа Франчът въобще и не поглеждаше, и слава Богу.

— Елла — рече Пипа, — ако обичаш, би ли ме заместила с уроците на Макс, докато стане време да обядвате? Обядът ще е съвсем скоро. А аз ще дойда при вас утре сутринта.

Докато успее да слезе от култа, Кейлъм, яхнал дорест кон, излезе в лек галоп от двора и вече се изгубваше от погледа ѝ.

Ако се забави, за да потърси кон и за себе си, никога няма да разбере накъде е тръгнал. Краката ѝ едва докосваха земята, докато тя се опитваше да не обръща внимание на учудените погледи на конярите

и момчетата от прислугата. Прихванала поли над глезените си, тя се втурна от двора по каменистата пътека, която лъкатушеше към главния път към замъка.

Той вече бе далеч под нея. Без да я е грижа, че и някой друг би могъл да я чуе, тя извика:

— Кейлъм! Почакай! Кейлъм!

Дорестият кон продължаваше да избира пътя си по хлъзгавите шисти и Кейлъм не поглеждаше назад.

— Уф! — възкликна Пипа. — Всичко е такава досада! — И се втурна в безразсъден бяг надолу по хълма, като се препъваше, възвръщаше равновесието си, и отново се подхлъзваше.

— Кейлъм! — Гласът ѝ се извиси до писък, когато Пипа за пореден път се подхлъзна и този път не успя да запази равновесие.

Пипа се удари в земята с глухо тупване, от което дъхът ѝ секна. Щом падна, се изтърколи и се плъзна — и точно тогава чу силно, бързо трополене, което знаеше, че е звукът от връщащите се назад копита.

О, как само мразеше да се унижава така!

— Не мърдай — извика Кейлъм. — Не се помръдвай, Пипа! Стой напълно неподвижна.

Тя стисна здраво очи, после ги отвори само мъничко и видя краката на дорестия кон.

После видя и краката на мъжа.

Дългите му мускулести крака, после панталона от еленова кожа и високите ботуши, прилепващи плътно върху силните му прасци.

— Скъпа моя — рече Кейлъм. — Милата ми!

Той коленичи до нея.

Пипа затаи дъх.

Много нежно Кейлъм погали освободената ѝ коса и я отдръпна от лицето ѝ.

— Чуваш ли ме, Пипа?

Тя лекичко кимна.

— Слава Богу! — Ясно чу въздишката му. С внимателни ръце Кейлъм опипа първо едната ѝ ръка, после и другата. — Къде те боли?

— Не зная — съвсем честно отвърна тя.

След кратко колебание, той започна да проверява глезените ѝ, после и прасците. Когато стигна до коленете, Пипа повече не можеше да търпи да го заблуждава.

— Толкова съм непохватна! — каза тя. — Наистина, много е неприятно. Баща ми вината ми го е казвал и... и...

Той ѝ се усмихна, плъзна едната си ръка около гърба ѝ и другата под коленете ѝ и с лекота я вдигна в прегръдките си. Щом се изправи, огледа лицето ѝ така, сякаш я виждаше за първи път.

— Нима те чух да викаш името ми преди малко? — попита той.

— Да. И вече можеш да ме пуснеш. Не се нараних, ако не броим наранената ми гордост.

Той отметна глава назад и се разсмя. И докато се смееше, се показаха прекрасните му силни зъби, а гърдите му кънтяха, притиснати до рамото на Пипа.

— Не намирам нищо смешно в наранената си чест, сър.

— Наистина — рече той, като се опитваше да потисне смеха си. — Но пък намирам за истинско чудо липсата на всякаква кокетност и притворство у теб. Никога не съм срещал друга жена, която охотно би признала слабостите си, дори и слабостите, които не притежава.

— Къде отиваш? — попита Пипа, тъй като не желаше да продължават с анализа на характера ѝ.

Кейлъм я погледа още миг, после я повдигна на седлото си и скочи зад нея. Като я намести по-удобно, той я притисна силно до едрото си тяло и подкара коня обратно по пътеката, която бе поел, преди Пипа да успее да се прояви като пълна глупачка.

Тя би се сгушила в прегръдката на Кейлъм, но утехата, която откриваше с него, сладостния копнеж, да забрави, че извън тази гора съществува и друг свят, бяха помрачени от смътната болка в сърцето ѝ. Всичко това не можеше да трае вечно — а само в тези няколко откраднати мига.

Най-сетне стигнаха до място, откъдето се видя крайт на гората. В далечината Пипа различаваше поляна, която се спускаше до стените на крепостта, а отвъд тях блещукаше морето.

Кейлъм спря коня си.

Пипа седеше напълно неподвижна, облегната на него, очакваща.

Сякаш дочул мислите ѝ, той обви ръце около нея и погали ръцете ѝ, облегна буза върху главата ѝ и я притисна толкова силно, че тя едва успяваше да диша.

Мълчанието продължаваше, и продължаваше.

Ръцете ѝ се преместиха и сграбчиха ризата му, където топлината на тялото му пулсираше в ръцете ѝ и се втурваше по вените ѝ.

— Не! — Тя се отблъсна от него толкова, колкото позволяваше позата ѝ, прихвана косите си назад с една ръка и извърна лице, когато той понечи да я целуне отново. — Престани!

— Защо? И двамата искаме да бъдем заедно.

— Защо искаш да бъдеш с мен?

Ръцете му пълзяха нагоре и надолу по гърба ѝ. Когато конят неспокойно се раздвижи, Кейлъм го успокои, без да откъсва ръка от врата ѝ под оплетената ѝ коса.

— Кейлъм — рече тя и се насили да го погледне право в сериозните очи. — Какво искаш от мен?

— Време — простичко отвърна той.

Тя отново отбягна целувката му.

— Време за какво?

— Има неща, които не мога да ти кажа.

— Но въпреки това ме преследваш.

Той тихо се засмя и я принуди да обърне лице към него. След като страстно я целуна, каза:

— Мисля, че този път ти беше тази, която ме преследваше, любима. И ме намери. Радвам се, и ти се радваш. Нужно ли е да пилеем ценно време с въпроси, на които няма да отговоря днес?

— А кога ще им отговориш? — попита тя и ахна, когато той погали гърдата ѝ. — Недей. Моля те, недей!

Тя покри ръката му върху гърдите си и прехапа устни, за да устои на сладостното, опияняващо усещане, което извираше от мястото, което пръстите му бяха открили, и се стичаше като горещ, бавен поток към стомаха ѝ.

Кожата на Пипа бе пламнала и плътта под нея трептеше. Когато отново можеше да говори, тя каза:

— Питам те още веднъж, Кейлъм Инес от Шотландия, който е отседнал в замък, чийто господар не го желае, и се грижи за деца, които не са негови, и разгневява една възрастна дама, която няма никаква причина да му се гневи, и преследва жена, която е обещана на друг... какво искаш от мен?

— А аз ти казвам още веднъж — каза той, като решително я обърна така, че отново да бъде с лице към него, — че искам да ми

дадеш време. Можеш ли да го сториш? Ще ми дадеш ли време?

Конят тръгна напред и Пипа не отвърна на Кейлъм.

От гората те преминаха към наклонени поляни, обсипани с жълти огнивчета и незабравки. После Кейлъм насочи коня към тясна пътека, водеща към едно възвишение, откъдето се откриваше гледка към селцето Франчът. Той подпря брадичка върху рамото ѝ и нежно подухна до бузата ѝ.

— Ти не си тук заради мен, нали? — Тя отдавна знаеше, че рано или късно трябва да му зададе този въпрос. — Не е било случайност, че се срещнахме в Лондон.

Устните му откриха чувствителната кожа отстрани на шията ѝ.

— Нека засега оставим нещата така, Пипа — прошепна той в ухото ѝ. — Нека ги оставим, засега.

— Има нещо, което смяташ да направиш тук. И то е опасно.

— Никога няма да сторя нещо, с което да ти навредя.

Стегнаха до хребета на хълма и пред тях се ширна долината, в средата на която се намираще селото.

— О, виж! — Тя се надигна на седлото. — Виждаш ли?

Каруци, натоварени с високи купове разноцветни товари, бяха осяяли общинската мера извън селцето, фигурки, смалени от разстоянието, се суетяха навсякъде.

Зад Пипа Кейлъм се напрегна и застина.

— Съвсем бях забравила за панаира — каза му тя. — Но, разбира се, вече е време. Жюстен казва, че било много забавно. Чудя се дали ще можем да отидем там довечера.

Кейлъм издаде някакъв звук дълбоко в гърлото си.

— Аз ще отида — заяви той с глас, който Пипа не беше чувала досега. — О, да! Наистина ще отида на панаира още тази вечер.

Пипа още веднъж сведе поглед към ръцете му. Кокалчетата му бяха побелели.

— Нещо не е наред ли? — попита го тя.

— Нещо винаги не е било наред — отвърна Кейлъм. — Да се надяваш на чудо, означава да рискуваш да бъдеш горчиво разочарован. Но аз цял живот чакам да поема този риск.

Пурпурно сияние се издигаше под безлунното нощно небе над мястото, където се намираше панаирът.

Смях и музика, писъци и рев на животни се сливаха около тях в невъобразима бъркотия.

— Ще разгледам всичко — извика Макс на Кейлъм през шумотевизицата. — И ще опитам всичко!

— Наистина ли? — Кейлъм не изпускаше из очи останалите от групичката и се оглеждаше навсякъде за фургона на Майлоу и Миранда.

— Лейди Жюстен ми даде това — похвали се момчето и протегна длан, пълна с монети. — Ели е голяма глупачка.

Кейлъм сепнато изгледа Макс.

— Защо Елла да е глупачка? — Същевременно той сгъна тънките пръстчета на детето около парите. — И не ги показвай, ако не искаш бързо-бързо да те разделят от тях.

Макс се разсмя и заподскача наоколо.

— Ще трябва да са доста бързички, та да свият нещо от един... — Той моментално млъкна и сви рамене. — Ще си пазя джобовете.

— Да — замислено рече Кейлъм. — Какво искаше да кажеш за Елла?

— Тя се измъкна и се върна обратно. Каза, че не ѝ харесвало тук. Кейлъм не бе забелязал отсъствието на момичето.

— Значи е по-умна от някои от нас — рече той. — Сигурно е уморена. А ти гледай да не се отдалечаваш от мен.

— Отивам да видя мечката — и с тези думи Макс хукна нанякъде, като току се обръщаше, за да му помахва.

Пурпурното сияние върху небето идваше от откритите огньове, които хвърляха искри в извисяващите се спирали дим. Около огньовете весело подскачаха клоуни, готови да правят какви ли не смешни номера за няколко гроша. Група танцьори размахваха дайретата си и вдигаха оглушителен шум. Полите и широките им

панталони от ярки воали се въртяха в танца, а около тях се бе събрала тълпа, която пляскаше в такт.

Но нямаше и следа от боядисаната табела, обещаваща лек за всички болезки. Стомахът на Кейлъм се сви. Наистина не беше очаквал да открие Миранда тук, но искрено се бе надявал.

— Ех, вие, Кейлъм, човек би предположил, че идвате за първи път на панаир!

Нямаше нужда да поглежда лицето на жената, която се притисна плътно до него, за да разбере коя е тя.

— Аз съм човек, който се интересува от всичко — каза той на лейди Хорвил. — А вие, милейди? Откривате ли неща, които да са ви интересни тук?

— О, да! Някои много интересни неща.

Под прикритието на блъскащата се тълпа тя успя да застане така, че полите ѝ да скриват действията ѝ и плъзна ръка между бедрата му.

Скръстил ръце, Кейлъм остана напълно неподвижен и се престори, че е погълнат от гледката на две бели кученца с червени надиплени яки около вратовете си. Те вървяха на задните си крака и изправени прескачаха пръчките, които собственикът им постоянно поставяше високо пред тях.

— Много интересно — каза лейди Анабел, а в гласа ѝ вече се долавяха нотки на раздражение. — Струва ми се, че ви е нужна помощ.

— Не и от вас, милейди.

Тя силно стисна члена му.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

Ръката ѝ го пусна.

— Ще трябва да намерим възможност да изпробваме решителността ви. Изслушайте ме, моля ви. Има нещо, което трябва да сторите.

На Кейлъм му бе омръзнало това създание, а и имаше да върши много работа. Колкото по-скоро се отърве от нея, толкова по-добре.

— Вярвам, че не ме излъгахте, когато казахте, че не сте нает от лейди Филипа, за да накара Етиен да ревнува.

— Много мъдро, от ваша страна — рече той, като се оглеждаше за Франчът и неговия противен приятел Сен Люк. Те изглеждаха

неразделни, освен когато Сен Люк можеше да бъде забелязан как преследва Сейбър Авенал. Сен Люк очевидно смяташе, че Кейлъм ще запази джентълменско мълчание относно срещата им в бордея в Уайтчапъл.

Кейлъм се замисли за близостта между Франчът и Сен Люк, както и за намерението на Франчът да се ожени за Пипа. И направо му се доповръща.

— Тя е ей там — каза лейди Хорвил гневно и натъртено. — Със Сейбър. Където се хвърлят монети.

Кейлъм се обърна и видя Пипа. Двамата със Сейбър се смееха, докато младежът хвърляше монети по разчертаните върху дъска квадрати, обозначени с числа.

— Бяхте ли вече с нея?

Кейлъм се намръщи и удостои с вниманието си лейди Хорвил.

— Моля?

— Пипа. Спахте ли вече с нея? — Тя многозначително сви рамене в неподходящо екстравагантното си, гарнирано с лебедов пух, синьо наметало. — Няма значение. Онова, което има значение, е, че съм много великодушна и познавам кога двама души са влюбени.

Анабел беше усойница. Алчна, безскрупулна вещица, която нямаше достатъчно мозък, че да се опита поне да прикрие нахалството си.

— Извинете, но трябва да тръгвам — каза ѝ той.

— Не, не ви пускам — пръстите ѝ се забиха в ръката му. — Смятам да ви помогна.

— Да ми помогнете ли?

— Знаех си, че това ще ви накара да ми обърнете внимание.

Кейлъм се окопити.

— Моля да ме извините.

— Ако се ожените за лейди Филипа, ще получите зестрата ѝ — каза лейди Хорвил, като се държеше така, сякаш на света нямаше нищо по-интересно от малките бели кученца. — Това интересува ли ви?

Сигурно Франчът я е пратил. Разпитва го, за да види как ще реагира той.

— Лейди Филипа е сгодена за херцог Франчът и ще се омъжи за него след няколко седмици. А това, милейди, превръща предложението ви в шега.

— Никога не се шегувам с неща от жизненоважно значение — рече тя.

— От жизненоважно значение за вас — отвърна Кейлъм.

— С моята помощ вие можете да напуснете замъка Франчът и да отведете лейди Филипа със себе си.

— За да ви оставя вие да заемете мястото ѝ като херцогиня Франчът?

— Би трябвало да се интересувате само от собствените си работи.

— И точно това правя. Приятно прекарване на панаира.

Пръстите ѝ, впили се в ръката му, го задържаха достатъчно дълго, за да успее да му каже:

— Помислете за това, което ви казах. Ще промените мнението си и ще се радвате на помощта ми. Помислете, Кейлъм. Отведете я и ще имате Клаудсмур и всичко, което върви заедно с него.

— Приятна вечер, мадам.

— Бихме могли да се насладим един на друг, Кейлъм.

Той я погледна.

— Видяхте част от онова, което бих могла да ви предложа, още на бала у Естерхази — рече тя, като се усмихна със самоуверено задоволство. — А вие ме желаете. Тогава не беше удобно. Но сега е.

— А защо е нужно това?

— Защото вярвам, че е добре да плащам за нещата, които желая. Много мъже биха платили богато, наистина богато за онова, което аз бих сторила за вас...

— Благодаря ви, но не.

Очите ѝ се разшириха, после се присвиха.

— Предлагам ви да купя това, за което вие би трябвало да ми платите! С моето предложение искам да откупя заминаването на вас и Пипа оттук. Ще ви доставя удоволствие, за да ви убедя да грабнете цяло състояние, глупак такъв!

— Благодаря — каза той. — Но не.

— Проклет да сте! Тогава пари. Ще ви платя, за да я отведете.

Той нямаше нито време, нито нерви за това. Поклони ѝ се с насилена усмивка.

— Много сте щедра, мадам. Ще обмисля предложението ви.

Тя се олюля от възмущение.

— Ще обмислите предложението за пари вместо... Много добре! Но не мислете дълго. Скоро ще е прекалено късно.

— Ще ви уведомя за решението си достатъчно скоро — рече той. — Струва ми се, че виждам херцога ето там. Ще поговорим пак. — Като се отдръпна, за да направи път на редица младежи от селото, които пееха и криволичеха из тълпата, Кейлъм отиде при Сейбър и Пипа.

— Успя ли вече Сейбър да ви спечели някоя хубава дрънкулка? — попита Кейлъм, като се усмихна на поруменялата Пипа.

— Сигурно тук има някакъв трик — възмути се Сейбър пред ухилената беззъба жена, която събираше падналите монети по джобовете на мърлявата си престилка.

Младежът се наведе напред, доколкото му позволяваше преградата, и се опита да хвърли монетата с леко извиване на китката.

Малката монета стигна до ръба на игралната дъска и тупна сред талаша, разпилян наоколо.

— Безнадеждно е! — заяви Кейлъм. — Нека ви покажа как.

— Много сте неучтив, сър — каза му Пипа. — Моля ви, не ни се подигравайте.

Сейбър не изглеждаше като човек, който приема подигравките на сериозно. Той се загледа покрай Кейлъм.

— Къде е Елла? Казаха, че ще дойдат заедно с вас.

Кейлъм срещна погледа на Пипа и бързо погледна встрани.

— Тя се върна обратно.

Усмивката на Сейбър помръкна.

— Сигурно грешите. Макс каза, че всички просто нямали търпение да... — После усмивката му изчезна и той направи опит да изглежда незаинтересован. — Мисля, че ще ви оставя двамата да се мъчите с този невъзможен подвиг. Младият Макс ще си навлече някоя беля, ако е оставен сам. Ще проверя дали не е загазил.

— Елла е само на петнадесет — каза Пипа, когато младият мъж изчезна сред тълпата.

— Сейбър добре знае това. — Кейлъм откри, че иска да защити братовчед си и да отбележи, че въпреки младостта си, той е напълно почтен. Този копнеж, да признае, а и да бъде признат от истинското си семейство вече се превръщаше в нещо, което направо го задушаваше.

— Забелязах как го гледа Елла — рече Пипа и се намръщи.

— И знаеш как изглежда една жена, когато е влюбена?

Пипа откровено срещна погледа му.

— Да, зная как изглежда. И знам как се чувства. Не може да има бъдеще за тях двамата. И ти го знаеш. Те са от различни, несъвместими светове. Не ми харесва това, че подобни незначителни неща биват превръщани в непреодолими препятствия, но това е факт.

— Сейбър знае с какво се е заел.

Пипа взе един фартинг от ръката на Кейлъм и го преобърна в дланта си.

— Сейбър е добър. Но е мъж. Елла не е... Как да кажа? В някои отношения тя изглежда по-голяма от годините си, а на външен вид определено изглежда по-възрастна. В отсъствието на виконта ти трябва да се грижиш за безопасността ѝ.

— Мисля, че започваш да вярваш на нашата малка лъжа — тихо ѝ каза Кейлъм.

— А какво друго ми остава? — язвително попита Пипа. — Елла и Макс са чудесни деца и аз много се радвам за тях. Радвам се, че по каквато и да е причина са били спасени от обстоятелствата, които, сигурна съм, са били непристойни. Ако ти не желаш, аз ще се грижа за тях.

Той поклати глава.

— Аз ще се грижа за тях, Пипа. Знаеш, че ще го сторя. — Грижовността ѝ просто го плени.

Пипа си поигра с фартинга, после се обърна, за да го хвърли върху дъската.

— Нямах късмет, ваша светлост — каза червендалестата жена, като бързо мушна монетата в джоба си. — Опитай отново.

— Май е по-добре просто да забравя за онази хубава дрънкулка — дълбоко въздъхна Пипа.

— Коя дрънкулка? — попита Кейлъм.

— Ами, ветрилото от пурпурни пера, разбира се.

Като присви очи, Кейлъм огледа наредените зад дъската награди и откри ужасния предмет, който Пипа бе описала. Когато отвори уста, за да каже какво мисли за него, тя тайничко го смуши в ребрата и поклати глава.

— Нейна светлост има много добър вкус — каза жената. — Наградата на наградите, това е то. И за него трябва да четирите фартинга

върху двайсетачката, тъй да знаете. Опитай си късмета, ваша светлост!

— Не си прави труда, Кейлъм — каза Пипа. — Просто ще забравя...

— Отдръпни се — рече Кейлъм, като навли ръкавите на жакета си над маншетите на ризата и разкърши рамене.

Смехът на Пипа го очарова.

— Ти си невъзможен! — възкликна тя.

— Но няма да говориш така, когато вече държиш хубавичкото пурпурно ветрило в изящните си ръце.

Тя се облегна на стълба на палатката и скри лице.

— Само гледайте, милейди — каза Кейлъм. После хвана едната монета, както би хванал обло камъче за хвърляне в езерото близо до Къркълди. С леко извиване на китката, той лекичко запрати монетата към наклонената дъска, където тя се плъзна и се спря на косъм в точното квадратче. — Един фартинг — обяви той.

— Ооо! — възхитено възкликна беззъбата собственица. — Точна ръка имаш, ваша светлост.

— Още нищичко не сте видели! — Втори фартинг достигна до целта.

Пипа изпляска с ръце.

— Ти си невероятен! Нямах представа, че имаш и такива дарби.

Кейлъм се ухили и каза:

— Уверявам те, мадам, дарбите ми са безчет.

Третият фартинг се приземи в левия ъгъл на квадратчето.

— Не мога да повярвам! — възкликна Пипа. — А използваш и двете си ръце!

— Понякога забравям — каза той, като сви устни. — Често забравям уроците от ученическите си дни.

— Няма да успееш — предупреди го тя. — Надуваш се от успеха си като пиян паун. Откажи се и ще вземем зелената мишка с пружинка за три фартинга върху двадесет.

Кейлъм съблече жакета си и го подаде на Пипа. Подръпна предницата на жилетката си и зае позата на професионален боксьор. Под съпровода на звънливия смях, който обичаше повече от всичко на света, той метна и четвъртия фартинг.

— О! — извика Пипа, застинала на мястото си с притиснати една към друга ръце. — О, о, о!

Монетата се удари в дъската прекалено ниско и много бавно се плъзна нагоре.

— О! — извика Пипа. Заподскача наоколо, като лудо пляскаше с ръце. — Успя, Кейлъм! О, ти успя!

Очите ѝ, стиснатите ѝ ръце, наклоненото ѝ напред тяло подсказваха за едва сдържаното ѝ желание да го прегърне от радост. Той взе ветрилото от старицата и се поклони.

— За теб е, скъпа моя — промълви той, като погали лицето на Пипа с пурпурните пера, станали безмерно красиви от досега с кожата ѝ. — Не плачи, любима. Моля те, или ще ме съсипеш! И двамата ще бъдем изгубени.

Тя поклати глава и се усмихна — и непролятите сълзи блещукаха в тъмносините ѝ очи.

— Благодаря, сър. Ще пазя този дар като истинско съкровище. — Тя пое ветрилото и му подаде жакета. — Бих искала да сме... бих искала нещата да са по-различни.

— И аз. Ела, нека видим какво друго може да ни предложи тази лудост.

Те бродеха от сергия на сергия. Пипа не обичаше да гледа как играят животните. Не обичаше да вижда и деца, принудени да си изкарват хляба с просия или кражби. Той гледаше как израженията се сменят по нейното умно, красиво лице и започна да чувства, че със сигурност не би могъл да живее, ако не я направи своя.

— Виж — каза Пипа, сепната от видяното. — Толкова малко дете да е още будно в такъв час и в подобна компания!

Кейлъм погледна. Отначало не видя друго, освен върволицата от хора. После разбра за какво говори тя.

Едно дете, момченце на четири или пет години, облечено в неопикуема смесица от разноцветни дрипи, си пробиваше път около единия от огньовете. В ръцете си държеше железен тиган за дългата му дръжка.

— Проби — рече Пипа. — Как ли оцелява едно такова мъниче?

— Просто оцелява — моментално каза Кейлъм и се приближи, като бръкна в джоба си за дребни монети.

— Чудесно представление, дами и гос'да — подвикваше детето. — Елате на чудесното шоу! — Той разклати тигана и Кейлъм видя, че е прекалено тежък за тънките китки, които го носеха.

Повече не чуваше думите на Пипа. Като тръгна напред, той хвърли една златна монета в тигана.

Малкото хлапе се надвеси над монетата по почти комичен начин. Бавно неговото чернооко личице се повдигна нагоре.

— Благодаря — прошепна то. — Никога не съм виждал такваз в моя тиган.

Кейлъм безмълвно се усмихна.

Наблизо пращеше огън.

Гласовете се издигаха и затихваха.

Пъстри платове. Звезди по тъмно небе. Огньовете.

Картини от миналото, примесени с картините от тази нощ.

Миризма на дим и прамене на искри. Дрехи, които се вихрят, червени и жълти и златни.

Някъде наблизо се дочу подрънкване. Едно момиче танцуваше в костюм, обшит със стъклени мъниста, ръцете ѝ се извиваха над главата ѝ, мънистата подрънкваха едно о друго.

Продупчени монети, пришити по забрадките на жените. И монети, които дрънчат върху метала на тигана, който той държи в ръката си. „Много си малък, че да си толкова самоуверен, момчето ми.“

— Елате да видите представлението — каза момчето пред Кейлъм.

Виждате ли го как се държи? Като принц, който се перчи сред поданиците си, а не като просяче сред господари.

Кейлъм — рече Пипа, като го извади от унеса. — Добре ли си?

— Да, да — отвърна той и успя да ѝ се усмихне.

— Чудесно шоу, сър — каза малкото момче, очевидно все още слисано от златната си монета. — Вижте змиеукротителя и прекрасната му помощничка.

Ударите на сърцето му замлъкнаха.

— Да си ходим — настоя Пипа. — Едва ли ще ни хареса подобно представление.

Той я хвана под ръка.

— Само да надникнем. Така се разширява миروгледът.

Звукът от сребърни звънчета досега му бе убягвал. Като проби път за себе си и Пипа, той откри място, откъдето можеха да гледат как един престарял, мургав мъж поклаща малки звънчета, прикрепени към

пръстите му, и обикаля властно в кръг около гледката, приковала омаяните погледи на публиката.

— Кейлъм — прошепна напрегнато Пипа, — това сигурно е опасно!

— Не — отвърна той. — Въобще не е опасно.

Кейлъм не ѝ обясни, че змиите, които се увиваха по прекрасното тяло на оскъдно облечената жена, вече не можеха да впръскват отрова във врага си.

— Не мърдайте! — нареди мургавият мъж, а рунтавите му вежди се склочиха. Звънчетата около пръстите му издадоха звук, някак странно противоречащ на плавното и заплашително движение на гъвкавите тела на змиите върху голата женска плът.

— Тя не се страхува — каза Кейлъм за жената, чиято уста зина в преувеличен ужас, щом една змия повдигна главата си само на сантиметри от лицето ѝ. — Няма защо да се страхува. Всичко е само представление.

— Ужасяващо представление.

Не мога повече да правя това. Не мога, казвам ти. Ще трябва да си намериш някоя друга.

Новият глас, уморен глас на жена, досега не беше идвал в спомените на Кейлъм.

Нямаме избор. Ти не поиска достатъчно злато за труда си. Заради глупостта ти вече трябва да храним и още едно гърло.

Гласът вече беше мъжки. Познат. По-познат от гласа на жената. И те говореха за него.

— Моля те, може ли вече да си вървим? Всичко свърши.

Кейлъм сведе поглед към Пипа.

— Още мъничко търпение! Има нещо, което трябва да свърша тук.

Тя кимна и остана близо до него, докато представлението свърши и тълпата почна да се разотива в търсене на нови забавления.

Змиите бяха отлепени от жената и прибрани в кошници. Кейлъм се взря в лицето на помощничката на змиеукротителя и се прокле за собствената си глупост. За миг се бе надявал да разпознае някого от детството си. А помощничката на змиеукротителя бе млада, на не повече от осемнадесет години. Онази Рейчъл, която търсеше той, би

трябвало да е... би трябвало, най-малкото, да приближава петдесетте. Но той пък въобще не си спомняше чертите или фигурата ѝ.

— Кейлъм!

— Имай малко търпение, моля те — каза той на Пипа и продължи да чака, макар и сам да не знаеше какво.

Змиеукротителят свали звънчетата от пръстите си и ги мушна в джобовете на панталоните си. После вдигна поглед, видя Кейлъм и се намръщи.

— Следващото представление е чак след час, ваша светлост — рече той, като леко наведе глава, за да вижда по-добре през ярката светлина на огъня.

— Може ли да поговоря с вас? — попита Кейлъм.

Ръката на Пипа здраво стисна неговата. Като избърса ръце върху жълтата си риза с широки ръкави, мургавият мъж предпазливо се приближи.

— Какво искате от мен?

Кейлъм погледна лицето, което бе видяло много зими и лета на открито, много пътувания с каруца във време, при което повечето хора се крият в домовете си, и видя чертите такива, каквито са били някога.

— Кейлъм?

— Чакай малко. — Той хвана ръката на Пипа върху лакътя си. — Помните ли ме? — попита той змиеукротителя. — Познат ли съм ви?

— Че защо да сте ми познат? — Още една крачка намали разстоянието помежду им само на няколко стъпки. — Защо...

Тъмните очи на мъжа станаха пронизителни и нетрепващи.

— Как е името ви, сър? — попита Кейлъм.

— А вашето? — бе бързият отговор.

— Кейлъм. — Той с мъка си пое дъх. — Кейлъм Инес.

Ако това бе възможно, то кожата с цвят, по-тъмен и от износена кожа на седло, стана по-бледа.

— Аз съм Гуидо. И никога не сме се срещали.

— Гуидо? — Дали това име му бе познато? — А вие познахте ли ме?

— Защо такива като мен да познават такива като вас? — Гуидо бавно отстъпи назад, но Кейлъм го последва. — Каква работа имате с мен?

— Нуждая се от помощта ви — рече Кейлъм. — Моля ви. Няма защо да се боите от мен. Само ми кажете дали виждате в мен нещо, което да ви напомня за едно дете, което сте познавал някога.

Гуидо остана неподвижен и устните му се разтвориха. Внезапно той се огледа наляво и надясно.

— Умът ви не е наред, сър. Сигурно не сте на себе си.

— Така ли? Но това не е ваша грижа, нали? Зададох ви въпрос и смятам да получа отговор. Срецали сме се и преди, нали? Вие познавахте едно малко момче, много приличащо на това, което работи за вас сега. Онова момче беше доведено при вас от Рейчъл.

В очите на Гуидо за миг проблесна тревога, страхът му пролича и в напрегнатата стойка на тялото, затова Кейлъм почувства надигащото се у него тържество.

— Помогнете ми! За първи път сте ме видели тук, на това място. Преди много години. Не съм можел да си помогна сам тогава, а и вие не сте пожелал да ми помогнете. Но сега можете да промените това.

— Махайте се — изсъска мъжът. — Грешите, казвам ви. Грешите!

— Прав съм, и ще ви преследвам, докато го признаете.

— Казах й, че ще страдаме — простена Гуидо. После, изглежда, се окопити. — Не знам за какво говорите.

— Знаете. Току-що го признахте.

— Не съм признавал нищо! Ако имахте доказателства, нямаше да сте тук тази нощ.

— Няма да престана да ви преследвам, докато не получа своите доказателства — рече Кейлъм. — Ще ви преследвам до края на живота ви, ако се наложи.

Мъжът широко разпери ръце в жест, признаващ поражението му.

— Аз съм невинен, казвам ви. Питайте нея.

Триумфът пламна като пожар в гърдите на Кейлъм.

— Само ми кажете къде мога да я намеря, и с радост ще я попитам.

Гуидо избърса с ръкав изпотеното си лице.

— Нея я няма — рече той.

Стомахът на Кейлъм се сви на топка и му прималя.

— Но нали току-що казахте, че мога да я питам?

— Объркал съм се. Тази, която търсите, вече я няма. Идете при гадателката. — И той посочи с неочаквано елегантната си ръка една пътека между шатрите и сергиите. — Идете при Сибил, и питайте нея. Кажете ѝ, че аз съм ви изпратил.

Кейлъм изсумтя и поклати глава.

— Не съм дошъл тук да узная бъдещето си, приятелю.

— Идете при нея, казвам ви — рече Гуидо, като отстъпи назад. — Тази, която предсказва бъдещето, трябва да познава и миналото. Първо трябва да определи откъде идвате, иначе не може да ви каже къде отивате.

Пипа бе уплашена. За Кейлъм и за себе си. Мъжът, който стоеше до нея с преbledняло лице, страдаше на някакво далечно място, където тя не можеше да го достигне.

Разтърси го леко.

— Гадателката трябва да е насам — рече тя, като се опитваше да го издърпа нататък.

— Ти не биваше да си тук — рече той, а гласът му звучеше така, сякаш почти не съзнаваше присъствието ѝ. — Там, където отивам аз, ти не можеш да дойдеш. Ще те върна в замъка.

— Но аз няма да ида — каза му тя, като стъпи здраво на посипаната с талаш земя. — Ти не си готов да ми кажеш за какво е всичко това, и аз няма да те питам. Но ще ида при гадателката, и ти ще дойдеш с мен.

— Не.

— Ти искаш да го сториш.

— Божичко! — Той вдиша лице към нощното небе и затвори очи. — Невъзможно е да знаеш какво искам или не искам. Искam покой.

Пипа чувстваше, че направо ще избухне от насъбралото се желание да го притисне с въпросите си.

— Направи ми това удоволствие, Кейлъм, а в замяна аз няма да те питам нищо. Ела при гадателката. Още сега.

Като човек, изтощен от тежък труд, той остави главата си да кльомне напред. Не продума нищичко, но се отправи в посоката, която змиеукротителят му бе указал. По пътя често ги спираха залитащи гуляйджии, които подхвърляха пошли забележки и шеги. Кейлъм сякаш не забелязваше никого.

Веднъж Пипа дори забеляза херцога, но той изглеждаше пиян и прекалено погълнат от компанията на лейди Хорвил от едната му страна и на Анри Сен Люк от другата. А от Сейбър и Макс нямаше и следа.

— Насам — чу се дрезгав глас откъм тъмния отвор на малка шатра. — Насам, Кейлъм Инес. Гуидо ми каза, че се нуждаеш от услугите ми.

Пипа го погледна.

— Тук трябва да е.

— Не можеш да влезеш с мен.

— Не мога да остана и отвън, и то сама — напомни му Пипа.

Той се отказа да спори. Прихванал я около кръста, Кейлъм влезе в палатката.

Една жена, облечена от глава до пети в тъмнозелена коприна, седеше зад малка масичка. Тя повдигна забуленото си лице и направи знак на Кейлъм да седне на един стол точно срещу нея.

Когато Кейлъм се спря, Пипа го подкани да продължи напред, изчака го да седне и застана до рамото му.

— Наричай ме Сибил — рече жената. От тясната пролука между забрадката върху главата ѝ и булото, прикриващо лицето ѝ, гледаха най-черните очи, които бе виждала Пипа. Очи, които бяха и млади, и невероятно стари. — Ела по-близо, да мога да те виждам — нареди Сибил на Кейлъм.

Той се поколеба, но стори, както му бе казано.

— Търся Рейчъл — каза той. — Чувала ли сте за нея?

Вместо да отговори, Сибил се наведе над масата, отрупана с карти, камъчета и стъклени мъниста. Разпери длани върху нея и се втренчи в Кейлъм.

— Ти си красив мъж — каза тя. — Животът се е отнесъл към теб добре. Не си намерил покой, но си постигнал много. И така е трябвало да бъде.

— Рейчъл? — повтори той.

— Няма смисъл да се занимаваш с Рейчъл. — Толкова бързо, че Пипа нямаше време дори да се стресне, гадателката докосна лицето на Кейлъм, погали високите му скули и ясно очертани челюсти, прокара пръст по линията на правия му нос. После притегли главата му към

себе си и подпря чело о неговото. Погали косата му и каза, много тихо:
— Откажи се от миналото!

Въздишката му накара Пипа сепнато да докосне шията си.

— Не мога да се откажа — рече той. — Ти не разбираш какво е заложено. Трябва да намеря Рейчъл! Мислех, че съм открил следа у Майлоу и Миранда, които продават илачи, но те са изчезнали.

Ръцете на Сибил застинаха в косата на Кейлъм.

— Това, което търсиш, е опасно.

Той вдигна лице и се отдръпна от нея.

— Ако знаеш това, значи можеш да ми помогнеш.

Тя сведе клепки и хвана и двете му ръце.

— Аз гадая за неща, които не зная. Нека видя дланите ти.

Той обърна ръце.

Сибил ги подпря върху своите длани и Пипа чу как жената простена, много тихо:

— Използваш и двете си ръце така, както повечето хора използват само едната — рече тя.

— Да.

С единия си пръст жената проследи широк лъскав белег върху лявата му длан.

— Това унищожавя линиите.

— Но не унищожавя съдбата ми — рече той. — Не помня как се е случило.

— Бил си много малък — рече тя монотонно.

— Винаги съм го имал. Изоставили са ме в Шотландия. Бил съм много болен, трябвало някой да се погрижи за мен и са ме оставили в замъка Къркълди. Там ме отгледаха. Винаги са се грижили за мен.

— Огън — едва чуто промълви Сибил.

Пипа постави ръка върху рамото на Кейлъм и почувства как напрежението се събира в стегнатите му мускули.

— Огън — повтори Сибил.

— Огън! — Кейлъм скочи и едва не преобърна масата. — Дръжката на тигана беше нажежена от огъня и аз го хванах.

— Трябва да вървя — рече Сибил. — Знаеш, каквото знаеш. Не настоявай за повече. Случилото се не може да бъде променено.

— Трябва да бъде променено, казвам ви — каза Кейлъм, като тръгна към жената.

Сибил вдигна ръка предупредително.

— Уморена съм. Трябва да поспя. Остави ме сега, и не се връщай.

— Каж ми какво се е случило! — настоя той. — Каж ми как съм попаднал при панаирджиите и защо! Каж ми кой е наредил животът ми да бъде откраднат и даден да друг. Няма да намеря покой, докато не разбера!

— Онова, което искаш, не можеш да го получиш — рече Сибил. — Приеми живота, който имаш, Кейлъм Инес. Ако не оставиш миналото да умре, то ще те убие.

Посетителите на панаира бяха оредели. Когато Кейлъм и Пипа стигнаха до мястото, където чакаха каретите, откриха, че тази на херцога вече се е върнала в замъка. Очакващият ги кочияш, който, по всичко личеше, си бе пийнал повечко от силната бира, предлагана от кожени мехове на панаира, даде несвързано описание на заминаването на господаря си заедно с изисканите му приятели.

Мъжът, чийто размътен поглед трудно се фокусираше върху Кейлъм и Пипа, си спомни, че лорд Авенал си бил тръгнал много по-рано заедно с момчето.

— Остани тук — каза Кейлъм на кочияша. — Нощта е чудесна и не сме много уморени. Ще се поразходим. Ти ни чакай тук.

Не след дълго Пипа рязко се обърна към него.

— Повече не мога да мълча — рече тя, а лицето ѝ беше бяло под слабата лунна светлина. — Има толкова много неща, които не си ми казал, че дори се страхувам да узная всичко.

— Не е нужно да знаеш каквото и да е — каза той, като се отдръпна от нея и се облегна на плета край тъмното поле.

Тя се приближи зад него и се долепи до гърба му. При лекия натиск на тялото ѝ той затвори очи.

— Не биваше да те оставя тази нощ да дойдеш с мен.

— Точно за това си дошъл в Корнуол — каза тя, като разтриваше раменете му. — Запозна се първо с мен, после с Франчът. Даде му повод да те извика на дуел. Само се чудя откъде беше толкова сигурен, че той ще те покани тук? Ами ако те беше убил?

— Въобще не бях предвиждал той да ме предизвиква. Нямах намерение да отивам толкова... Не съм планирал всичко това.

— Не си смятал да отиваш толкова далеч? Това ли искаше да кажеш, а и почти го каза? Но ти отиде твърде далеч, Кейлъм. А сега не искаш да се откажеш. Права ли съм?

Твърде умна беше неговата малка годеница — негова, макар да не знае, че е обещана именно на него.

— Права си. Но не мога да ти обясня повече.

— А трябва.

— Не. Не трябва. — Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Ако си умна, ще разкажеш всичко, което видя и чу тази нощ.

— На херцога?

— Че на кого другиго?

— Няма да му казвам нищо. Но защо... Кейлъм, моля те, обясни ми какво става.

— Ще ти обясня, когато мога. — Как само копнееше да може да повярва, че този ден все някога ще дойде!

— Ти не си човекът, за когото се представяш. — Той затаи дъх. — Как да не се досетя за това след всичко, което чух и видях тази нощ?

Кейлъм се обърна, за да я погледне.

— Ако можеше, би ли ми помогнала?

— Знаеш, че да. Ще ти помогна — заяви тя без колебание.

— Тогава ми помогни, като ми се довериш и не ми задаваш повече въпроси. — Тя знаеше прекалено много. — Ще ми покажеш ли пътя към твоята тайна хижа, в която си обичала да се усамотяваш?

— Защо? Така и не успях да ида там отново.

— Мислиш ли, че мястото наистина е тайно? Никой ли не знае къде се намира?

— Никой.

— Може да ми потрябва място, където да се скрия. Място, където все още да мога да следя какво става в замъка. Ако това ми се наложи, ще те помоля ти да бъдеш моят съгледвач, Пипа.

— Кейлъм...

— Моля те, любима! Обещай ми да го сториш, а да се надяваме, че никога няма да ни се наложи да прибегнем до такива мерки.

Тя се хвърли в прегръдките му и го притисна.

— Ще ти помогна във всичко. Само, моля те, кажи ми какво става!

Той трябваше да я успокои и да се увери, че ще мълчи. Заради нейната собствена безопасност — както и заради неговата.

— Пипа — каза той, като повдигна брадичката ѝ, — права си. Не съм този, за когото ме мислеше. Но не мога да ти кажа повече сега, а може и никога да не съм в състояние да ти разкажа всичко.

— Да не би някой да ти е сторил нещо, когато си бил дете? Ти каза, че си роден в Корнуол.

— Ще се върнем в замъка — рече той. — Помни само онова, което каза гадателката. Ако не се откажа от миналото си, то може да ме убие.

— Тя каза — прошепна Пипа, — че то ще те убие.

Сейбър напругаше слух, за да чуе шум от стъпки по стъпалата. Бе сгрешил, като каза на Макс да изпрати Елла при него. Би трябвало да се моли тя да има благоразумието да не идва. А ако дойде, той трябва на всяка цена да не забравя, че Елла е все още почти дете.

Мястото под стълбището, в крилото, където се помещаваха детските стаи, беше съвсем тъмно, затова той не можеше да види какво показва часовникът му. Със сигурност бе изминал поне час или повече, откак Макс бе изтичал нагоре със съобщението на Сейбър.

В Елла имаше нещо — нещо, което той смътно долавяше — и то го караше да желае да я закриля. В тъмнината той притисна юмрук към грапавата каменна стена и се закле, че няма да стори нищо повече от това, да ѝ предложи приятелството си — а чувстваше със сърцето си, че тя се нуждае от това повече от всичко друго, което би могъл да ѝ предложи.

И той ще чака тя да достигне възрастта, когато ще може да се отнася с нея по съвсем различен начин.

Една година или две?

Цяла вечност.

Чу се тихо драскане, после затихна, след миг се появи отново. Сейбър се подаде от скривалището си и присви очи, за да вижда по-добре.

Една синьо-бяла фигура се спусна плавно по стълбището, поспирайки от време на време, докато се намери точно над него.

— Елла? — прошепна той.

— Макс ми каза, че си искал да ме видиш.

— Сгреших, като те помолих да поемеш този риск.

Тя се спусна по-надолу и заедно с момичето до него достигна онзи аромат на диви цветя, който сякаш бе неразделна част от нея.

— Исках да дойда — рече тя, като стъпи на пода в тясното коридорче. — Исках... Надявах се да те видя на панаира.

— Тогава защо се върна в замъка?

Вместо да отговори, тя докосна ръката му.

Сейбър остана напълно неподвижен. Дори и това леко докосване той бе почувствал като силен удар някъде дълбоко в себе си.

Тя се държеше за него като доверчиво дете. Тя беше дете. А той можеше да оправдае доверието ѝ.

— Кой се грижи за вас тук? — попита той.

— Прислужниците се редуват — рече Елла. — Но спят в стая, отделена от моята с шкаф, дете... където висят дрехи. Никога не идват да проверят какво правя, преди да е станало сутрин.

— Искях само да знаеш, че си в пълна безопасност.

— Знаем — каза му тя.

— Би ли желала да излезем навън на чист въздух? Имам наметало и е много приятно.

— Бих желала.

Сейбър загърна раменете ѝ с наметалото си — и отново я хвана за ръка.

Една врата наблизо ги изведе в малко, обградено с високи зидове, дворче, където розите цъфтяха в главозамайващо пищно изобилие. Сейбър отведе Елла до една каменна пейка и я накара да седне. Луната му позволяваше да различава сред сенките удивителното ѝ лице.

— Защо не остана на панаира?

— Благодаря ти, че се грижиш за мен. Аз съм... Лейди Филипа ме учи да говоря като дама.

Той наведе глава.

— За мен ти си истинска дама. Винаги ще бъдеш такава. Скоро никой няма да може да отгатне, че не си била родена истинска принцеса, най-малкото принцеса.

Щом чу думите му, тя тихичко се засмя.

— Мисли за мен като за по-голям брат — каза той, като се опитваше да не стисне зъби. Разделяха ги по-малко от осем години, но те го правеха мъж с копнежите на мъж — Не зная точно какво е било детството ти, но в теб долавям някаква тъга. Баща ти не е тук, а в негово отсъствие бих искал, ако мога, да ти помагам.

— Вярвам ти! — гласът ѝ бе сподавен.

Както бе навела глава, косата ѝ блестеше синкавочерна. Коса, сплетена на две детски плитки.

Сейбър подпря крак на пейката до нея и сложи ръка върху главата ѝ.

— Ето. Казах онова, което дойдох да ти кажа. Ще стоя на пост, докато се върнеш в стаята си.

— Майка ми не беше омъжена за баща ми.

Сейбър се намръщи.

— Виконт Хънсингор...

— Той не ни е баща. Той ни отведе от Лондон, когато бяхме в ужасна беда.

— Разбирам. — Всъщност нищичко не разбираше.

— Макс и аз... ние сме извънбрачни деца.

Сейбър се усмихна сухо в мрака.

— Това не е толкова шокиращо, малката ми.

— Не зная кой е баща ми. Когато двамата с Макс бяхме помалки, ни гледаше едно семейство, което държеше бакалница. Майка ни им плащаше и ние работехме за прехраната си. Но те бяха добри с нас и бяхме в безопасност.

Сейбър отвори уста, за да ѝ каже, че няма нужда тя да му казва всички тези неща, но реши, че Елла просто има нужда от някой, който да я изслуша.

— Но после майка ни се разболя. Нямахме пари да плаща за отглеждането ни, затова ме взе да живея заедно с нея. А Макс изпратиха някъде другаде. Дълго време не знаех къде е. Първо пътувахме много, докато майка ми се разболя толкова лошо, че повече не можеше да пътува. Тогава отидохме в Лондон и... — Тя издаде някакъв звук, който приличаше на приглушено ридание.

Сейбър погали косата ѝ и стройния ѝ врат.

— Вече всичко е наред. Никога повече няма да бъдеш нещастна.

— В Лондон ме държаха заедно с майка ми, за да плащам за онова, от което се нуждаехме. Открих, че горкичкият Макс е при някакъв ужасен човек на Ковънт Гардън, който изпращаше малки момиченца и момченца да крадат. Ако виконтът не беше толкова мил, Макс все още щеше да е там, а не зная какво би могло да му се случи.

— Тогава съм дълбоко благодарен на виконта — каза Сейбър. — Ами ти? Ти как изкарваше прехраната си?

Той почувства как тя потръпна под ръката му.

— В една къща — промълви тя толкова приглушено, че той трябваше да напрегне слух, за да я чуе. — В една къща с майка ми.

— Къщата на майка ти?

Елла плътно се зави с наметалото.

— Не. Тя принадлежи на друг човек, който... който върти... бизнес там. И трябваше да правя онова, което ми нареждаха.

Сейбър с мъка се възпря да не махне ръка от врата на момичето.

— Разбирам — рече той. Господи, колко студено му бе станало! Студът го пронизваше до мозъка на костите... до сърцето.

— Исках да се махна. Всяка нощ се надявах да намеря начин да избягам от онуй... онова място. И тогава дойде виконтът и вече за Макс и за мен имаше шанс.

— Ела, малката ми — каза ѝ той. — Нека те върнем в спалнята ти, преди някой да разбере, че те няма.

Като трепереше, Елла се върна заедно с него в замъка. В подножието на стъпалата съблече наметалото и му го подаде.

— Благодаря ти — каза тя. — Мислех, че мъжете са чудовища. Но вече познавам виконта... Нали няма да изтърсиш пред някого, че той не ни е татко?

— Никога няма да... изтърся.

— Знам, че няма. Познавам виконта и Кейлъм, а вече те има и теб. Има и добри мъже, нали?

— Да, има и добри мъже.

— Мама все казваше, че нямало, освен брат ѝ. Той беше добър, но се грижеше само за мама. Те винаги са живели заедно. Когато пътувах заедно с тях, ме научиха да им помагам.

— Да им помагаш в какво? — не можа да сдържи любопитството си Сейбър.

— Да забъркваме илачи, с които да лекуваме хорските болести.

Когато успее да си осигури Клаудсмур и изпрати сестра си и баба си да живеят в къщата там, най-сетне ще бъде свободен да се занимава с онези дейности, които най-много го удовлетворяваха, в удобството на собствените си стаи.

Етиен леко залиташе, докато се приближаваше към апартамента си. По едно време спря, облегал на стената, за да изчака главата му да се проясни.

По дяволите! Вече започваше да му дотяга все да се промъква насам-натам, за да посещава Анри и Анабел на места, където няма да бъдат открити.

Той се извъртя, за да облегне гърба си на стената. Чувстваше се немощен, изцеден. Ухилен, залитащ, Етиен влезе в малката гостна стая пред спалнята си. Наистина беше изцеден. Анабел и Анри бяха изцедили от него и последната капка сокове, които бе изливал за тях часове наред.

И те се бяха наслаждавали да ги приемат.

А той с наслада им ги беше давал.

А утре сутринта тримата отново щяха да си поиграят и щяха да измислят нови забавления. На панаира един баща му беше предложил младата си щерка. Да, непременно щеше сериозно да обмисли предложението, и то скоро — още утре.

Проклети да са онези, които все се месеха в удоволствията му. Би трябвало сега да е в леглото с верните си приятели, а не да се лута тук и да чака да го обслужи онзи проклет слуга, който не се виждаше никъде наоколо.

Етиен напрегнато присви очи.

Не. Никъде не се виждаше.

— Белчър!

Ни следа от мързеливия нехранимайко.

— Белчър!

— Белчър не е тук, Етиен.

Един висок тъмнокос мъж се надигна от широкото кресло близо до камината. Креслото бе обърнато с облегалката към Етиен, което обясняваше защо досега не беше забелязал, че има гост. Може би щяха да му предложат още някоя мъничка девственница.

— Охо — рече той. — Малко късничко за посетители, а? Пък да не би да е малко раничко? — И той се изкикоти на собствената си шегичка.

— За това посещение моментът никога няма да е подходящ — рече мъжът. Гласът му бе рязък и дрезгав и Етиен реши, че никак не му допада. Ни най-малко. Това въобще не беше възпитан човек.

— Най-добре ще е да седнеш — каза мъжът. — Скоро ще откриеш, че краката трудничко ще те държат. Не, че те държат и сега, като гледам в какво състояние си.

— Я внимавай как говориш! — Етиен внимателно запристъпва по пищните килими и се отпусна в кожения стол зад своето писалище. Мястото на господаря. Маса между благородника и крепостния селянин. Безочлив, вулгарен роб. — Кажи по каква работа си дошъл и се махай. Къде е Белчър?

— На Белчър беше съобщено, че няма да имаш нужда от него тази нощ — каза мъжът. — А и ти не би желал той да присъства на малкия ни разговор.

— Не желая да разговарям с теб!

Мъжът беше изключително висок. Черната му коса бе права, прекалено дълга и сплескана, а под лишените от вежди, изпъкнали кости на челото му се криеха пронизателни сребристи очи.

— Време е да платиш сметките си, ваша светлост — рече той, като подпря едрите си кокалести ръце върху писалището.

Някакъв проблясък на трезв разум заплашваше да разкъса топлатата пелена в съзнанието на Етиен.

— Сметки ли? — Той се попривдигна. — Не знам за какво говориш. Кой те изпраца?

— Някой, който знаеше, че ще си готов да платиш пребогато за информацията, която мога да ти дам. Както и за мълчанието ми.

Етиен сграбчи ръба на масата. Пот изби по челото му. Трябваше да остане спокоен. Това можеше да се окаже някоя съвсем незначителна глупост. Безразличието трябваше да надвие този негодник.

— Вън оттук! — заповяда той толкова властно, колкото му позволяваше удебеленият език.

— Вън оттук ли? — Тънките устни на мъжа се разтвориха в ухилена гримаса, която дълбоко набразди хлътналите му бузи. — Надали би искал да го сторя. Може пък да кажа на някой друг това, което знам за теб. Има един човек, дето би платил страшно много за информацията, а тогава на теб няма да ти е останало нищичко, за да платиш, за каквото и да е.

Етиен примигна, за да проясни погледа си. Имаше нещо в този човек... Да, той вече го бе виждал някъде.

— Откъде те познавам?

— Въобще не ме познаваш. Но пък може би ме познаваш много добре. Кой би могъл да каже? Отговорът зависи от това, какво

разбираш под познаване.

— Не съм в настроение за гатанки. — Етиен кипеше от гняв, но пък ефектът от алкохола вече отминаваше. — Казвай за какво си дошъл!

— Искам половината от всичко, което притежаваш — заяви мъжът. — Избрах си едно имение на север от Клаудсмур. Оттам мога да се грижа никога да не забравяш да ми доставяш моя дял.

Етиен застина, после рухна назад в стола си. Разсмя се, избърса уста с опакото на ръката си, и пак се разсмя.

— Луд човек! Белчър! Господи, ще му одера кожата, че спи, когато ми трябва.

— Миранда е болна — рече мъжът. Той се изправи и заобиколи масата, за да седне на ръба ѝ, близо до Етиен. — Помниш Миранда, нали? Сестрата на Майлоу?

Етиен преглътна. Вече бе напълно изтрезнял.

— Не — каза той. — Нямам представа за какво говориш.

— Аз пък си мислех, че ще си спомниш — рече мъжът. — Миранда не може да работи. Ще се наложи да се грижа за нея. Погрижи се тя да е на безопасно място, където няма да се изкушава да каже онова, което знае, та да получи парите, необходими на нея и на Майлоу, за да живеят.

Ужасът, който го бе преследвал, откак проклетата му... Този ужас не го бе оставял нито за миг, откак се бе появила онази противна жена, която му бе казала, че е негова майка. Етиен никога не бе преставал да се страхува, че някой някак ще узнае истината за него и ще дойде да го изнудва.

— Миранда знае всичко за теб, но това не изненадва ваша светлост кой знае колко, нали?

Етиен се взираше невидящо пред себе си.

— Досещал си се за това, нали? Кора Бейнс, майката на лейди Хорвил, знаеше, а тя беше близка с Миранда.

Той би могъл да се опита да достигне някакво оръжие.

— Собствената ти скъпа майка каза на Кора, а Кора каза на Миранда. Колко жалко! Флорънс винаги си е била ужасна бърбровка!

— Не споменавай името на онази жена!

— Флорънс Хокинс — натъртено каза мъжът. — Красиво създание, когато беше млада. Колко тъжно, по какъв начин умря само!

И то веднага след като ти бе проявил любезността да си уговориш втора среща с нея. Треска, каза докторът. Кора пък твърдеше, че е било отрова, така смяташе и Миранда, но кой ли би ги послушал? Сигурно за теб е било голям шок да откриеш, че си копеленцето на някаква си курва.

— Не! — Етиен се хвърли към едно чекмедже наблизко, където лежеше тънък стоманен нож. Успя да хване дръжката на чекмеджето и задърпа.

Една голяма корава ръка се склучи около неговата и я тръшна върху масата.

— Копелето на една курва, поставено в люлката на невръстен херцог, защото курвата мразела бащата на невръстния херцог и смятала да се докопа до онова, което е негово. Чрез теб. Много хитро, от нейна страна, нали?

Етиен едва си поемаше дъх и усети как по ъгълчетата на устата му се пенят слюнки.

— Много лошо, дето ти е казала, че всички, които знаят, са мъртви... освен нея. Много глупаво, от нейна страна. Мислила си е, че щом ти разкрие, че е истинската ти майка, ти ще я закриляш. А ти я уби точно заради това. Само че помощничката на змиеукротителя не е била единствената, която е знаела, че тя е взела законния наследник на херцога и е оставила теб на неговото място. Нея вече я нямало, но не и Кора и Миранда.

— Кора вече е мъртва — проплака Етиен.

— Няма да говорим за това. Миранда не е мъртва, нито пък аз. Затова ти ще платиш за мълчанието ни.

— Ще убия и двама ви!

Мъжът се разсмя, а смехът му накара Етиен да изповръща цялото съдържание на стомаха си.

Когато приключи с изцапването на дрехите си и на полираното писалище, както и на скъпите килими, той се взря в безизразното лице над себе си.

— Ще убия и двама ви!

— Не, няма — каза мъжът. — Защото ние сме взели предпазни мерки. А няма да е зле ти да наглеждаш онази кучка Хорвил. Може да започне да създава проблеми.

Анабел? Анабел не биваше никога да разбере какво се е случило тук тази нощ.

— Аз мога да се справя с Анабел — каза той, като едва успяваше да си поема дъх. Потърси кърпичката си и когато я откри, я притисна към устните си, върху които все още усещаше противния горчив вкус.

— Изслушай ме много внимателно. Трябва да се занимаеш и с още нещо. Когато го сториш, аз ще се върна, за да се погрижа за другите ни уговорки.

Мъжът се изправи и искрящите очи на Етиен проследиха разгъването на високото кльоцаво тяло.

— Инес — каза мъжът. — Трябва да се отървеш от него. Както и от приятеля му, ако и той знае.

— Да знае какво? — попита Етиен. — Чонси? Инес човек на Чонси ли е?

За миг в малките светли очи на мъжа се появи недоумение.

— Чонси ли? Забрави Чонси, глупак такъв! С него няма никакъв проблем. Инес ти е проблемът.

— Защо души наоколо и се навърта около годеницата ми? Той никога няма да успее...

— Млъкни! И ме чуй добре. Трябва да се справиш с Инес, преди той да се е справил с теб.

— Ще му кажа да си върви, и това ще сложи точка на въпроса. Устата, лишена от устни, за миг се присви.

— Ще го убиеш, и това ще сложи точка на въпроса. Ще убиеш законния херцог Франчът.

— Законния... — езикът на Етиен отказа да изрече останалите думи.

— Той е мъжът, който би трябвало да седи там, където си се настанил ти, копеле. Действай внимателно. Остави си достатъчно време, за да се увериш, че няма друг свидетел срещу нас. После действай.

Етиен успя само да кимне.

— Сега ще те оставя. Но винаги ще съм наблизо.

— А името ти? — задави се Етиен и задърпа и без това вече разпасаната си риза. — Каж ми името си и къде мога да те откроя!

— Аз ще те откроя. А името ми няма никакво значение. Мисли за мен просто като за баща си.

Есента. Пипа почувства нетърпеливото ѝ жилване в острия хлад на утрото. Това беше само плод на въображението ѝ. Август все още бе в разгара си.

Откъм поляните се надигаше мъгла като плаващ муселин. Пипа бе тръгнала да търси Кейлъм. Усещаше есента. А с есента щеше да дойде и сватбата ѝ.

Ето го, вървеше бавно с наведена глава нагоре по стъпалата между терасираните градини на замъка.

Пипа се сгуши по-плътно в наметалото. Тук всеки би могъл да ги види.

Но краката ѝ се движеха така, сякаш тя нямаше власт над тях. Надолу, надолу, надолу.

Кейлъм вдигна лице, видя я и спря да се изкачва.

А тя беше достатъчно близо, за да забележи отчаянието му.

Тя каза, че то ще те убие. Собствените ѝ думи от предишната нощ прокълтяха в съзнанието ѝ.

— Добро утро, Кейлъм — рече тя, като слезе и последните стъпала, които я доведоха до него. — Бих искала да те прегърна много силно, скъпи приятелю.

— Ще сториш добре, ако не рискуваш да се отдаваш на подобни чувства тук, където може да бъдат чути, милейди.

Гняв припламна в душата ѝ.

— Виждаме се, но не се чуваме ясно оттам. Бих искала никога да не напускам прегръдките ти. Без теб аз не съм дори и половината от себе си.

— Господи, Пипа! — Той извърна лице от нея. — Не знаеш какво говориш. Върни се!

— Да се върна ли! — Очите ѝ засмъдяха, но сълзите, които заплашваха да се излеят, бяха родени не само от болка, а и от гняв. — Какво говориш? Да се върна?

Сълзите преляха и тя протегна ръце към него. Кейлъм отстъпи назад.

— Недей. Може да ни видят, казвам ти.

— Нека ни видят! Нека всички ни видят, Кейлъм. Ти ме търсеше. Каквато и да е била причината, ти ме последва тук и ти ме преследваше. А сега се опитваш да ме държиш далеч от себе си.

— Да! — извика той, като отпусна глава назад. Мушна ръце в джобовете си и се загледа към небето. — Държа те далеч от себе си, защото се страхувам, че може да те унищожа.

— Не разбирам...

— Не е нужно да разбираш повече, отколкото вече знаеш. — Той я погледна и страстта в очите му разкъса душата ѝ. — Искам всичко. Но не, ти не ме разбираш, аз искам всичко! А когато взема всичко, може да погълна и тялото ти, и душата ти. Стой далеч от мен, преди да съм те унищожил.

Етиен стоеше до прозорците в миниатюрния салон под кулата с камбанарията. Оттук отлично виждаше терасираните градини.

— Какво правят сега? — попита Анабел.

— Нещо се помайват — каза ѝ той, като внимаваше да остава скрит зад драпериите.

Анабел, облечена в шумолящ прасковен сатен, крачеше по зелените копринени килими пред огъня в изящната малка камина, облицована с италиански плочки.

Етиен погледна жената, от която вероятно нямаше да може да избяга — никога — и почувства гняв срещу окаяното си положение.

Вече ѝ беше казал за нощната пародия. Изглежда, нямаше друг избор. Нуждаеше се от съучастник, от някой, който да го съветва и да му помага, а нямаше никой друг. Тя беше обещала, че онова, което ѝ бе доверил, ще си остане само между тях, че дори и Анри няма никога да чуе ужасната истина.

— А сега? — попита тя, като вплете пръстите на двете си ръце. — Какво правят сега?

— Разделят се, струва ми се — отвърна той. — Какво да правим?

— Ще се погрижим да не успеят в заговора си срещу нас — каза Анабел. — И двамата са замесени. Винаги съм го подозирала. Не ми харесва какво е казал твоят... онзи мъж. Чонси стои зад всичко. Той е

открил, че има някакви съмнения относно самоличността ти, и е изровил този Инес. Инес е убедил Миранда, че той е херцогът, и тя му е казала всичко.

— Те са сигурни. Ако си права, това означава, че Чонси също е сигурен и ще ме разобличи. Той... онзи мъж каза, че трябва да се отърва от Инес, преди той да ме изобличи пред света.

— Ако Кейлъм Инес имаше достатъчно доказателства, за да предяви правата си към титлата, вече щеше да го е сторил. Но той не разполага с такива.

— Ами ако ги получи?

— Разделят ли се?

— Да. Тя се връща в замъка. Той пак тръгва надолу.

— Добре. Лейди Филипа те използва. А сега ние ще я използваме. Всичко трябва да стане според плана ми. И двамата ще умрат заедно.

Сега на Етиен тази идея му се стори по-привлекателна. Той вече си бе съставил свой собствен план, да се ожени бързо за Филипа, при това тайно, за да е сигурен, че няма да има никакви пречки да получи Клаудсмур. Но може би в края на краищата планът на Анабел беше за предпочитане.

— Разбра ли? — попита тя.

Той бавно кимна.

— Отговори ми — извика Анабел.

Как само мразеше нейния обикновен, писклив глас — наследство от недодяланата ѝ майка.

— Да — съгласи се Етиен. — Трябва да бъдем предпазливи.

— Трябва да направим това, което трябва да бъде сторено! — и с тези думи тя разби кристалната чаша, която държеше, в камината. — Слушай ме добре! И прави, каквото ти се казва!

Пипа, която усещаше такава болка в гърлото си, че си мислеше, че вече никога няма да може да преглътне, влезе в замъка през една малко използвана врата в западното крило. Почти никой не идваше насам, и тя се бе научила как да отива до апартамента си и да излиза оттам в сравнително усамотение.

Той ѝ беше казал да го напусне — да го остави завинаги.

Кейлъм не искаше да се разделят, тя бе уверена в това. Но той се страхуваше от нещо и искаше да я държи настрана. Тя се усмихна горчиво. Той бе мъж. Никога не би му и хрумвало, че тя може да му помогне.

— Пипа. — Тя чу името си и в същия момент видя херцога. — Търсех те навсякъде. Моля те, трябва да поговорим.

— Добро утро, Франчът. Надявам се, че сте се забавлявал на панаира снощи.

Някакво странно изражение — тъга? — се появи на лицето му.

— Бях много небрежен в отношението си към теб. Сега го разбирам и се надявам, че ще ми позволиш да се поправа, преди да станем съпруг и съпруга.

Пипа усети как очите ѝ се разширяват от учудване.

— Виждам, че не приемаш заявлението ми сериозно — продължи той. — А и не мога да те виня. Но сега се хвърлям на милостта ти — а моята скъпа сестра ми каза колко милостива си ти. Хайде, нека бъдем приятели, най-скъпа моя.

Стомахът на Пипа някак неприятно се преобърна.

— Приятелството винаги е за предпочитане пред враждата — каза тя, като се опита да се измъкне. — Утринта е много приятна, ваша светлост. Сигурна съм, че би ви допаднала една разходка.

— Не искам да се разхождам — изсъска той, преди усмивката отново да се разлее по лицето му. — Прости ми. Това признание никак не ми е лесно. Аз съм горд човек и тази слабост не ми прави добра услуга. Би ли дошла, за да седнеш до мен тук, на диванчето до прозореца? Можем да гледаме навън, докато ти кажа какво ме безпокои.

Не ѝ оставаше друго, освен да стори, както Франчът ѝ предлагаше. Прозорецът, който той бе посочил, образуваше нещо като полукръг. Върху разположения в нишата диван имаше изгъркани възглавнички.

Когато тя се настани, и Франчът седна — с лице към нея и по-близо, отколкото ѝ бе приятно. В ярката светлина на утрото Пипа видя мрежата от червени венички, набраздила бялото на очите му, а и просто нямаше как да не подуши зловонния му дъх на снощен алкохол.

Той се покашля и се усмихна приятно.

— Не може да се каже, че имахме добро начало. Може би не помогна много и фактът, че толкова много неща са били уредени още при раждането ти. Един мъж изпитва нужда да завоюва, а ти вече беше моя. Няма тръпка, нали разбираш?

Тя бавно вдиша през носа си.

— Загубата е изцяло за моя сметка, разбира се. Би трябвало по-рано да забележа какво съкровище си ти. Бих искал да се поправя, Пипа. Бихме ли могли да започнем, като те помоля да ме наричаш Етиен?

Нещо тук не беше наред. Тя не беше чак такава глупачка, та да повярва на подобна коренна промяна в отношението му.

— Бих искал да се извиня за онази малка... Ами, онзи път, когато като че ли попрекавих. Не бях в добра форма. Съжалявам. Нека забравим, а?

— Можем поне да опитаме — каза тя, като копнееше да се отърве от него.

— Добре, добре! — Той направо се ухили и протегна ръка, за да потупа ръцете в скута ѝ. — А сега по въпроса, който не е толкова приятен. Чух нещо много обезпокоително за нашия приятел Инес.

Пипа преглътна.

— Виждам, че това те тревожи. Ти го харесваш. Не те виня за това. И самият аз го харесвам. Или по-точно, харесвах го. Но той е негодник, Филипа. Говори се, че в Лондон се е хвалил колко ме мрази и смятал да ме съсипе финансово.

Тя най-сетне успя да проговори:

— Това е скандално! Как би сторил подобно нещо?

— Първо смятали, че възнамерява да те прилъже да се омъжиш за него и да сложи ръка върху Клаудсмур. Това би значело, че ще може да ми иска всевъзможни такси, каквито му хрумнат, за да позволи да превоза каляя от мините до пазара. Споменава ли ти е за нещо подобно? Довери ми се и бъди откровена. Няма да го използвам срещу теб.

— Не — моментално отвърна Пипа. — Разбира се, че не.

Франчът въздъхна и поклати глава.

— Почти ми се щеше да кажеш да.

Тя го погледна намръщено.

— Защо?

— Защото това би направило по-малко вероятни по-лошите обвинения.

— По-лоши обвинения?

— Те са фантастични, скъпа моя — рече Франчът. — Направо фантастични, но се опасявам, че са верни. Инес е дълбоко заблуден. Той крои да се ожени за теб, защото смята, че ти би трябвало да му принадлежиш по право.

— Но... — Не, тя не бива да се остави да я измамат. — Това е по-скоро смешно, отколкото фантастично, Франчът!

— Наричай ме Етиен, моля те. Излагам ти само факти. Вече съм убеден, че онова, което ми казаха, е било самата истина.

Пипа леко се отдръпна.

— Тогава, моля ви, не ме дръжте в напрежение нито миг повече. Споделете тази истина с мен.

— Той вярва, че е законният херцог Франчът.

Какви опърничави създания бяха жените! Носеха само неприятности.

Един мъж трябва — на всяка цена — да се пази някоя жена да не впримчи, която и да е част от тялото или съзнанието му.

— Проклетата история! — изруга Кейлъм, докато се въртеше из галерията, откъдето трябваше да мине Пипа, щом излезе от покоите си. — Трябваше ли да ме разбира толкова буквално?

Жената, която си бе спечелила място в съзнанието му, сега го правеше на глупак, по дяволите! А той се нуждаеше от нея. Нуждаеше се, и то веднага!

Кейлъм напусна галерията и притисна ръка към сърцето си. Пипа, облечена в кафяво-червен костюм за езда, тъкмо затваряше вратата на стаята си. Тя го видя и за миг сякаш бе готова да се върне обратно.

— Пипа — настойчиво прошепна той. — Трябва да говоря с теб.

Тя пусна дръжката на вратата и бавно тръгна към него.

— Струва ми се, че ми каза да стоя далеч от теб. Не употреби ли и думата унищожавам?

— Моля те! Сега не е време за упреци. Бях дълбоко обезпокоен.

— А вече не си.

— Дълбоко обезпокоен съм от пет дни насам — рече той, преди предпазливостта да го възпре. — Това е времето, през което ти все ме отбягваш.

— Съобразявах се с желанията ти.

— Е, сега промених решението си. Помниш ли, когато ти казах, че може да ми потърбва твоето скривалище? На колко време път отук е?

— Не е много далеч. Около час на добър кон.

Облекчението го накара да се отпусне.

— Точно такава място ми трябва. Ще дойдеш ли с мен, за да посрещнем Струан? Мисля, че е много важно да разполагам с помощ

наблизо, но не прекалено близо. Ако ми позволиш, ще го заведа в твоята хижа. Съгласна ли си?

— Защо?

— Няма време да ти обяснявам. Просто повярвай, че никога няма да сторя нещо, с което да ти навредя.

Тя прехапа долната си устна и той видя как се бори с решението си, преди да каже:

— Наистина ми се струва, че си ме омагьосал, Кейлъм Инес. Непрекъснато ме държиш подвластна на магията си. Ела, казваш ти, и аз идвам. Върви, и аз си тръгвам. А сега отново „ела“. И, да... ще дойда.

Светлината вече отслабваше.

— Ще се наложи да се движиш близо зад мен — каза Пипа на Кейлъм, който водеше втори кон за походите. — Познавам пътя добре, но на места е прекалено тесен.

Докато наблюдаваше Кейлъм и Струан заедно, Пипа виждаше как двамата безмълвно се разбират.

Кейлъм бе оставил Пипа сред брезовата горичка, докато той излезе на коня си, за да спре наетата карета на Струан. Като си размениха само няколко думи, Струан се качи на втория кон, който Кейлъм бе довел, и изпрати каретата обратно по пътя, откъдето бе дошла.

Старите приятели не се застояха на пътя, за да говорят далеч от слуха ѝ. Вместо това и двамата веднага дойдоха при нея и след като Струан кимна за поздрав и целуна ръката ѝ, Пипа разбра, че е време да ги поведе към хижата, без да се бавят повече.

Изоставената ловна хижа се намираще дълбоко в горите, южно от имението Клаудсмур Хол. Щом стигнаха до миниатюрната жълта каменна постройка, Кейлъм бързо скочи от коня си и помогна на Пипа да слезе.

— Бързо — рече Кейлъм. — Ще е най-добре да се върнем поотделно, и то когато вече е почти тъмно. Ще настаня Струан и ще те последвам след няколко минути.

Тя уплашено го погледна.

— Но ти не знаеш пътя!

Той се усмихна и отвори вратата на хижата.

— Кажи й, че имам нос на хрътка, когато става въпрос за намиране на пътя, Струан.

— Не лъже — потвърди Струан, като ги последва в единственото помещение в постройката.

Комин, облепен с обли речни камъчета, се издигаше до покрива. При предишното си идване Пипа бе помела пръстения под и бе постлала пъстра черга. Масата и две дървени пейки бяха останали от дните, когато хижата е била използвана за подслон от ловците. Кейлъм се огледа.

— Значи това е скривалището ти, Пипа. Много ми харесва.

— Не е нищо особено — рече тя. — И няма да осигури на Струан много удобства. — От един сандък под единствения прозорец тя извади пъстър юрган, вълнено одеяло и възглавница.

Струан се ухили.

— Това са всичките удобства, които ми трябва, милейди. Нищо чудно, че го намирате за толкова приятно място.

Щом излязоха навън, Кейлъм я повдигна на коня й, поколеба се, после наведе лицето й към себе си, за да я целуне.

— Бъди много внимателна, сладката ми! Отнасяш със себе си сърцето ми.

След припряното сбогуване Пипа се отправи по пътеката, която познаваше така добре, с глава, изпълнена от тих шепот и сладки копнежи.

Едва стигна до първия разклон и се сети, че е забравила нещо. Храната, която бе отмъкнала от килера, докато никой не я гледаше, все още висеше в една торба, закачена на седлото й.

Пипа бързо се обърна и подкара коня си в тръс по пътя назад, скочи на земята още преди да е стигнала хижата и изтича бързо по мекия килим от паднали иглички, които приглушаваха стъпките й.

Как се бавеха мъжете! Още дори не се бяха захванали да накладат огъня.

Понесла торбата, тя се приближи към вратата, която Кейлъм не беше затворил след себе си.

— Как можеш да си сигурен, че е бил същият змиеукротител? — съвсем отчетливо чу тя въпроса на Струан. — Трябва да са изминали толкова много години! Сигурно вече е съвсем друг човек.

— Казва се Гуидо. Той е. А и си спомних още нещо. Спомних си как изгорих ръката си, когато бях малък.

Пипа безшумно остави торбата и понечи да се отдалечи, без да им даде да разберат, че се е връщала.

— Мислиш си, че си спомняш.

Кейлъм разказа на Струан за посещенията си при Сибил.

— Тя знаеше за Рейчъл. Каза ми, че Рейчъл вече е мъртва и, че ако продължа да търся миналото си, резултатът може да е смъртоносен.

Пипа затвори очи.

— Тогава послушай съвета ѝ — рече Струан. — Пак ти казвам, нека още сега заминем от това място. Нямах никакво основание да вярваш, че някога ще получиш онова, което искаш.

— Умолявам те да сториш това, за което те моля, Струан. Чаках да се върнеш, защото, ако възникнат проблеми, може да се нуждаем от помощта ти. Точно затова реших да те помоля да останеш тук тайно. Бих могъл да ти изпратя съобщение и ти да сториш нещо, което е необходимо, без никой да очаква пристигането ти.

— Ами Пипа?

— Пипа е моя.

— А, да. Разбира се. За миг го бях забравил.

— Приеми това, което е писано — напрегнато каза Кейлъм. — Ще се върна на панаира, и отново ще разпитам гадателката. Вярвам, че тя почти ми каза онова, което исках да зная. Панаирът ще се премести след няколко дни, така че не ми остава много време.

— Много съм разтревожен — каза Струан. — Дори и ако тя ти каже онова, което искаш да чуеш, как ще я накараш да свидетелства в твоя полза?

— Тя ще ми каже — рече Кейлъм. — А сега трябва да вървя, в случай че Пипа има проблеми в замъка.

— Да, трябва да пазиш притежанията си, нали?

Последва мълчание, а Пипа откри, че просто не може да помръдне.

— Ще се опитам да забравя тона ти, приятелю — каза Кейлъм. — Надявам се, че когато изпратя да те повикат, то ще е, защото съм доказал правото си да поискам титлата херцог Франчът и всичко, което върви заедно с нея.

Пипа се втурна в жълтата всекидневна на Жюстен, където тя, облечена в нощница и седнала пред камината, бродираше на гергеф.

— Прости ми, че нахлувам толкова грубо при теб.

Жюстен остави гергефа и се изправи, за да закуцука бързо към Пипа.

— Затвори вратата и ела веднага тук. Какво ти се е случило? Божичко, да не е Елла? Макс? — Тя стисна устни и се намръщи, преди да попита: — Да не би... да не би брат ми да ти е сторил нещо...?

— Децата са добре — каза Пипа. — А Франчът... не съм го виждала наскоро.

— Какво има тогава?

— Не зная как да започна. Или по-точно откъде да започна.

— Седни. — Жюстен нежно я побутна към един стол.

— Кейлъм Инес и аз... тоест...

— Тоест, ти мислиш, че го харесваш и, че той те харесва — каза Жюстен със същия тон, с който би си поискала втора кифличка по време на следобедния чай.

— Да — простичко отвърна Пипа. — Но това е лесната част. Но има повече, много повече!

Тя разказа на Жюстен за случилото се на панаира и колко особен и отчаян бе изглеждал Кейлъм на следващия ден. После ѝ обясни как бяха ходили да посрещнат Струан и им беше предоставила ловната хижа за скривалище.

Жюстен слушаше, без да я прекъсва, но през цялото време бавничко вървеше напред-назад пред огъня.

— А тази нощ открих какво се стреми да докаже Кейлъм — рече Пипа. — Той вярва, че той, а не твоят... не... Той вярва, че той е законният херцог Франчът.

Жюстен застина, сбърчила чело.

— А аз смятам, че ме желае, защото ако той е законният херцог, то тогава аз би трябвало да съм сгодена за него. И Франчът вече ми каза това.

Жюстен рязко се обърна.

— Казала си на Етиен?

— Не! Той дойде при мен преди няколко дни и ми изложи точно тази теория, която ти разказах. Не зная откъде му е хрумнала идеята,

но първо попита дали Кейлъм не се е опитал да се ожени за мен, за да получи Клаудсмур, та да може да иска луди пари от Франчът като такси. Казах му, че Кейлъм не ми е предлагал подобно нещо.

И тогава Етиен ти е казал другото предположение?

— Да.

Жюстен поклати глава.

— Много странно съвпадение — рече тя. — Убедена съм, че когато не си подкрепила едната версия, той просто е съчинил втората. Но в никакъв случай Етиен не бива да узнае за това, което сега ми каза.

Пипа почувства дълбоко облекчение и притисна ръце към слепоочията си.

— Дойдох при теб, защото мисля, че харесваш Кейлъм и, че ще ми помогнеш да реша как е най-добре да го предпазя от някоя беда.

— Наистина, не бива да му се случи зло — каза Жюстен, като се върна към стола си. — Ние няма да го позволим.

Разпалеността в гласа на Жюстен я изненада.

— Добре — незабавно каза Пипа. — Макар че няма да те виня, ако си на страната на Франчът и да му кажеш всичко, което ти поверих.

— Не съм на страната на Етиен — каза Жюстен, а лицето ѝ приличаше на мраморно. — Той щеше да ме остави да се удавя, знаеш ли. На брега, когато кракът ми се заклеци. Той само стоеше и се смееше, докато морето ме заливаше.

Пипа ужасена се отдръпна назад.

— Бил е дете. Вероятно просто е бил съвсем объркан.

— Етиен не изпитва никаква привързаност към мен. Така и не разбрах защо. Той беше на четиринадесет години и бе достатъчно голям. Ако беше ми помогнал, можеше и да не пострадам толкова. Но, разбира се, морето нямаше да ме остави да се удавя. Най-сетне то ме откъсна от скалите и ме понесе към брега и към безопасността.

— Разбира се? — Пипа беше удивена. — Защо „разбира се“?

Жюстен се сепна.

— Не ми обръщай внимание. Понякога си въобразявам разни неща. Всичко беше просто щастлива случайност. Но често съм чувствала, че Етиен не е като мен, нито като баща ни, нито като дядо. Баба е една огорчена, разочарована от живота, старица, на която не ѝ е

останало нищо, освен семейното ѝ име. Но Франчътови винаги са били известни като великодушни мъже. А Етиен не е великодушен.

Пипа приглади ръкавиците в скута си.

— Това какво общо има с Кейлъм?

— Може би нищо. Може би много. Усецам някаква неудържима привързаност към него, Пипа.

Пипа погледна въпросително в очите на Жюстен.

— Да, почувствах, че в него има нещо различно. Нещо различно и все пак познато. Сякаш има нещо особено, което би трябвало да знам за него.

Пипа потрепери и си пое дъх.

— Много съм обезпокоена. Чувствам... Не зная дали това, което си мислех, че изпитва към мен, е истина.

— Мисля, че те обича — каза Жюстен. — Но това ще стане ясно с времето. Засега обаче няма да казваме нищо.

— Но как можем да си мълчим, когато...?

— Можем, защото ако не си мълчим, може никога да не узнаем истината. Уверявам те, че мъжът, за който се предполага, че е мой брат, би бил очарован да чуе разказа ти. Кейлъм Инес бързо ще бъде премахнат. А останалата част от живота ти ще се превърне в истинско мъчение, докато изплащаш цената за това, че си обичала врага на съпруга си.

След като излезе от стаята на Жюстен, Пипа тръгна умислена по галерията над големия вестибюл.

Една сянка се удължи през вестибюла и преди Пипа да успее да се отдръпне назад, откри, че погледът ѝ е прикован от очите на Франчът. Тя бързо успя да потисне импулса си веднага да побегне.

— Малко късничко е за езда, не мислиш ли, скъпа? — каза той, като оглеждаше костюма ѝ.

— Върнах се преди известно време — неопределено каза тя, а същевременно забеляза, че за първи път той не е нито пиан, нито разрошен — необичайно явление за това време на нощта.

— Идвах да те видя, Филипа.

Франчът я хвана за лакътя и я насочи уверено именно в тази посока.

— Откак си поговорихме онази сутрин, просто съм неспособен да мисля за друго, освен за теб.

Пипа се бореше със себе си, за да не издаде отвращението си. Твърде скоро стигнаха до апартамента ѝ и той отвори вратата с онази добре позната ѝ властна осанка, която смрази кръвта на Пипа.

— Става много късно — каза тя.

Франчът я прихвана през кръста и я въведе в гостната ѝ, където Нели скочи и направи реверанс.

— Ей, ти! — грубо каза Франчът, а когато Нели скочи на крака, той небрежно махна с ръка. — Остави ни, ако обичаш.

Нели се оттегли мълчешком, като през цялото време гледаше Пипа въпросително.

— Господарката ти и аз сме сгодени — рече Франчът, сякаш това напълно извиняваше непристойното му поведение. — Скоро ще бъдем женени и трябва да обсъдим много неща.

— Да, ваша светлост — рече Нели. — В такъв случай, ще се върна по-късно.

— Тази нощ повече няма да има нужда от теб — каза Франчът.

Пипа никога не се бе чувствала толкова уплашена. Бе готова да запищи.

Веднага щом вратата се затвори зад гърба на Нели, Франчът закрочи из стаята, като разглеждаше обзавеждането с очите на човек, който явно за първи път вижда тази стая.

— Удобно ли се чувстваш тук? — внезапно попита той.

— Да, много. Благодаря, Франчът.

— Етиен! — Той повдигна вежди. — Етиен, ако обичаш. Нима това би могло да се струва прекалено фамилиарно на жената, която скоро ще бъде моя съпруга?

— Етиен — каза тя, докато се молеше и трескаво обмисляше начин да се отърве от него. Все още стиснала бонето и ръкавиците си, тя седна на ръба на стола, само допреди миг заеман от Нели.

— Ще ти бъде къде-къде по-удобно в апартамента за моята херцогиня.

Прозорците бяха леко отворени и в стаята влизаше мъничко хладен въздух. Пипа повдигна лице и мислено поблагодари за освежителния полъх.

— Чу ли какво казах?

— Разбира се. Много сте любезен.

— По дяволите, мадам, не съм любезен. Тази нощ дойдох при вас с шапка в ръка, така да се каже, защото съм твърдо решен да създадем едно начало. И то скоро.

— Септември е съвсем скоро, нали? Само някакви си три седмици?

Франчът тръгна към нея и за най-голям ужас на Пипа падна на колене пред нея.

— Скъпа моя — каза той, а страстната искреност в думите му някак кънтеше на кухо. — Заслужаваш едно истинско, официално предложение за брак. Обмислих въпроса много сериозно и знам колко нехаен съм бил.

Пипа затаи дъх.

— Но ще поправя тази грешка и ще продължим напред на чисто. Милейди, за мен е огромно удоволствие, че ще бъдете моя съпруга. Вие сте жена, напълно достойна за тази чест.

Той бе... той беше грубиянин дори и когато си мислеше, че я заслепява с чара си!

— Благодаря — каза тя, като вътрешно тържествуваше, че не ѝ се наложи да му даде с думи съгласието си.

Отново изправил се на крака, Франчът започна да си съблича фрака.

— О, аз съм един щастлив мъж. Не искам да се страхуваш. Остави всичко на мен, и ще се справим повече от поносимо добре.

Пипа се отдръпна, колкото може по-назад в стола си.

Франчът се усмихна широко.

— Свенливо малко същество! Както и може да се очаква от девиците, скъпа моя. Лесно ще се справим с това малко неудобство достатъчно лесно. — Захвърли настрани фрака и издърпа през главата си вратовръзката, като не спираше да ѝ се усмихва. — Хайде, ела, нека ти помогна да се съблечеш. Уверявам те, че това ще направи първата ни брачна нощ къде-къде по-приятна за теб.

Отчаянието накара Пипа да скочи на крака.

— Може ли да ви кажа нещо, Фран... искам да кажа, Етиен?

— Всичко, малката ми птичка.

— Може би не знаете, всъщност, разбира се, че не го знаете. Но аз много се надявам да ви народя колкото може повече деца. Смятам да се превърна в... в съд за вашето семе. Ще бъда неуморна да получавам това семе, докато ви родя плод... — Самообладанието ѝ изневеряваше и тя прокара език по пресъхналите си устни.

Челюстта на Франчът бе увиснала от изненада.

— Ами да, по дяволите — измърмори той. — Страшно мило, от твоя страна! Тоест, направо ми секна дъхът, скъпо момиче. И аз съм на същото мнение.

Той протегна ръце към Пипа, но тя се дръпна от него.

— О, сигурна съм, че сте — каза му тя. — И тъй като е така, за мен е особено важен символ нашият съюз да бъде благословен, преди да се възползвам от удоволствието да ви служа.

Изглежда, Франчът — най-сетне — загуби дар слово, а и спря да съблича ризата си.

— Не сте ли съгласен... Етиен... че има нещо много красиво в мисълта, да се заемем с въпроса за семената и плодовете в деня на нашата сватба?

— Аз... ами, аз... да, разбира се. Много красиво.

— О, добре. — Тя едва не рухна върху килима от облекчение. — Не мога да ви опиша колко се радвам, че проведохме този разговор. Чувствам, че сега ви познавам много по-добре, а и вие познавате много по-добре мен самата.

— Ами... да.

Тя вдигна фрака и му го подаде.

— Надявам се баба ви скоро да се почувства по-добре, за да продължи да ме инструктира за задълженията ми, щом стана ваша съпруга. А баща ми сигурно вече пътува насам от континента. Наистина, всичко е толкова вълнуващо!

— Толкова вълнуващо — повтори като ехо Франчът. — Много се надявах, че бихте обмислили дали пък да не изоставим цялото това глупаво чакане... както го обсъждахме онзи ден?

— Поканите вече са разпратени — каза Пипа и успя да си даде вид, че се разкъсва от съжаление. — Няма да е честно. Не и спрямо скъпата вдовица или пък спрямо баща ми. А и спрямо вас, Етиен. Това събитие ще отбележи нов триумф в живота ви, времето, когато ще се заемете с продължаването на рода си. И несъмнено ще желаете цялото висше общество да отбележи този тържествен ден заедно с вас.

— Предполагам, че имате право.

Тя го подкара към вратата, като припикаше до него, надничаше към лицето му и се усмихваше.

— Защо ли се бавихме толкова дълго, преди да стигнем до това приятно споразумение, Етиен?

Чувстваше се така, сякаш лицето ѝ скоро ще се разцепи и стомахът ѝ ще се прости с малкото, което бе яла през деня. Съмняваше се само в каква последователност ще се случат двете неща.

В един ужасяващ миг, когато Франчът застана на отворената врата, тя се уплаши, че може да се опита да я целуне. Но вместо това той се намръщи, сякаш се опитваше да осъзнае какво точно се е случило току-що, после си тръгна, като клатеше глава.

Кейлъм наблюдаваше как Франчът излиза от покоите на Пипа. Фракът на мъжа бе праметнат през ръката му и ризата му беше разкопчана. Изглеждаше като зашеметен.

Сигурно не е...

Той не би посмял да насили Пипа на същия етаж, където спеше сестра му и където всеки вик щеше да бъде чул. А дали наистина не би

посмял?

Франчът бавно слезе по извитото стълбище и ботушите му закънтяха по каменните подове.

Кейлъм понечи да се измъкне от укритието си в нишата, водеща към апартамента на лейди Жюстен, но видя Нели и се спря. Нели Бъмстед, която непрекъснато хвърляше уплашени погледи в посоката, накъдето се бе отправил Франчът, изтича нагоре по стълбите и влезе в апартамента на Пипа.

Измина повече от час, преди Нели да излезе оттам бавно и на пръсти. Кейлъм, чийто врат вече се бе схванал от непрекъснатото надничане, изчака, докато се възцари пълна тишина, после се отправи към вратата на Пипа.

Влезе в тъмния салон, без да почука. Срещу камината имаше врата, за която беше сигурен, че води към спалнята, и тя бе открената. Оттам проникваше слаба светлина. Лунната светлина от прозорците, пред които завесите не са били спуснати.

— Пипа? — прошепна той. Никак ме му се искаше да я изплаши. Тя не отговори.

Като се върна назад, той завъртя ключа в ключалката и това действие стегна и последното мускулче в тялото му. Вече не му оставаше и капка съмнение какво е решил да стори тази нощ.

С тихи предпазливи стъпки Кейлъм прекоси стаята и отвори вратата към спалнята малко по-широко.

— Пипа?

Лунната светлина нахлуваше през прозореца и посребряваше леглото и силуета на жената, сгущена на една страна в него. Едва-едва се чуваше звукът от равномерно то дишане. Тя спеше. Кейлъм се приближи, затаил дъх, защото не искаше да я сепне и събуди... и не искаше да се лиши от удоволствието да я погледа как спи.

Черните коси на Пипа се стелеха върху белите възглавници и по едното ѝ облечено в бяло рамо. В стаята бе топло и тя бе отметнала завивките. Широката ѝ бяла риза от тънък лен се бе надиплила около тялото ѝ, а фината материя прилепваше към формите ѝ така, че успяваше да разкрие повече, отколкото ако Пипа бе напълно гола.

Кейлъм остана загледан в тази жена, която не той бе избирал, но би избрал, ако зависеше от него.

Какво ли се бе случило между нея и Франчът по-рано вечерта?

Той стисна устни. Ако е била насилена, едва ли сега щеше да спи толкова спокойно.

Ако не я докосне, щеше да умре — или най-малкото щеше да се взриви от напирещото желание.

Той обърна глава, за да види лицето ѝ — скрито в сенките, но със светли петна по фините кости на скулите ѝ, по затворените клепки и по сладостната извивка на устните. Миглите ѝ изглеждаха невероятно тъмни върху бузите. Уязвимостта ѝ го накара да закопнее да я грабне в прегръдките си и да я отнесе далеч, където тя завинаги ще бъде в безопасност.

Сатенените връзки, които придържаха отвора на ризата ѝ, бяха небрежно завързани. Едно леко подръпване, и те щяха да се развържат. Кейлъм потърка с ръка очите си. Само да я гледа, не беше достатъчно. Трябваше да я докосне.

Отиде до другата страна на леглото и много внимателно се излетна зад нея. Като подпря глава на ръката си, той огледа заоблеността на бузата ѝ, стройната линия на шията и рамото, извивката на малката ѝ остра гърд. Зърното се притискаше към тънкия като паяжина лен.

Пипа въздъхна и се обърна наполовина по гръб.

А връзките до шията ѝ се разтвориха.

Когато тя отново се успокои, едната ѝ гърда напълно бе излязла от прикритието на ризата ѝ.

Кейлъм стегна бедра. Жезълът му се надигна, твърд и настойчив под панталоните. Точно за това е бил създаден той, за тялото на тази жена. А тя бе създадена за неговото тяло.

С опакото на пръстите си той погали бузата ѝ и прошепна:

— Пипа, не се бой.

— Ммм. — Тя леко се усмихна в съня си и обърна лицето си към него.

Ризата се беше разтворила чак до кръста.

Хипнотизиран, той докосна шията ѝ. Колко хладна беше! Много нежно погали гърдата, после ръката му спря просто за да почувства нейната мека, сатенена тежест.

Пипа изви гръб.

Много внимателно Кейлъм плъзна ръка по ребрата ѝ, по плоското ѝ коремче и почувства гънките до деликатните кости на

хълбоците ѝ. Беше толкова дребничка. Той се намръщи. Пипа щеше да се нуждае от много грижи и внимание, когато трябва да роди децата си.

Жезълът му му напомни за онова, без което бе немислимо да се говори за дете, и той я погали още по-надолу, откривайки меките косъмчета между бедрата ѝ.

Като сви пръстите си около хълмчето ѝ, той потърси топлите гънки на женствеността ѝ и ги откри вече влажни.

Ах, да, тя наистина беше готова за него.

Наведе се над нея и с уста обхвана зърното ѝ, все още покрито от ризата, като погали с език моментално втвърдилата се пълчица.

— Какво? — Пипа се изви и той разбра, че се е събудила.

В мига, в който щеше да прозвучи писъкът ѝ, Кейлъм здраво покри с ръка устата ѝ и поднесе устни близо до ухото ѝ.

— Аз съм, сладката ми, Кейлъм.

Тя се бореше да се освободи.

— Знам, знам. — Той направи гримаса. — Наистина те изплаших, но съм просто един мъж. Дойдох да те видя и ти беше... ти не се събуди, когато те повиках.

Тя се укроти и той отмести ръка от устата ѝ.

— Представяш ли си как изглеждаше? Легнала тук, под лунната светлина. Толкова бе прелестна, Пипа!

— Какво правиш?

Той почти се ухили.

— Искях да те прегърна и да ти доставя наслада.

— Изплаши ме!

— Съжалявам. Но преди да се събудиш, ти беше щастлива.

— Откъде знаеш? — Гласът ѝ звучеше подозрително.

— Тялото ти ми го каза — простичко ѝ обясни той.

Този път той я притегли на рамото си и издърпа ризата ѝ нагоре, за да оголи краката ѝ.

— Не бива! — едва успя да каже тя, а в гласчето ѝ се долавяше обземащата я паника. — Не! В никакъв случай не бива да правиш това!

— Защо?

— Защото... защото...

— Ето на, виждаш ли? Нямах никаква причина, нали? — И докато говореше, той откри онова топло, влажно местенце с меки

тъмни косъмчета и разтвори гънките, набъбнали от желанието ѝ. — Ти си готова да станеш истинска жена, Пипа. Искам тази нощ да станеш жена с мен.

— Аз... О! — Гърбът ѝ се надигна в дъга над леглото и той впи устни в нейните в една настойчива, влудяваща целувка. Тя задърпа ризата му — уви, не успя да я съблече, защото той просто не можеше да си наложи да се отдръпне от нея нито за миг.

Пипа беше вече на ръба на екстаза. Като изостави устните ѝ, устата на Кейлъм пропълзя в кръг около оголеното ѝ зърно, съвсем близо до него, но без да докосва връхчето, което тя се опитваше да притисне в устата му.

Тя все още е невинна, напомни си той. Не бива да позволява на собствената си страст да засенчи необходимостта да се въздържа. Отново обиколи с устни зърното ѝ.

— Кейлъм! — Името му прозвуча високо и немощно. — Моля те!

Той направи още едно кръгче, като се приближаваше към връхчето, а тялото ѝ окъпа пръстите му с горещата ѝ женска роса.

Тя отново се заизвива в прегръдките му, а ръката ѝ потърси ствола му и опипа стоманено твърдата му дължина и тежест. Протегнала ръка, тя го прихвана изцяло и отчаяно започна да го мачка. Тя не знаеше какво прави и той се радваше за това. Не би желал точно сега Пипа да се бои.

И самият той вече едва запазваше самообладание, затова ѝ дари облекчение, като всмукна дълбоко връхчето на гърдата ѝ. Звукът, който се чу, когато я засука, го възбуди до полуда. Хълбоците ѝ се отделиха от леглото и леки стонове се изтръгнаха от гърдите ѝ.

Събрал цялото самообладание, на което бе способен, Кейлъм отдръпна ръката си и се заслуша в стенанията ѝ в мрака.

Тя чакаше, но въпреки това той знаеше, че Пипа не бе съвсем сигурна както точно очаква.

Би могъл сега да я обладае, би било толкова лесно! Но той откри, че иска да изчака и да я вземе в първата им брачна нощ. Тази нощ той щеше да стори онова, което трябва, за да намери покой — да я отведе на място, което тя никога няма да забрави.

Той бързо се отдръпна достатъчно, та да я обърне изцяло по гръб. Избута нагоре коленете ѝ и коленичи между тях, после зарови

лице в нейната сладост.

Започна да я люби с ловкия си език и се почувства сякаш притеглен навътре към тъмното кипящо пространство, където тя се бе изгубила. Мъжествеността му пулсираше, и той се сдържаше единствено със сила на волята, за каквато никога не би се осмелил да предположи, че притежава.

— Кейлъм — стенеше тя. — Не! О, Кейлъм!

Езикът му отново се стрелна и той пое малката, набъбнала пъпчица плът между зъбите си.

И почувства как Пипа сякаш се разби на хиляди парченца.

Удовлетворението ѝ бе дълго и разтърсващо и невероятно радостно за Кейлъм. Когато най-сетне притегли влажното ѝ тяло в прегръдките си, се чувстваше, както никога преди. Нейната наслада го бе направила повече мъж, отколкото ако сега самият той лежеше задоволен до нея.

Изминаха минути, много минути, преди тя да повдигне лице и да потърси неговото.

— Дошъл си заради това?

— Дойдох, защото е време — каза ѝ той.

— Време ли?

— Ще те отведа отгук. Още сега. Преди разсъмване.

С опакото на ръката си тя отметна буйните си коси.

— Да ме отведеш? Не можем да заминем! Къде ще идем?

— Да се венчаем.

Тя застина.

— Значи затова си дошъл. За да ме накараш да тръгна с теб.

— Толкова ли е лошо? Та то ни е писано.

— Искаш да кажеш, да се омъжа за теб?

Кейлъм се намръщи.

— Разбира се. — Това не беше реакцията, която бе очаквал. — Франчът беше тук по-рано. Не се е опитвал да те докосне, нали?

Тя помълча известно време, преди да каже:

— Не, не ме докосна.

Честността ѝ той приемаше без капчица съмнение.

— Скъпа, нека ти помогна да посъбереш някои неща. После трябва да се измъкнем много предпазливо.

— Защо сега?

— Защото така трябва. Писано е ти да бъдеш с мен и не бива повече да отлагаме.

— Защото вярваш, че ти си херцог Франчът?

Стори му се, че не я е чул добре.

— Ти каза... — Но наистина бе чул точно тези думи. — Откъде знаеш?

— Каза го на Струан в хижата. След като си мислеше, че съм заминала. Забравих да ви оставя храната и се върнах.

— Защо не влезе?

— Нямаше да ви хареса. Вие нямахте намерение да ми кажете. Дори и сега, когато преживяхме заедно нещо толкова невероятно, ти пак нямаше да ми кажеш.

Кейлъм навлажни устните си.

— Нали нямаше да ми кажеш?

— Не и преди да е дошъл моментът за това. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Нима? Трябва да се хвърля в обятията ти слепешком и да вярвам, че ти ме искаш само защото изпитваш някакви искрени чувства към мен? Кога смяташе да ме уведомиш, че аз по право ти принадлежа?

Той сякаш окаменя.

— Ти нямаше нищо против онова, което току-що се случи между нас.

— Аз... Аз обожавах това, което се случваше между нас. Не можа ли да ми кажеш в какво вярваш и защо? И после да ме помолиш да дойда с теб? Защо не ми каза всичко в нощта на панаира?

— Има знания, които са опасни.

— Опасни, защото бих могла да кажа на съперника ти, това ли искаш да кажеш? Опасни, защото ако знаех истинската причина за пламенността ти, нямаше да бъда такава глупачка?

Гневът се надигна у Кейлъм.

— Не те смятам за глупачка!

— Опасни, защото бих могла да се превърна в спънка по пътя ти към титлата и земите на Франчът, така ли? И в пречка за съюза ти с рода Чонси?

— Млъкни, по дяволите! Решаваш да се противиш чак когато на теб ти е угодно.

— Ти дойде при мен, докато спях. Не съм те молила да идваш.

— Искам да ми станеш съпруга! Искам да тръгнеш заедно с мен още сега!

— Искаш ме, защото вярваш, че ти принадлежа по право. Франчът пък ме иска за своя жена, защото иска зестрата ми. Тази нощ и той дойде да моли за незабавна венчавка.

— Негодник — изръмжа Кейлъм под носа си.

— Чудя се, нима той е по-голям негодник от теб? Франчът... Сигурно не трябва да го наричам Франчът. А може би трябва да наричам Франчът и двамата ви. Така ще е най-честно. — Тя скочи от леглото и наметна една роба около раменете си. — Моля те, остави ме, Кейлъм. Моля те!

— Само ако дойдеш с мен.

— О, не мога повече да понасям това! — Тя се извърна от него и отиде до прозорците.

Само за миг той вече бе зад гърба ѝ и разтриваше студените ѝ ръце под робата.

— Ти ме искаш. Той ме иска. Как да разбере дали твоите мотиви са по-различни от неговите? Аз съм една пионка. Искат ме двамата мъже, но само заради онова, което мога да им донеса.

Думите ѝ се стовариха върху Кейлъм като удар. Той отпусна ръце.

— Нима си вярваш?

— Да. — Той ясно чу как зъбите ѝ се стиснаха.

— Много добре. Ако вярваш на тази твоя измислица, тогава задачата ти е съвсем лесна. Или ще решиш да не избираш никого от нас, или пък ще избереш, когото предпочиташ.

— Измъчваш ме!

— Ти ме измъчваш, Пипа. Надявам се, няма да повториш онова, което си чула в хижата.

— Аз... Как можеш дори и да допуснеш подобно нещо?!

— Вече направих много грешки по отношение на теб, милейди. Лека нощ.

Той излезе, докато все още беше в състояние да се контролира. Желанието да я грабне в ръцете си и да я отнесе заедно със себе си вече пречупваше волята му.

В тъмния проход с мъждукащите свещи по стените той остана неподвижен, притиснал гръб към стената, и се опита да си поеме дъх.

Едва доловим шум го накара да наостри слух, и той се огледа наоколо.

Някаква бледа форма му се привидя в един далечен ъгъл, после изчезна.

Като стъпваше много предпазливо, той се приближи до мястото и погледна зад ъгъла. Нищо.

Той беше мъж, обсаден от всички страни, и въображението му — както и разумът му въобще, — вече явно се огъваха.

Кейлъм веднага напусна къщата, отиде в конюшната и изведе дорестия кон. Останалата част от нощта щеше да прекара в яздене из хълмовете, вероятно в компанията на единствения си приятел, който може и да се съмняваше в здравия му разум, но поне никога не би се усъмнил в честта му.

Пипа остана на мястото си до прозореца. Как би могла да понесе това? Да го обича, а въпреки това да знае, че дори той да изпитва нещо към нея, то чувствата му са на второ място след желанието да я притежава, защото тя му се полагала по право.

Тя просто не можеше да понася повече това.

Бързо, за да няма време да размисли, тя намери хартия и мастило и написа бележка на Жюстен, в която ѝ съобщаваше, че е решила да замине. Молеше никой да не я търси, защото се нуждае да остане сама за известно време. Когато се почувства готова, ще извести на Жюстен къде се намира.

Щом написа бележката и я постави под едно венецианско преспание, Пипа изтича да се облече с най-практичния си костюм за езда. Щеше да се отправи към Клаудсмур, но нямаше да остане в имението, защото именно там щяха да я потърсят най-напред. Имаше няколко празни къщи, които се даваха под наем, и тя можеше да се укрие там за ден или два, докато размисли.

Когато всичко бе готово и нещата ѝ бяха завързани в един голям шал, тя отново угаси свещите и отиде да застане там, където бе стояла заедно с Кейлъм, преди той да я напусне. До прозореца.

Защо трябваше любовта да боли толкова?

Откъм салона долетя звукът на внимателно отваряща се врата.

Пипа затвори очи. Явно бе сгрешила, но я заля дълбока радост. Кейлъм се връщаше, за да я накара да разбере онова, което не бе успял да ѝ обясни.

Пипа остана напълно неподвижна и зачака.

Стъпките му се приближиха, после тя разбра, че той се намира близо зад нея, и понечи да се обърне.

Обгърнаха я силни ръце.

Силни ръце я стегнаха в желязната си хватка, докато някой друг, някой по-дребен, притисна твърдия ръб на чаша към устните ѝ.

— Не! — Пипа се задави и се закашля, а горчивото вино потече надолу по гърлото ѝ.

Тя се мятеше, но корави ръце стиснаха главата ѝ и все повече вино се изливаше насила в гърлото ѝ.

Почти изведнъж ѝ прилоша и примая, сякаш около нея се разтвори огромно черно цвете.

— Пий! — чу тя някакъв глас. — Пий!

Цветето ставаше все по-голямо, и Пипа потъна в тъмния му център.

— Хайде, хайде. И двамата знаем, че вече си будна, нали, патенце?

Пипа чу грубия мъжки глас и с мъка се опита да отвори клепките си. Усещаше ги натежали и влажни, сякаш бе плакала часове наред и бе заспала, все още плачейки.

— Хей! Вече ме чуваш. Я обърни глава насам, че да те видя!

Лежеше по лице върху грапави дъски. Когато успя да отвори мъничко очите си, видя груба каменна стена, осветена от трепкащата светлина на свещ. Отнякъде долитаха силни крясъци. Нещо — като че ли крак — се заби в гърба ѝ.

— Не искаш ли да знаеш колко време вече си тук, патенце? Не искаш ли да знаеш кой плати, та да те докараме тук?

Главата ѝ сигурно щеше да се пръсне, ако я повдигнеше.

— Къде съм? — попита тя, но думите прозвучаха като бълбукане в мозъка ѝ.

— Я повтори? — подкани я мъжът. Ръката му се спусна върху бодящата я глава. — Май ще е по-добре да те сложа да седнеш. Няма смисъл да лежиш повече в мръсотията.

— Къде съм? — повтори Пипа и с облекчение разбра, че този път го изговори по-ясно.

— Това аз трябва да го знам, а ти сама да се досетиш, както казват. — Смехът му звучеше като цвилене на кон. — Опала, сега ще те повдигна.

С едно движение той я преобърна и я повдигна да седне. Гърбът ѝ се удари в стената. Тя извика на глас и хвана главата си.

— Боли, а? Е, казах им, че може и да не ти трябва чак толкова много. Каквато си дребничка, де. Но, както обикновено, кой да ме послуша? Няма значение. Ще дойде и моят час.

Пипа засенчи очи и вдигна поглед към едно изпито дългоносо лице, обградено с рядка черна коса.

— Кой си ти? — прошепна тя. Макар и да бе коленичил до нея, тя ясно виждаше, че е необикновено висок.

— Това е без значение. Едва ли ще се сетиш за мен, след като приключи тази история.

Той нямаше устни. Дългите му зъби се появяваха и изчезваха в овален отвор в лицето му, а очите му лъщяха като сив ахат. Пипа нямаше да позволи паниката да я обземе.

— Защо са ме довели тук?

— Мисля, че би трябвало да поговорим за това, къде си, в края на краищата — провлачено каза мъжът и се втренчи в нея по-отблизо. — Ама че си бледа. И кльоцава. Аз поне не бих те избрал. Ама колкото до вкуса, хора всякакви.

Пипа реши, че неодобрението на външния ѝ вид бе най-добрата новина, която чуваше засега.

— Тук си вече две нощи и един ден. Тоест, това е втората нощ.

Тя ахна сепнато и притисна ръце към гърдите си. Всяко мускулче и кост в тялото ѝ я боляха.

— Не може да съм била тук толкова дълго. — Вино, което се излива в устата ѝ. Чернота. Била е упоена!

— Както искаш тогава. Ама това, дете наистина ще те изненада, е къде се намираш.

Тропот. Тропот и клатушкат и звънки удари на копита върху скали.

— Ти си на един хвърлей от замъка Франчът, да знаеш. Как ти се струва, а?

— Искам да се махна оттук — каза тя, неспособна повече да сдържа отчаянието. — Искам да се махна веднага!

— Не, не, не. Ще ти се наложи да поостанеш, патенце. Не може да не се подчиняваш на заповедите ми. Това е изоставеният фар. Онзи, на носа на запад от крепостта. Помниш ли го?

Тя се опита да поразмърда замъгленото си съзнание.

— Не. Да, да.

Фарът винаги си бе стоял тук, но тя така и не му бе обръщала внимание. По-навътре на сушата бе построен нов фар. Като че ли си спомняше, че този е бил изоставен, защото прекалено често бил застрашаван от бурното море.

Пипа се отдръпна от мъжа и той не показа с нещо, че смята да я следва. Тя се опита да се изправи и успя, а главата ѝ се изравни със зейналите отвори в стената на постройката. Пое дълбоко морския въздух и едва не се задави от соления му вкус.

— Само да не почнеш пак да повръщаш — рече мъжът. — Нагледах се на това, да знаеш. Може и да реша, че ми е писнало да те гледам.

— Няма нужда да ме гледаш — побърза да каже Пипа. — Наистина, чувствам се много добре и сама.

Ужасяващата му уста се отвори, за да избухне в буен смях.

— Наистина, чувствам се много добре и сама — изимитира я той. — А аз пък си седя тук и си губя времето вече, кажи-речи, два дни само защото ми харесва да гледам как някаква си кльоцава женичка хърка и подсмърча. Ще стоиш тук, докато той изпрати съобщение.

— Той?

Мъжът просто се ухили.

— О, мили Боже, Франчът! Франчът бе наредил да я отвлекат, за да може да я отведе и да се ожени за нея незабавно, та да успокои страховете си. Пипа се опита да възвърне самообладанието си.

— Оставих бележка, да знаете. Ако бях на ваше място, щях да се измъкна оттук, докато все още мога. Те вече несъмнено ме търсят, а това място никак не е далеч, нали?

— Не е, наистина — каза той, като все още имитираше интонацията ѝ. — А и беше много мило, от твоя страна, че остави бележката. Доколкото разбирам, дамата, която я е получила, се е погрижила две групи да тръгнат да те търсят нашир и надлъж. Пък и те стигнаха доста далечко, доколкото чувам. Тръгнали по следите на коня ти. Даже наели някого специално за тази работа.

— Но аз въобще не съм взимала коня си...

Той отново се ухили.

— Ти не си, но някой друг го е сторил. И всички те търсят бая далечко от дома. Засега твоята групичка спасители ще има много работа още дълго време. А когато най-сетне се откажат, последното място, на което ще се сетят да те потърсят, ще е толкова близо до дома, разбираш ли?

Краката на Пипа отказаха да я държат. Тя се плъзна, опряла гръб в стената, и се удари върху дъските достатъчно силно, та да я заболи.

Защо? — попита тя. — Какво може да... Ще искате за мен откуп! Разбира се! Как не се сетих по-рано! Баща ми ще ви плати, но той... — Не, тя не бива да казва, че татко ѝ може и да не се върне още два или три месеца.

— Няма да ми е нужен откупът на баща ти, милейди — каза похитителят ѝ. — Ще ми бъде платено достатъчно щедро от господина, който ти уреди тази прекрасна почивка. Каза ми да ти кажа да не се тревожиш. И както сама виждаш, не съм те наранил, нали? Не, не и кой знае колко във всеки случай.

— Вие бяхте двама — внезапно каза Пипа. — Спомням си. Единият от вас ме държеше, а другият ме насили да пия.

— Не си напрягай мозъчето! Пести си силите. Ще ти потрябват — той се приближи, ухилен с отвратителната си уста, и тя се отдръпна уплашено. — Би могла да пробваш да кажеш молитвата си. Чувал съм, че някои жени намирали голяма утеха в молитвите.

Като подсмръкна, той извади от джоба си плоско шише и отпи голяма глътка.

— Нужно ми е нещичко, което да ме погрее. Студеничко е тук.

— Пусни ме да си вървя! — извика Пипа. Крясъците отново се чуха. Чайки. Морски чайки. Тя беше толкова близо до Клаудсмур и до познатите ѝ места! Кейлъм. Сигурно Кейлъм също я търси. — Моля те, пусни ме!

— Не мога да сторя това — рече мъжът и поклати глава. — Не и докато не получа нареждания. Пък и тогава няма да ми наредят да те пусна. Ни най-малко.

Тя отмести косите от очите си.

— Какво ще се случи с мен?

— Много просто — рече той. — Ще чакаш тук, докато ми кажат, че е време пак да заспиш. Пък и вече трябваше да съм получил тази заповед. Не мога да разбера какво ги задържа толкова.

Пипа отвори уста, но от нея не излезе никакъв звук.

— Ето на това му се вика умно момиче. Не, че ще има някакво значение, ако беше се разпищяла. Дори и някой да те чуе, ще си помисли, че крякат чайките. Когато той нареди, ти ще заспиш. И ще се погрижа да не усетиш нещо повече, отколкото предния път. Само че този път въобще няма да има такова гадно събуждане.

И тя наистина изкрещя — и притисна ръце към устата си, за да се опита да сдържи писъка. Задави се, разкашля се и прибра крака под себе си, като промълви:

— Ще ме убиеш! Защо?

— Стига си разпитвала. Така само ще ти стане по-зле. А и господин Инес каза да се постарая да си доволна, докато стане време.

Кейлъм срещна погледа на Струан и това им бе достатъчно безмълвно да се разберат, че повече няма да бъде поставяно под въпрос дали е благоразумно да се върнат в замъка.

Рамо до рамо, те крачеха под надвисналите буреносни облаци, все нагоре по широкия път към портите, върху които стояха на пост каменните соколи.

Под каменния щит на арката с изрисуван герб на Франчът портите зееха отворени.

— Странно — рече Струан.

Кейлъм спря дорестия си кон, обърна се в седлото и потърси с поглед пазача на портите. Вратата към неговата къщичка също беше отворена.

— Вероятно това нищо не значи. — Той отново погледна Струан.

— Пипа не би му казала — рече Струан.

— Не.

— Благодаря ти — каза му той. — Не мога да се откажа от нея, Струан. Просто не мога.

— Аз пък трябва да се уверя, че с Елла и Макс всичко е наред. Така че и двамата има защо да се върнем. — Струан подкара коня си напред.

Кейлъм се изравни с приятеля си.

— Франчът не е участвал в заговора, състоял се тук навремето.

— Той е лош човек.

— Да, но не е виновен за престъплението срещу мен, просто е бил използван.

— И затова — Струан го погледна косо и в сивата светлина на ранното утро слабото му лице изглеждаше изпито и мрачно — си решил да му оставиш всичко, което вярваш, че е твое?

Денят и двете нощи, откак Кейлъм бе напуснал това място, бяха най-дългите в живота му, а и го бяха научили на много неща. Той каза:

— Всичко, освен Пипа.

Струан се усмихна.

— Наистина вярвам, че ще я имаш. Та коя жена би устояла на мъж, готов да се откаже от благородническа титла и толкова много други неща само заради ръката ѝ?

Кейлъм се обърна с лице към замъка.

— Ако успея да я убедя да повярва, че искам само нея. И ако и тя ме иска.

Излязоха от алеята между дърветата и поеха по стръмнината преди големия портал.

Струан още веднъж спря и обърна коня си.

— Кой е там? — Имаше предвид една фигурка, която тичаше надолу по широките стъпала от отворените двойни врати. — Тук нещо не е наред.

— Нели — рече Кейлъм. — А и Жюстен идва след нея. А след Жюстен пък идваше Макс.

Нели и Макс стигнаха до тях едновременно.

— О, господин Инес — каза Нели и хвана ръката му, когато той слезе от коня. — О, сър!

— Видях ги, като избягаха — каза Макс, докато подскачаше нагоре-надолу. — Видях ги!

— Тихо, Макс — нареди Жюстен, пристигнала при тях почти без дъх. И тримата изглеждаха разрошени и усилващият се вятър подмяташе косите им. Жюстен погледна Струан. — Щях да изпратя да ви повикат, ако знаех къде е хижата на Пипа. Нали бяхте там?

— Да...

— Ще ми се и аз да знаех, ваша светлост — рече Нели, като мачкаше престилката из ръцете си. — Тук не остана никой, освен жените и децата. Останалите всички хукнаха да търсят.

— Мен ли? — рече Струан, като набърчи чело.

— Видях ги! — извика Макс. — Чернокосият мъж и един голям кон. От ноздрите му излизаше огън, на коня — и пушек. И ония черни кучета, големи като мечки, пък веригите им ги държаха призраци! И бухлатата лейди влезе в каретата с другия кон отзад.

— Тихо, Макс — рече Жюстен. — Много е превъзбуден и трябва да му простим. Това е ужасно изпитание и е прекалено тежко за децата. Баба пък отказва да излезе от покоите си.

— Горкичката Елла направо не е на себе си — рече Нели. На Струан тя заговори много разпалено: — Тя е ужасно разстроена заради майка си, ваша светлост. Мисля, че след всичко, което се случи, спомените ѝ се връщат. Все говори как майка ѝ умира, и то тъй, все едно току-що се е случило.

— Тъй си е — рече Макс. — Трябва да тръгнете след тях, господин Инес! Преди да е станало късно!

— Да тръгна след кого? — Кейлъм хвана момчето за раменете.

— Макс не е спал от два дни — рече Жюстен, като потръпна и обви ръце около раменете си. — Знаете как все си измисля разни истории, но, моля ви, простете му. — След тези думи извади една бележка от джоба си и я подаде на Кейлъм. — Прочетете това. Оттогава насам всички обикалят да я търсят.

Докато Струан надничаше иззад рамото му, Кейлъм зачете.

— Когато Нели отишла при нея вчера сутринта, нея я нямало — рече Жюстен. — Мислим, че е заминала през нощта. Любимият ѝ кон липсва. Но засега никой не е дошъл да каже, че са я забелязали някъде.

— Къде е... къде е брат ви? — попита Кейлъм.

— Търси заедно с останалите. Взеха със себе си всеки здрав мъж от имението. И селяните искаха да помогнат, дойде и една групичка от Клаудсмур.

— Видях ги как тръгнаха — извика Макс. — Видях ги! Хилеха се и шепнеха. Беше ужасно, казвам ви!

Нели поклати глава и се опита да вземе момчето на ръце.

— Все разказва неговите си истории, още откак това се случи. Горкичкото сираче!

— Горката Пипа — каза Жюстен. Черни кръгове се виждаха под уморените ѝ очи. — Страхувам се за нея. Ще има ужасна буря, и тя е някъде навън сама.

Всичко бе по негова вина! Кейлъм погледна Струан.

— Нека ги заведем вътре. После тръгваме.

— Не и преди да се върне някой — рече Жюстен. — Какъв смисъл има да ходите там, където другите вече са били?

— Трябва да направя нещо. Ще ида до Клаудсмур Хол.

— Вече знаем, че не е ходила там.

— Господи! — възкликна Кейлъм. — Само аз съм виновен за всичко!

— Не — простичко каза Струан и го погледна предупредително, преди да хване под ръка лейди Жюстен. — Елате, милейди. Ще ви изпратим на сигурно място вътре и ще обмислим откъде ще е най-добре да започнем. Ела, Нели, ти също, Макс.

— Бухлатата дама помогна на високия мъж да я метнат на коня — каза Макс, когато останалите бяха изчезнали в замъка. — Никой не иска да ме изслуша!

Блъскан от вятъра, Кейлъм тръгна към конюшните.

— Ела и ми помогни — каза той на момчето. — Двамата с виконта ще се нуждаем от силни коне.

— Не, няма да ви трябват — Макс подтичваше до Кейлъм. — Щях и сам да ида. Честно, щях да ида! Ама ме е страх от онзи големия мъж и не ме е срам да си го призная.

— Бухлати дами и високи чернокоси мъже — рече Кейлъм. Той беше виновен. Той я бе накарал да хукне из нощта сама. — И огнедишащи коне и гигантски кучета, водени от призраци.

— Само една бухлата дама. Вие я познавате. Оная. Не ѝ знам името, ама тя беше на панаира с гадния херцог, дето е негова тая къща, и с оня другия мъж, дето веднъж ме ощипа по бузата.

Кейлъм се закова на място.

— Анри Сен Люк? Ощипал те е по лицето?

— Да, да. Точно тоя. Тъй се казваше. Той искаше един ден да ида с него в стаята му, ама аз не щях. Той караше каретата, когато замина бухлатата дама.

— Лейди Хорвил?

— Не ѝ знам името. Оная със сребърната коса и...

— Анабел — рече Кейлъм, като клекна пред Макс. — Та какво общо има тя с лейди Филипа?

Макс разпери ръце.

— Туй се опитвах да ви кажа. Ама никой не ще да ме слуша!

— Сега аз те слушам.

— Искях някой да помогне на Ели, щото тя не щеше да спре да плаче. Опитах да ви намеря, ама вас ви нямаше. Затова отидох да намеря лейди Филипа, защото Ели беше се измъкнала до панаира и открила, че нашата майка била мъртва. Когато Ели се върна, не можеше да спре да плаче. Пък аз не познавах нашата майка добре.

Кейлъм стоеше като онемял.

— Както и да е, отидох да доведа лейди Филипа да помогне. И ги видях.

— Да? — сърцето на Кейлъм биеше лудо.

— Един голям мъж, дето никога дотогаз не бях го виждал, изнасяше лейди Филипа от стаята ѝ. Оная дама беше там, същата, дето вие казахте. Проследих ги и те сложиха лейди Филипа на един кон. Тя беше заспала. Мъжът замина нанякъде заедно с нея, а другата дама тръгна с онзи Анри.

Кейлъм се опита да говори спокойно.

— И ти каза всичко това на херцога?

Макс поклати глава.

— Никой не щеше да ме...

— Разбирам. — Кейлъм се изправи. Бог да му е на помощ, не знаеше в коя посока да тръгне.

— Аз ще дойда с вас, господин Инес. Мога да съм много храбър, стига само и вие да сте с мен.

Кейлъм се опита да се усмихне.

— Благодаря ти, приятелю. Но първо трябва да реша откъде да започна да ги търся.

— Ама аз знам! Видях ги!

Като съсредоточи поглед върху зелените очи на момчето, Кейлъм наклони глава.

— Видял си ги? Искаш да кажеш, видял си, когато тръгват?

— Да. А после ги проследих. Не мислех, че ще ги намеря. Ама лейди Филипа все се изплъзваше от коня, както спеше, та затова вървяха бавно, пък и не отидоха далеч, нали разбирате. Конят беше вързан отвън, та затова разбрах, че съм бил прав. Само че никой не...

— Аз те слушам — рече Кейлъм.

Пипа едва различаваше лицето на новодошлия в мрака.

— Излез — нареди той рязко на похитителя ѝ. — Иди, където и да отиваш всеки път, и чакай там.

— Но ти не биваше да си тук. Тя...

— Дръж си езика зад зъбите, иначе ще съжаляваш, че не си го сторил. Направи голяма грешка. Онези, за които говориш, току-що ми разкриха какво ужасно нещо са сторили. Претърсвах околността, когато тя... когато ми казаха.

— А сега ти ме изслушай...

— Не. Ти ще ме изслушаш. Ако мълчиш в течение на един месец, може да очакваш някаква изгода. Ясно ли се изразих?

— Много ясно, ваша светлост — каза мъжът. — Но мисля, че ще имаш проблеми с...

— Ти ще се справиш с този проблем. Погрижи се повече да не идват при мен в замъка. Сега незабавно ни остави сами.

След съвсем кратко колебание, мъжът се обърна и излезе от помещението на фара, а по стъпалата се чуха забързаните му тежки стъпки.

— Скъпа моя Филипа — херцог Франчът се приближи към нея с протегнати ръце. — Слава Богу, че узнах за този подъл план, преди да е станало твърде късно. Не мога да повярвам, че си прекарала тук две ужасни нощи! Търсих те. Но вече си в безопасност, скъпа моя!

Тя затвори очи и нямаше сили да му се противопостави, когато той я притегли в силна прегръдка.

— Инес смяташе да убие и двама ни — рече Франчът. — После е смятал да каже, че аз съм те убил, защото си повярвала, че той е законният херцог.

Тя трепереше толкова силно, че чак зъбите ѝ тракаха. Надигащата се буря нахлуваше на ледени пориви в стаята, но не студеният вятър я смразяваше.

— Горкичкото невинно същество! — каза Франчът. — Но той не успя с коварния си план. Намерих начин да се подсигурия, че интересите ми няма да бъдат накърнени. А твоите интереси са и мои интереси. Сега ще напуснем това ужасно място.

— Какво се случи? — попита тя, като се опитваше да се отдръпне от него.

Франчът я повдигна на ръце.

— Той не е заловен, но скоро ще бъде. Междувременно аз трябва да те отведа, да отведа и двама ни, на безопасно място. Трябва на всяка цена да запазим честта ти неопетнена. Не се бой, скъпа моя, лесно ще сторим това. В заливчето под фара имам лодка. Ще доплаваме до някое място по на юг отук и ще се венчаем незабавно. Всичко е уредено.

— Но аз нищо не разбирам! Защо не се върнем и не му се противопоставим?

Франчът се отдалечи заедно с нея от фара и тръгна по каменистата пътека надолу към брега.

— Пази си силите — рече той, като дишаше тежко. — Има прилив и ще ни се наложи да гребем здравата срещу него.

Не беше възможно Кейлъм да е извършил онова, което казваше Франчът.

— Моля те — припряно каза тя. — Не мисля, че е разумно.

— Но така ще стане — отвърна Франчът, а мускулите на челюстта му се стегнаха. — Онзи мъж няма да ме надхитри, нито пък който и да е друг. Моето си е мое, и няма да ми бъде отнето!

Пипа затвори уста и почувства как в гърлото ѝ се надига писък. Франчът изглеждаше напълно полудял.

Лодката, спомената от Франчът, беше старо рибарско корито, извадено, наред с още няколко подобни, на тясната пясъчна ивица. Франчът остави Пипа в нея, избута широкия, но много малък плавателен съд до ръба на водата и го отблъсна към пенещите се вълни.

— Морето е прекалено бурно — каза Пипа, щом и той скочи в лодката и хвана веслата. — Много по-благоразумно е да се върнем в замъка и да се изправим лице в лице с проблема.

Дори и да я беше чул, той не го показа. Бледите му очи някак странно блестяха и по челото му бе избила пот. Елегантните му дрехи вече бяха изцапани.

Той бавно започна да гребе, все по-далеч от брега.

— Ще има буря — извика Пипа и посочи към оловносивото небе. Тежки дъждовни капки плющяха по морето около лодката и мокреха обърнатото ѝ нагоре лице. — Трябва да се върнем и да се погрижим за всичко както трябва!

— Ще ги надвия всичките — каза Франчът, докато дъждът мокреше косата му. — Всеки, който се изпречи на пътя ми, ще умре!

И се разсмя, по лицето му вече се стичаше вода, но той гребеше все по-навътре и по-навътре в бушуващото море.

Да вкара Макс в замъка и да даде строги нареждания момчето да не го последва, му бе отнело твърде много време. Кейлъм нареди на Макс да разкаже историята си на Струан. Молеше се само Струан да се вслуша в думите му и да го последва незабавно.

Пред фара Кейлъм скочи от коня си още преди животното да е спряло напълно. Друг кон, оставен незавързан, и който той лесно разпозна, че е от конюшните на Франчът, сега повдигна глава и изгледа как Кейлъм изтича покрай него.

Той изкачи стъпалата във вътрешността на фара през две — през три и нахлу в стаята на върха, присвил крака, готов за бой.

Там беше празно.

Отчаян, той се огледа наоколо. Една свещ лежеше паднала до остатъци от хляб и сирене върху мръсна кърпа.

Дъждът шибаше през отворите в стената на кулата и Кейлъм излезе, за да огледа навън. Конят сигурно бе същият, който Макс е видял, но къде ли бяха мъжът и Пипа? Не беше възможно да са тръгнали без кон.

Той огледа сушата и не видя нищо, което да помръдва.

Под него се виждаше единствено брегът с няколко малки лодки, издърпани на пясъка. Съвсем скоро щеше да се наложи да бъдат издърпани още по-навътре, иначе собствениците им със сигурност щяха да ги загубят. Без съмнение и рибарите бяха заети в издирването на Пипа.

Бурята се беше разразила напълно и вълните с рев се разбиваха о брега.

С душа, изпълнена от черно отчаяние, Кейлъм погледна към надигащото се море и застина. Една лодка, също като тези на брега, се отдалечаваше от сушата. В лодката имаше двама души, мъж и жена.

Дългите черни коси на жената се развяваха като черен флаг. Пипа.

Негодникът, който я беше отвел, сигурно е видял Кейлъм да приближава и е решил да избяга заедно с нея — дори ако така убие и двама им. Очевидно лейди Хорвил е предложила огромна награда, за да се отърве от съперницата си.

В лудешкия си бяг надолу по стълбите Кейлъм на няколко пъти се блъсна в стените, а ботушите му се запързаляха по мокрите шисти, когато се втурна по пътеката към брега. Щом погледна към морето, Кейлъм видя как лодката, в която се намираше Пипа, се подмята, издига се на гребена на всяка вълна само за да се спусне стремглаво към низината между прииждащите пенести вълни.

Изхвърлил всяка мисъл от главата си, Кейлъм издърпа една от другите лодки в кипящия прибой. Още от най-ранно детство често бе излизал да гребе по шотландските езера, но никога не го бе правил в бурно море.

С гръб към преследваните от него, той натискаше веслата с цялата отчаяна сила на яростта и страстта си.

Изминаха минути — а дали не бяха и часове? Кейлъм гребеше, навеждаше се напред, докато гърдите му се притисваха към коленете, после се надигаше мощно назад през стени от стоманеносив гняв.

Гребенът на огромна вълна блъсна лодката отстрани и се издигна като ревяща стена от стъкло. Когато се стовари върху му, Кейлъм целият прогизна.

А на не повече от стотина метра от него подмятаната от вълните лодка, на която беше Пипа, все още се носеше по повърхността.

Тя не го бе забелязала.

Но Франчът го беше видял.

Кейлъм не забелязваше нищо друго, освен Пипа, която се бе привела напред, и мъжа, който внезапно пусна веслата.

И Кейлъм започна да се моли. Чувстваше в себе си силите на сто мъже, но знаеше, че те не са достатъчни.

Известно време Франчът се мъчи с нещо, което Кейлъм не виждаше, после рязко се изправи. В едната си ръка държеше гребло — другото се беше плъзнало в океана.

Кейлъм гребеше неистово, направляваше лодката и натискаше яростно веслата, за да успее да се приближи.

— Внимателно... — едва достигна до слуха му викът на Франчът през воя на вятъра.

Вкопчена в планшира на лодката, Пипа се втренчи в Кейлъм.

— Не прекалено близо... — извика Франчът.

Кейлъм разбра. Ако се приближи прекалено много, може да се сблъска и заедно да потънат.

Като отново седна, Франчът протегна останалото му гребло към Кейлъм. Той пък на свой ред се настани, колкото може по-стабилно, протегна и собствените си гребла, и след няколко неуспешни опита успя да закачи греблото на Франчът.

Двете лодки се издигаха и спускаха по вълните. Кейлъм коленичи във водата, събираща се на дъното на лодката му, и се

протегна, използвайки греблото на Франчът като опора, докато хвана планшира на другата лодка.

Но мощното дръпване, което го събори в ревящата вода, го свари съвсем неподготвен.

Франчът бе използвал греблото, за да събори Кейлъм. Тази мисъл бе единствената, останала в съзнанието му, когато той потъна в парализиращия студ на морето.

Някакво чудо го издигна на повърхността точно под корпуса на лодката. Не го бе грижа, че врагът му може да го очаква и да го удари с веслото отгоре. Като се приготви да поеме евентуалния удар, Кейлъм задраска по борда на лодката и увисна на ръце.

Сгушена на едната скамейка, прогизнала и с подивели очи, седеше Пипа. От Франчът нямаше и следа.

Устните ѝ се движеха. Тя сграбчи ръцете и китките му, за да се опита да го изтегли на борда.

— Не! — Ужасен, че би могла да падне в морето, той успя да я отблъсне назад и да се изтегли сам нагоре, докато увисна през борда.

Водата достигаше до седалките и Кейлъм разбра какво е търсел приведен Франчът. Запушалката. Той бе извадил запушалката на дъното, за да се напълни лодката с вода и Пипа да потъне.

Лодката рязко загреба голямо количество вода и се преобърна.

През сивата стена, която ги разделяше, Кейлъм видя как полите ѝ се издуват. Черната коса бе полепнала по лицето ѝ и ръцете ѝ лудо се размахваха.

Тя му беше казала, че не умее да плува.

Кейлъм мощно се оттласна с крака, преплува светкавично разстоянието помежду им, извъртя я така, че гърбът ѝ да опира в тялото му, и се оттласна към повърхността.

Морето ще те отнесе на брега.

Глас, който той никога досега не беше чувал, нашепваше в изнуреното му съзнание.

Ще те отнесе, отнесе, отнесе.

Притиснал Пипа към гърдите си, той се издигна на високия гребен на една вълна. И после отново пропаднаха в бездната. Кейлъм се огледа наоколо, но никъде не видя ни следа от лодката.

Тогава зърна как една ръка се показва на повърхността на няма и десетина метра от него. Ръката на мъж, с конвулсивно свиващи се

пръсти.

Франчът заслужаваше да се удави.

Ръката отново се появи, после и главата на Етиен. И Кейлъм се протегна, докато успя да хване размахващата се във въздуха ръка.

Ще те отнесе, отнесе. Морето ще те отнесе нагоре.

Пипа лежеше върху Кейлъм. Главата на Франчът бе притисната към дясното му рамо. Кейлъм плуваше само с крака, отдавна престанали да усещат болката, и си поемаше дъх с дробове, които вече не можеха да болят.

Аз ще те отнеса у дома! Гласът шептеше приглушено като тихи води.

Гърбът му срещна нещо твърдо и помръдващо.

Пипа беше повдигната от ръцете му и Франчът бе откопчен от дясната му ръка.

Силни ръце го изтеглиха гърбом върху каменистия бряг и невероятно, но той се олюля и падна в ръцете на Струан.

— Та това е чудо! — извика приятелят му срещу вятъра. — Всички сте живи, макар че вече мислехме, че всички ще загинете!

Кейлъм се издигаше през сенките на мрака. Когато отвори очи, се появиха примамващите отблясъци на огъня по стените и мебелите в неговата спалня в замъка.

Една врата се отвори и тихо се затвори.

— Прислужницата каза, че момичето все още си почива — каза вдовицата с крехкия си глас, и то съвсем не тихо.

— Шшт — Жюстен бе тази, която отвърна на баба си. — Кейлъм трябва още да поспи.

— Спи вече цял ден.

— И Етиен спи.

— Етиен е преживял ужасно изпитание.

— Щеше вече да е мъртъв, ако не беше Кейлъм Инес.

Кейлъм остави очите си отново да се затворят. Тялото му бе отпаднало и го болеше.

— Етиен нямаше да се удави — каза вдовицата.

Когато Жюстен не отвърна, старата дама зацъка с език.

— Знаеш, че просто не би могла. Също както и ти не се удави, когато морето щеше да те погълне преди толкова години.

— Това е заради булото — тихо каза Жюстен.

— Наистина, заради булото е — рече вдовицата. — Ти и брат ти сте родени, без да изтекат водите на майка ви. Такива деца се раждат на света вече научени да плуват и завинаги са защитени от удавяне. Забелязвам, че ти никога не се разделяш с твоето було.

— Нали ми го даде в медальона, бабо.

— А ти беше с него, когато се заклеци между скалите. Носиш го винаги, защото вярваш, че без него щеше да се удавиш.

— Етиен не носеше своето було днес. Никога не го носи. Дори не желае да говори за това.

Вдовицата се покашля.

— Той го държи на сигурно място. А днес случилото се с него доказва, че обстоятелствата при раждането му винаги ще го спасяват, независимо дали в момента носи булото, или не.

— Кейлъм го спаси, бабо — каза Жюстен. — Кейлъм го спаси, бабо. Кое те кара да се тревожиш, когато става въпрос за Кейлъм?

— Не ставай нагла, Жюстен. Не се интересувам от Инес повече, отколкото повелява елементарното човешко състрадание и желанието да го видя жив и здрав и изпратен да върви по своя път.

— Неговото място е тук.

Кейлъм затаи дъх.

— Дръж си езика — каза вдовицата. — И никога повече не казвай подобно нещо. Не е прилично да стоиш тук заедно с него. Излез веднага.

— Но аз...

— Излез! Може и да имаш право, че е помогнал малко на Етиен. Аз ще се погрижа да не се събуди самичък.

— Бабо, бих искала да остана.

— А аз бих предпочела да излезеш. Дължиш ми уважение, момиче.

Без да каже нищо повече, Жюстен излезе и Кейлъм чу шумоленето на черната коприна, когато вдовицата се приближи към леглото и застана над него.

Лампата до него припламна и той погледна в набразденото лице на жената.

— От колко време сте буден? — попита тя.

— Достатъчно дълго.

— Можете ли да станете?

— Аз съм силен мъж. — Той отметна завивките и спусна крака на земята, благодарен, че имаше прикритието на дългата нощна риза, в която някой го беше облякъл.

— Елате до огъня — нареди старата дама. — Има неща, които трябва да бъдат казани и забравени.

Стъпил върху треперещите си крака, Кейлъм я последва и се отпусна в едно кресло.

Вдовицата седна срещу него. От диплите на полите си тя извади тъмна кадифена кесия, завързана при отвора. Развърза я и отвърте измъкна мъничък портрет.

Остави образа с лице надолу в скута си и пак от кесията извади писалка. Подаде я на Кейлъм. Той послушно я пое.

— Опитвах ли се да те отучат насила от навика, когато си бил малък? — попита тя.

Той се намръщи и последва погледа ѝ към писалката в лявата си ръка.

— А, това ли. Да, опитаха се и опасявам се, не успяха.

— Използваш и двете ръце еднакво добре?

— Така е. Понякога този недостатък се оказва особено полезен. — Както когато се налагаше да изтегли двама давеци се от морето. — Предпочитам лявата.

— Голямо нещастие — заяви вдовицата, като обърна портрета и го постави в скута на Кейлъм. — Моят съпруг.

Той вдигна портретчето и видя още едно изображение на тъмнокос мъж до писалище с писалка в лявата си ръка.

— Човек, който трудно се забравя — каза той. В момента тази жена май признаваше, че знае кой е Кейлъм.

— Никога няма да го забравя. Както всички Франчътови, и той се беше посветил да запази честта и името на този род неопетнени.

Погледите им се срещнаха.

За нещастие той притежаваше този недъг, да е левичар, но никога не позволяваше на никого да намеква, че не е като другите. За хора като него често се говори, че не са нормални. Преди него, при баща му, положението беше същото, както и при моя син. Но какво щастие, че Етиен няма нужда да се защитава от подобни обвинения! Първият от поколения насам. Голяма благословия.

— Може би е време да говорим направо, ваша светлост — каза Кейлъм.

Тя си взе обратно портрета и го върна в кесийката му.

— Момчето ми, — уморено рече тя, — понякога има неща, които не могат да бъдат променени, въпреки желанието ни да не е така. Прекалено много ще бъде изгубено.

— Вие знаете кой съм аз, нали? — Той я наблюдаваше внимателно.

Вдовицата отбягваше погледа му.

— Сигурна съм, разбираш, че семейната чест е неприкосновена — рече тя. — А някои скандали никога не могат да бъдат преживени.

— Как е възможно да се е случил подобен абсурд? Как е било възможно да бъде...

— Не! — Тя вдигна ръка. — Не го изричай. Бъди сигурен, че ако наистина се е случило подобно нещо, то е било без знанието на никой, който е можел да го промени. — Най-сетне тя го погледна право в очите. — Но също така бъди сигурен, че има хора, които са се чудили на някои неща. Не мисля, че ти... Има ли нещо, което смяташ, че трябва да ми покажеш? Нещо, което си успял да запазиш?

Дори и когато му казваше, че няма да го приеме обратно, тя искаше да бъде сигурна, че Кейлъм не притежава никакво доказателство, доказателство като това, което се беше надявал да получи от Миранда.

— Нямам нищо, което да ви покажа.

Не бе възможно да сбърка облекчението, което накара чертите ѝ да се смекчат. Тя леко се усмихна.

— И аз така предполагам.

— И няма да ме признаете?

— Не те познавам — каза тя. — Но ти желая всичко най-добро.

— Способна сте да сторите това?

— Трябва да го сторя или да видя как семейството ми става за присмех. — Тя се наведе към него. — Ще ти кажа само това. Ако беше наистина този, за когото се мислиш, би сторил всичко, само и само да избегнеш скандала, който би предизвикало подобно разкритие.

Кейлъм въртеше писалката из ръцете си.

— Значи трябва да жертвам себе си заради честта на едно семейство, което не желае да ме признае за свой член?

— Разбираме се добре. Ще ми се да те бях опознала по-добре. — Тя стана. — Ще намеря начин да ти се отплатя до известна степен.

— Не искам парите ви — процеди през зъби той. — Но искам лейди Филипа Чонси.

Старицата се поколеба и после изправи гръбнак.

— Лейди Филипа и внукът ми ще се венчаят съвсем скоро — веднага щом тя се посъземе. Това е било решено още в деня на раждането ѝ. Не се опитвайте да я видите. Тя е много отслабнала и трябва да бъде предпазвана от всякакви вълнения. Поспете. Ще уредим да заминете оттук веднага щом се почувствате достатъчно силен.

Кейлъм остана до огъня, след като вдовстващата херцогиня бе напуснала стаята. Силите отново потекоха из тялото му. Сила, гняв и решителност. Заради гордостта на семейството си той трябваше да се преструва, че не е един от тях. Той можеше да го стори. Но не можеше да остави Пипа на онзи пъклен убиец, който я искаше само заради зестрата.

Вратата отново се отвори, този път припряно, и накара Кейлъм да скочи на крака. Той заобиколи така, че да остави стола между себе си и посетителя.

Изправен пред Франчът, Кейлъм трябваше да стисне облегалката на стола, за да не сграбчи негодника за гърлото.

— Дойдох да ви благодаря — рече Франчът. Устните му се разтегнаха. — Да ви благодаря и да ви предупредя. Уведомиха ме за коварния ви заговор срещу семейството ми. Опасявах се, че имате някакви тъмни цели тук, но нищо не би могло да ме подготви за нещо толкова фантастично.

— Фантастично ли? — Кейлъм отвърна на нахалния му поглед, без да мигне. — Така ли мислите?

— Стига с тези глупости. Помогнахме си взаимно да се спасим от морето и за това дължим един на друг благодарности. А сега аз отдавам дължимото.

— Помогнали сме си взаимно? — Кейлъм се изсмя с горчиво изумление. — Та ти се опита да ме удавиш! Аз трябваше да те оставя ти да се удавиш.

— Сега трябва да си тръгнете оттук — каза Франчът. — Хънсингор и хлапетата му заминават с вас. И ако не желаете да бъдете

изложен на присмеха на обществото, никога повече няма да говорите за това.

— Искам Пипа — накратко заяви Кейлъм. — И смятам да я получа.

Изражението на Франчът се промени от гняв към съжаление.

— Ах, трябваше да се сетя за това. Не мислете повече за нея, Инес. Тя не е за вас.

— Тя винаги е била обречена на мен.

— Тя никога няма да бъде ваша.

Кейлъм заобиколи стола и ръката на Франчът се стрелна към дръжката на вратата.

— Филипа много се зарадва, като ме видя във фара — каза Франчът. — Тя с ужас узна, че именно по ваше нареждане е била отвлечена там и, че сте смятал тя да умре там.

— Какви ги говориш, човече?

— Горкичката Филипа! Какъв шок, а? Да открие, че мъжът, признал ѝ любовта си към нея, е бил готов да я жертва. Когато ѝ казах, че планът ти е бил да направиш така, че всичко да изглежда сякаш аз съм я убил и, че аз също е трябвало да умра, за да можеш да поискаш наградата си, тя дойде при мен с желание и благодарност.

Кейлъм избута стола от пътя си и той се прекатури настрани.

— Не ти вярвам!

Франчът се изсмя.

— Разбира се, че няма да ми вярваш! Вероятно лъжа. Но аз бях във фара няколко часа преди да дойдеш ти, за да търсиш моята страстна малка годеница. Ах, да, очарователна изненада, наистина. Ако морето ни беше помогнало, щяхме да сме далеч оттук, и то вече женени. Но настоящето положение скоро ще бъде поправено.

— Тя не би го сторила — каза Кейлъм. — Не и по свое желание.

— Желание ли? — Франчът отвори вратата. — Само не ми казвай, че не си забелязал колко пламенна е дамата. В облекчението си, че е била спасена от интригите ти, тя бе особено щедра в благодарността си към мен.

Кейлъм се втурна към него.

— Не се опитвай да я докоснеш — рече Франчът. — Тя вероятно вече носи моето дете. Следващия херцог Франчът.

Вратата се затръшна в лицето на Кейлъм.

След час Кейлъм вече бе готов за път. Потърси Струан и го откри в крилото на детските стаи заедно с Макс.

— Би трябвало сега да спиш — каза Струан, когато зърна Кейлъм.

Кейлъм кимна на Макс.

— И той би трябвало да спи. Но сигурно са ти казали, че от нас се очаква да изчезнем.

Струан, седнал до Макс на леглото на момчето, подпря лакти на коленете си и опря брадичка върху изпънатите си пръсти.

— Жюстен ни каза всичко — рече той. — Тя не е нещо повече от затворник в тази огромна къща, а и не вижда изход от положението.

— Тя ти е казала...

— Всичко. Историята с плацентата на майка ви. Също и за портретите. Това, че баба й настоява да не се обсъждат повече претенциите ти.

— Жюстен ми вярва, нали?

— Вероятно — рече Струан. — Значи Франчът е бил с Пипа във фара?

Кейлъм хвърли един поглед към момчето.

— Жюстен ти е казала и това?

— Тя каза, че вдовицата намекнала, че Франчът е спасил Пипа и, че двамата сега са се сблизили. Каза, че старицата говорела за теб в смисъл, че си подкопал репутацията на Пипа и, че един незабавен брак с Франчът вече бил крайно наложителен за честта й.

— Значи всичко ще свърши така — рече Кейлъм.

— Може би не съвсем. Макс ми разказваше за майка си.

Кейлъм отиде до дълбоко кресло и се отпусна в него.

— Съжалявам за майка ти, Макс. Къде е Елла?

— Със Сейбър — веднага отвърна Макс.

Кейлъм присви очи.

— Вече е ноц! За Бога, ти какво си мислиш, Струан?

— Сейбър ме увери, че възприема Елла като сестрата, която никога не е имал. А и той ще отговаря пред мен за безопасността ѝ. Върнал се е заедно с нея на панаира, където тя каза, че трябвало отново да се срещне с някого. Аз дадох разрешението си. Бих отишъл и самият аз, но знаех, че ще се нуждаеш от мен, когато се събудиш.

— Трябва да се махна от това място — рече Кейлъм, като отпусна глава на облегалката на креслото. — Вероятно бих могъл да дойда с теб в Дорсет за известно време. Там сигурно ще успеем да намерим място за тези деца.

— Елла обвинява себе си за смъртта на майка си — каза му Струан. — Тя е убедена, че ако не бе избягала от заведението на госпожа Лъшботам, вероятно би открила начин да помогне на Миранда.

Кейлъм рязко се изправи.

— Да помогне на Миранда?

— Да, Миранда. Умряла е от треска, скоро след като напуснала онази къща. Елла узнала за това на панаира.

— Миранда е умряла? — Кейлъм изпитваше нещо повече от празнота. — Горкичката жена. А какво общо е имала тя с Елла... или с майка ѝ?

— Мисли, човече.

Съзнанието на Кейлъм бавно, болезнено се съсредоточи.

— Миранда е била майката на Елла?

— И моята — обади се Макс. — Но мене са ме изпратили надалече, когато още съм бил мъничък. Не можели да си позволят да ме гледат. К'во ще стане с нас сега?

— Първо ще се научиш да говориш като джентълмен — строго каза Струан. — А после ще решим каква ще бъде съдбата ти. Може би нещо, свързано с черни кучета, приковани с вериги към призраци, ще е доста подходящо.

Кейлъм просто не можеше да се усмихне.

Откъм стълбите навън се чува шумни стъпки и Сейбър Авенал нахлу в стаята. Щом видя Кейлъм, той се закова на място и отстъпи крачка назад.

Авенал, изглежда бе загубил дар слово.

— Къде е Елла? — попита Струан.

— В зеления салон — рече Сейбър. — С нея има една личност. Елла ѝ каза как се е озовала тук, в замъка... и останалата част от историята, която ти сподели с нас тази нощ.

Той се приближи към Кейлъм, но все още не го заговаряше.

— Най-добре ще е да идем при Елла в зеления салон, нали? — попита Струан.

— Да.

— Много добре. Остани тук, докато изпратим да те повикат, Макс.

— Но...

— Остани тук!

Кейлъм се изправи и погледът му срещна очите на Сейбър. Понечи да го отмине, но младежът го задържа.

— Какво има? — попита Кейлъм.

— Не мога да повярвам — рече Сейбър. — Но искам да повярвам. Елате. Слугите отидоха да повикат останалите. Може би любопитството им ще е достатъчно силно, за да ги накара да побързат.

Пипа се облегна на ръката на Нели и се запъти към зеления салон с темпото, което ѝ позволяваха отпадналите крайници. Сейбър бе изпратил да я повикат по някакъв изключително важен въпрос. Лейди Жюстен също щяла да бъде там.

— Защо Жюстен не е дошла сама при мен? — попита Пипа. А и защо не можеше просто да затвори очи и да умре, и да приключи с всичко това?

— Не ми казаха причините, милейди. Но и вдовицата е била повикана. Пък и херцогът, не бих се учудила.

Пипа залитна.

— Не мога да го срещна. Не мога! — Не и когато подозираше, че той е по-подъл злодей, отколкото дори бе предполагала, че може да съществува.

— Вече стигнахме — каза Нели с приглушен глас. — А сега, повдигнете хубавичката си брадичка и не позволявайте на никой да види, че не сте на себе си.

— Вече никога няма да бъда себе си — рече Пипа, но повдигна брадичка и пусна ръката на Нели, преди да влезе в салона.

Жюстен стоеше близо до Елла, но нито вдовицата, нито херцогът бяха там. Пипа се втренчи в единствения друг присъстващ в стаята, една забулена жена в широка синя роба.

— За какво е всичко това? — Франчът, загърнат в червен халат, се присъедини към тях. — Аз съм болен човек и страдах достатъчно за един ден. Добре ще е да имате правдоподобно обяснение за това, че ме обезпокоихте.

Той дори не поздрави Пипа.

— Седни, Етиен — остро нареди Жюстен, после отведе Пипа до едно кресло близо до камината. — Стой и мирувай, скъпа Пипа. Струва ми се, че ще се зарадваш.

Пипа не можеше да откъсне очи от забулената жена. Придружена от две изтормозени прислужници и неспираща да мърмори недоволно, вдовицата влезе в стаята и отказа да седне.

— Какво ще кажеш в свое оправдание, Жюстен? — властно попита тя, като решително тропна с абаносовия си бастун по килима. — Как смееш да създаваш безпокойство в ден като този!

Елла, с подути от плач очи, се оттегли в един ъгъл, но щом видя Сейбър, който влезе в стаята под ръка със Струан, очите ѝ засияха.

— Ти си Сибил! — възкликна Пипа, втренчила поглед в жената в синьо. — Ти си гадателката от панаира!

— Гадателка ли? — повтори вдовицата невярващо. — Собственият ми дом се е превърнал в панаирджийско сборище!

— Ние идвахме при вас. Кейлъм и аз дойдохме при вас на панаира.

Жената бавно се изправи, като гледаше не Пипа, а последния мъж, влязъл в стаята.

Кейлъм. Но нали вдовицата ѝ бе казала, че той е мъртъв!

— Прекратете това! — Вдовстващата херцогиня видимо трепереше. — Кой е отговорен за този маскарад? Ти ли? — попита тя Кейлъм.

— Аз съм отговорна — заяви жената на име Сибил. Тя посочи към Кейлъм. — Той беше новородено бебе и тялото на майка му още не беше изстинало, когато го взех от люлката му в този замък и оставих другия на мястото му.

Франчът протегна ръце, за да се хване за един стол наблизко.

— Разкарайте тази побъркана оттук!

Сибил поклати глава и се приближи към него.

— Името на твоята майка бе Флорънс Хокинс. Запознахме се в една особена къща в Лондон. Именно там някои от нас бяха принудени да отиват от време на време, когато нямаше друг начин да изкарваме прехраната си.

Флорънс хвана окото на предишния херцог Франчът. Но Флорънс привличаше много погледи. Когато наедряваше с теб, тя си помисли, че ако си момче, би могла да принуди херцога да те приеме като свое дете. По онова време той имаше дъщеричка и нямаше син, който да бъде негов наследник. Тя бе погълната от мисълта, че херцогът трябва да принуди жена си да се преструва, че ти си нейно собствено дете. Флорънс беше убедена, че от благодарност херцогът ще я настани някъде, където да живее в благоденствие и разкош.

— Лъжи! — извика Франчът. — Махнете я оттук!

— Херцогът се изсмя на Флорънс — продължи Сибил. — Той каза, и то съвсем правилно, че ти определено не си негово дете, че не е бил с Флорънс от толкова време, та е невъзможно тя да е бременна с негово дете. И тогава той й разкри, че жена му ще роди второто си дете почти по същото време, когато ще се родиш и ти. И точно така започна всичко. Херцогът имаше собствен син, син имаше и Флорънс. Тя не можеше да забрави гнева си срещу него.

— Но, в крайна сметка, вината е изцяло моя и аз изстрадах много заради деянието си. Взех злато за престъплението, което Флорънс ме накара да извърша. Тя смяташе да си осигури бъдещето, когато синът ѝ получи титлата.

Жената погледна към Кейлъм.

— Единственото нещо, което не сторих заради даденото ми злато, бе да те убия. Гуидо каза, че никога няма да съм способна да извърша това, и се оказа прав. Отведох те с мен и пътувахме заедно с панаирите. Но един ден ти се разболя много тежко. Тогава трябваше да те оставя на място, където можеха да се погрижат за теб. — Тя отметна булото си и се усмихна. — Радвам се, че си пораснал толкова силен и честен, и, че хората от Къркълди са били добри с теб.

— Ти си Рейчъл — каза Кейлъм. — Помощничката на змиеукротителя!

— Аз бях Рейчъл. Сега съм Сибил, ако ми позволиш да остана Сибил.

— Господи! — Франчът внезапно се раздвижи и отиде до Пипа с ужас в светлите си очи. Докосна лицето ѝ, хвана ръцете ѝ в своите и падна на колене до стола ѝ. — Това е дори още по-опасен заговор, отколкото предполагах, любима. На тази жена е било платено, за да дойде тук с изумителната си история.

Пипа се опита да отдръпне ръцете си, но той я държеше прекалено здраво.

— Бабо — рече той, — не можем да позволим това в собствения ни дом. Тази жена е гадателка, която е била помощничка на змиеукротител! — И той драматично вдигна поглед към тавана, а устните му се размърдаха, сякаш в приглушена молитва.

Пипа погледна към Кейлъм, който отвърна на погледа ѝ така, сякаш тя му бе напълно непозната.

От коридора се чу силна препирня и вратите с трясък се отвориха, за да влезе през тях един лакей.

— Ваша светлост! — обърна се той към вдовицата, а очите му, като че ли щяха да изскочат. — Не успях да задържа... ето тези... — Гласът на прислужника заглъхна.

„Тези“ бяха лейди Хорвил, чийто пътнически тоалет в розов сатен и лебедов пух бе целият изплескан с кал, и една изключително висока, грозновата жена, облечена изцяло в черно и с прекалено голямо количество руж по лицето си.

— Мътните да ме вземат! — измърмори виконт Хънсингор. Останалите се смълчаха, чу се само един стон откъм Елла и силното възмутено дишане на вдовицата.

— Значи било истина! — каза лейди Хорвил, като свирепо се втренчи във Франчът. — Мислил си, че можеш да ме изоставиш и, че аз ще си тръгна безропотно!

Ръцете на Франчът, стиснали тези на Пипа, станаха студени като камък. Тя забеляза онова, което не бе видяла в първия момент. Лейди Хорвил държеше пистолет, притиснат към другата жена.

— Коя е тази? — най-сетне попита вдовицата, като посочи с бастуна си непознатата.

Когато никой не отговори, виконт Хънсингор каза:

— Една дама, ъ-ъ, шивачка, ваша светлост. Тя държи заведението, където, предполагам, са се срещнали Рейчъл и Флорънс Хокинс.

— И Кора Бейнс — обади се Рейчъл. — Майката на Анабел.

Лейди Хорвил, с коси, заплетени в яката ѝ от лебедов пух, яростно се огледа, преди да прикове отново злобния си поглед във Франчът.

— Сега ще ми платиш! Всички ще ми платите за онова, което знам, защото, ако не го сторите, целият свят ще научи за грандиозното недоразумение, което представлява семейство Франчът.

Франчът рязко се изправи на крака, като при това пусна Пипа.

— Анабел, скъпата ми приятелка! Слава Богу, че се върна! Бях толкова разтревожен...

— Аз помогнах на горкичкия си стар съпруг да напусне този изпълнен с болка свят малко по-раничко, за да мога да застана до теб като твоя херцогиня — заяви лейди Хорвил. — Точно както и ти помогна на Флорънс Хокинс да отиде на едно по-спокойно място, за да си сигурен, че няма да се меси в...

— Скъпа — за първи път проговори жената в черно, — горещо те съветвам да не правиш това.

В отговор лейди Хорвил само я смушка с пистолета достатъчно силно, за да предизвика, от нейна страна, силен стон.

— Майка ми ми каза всичко, което знам — каза лейди Хорвил. — За нещастие тя също трябваше да отиде на по-добро място, защото настояваше и тя да се меси. Пропилях много усилия, затова сега искам всичко, за което съм се трепала.

— Анабел, умолявам те да бъдеш предпазлива — рече Франчът. Това, че пристъпи една крачка към вбесената жена, му спечели само един поглед право в цевта на пистолета. Той веднага се отдръпна обратно до Пипа.

— Този... — лейди Хорвил отново смуши нещастната си пленница. — Този предател се готвеше да се измъкне, като ми остави само бележка. Бележка, забележете! В която ме уведомява, че трябва да се махна завинаги от живота ти, освен ако ти не решиш да ме потърсиш. Етиен, как можа?

— Аз... — Франчът шумно преглътна.

— Ти дори не се опитваш да се защитиш, така че няма друг избор, нали?

Като се изправи на пръсти, тя издърпа черния гребен, придържайщ грозна дантелена мантиля към кока на темето на жената.

Кокът се отдели заедно с гребена и под него се разкри оскъдно количество прекалено дълга коса, очевидно боядисана в черно, която увисна около мъртвешки бледото лице. Лейди Хорвил с помощта на дантелената си кърпичка започна да бърше ружа от хлътналите бузи и изрисуваните черни дъги върху масивните, лишени от вежди, кокали на черепа ѝ.

— Не! — проплака Франчът и скри лице в ръцете си.

Пипа се сви назад в стола си и почувства как се разтрепери. Това беше той.

— Кажете им кой си — нареди лейди Хорвил. — После ще обсъдим подходящия размер на възнаграждението ми заради униженията и трудностите, които съм изтърпяла от ръцете на някои хора. Кажете им!

— Аз съм Лъшботам — намусено каза мъжът, като се свиваше при всяко ново смущаване от оръжието на лейди Хорвил. — И съм неговият баща. — Той посочи към Франчът.

— Не — промълви Франчът. — Бабо, моля те!

— Той е мой син от Флорънс Хокинс и ако вие, благородните особи, не дадете на тази дама всичко, което иска, ще разкаже историята на всеки, който пожелае да я чуе.

Вдовицата обърна гръб на лейди Хорвил. Пипа видя как Кейлъм се стегна и разкърши ръце. Виконт Хънсингор леко се помръдна, без нито за миг да откъсва очи от жената с пистолета.

— Мисля, че вече стори предостатъчно, момичето ми — каза вдовицата, като се обърна с изумителна пъргавина. В едната си ръка държеше злокобно дълго острие, което насочи с много обиграна ръка към шията на лейди Хорвил. — Един от вас да вземе пистолета. Не ти, Етиен! Кейлъм, ти иди!

Инес бързо отиде да стори каквото нареди старата дама.

— Няма да посмееш! — предизвика я лейди Хорвил и стисна очи, когато върхът на острието лекичко поряза бялата ѝ шия.

Смехът напираше да се излее от Пипа. Вдовицата бе извадила острието от абаносовия бастун с дръжка от слонова кост, който винаги носеше, когато бе недоволна. А сега бе проявила завидното хладнокръвие на опитен войник, който се изправя просто пред поредната си схватка.

— Сен Люк — каза вдовицата, а устните ѝ леко се извиха от отвращение. — Къде е тази твар?

— Изостави ме — проплака лейди Хорвил. — Чакахме Етиен в една странноприемница... само че той така и не дойде. А Анри привлече вниманието на един принц, който идвал някъде от Ориента. И на всичкото отгоре ми задигна изумрудите, които милият стар Хорвил ми беше оставил.

По заповед на вдовицата лакеят бе изпратен да събере по-яките мъже от прислугата. Когато те пристигнаха, бяха натоварени със задачата да отведат лейди Хорвил и Лъшботам на сигурно място, а докато им бъде измислено подходящо наказание щяха да бъдат затворени заедно — тримата заедно с Франчът.

Той тръгна мълчаливо, за което Пипа бе много благодарна. Известно време се чуваше как Лейди Хорвил крещи всевъзможни заплахи.

— Ужас — обади се Сейбър, когато най-сетне в къщата отново се възцари спокойствие. — Ама че бъркотия! — И той закрилнически обгърна с ръка раменете на Елла.

— Бъркотия ли? — повтори вдовицата и се обърна към Рейчъл. — Ти си ни причинила зло, но сега ни направи голяма услуга и вярвам, че си страдала достатъчно. Като че ли няма да има нужда да те замесваме повече в това. Етиен... Той и онази жена ще се разобличат един друг и без твоя помощ. Можеш да вървиш.

Рейчъл кимна с глава и плавно излезе от стаята, без да каже повече нито дума.

— Е, добре — вдовстващата херцогиня на Франчът прибра острието в ножницата му и по лицето ѝ премина изражение, което от всички, които някога бе виждала Пипа, бе най-близкото до усмивка. — Трябва да се справим с това малко затруднение, с колкото може, по-малко шум. Очевидно ще се наложи да има съдебен процес. Тези обвинения в престъпление трябва да бъдат отправени, но бързо и окончателно. Колкото по-скоро отзвучат клюките, толкова по-добре.

Сейбър остро се изсмя.

— В тази история ще има достатъчно клюки за цял един живот.

Това му спечели едно повдигане на вежда от страна на вдовицата.

— Трябва да уредим сравнително тиха сватба, но на която ще присъстват само най-отбрани гости. Ще уведомя веднага някои хора. — Херцогинята се замисли. — Ще се състои... хмм, една седмица след другия вторник сутринта. Така ще има време да пристигнат няколко важни свидетели. Трябва да се погрижим целият свят да разбере колко задружни сме ние, Франчътови.

— Сватба ли? — най-сетне попита Пипа.

— Разбира се. Толкова се радвам за теб, скъпа. И за... за теб, моя внук. — За първи път в очите на старицата се забеляза колебание, когато погледна към Кейлъм.

Той поклати глава.

— Струва ми се, че едва ли ще ви е толкова лесно да уредите такава сватба, ваша светлост. — Той все още отбягваше да срещне погледа на Пипа. — Определено не и преди да бъде проведено официално разследване и да бъде отсъдено решение от Камарата на лордовете.

Вдовицата надменно сви рамене.

— Глупости! Влиянието ми се простира далеч отвъд Камарата на лордовете. Всичко ще бъде сторено много умело и вие ще се венчаете с кралска благословия.

За първи път от много часове насам Пипа откри в себе си достатъчно сили, за да бъде истински ядосана. Тя троснато се изправи на крака и като отблъсна ръката, която Жюстен се втурна да ѝ предложи, тръгна бързо към вратата.

— С кралска благословия или не — рече тя, — никога няма да се омъжа за този негодник!

— Заради собствената си чест, скъпа моя, смятам, че ще го сториш — каза Кейлъм, а грубият му глас я накара да спре. Когато Пипа се обърна към него, той рече: — Бих предпочел по-вярна и по-учтива булка, но несъмнено и така ще се справяме достатъчно добре.

Виконт Хънсингор взе една кристална гарафа с бренди и започна да налива щедри дози в чаша след чаша.

— Един тост ми се вижда тъкмо на място. — Той вдигна чашата си и отпи дълбоко, без да чака някой друг да се присъедини към него. — Пия за безкрайната си благодарност, че не съм бил първороден син!

Някъде отдалеч долиташе шумът на веселбата. Извисяваха се мелодии на цигулка и на арфа.

Тържеството за сватбата му. Неговата и на новата му съпруга.

Кейлъм се стараеше да не поглежда към Пипа.

Бяха седнали — той и Пипа, Арън, маркиз Стоунхейвън и неговата русокоса съпруга Грейс — под куполообразния свод на малък изящен салон на етаж над балната зала, където, под председателството на херцогинята, се провеждаше празненството с отбраните гости.

Жизнерадостни стенописи в италиански стил красяха позлатения свод. Мебели, някога принадлежали на някой престолонаследник, допълваха с разкоша си обстановката.

Всичко това беше негово.

А той се чувстваше като в ад.

— Струан постъпи много лошо, като замина така — проговори Арън, когато мълчанието стана прекалено тягостно. — Изглежда, има навика да хуква нанякъде в най-неподходящия момент.

— Той остана толкова, колкото му бе възможно, Арън — каза Грейс, а гласът ѝ звучеше изключително разтревожено. Прелестните ѝ кафяви очи бяха някак потъмнели, когато се обърна към съпруга си. — Той ме увери, че не можел да чака нито миг повече, за да замине за Дорсет с онези мили деца.

— Струан ми е сърдит — рече Кейлъм, — макар че не мога да разбера защо.

Арън изсумтя.

Тогава Кейлъм най-сетне погледна Пипа.

— От онази ужасна нощ, след като едва не се бяха удавили заедно, до тази сутрин в параклиса на замъка, те нито веднъж не се бяха виждали. Кейлъм бе гледал как неговата невяста се приближава към него като през мъглата на шотландските планини — цялата само нежност и роса, забулила своята прелест. А после техният обет за

вярност — който би трябвало да го направи най-щастливия човек на света, — му се бе сторил като далечен шепот.

Роклята ѝ беше семпла. Чисто бял тюл върху сатен, с квадратно деколте и дълги тесни ръкави. Перли и розови пъпчици прихващаха тюла в края на полите ѝ на дипли, под които се разкриваше сатенът, а нанизите от същите бели перли бяха вплетени в черните ѝ коси. Кейлъм се учуди, че Пипа не е пожелала да си сложи прословутите диаманти на Чонси, особено при такъв повод. Но пък тя не беше жена, която да се стреми към показност.

— Да не би нещо в мен да ви притеснява, ваша светлост? — попита тя.

Кейлъм се сепна и погледна невероятните ѝ сини очи.

— Нищо друго, освен онова, за което вече и двамата сме наясно, ваша светлост.

— Господи, дай ми търпение! — измърмори Арън.

— Ще ти даде, не се бой — обади се Грейс, като плъзна малката си ръка в неговата огромна длан.

— Колко мило от страна на моята баба да ни уреди тази очарователно интимна отмора от празненството — каза Кейлъм.

Грейс си затананика нещо, но след миг отвърна:

— Тя е много предвидлива, Кейлъм. Всички знаем през какви изпитания сте преминали ти и Пипа.

Арън и Грейс бяха пристигнали заедно с невръстната си дъщеричка Елизабет преди два дни и неуморно, но неуспешно, се опитваха да сдобрят Пипа и Кейлъм.

— Искаш ли малко шампанско, Пипа? — попита Грейс, като стана и взе една чаша от сребърния поднос. — И една мъничка паста може би? Кълна се, не те видях да хапнеш абсолютно нищичко, а ще ти трябват сили за... О! — И тя ужасно се изчерви.

— Не, благодаря — отвърна Пипа.

Тя беше толкова красива! Кейлъм потисна внезапно обзелото го желание да я грабне в прегръдките си. Но тя бе позволила вярата ѝ в него да бъде разклатена. И Бог знае още какво бе позволила!

— Люби ли те онзи мъж? — изтърси той, неспособен да съдържа този въпрос нито миг повече.

Грейс се отпусна ужасено до Арън, а той на свой ред отпрати към Кейлъм поглед, който би трябвало да смрази сърцето му и всичко

живо в него.

— Е? — настоя Кейлъм. — Люби ли те?

— Как можа! — прошепна Пипа и той видя проблясването на сълзи в очите ѝ.

Той сведе глава.

— В онази нощ, нощта, когато беше отвлечена, ти ми каза, че съм те желаел само от егоизъм. Ти се съмняваше в мен. И си му повярвала, когато е казал, че аз съм наредил да те отвлекат.

— Не знаех на какво да вярвам!

— Наистина, сватба за чудо и приказ — отбеляза Арън. — Става късно. Може би е време да се оттеглите към брачното щастие.

— Арън — изсъска Грейс.

Дискретно почукване извести за пристигането на вдовицата. В чест на сватбата тъмнолилав цвят бе заменил обичайното черно на дрехите ѝ и тя се усмихна благосклонно на четиримата присъстващи в стаята.

— Надявам се, че се забавлявате. Жюстен чудесно се справя с положението долу, затова можах да дойда, за да ви прочета двете писма, които получих.

Пипа притисна облечената си в бяла ръкавица ръка към лицето си и Кейлъм видя, че пръстите ѝ трепереха. Как щяха да преодолеят тази криза?

— Филипа — рече вдовицата, държейки лист хартия в ръката си, — зная, че ще се зарадваш да разбереш, че моето писмо — всъщност писмото, което написах преди няколко седмици, — е пристигнало при баща ти. Добрият късмет е помогнал неговият отговор да пристигне именно на този ден. Скъпият лорд Чонси ти изпраца поздравленията си и казва, че тъй като брачната церемония и празненствата ще приключат, преди да успее да пропътува от континента до дома, желае да бъде уведомен за раждането на първото ти дете. Тогава определено щял да присъства.

Кейлъм забеляза, че сега белите пръсти покриваха устата на Пипа, но тя не показа по друг начин чувствата си.

— Е — каза Грейс, като леко изпухтя, — аз пък мисля, че това е направо ужасно!

— Грейс — меко каза Арън.

— Да, така е! Знам какво е да имаш родител, който не проявява особено голяма подкрепа. Но ти не се тревожи, Пипа. Лично аз ще се постарая да ти помагам във всяко едно отношение, а съм сигурна, че и лейди Жюстен ще ти бъде не по-малко предана.

— Благодаря — рече Пипа. По клепките ѝ вече имаше сълзи. Те искряха като онези проклети диаманти.

— Да, добре — рече вдовицата. — А другото писмо е наистина изключително важно. Пристигна със специален куриер преди не повече от половин час. Толкова съм развълнувана, а и съм сигурна, че и вие ще се почувствате като мен.

Той просто изпитваше нужда да прегърне Пипа.

— Това... — вдовицата размаха парче кремав пергамент — е от самия крал. Станете и двамата! Само така подобава на случая.

Пипа веднага се изправи, и Кейлъм я последва. Той забеляза, че Арън и Грейс също станаха.

— Хвани ръката на съпруга си, Филипа. Това са най-подходящите думи, с които да бъдете изпратени да заченете плод.

Кейлъм трепна при тази липса на чувствителност у старицата. После изправи рамене и предложи на Пипа ръката си. Тя положи длан върху нея. Застанали близо един до друг, той просто не можеше да не се втренчи, както бе сторил и в църквата, в кожата на невестата си, толкова нежна и почти толкова бяла, колкото и роклята ѝ, на фона на лъскавата ѝ черна коса. Влажните ѝ тъмни мигли сега бяха сведени, а пълните ѝ устни трептяха, преди тя да успее да ги стисне здраво.

Внезапно Арън се отпрати покрай вдовицата и отвори вратата.

— Скоро вие ще бъдете посветени в дългата история на това, как вашият род вярно е служил на отечеството — каза вдовстващата херцогиня Франчът. — Тези години на служба сега са справедливо възнаградени.

Кейлъм съвсем не бе готов за първия си урок по семейна история.

— Радвам се — учтиво рече той.

— Всички въпроси около законността вече са разрешени — каза старата дама, цитирайки бележката. — Точно това казва негово величество. Ти, Кейлъм, можеш да приемеш полагащата ти се титла. — Тя цялата сияеше. — С течение на времето ще свикнеш с името, с

което си бил кръстен. Но дотогава, разбира се, можеш да използваш, което име си поискаш.

— Благодаря — каза Кейлъм, като погледна към Арън. — Винаги ще предпочитам да бъда наричан Кейлъм от близките ми хора.

— Може би. — Очевидно вдовицата бе в настроение да проявява великодушие. — Но ето думите, които трябва да запомниш и да носиш в сърцето си, когато се отправиш към брачното ложе: „Кралят удостоява с кралската си благословия вашата венчавка и брака ви.“ Това е. — Тя се изправи в цял ръст, колкото и невзрачен да бе той, и притисна кралското писмо към сърцето си.

Кейлъм най-сетне успя да принуди краката си да се задвижат и се приближи към вратата.

— Кралска благословия! — възкликна Грейс и той чу отчаянието в гласа ѝ.

Той погледна към Пипа и рече:

— Кралска благословия? Струва ми се, че ще имам нужда от нея.

Цялата ярост на синия ѝ поглед се стовари върху му, и тя рязко отдръпна ръката си от него.

— И това няма да ти помогне!

На Арън никак не му се искаше да напомня на Кейлъм, че и самият той беше се държал като пълен глупак, заслужаващ един здрав пердах точно в деня преди венчавката си с Грейс.

— Аз също се държах като глупак в деня на сватбата си — каза Арън и тайничко се подсмихна. Имаше моменти, когато се налагаше гордостта да бъде жертвана в името на едно добро дело.

— Нима намекваш, че аз се държа като глупак? — попита Кейлъм. Съблякъл официалния си фрак и вратовръзката и обърнал гръб на Арън, той се подпираше на перваза на прозореца в малкия кабинет, част от апартамента, който беше предпочел пред херцогските покои.

— Намеквам ти, че не виждаш нещата особено ясно. Оттатък — той посочи към вратата, която водеше към стаите на Пипа, — оттатък те чака жена ти, човече. Използвай главата си, и иди при нея!

— Тя не ми вярва.

— Вярвам ти.

— Въобще не разбираш какво се случи тук.

— Разбирам достатъчно. Иди при нея, човече!

Нямам нужда да ми казват кога да ида при собствената си съпруга! Ще го сторя в подходящия момент.

— Подходящият момент е сега.

Кейлъм рязко се обърна с лице към него и взе чашата шампанско, която Арън бе налял от бутилката, оставена за младоженците.

— Няма нужда да се бърза — каза Кейлъм и пресуши чашата, после си наля още веднъж — Това място, което по право ми принадлежи, вече стана мое с одобрението на семейството ми. Ще трябва да свикнем с много неща.

— Лейди Жюстен и младият Сейбър са безкрайно радостни да те приемат за член на семейството — напомни Арън на Кейлъм. — А тази стара... вдовицата е тесногръда жена, която е превърнала честта и гордостта на рода си в едничка цел на живота си. Тя ще ти дари обичта, на която е способна. А твоята съпруга ще ти даде достатъчно обич за всички, достатъчно, дори и да се удавиш в нея, приятелю.

— Ти чу последните й думи към мен — рече Кейлъм. — Каза, че ще се нуждая дори от нещо повече от кралската благословия през тази нощ. Много добре. Аз пък намирам, че точно в момента нямам сили да понеса неприязънта й. А онова, което дългът повелява, трябва да бъде свършено едва когато възникне нужда от това. Арън се усмихна.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че нуждата не възниква всеки път, когато погледнеш това прелестно създание?

— Не се опитвам да ти кажа нищо. — Чашата рязко се спусна върху подноса и Кейлъм едва не разкъса пояса, жилетката и ризата си, когато ги задърпа, за да ги съблече. — Уморен съм. Смятам да си легна.

— Кажи ми само едно нещо, и ще си тръгна.

— Казвай! Само ме остави на мира.

— Обичаш ли я?

Приятелят му от детинство не успя достатъчно бързо да надене маската на лицето си. Преди да се промени изражението на Кейлъм, Арън забеляза дивия копнеж в така познатите му тъмни очи.

Арън с въздишка се отдалечи от камината и взе своя фрак.

— Не казвай нищо повече — каза той на Кейлъм. — Несподелената любов е много мъчителен другар в леглото. Желая ти весело прекарване с нея.

Грейс реши, че това ще е чудесна тренировка за времето, когато ще ѝ се наложи да обяснява на Елизабет деликатната тема.

— Той е младоженец — каза тя на Пипа. — И сега става въпрос тъкмо за това.

— Той ме мрази. О, Божичко!

— Той не те мрази. Точно обратното. Имам особени предчувствия, пък и разбирам от тези неща.

Някакъв слаб интерес проблесна в очите на Пипа.

— Така ли?

— О, да! Арън, маркизът, въобще не вярваше на дарбата ми да предусещам нещата, докато способностите ми не бяха доказани на няколко пъти. Бих ти разказала за някои от тези случаи и ще го сторя, когато имаме време.

— Сега имаме време.

— Не в този момент. Трябва да се погрижим за много по-сериозни неща. Кейлъм много те обича. И ти го обичаш от цялото си сърце.

За най-голямо неудобство на Грейс, Пипа тихичко заплака.

— Всичко е такава досада! Ти си права. Наистина го обичам. Но той вярва, че аз съм повярвала възможно най-лошото за него, и това показва липсата на доверие помежду ни. А и той си мисли, че може да съм... Ами, той си помисли, че може да съм позволила някакво интимно поведение с Франчът... с мъжа, когото мислехме, че е Франчът. Как бих могла да му простя за това, че е допуснал подобно нещо?

— Можеш да му простиш. И двамата сте жертви на изключително необичайни обстоятелства, но всичко вече свърши. Време е да споделите радостта от любовта си.

— Глупости.

— Моля?

— Вдовицата го казва. Аз никога не съм харесвала тази дума, но в момента ми се струва напълно подходяща.

Грейс наля течен шоколад в две малки чашки. Едната подаде на Пипа.

— Постопли се. Трябва да обсъдим някои неща, а се налага да го сторим по-бързичко. Сега са ти нужни живителните сили, които

горещият шоколад влива в човек. Съпругът ми трябваше да се научи да използва шоколада в подобни обстоятелства.

— Ти си най-милото създание, което съм срещала — каза Пипа.

Грейс лекичко се изчерви от удоволствие.

— Чувствам, че сега съм длъжна да помогна на теб и на Кейлъм да превъзмогнете това трудно положение.

— Предполагам, че собствената ти сватба е била като истинска приказка. Сигурна съм, че от всеки поглед на маркиза е личало колко те обожават, както е и сега.

Сърцето на Грейс трепна от радост. После тя явно си припомни онзи ден и каза:

— Арън беше голям дръвник. Арогантен, самонадеян глупак, на когото все някой трябваше да даде добър урок.

Пипа леко зяпна от изненада.

— Наистина ли?

— Да-а... — Налагаше се Грейс да бъде абсолютно откровена. — А и самата аз бях повече от леко глупавичка, но това е съвсем друга история. Само ще ти кажа, и то накратко, че нашата сватба започна като сън и едва не завърши с катастрофа. И все пак, сама виждаш колко добре сме превъзмогнали всичко.

— Вие се обожавате един друг. Това е очевидно.

— И е вярно. Точно както и вие с Кейлъм се обожавате.

Долната устна на Пипа потрепваше и Грейс се изплаши, че сълзите отново ще рукнат.

— Виждаш ли как неговото обожание го доведе при мен тази нощ? — рече Пипа. — Ясно е, че той вече спи и напълно ме е забравил.

Грейс отпи една ободрителна глътка от своята чаша и погледна Пипа.

— Смятам тази нощ да бъда твоя майка. Тоест, смятам да сторя онова, което би сторила майка ти, ако бе тук.

Все още облечена в изящната си рокля, Пипа приличаше на красиво изоставено дете и не показва никаква обнадяденост, щом чу, че Грейс ѝ предлага помощта си.

— Така-а — рече Грейс, като остави настрана чашата си и се изправи, за да огледа ефирната нощница и робата, които бяха разстлани на леглото, специално приготвени за брачната нощ. — Това е

вълшебно нещо. Приказни одежди, с които да танцуваш под лунната светлина. Кейлъм винаги е бил голям ценител на красотата и направо ще се влюби във видението, което ще представляваш, облечена така.

Един поглед към поруменялото и извърнато настрани лице на Пипа подсказа на Грейс да бъде по-предпазлива.

— Нека поговорим направо за проблемите, пред които си изправена.

— Сигурно си уморена — рече Пипа. — Вече и без това те задържах прекалено дълго.

— Глупости. Не, и аз не харесвам тази дума. Предполагам, вдовицата е трябвало да те инструктира по въпросите, свързани с поведението на съпругата?

— О, такава досада! — тихо възкликна Пипа.

— Именно — рече Грейс. — Предполагам, че ти е говорила неща, от които да заключиш, че всичко е голяма досада. Но не бива да вярваш на нито една думичка от това.

— Не вярвам.

Сепната, Грейс се върна, за да отпие още една глътчица шоколад.

— Не вярваш на обясненията на вдовицата?

— Че задълженията на съпругата са ужасяващи и, че трябва да бъдат понасяни без никакви оплаквания въпреки неизбежното страдание? Не. Разбира се, че не!

— Разбирам — Грейс изду бузи и бавно издиша. — Е, това определено е чудесно като за начало. Защото те наистина не са такива. А колкото до поведението на Кейлъм... това, че става младоженец, е предизвикало у него пристъп на нервно прималяване. Това е то, съвсем ясно и просто. Винаги ще вярвам, че и странното поведение на Арън донякъде се е дължало именно на нервното му прималяване.

Челото на Пипа се набръчка.

— Нервен? Кейлъм?

— Ами да, разбира се! Той поема огромна отговорност. Негова задача е да се погрижи всичко между вас да мине гладко. В края на краищата, той е мъжът. Той е този, който смята, че трябва да води във всички неща. — Грейс набърчи нослето си. — Мъжете често са такива празноглавци!

— Нали? — рече Пипа, като поклати глава. — Кейлъм е най-големият празноглавец от всички.

— Ще ми позволиш ли да ти дам един съвет?

— Наистина не мисля...

— Добре. Точно така трябва да бъде. Ти няма да мислиш, а аз ще мисля вместо теб. Нека сега те облечем в твоята прелестна, ефирна като паяжина, нощница.

— Защо?

— Защото ти ще идеш при него.

— Не мога!

— Напротив, можеш. Хайде, ставай. Започни така, както искаш да продължиш. Всичко, което се иска, за да се справя човек с тези неща, е да позволи на мъжете да си мислят, че те ни водят. Позволи им да крачат наперено и да си представят, че са главата на семейството. Но ние сме истинските водачи, скъпа ми приятелко. И с моя помощ ти ще започнеш точно така, както ще бъдеш щастлива да продължиш с този твой чисто нов съпруг.

Пипа мълчаливо стана и търпеливо се остави на грижите на Грейс, докато беше облечена в нощницата и робата, които дори и заедно пак бяха прозрачни като паяжина. Грейс дискретно се обърна настрана, за да не смуцава младата булка.

— А сега сме готови да продължим нататък. Предполагам, Кейлъм ще си е позволил чаша или две от някакъв алкохол. Да се надяваме само, че не е твърде много, защото, доколкото знам, това може да окаже крайно нежелан ефект.

— Какъв нежелан ефект? — тревожно попита Пипа.

— За този разговор все още е прекалено рано. Нека продължим нататък. Кейлъм ще бъде в леглото си, или поне така предполагам, и дори е много вероятно вече да е заспал. Ти сама ще разбереш, че мъжете имат и още една способност, която повечето жени, изглежда, не притежават. Докато ние стоим будни и страдаме заради проблемите си, те успяват да изтласкат проблемите във от съзнанието си и почти веднага да потънат в дълбок сън.

— Тогава какъв смисъл има да ходя при него?

Грейс събра сили и кураж.

— Ти ще... хмм. Ти ще го възбудиш.

Пипа нацупи устни.

— Има известни начини, по които един мъж може, почти без изключение, да бъде накаран да желае съпругата си. Желание е онова,

което съпругът изпитва към съпругата си в такива моменти, когато тялото му, а понякога и съзнанието му, желае да бъде... хмм. Когато той желае да се съедини с теб.

Лицето на Пипа просветна, и тя кимна.

— А, да. Разбира се!

Грейс се намръщи.

— Има някои докосвания, които със сигурност ще предизвикат реакция в онези...

— Да. Да, наистина. — Пипа погледна към вратата, която водеше към спалнята на Кейлъм. — И ти смяташ, че аз трябва... мислиш, че трябва?

— Мисля, че задължително трябва. И мога да ти обеща с пълна увереност, че Кейлъм ще бъде безкрайно грижовен съпруг. Разбира се, мъжете имат някои... апетити. Странното е, че те смятат, че на техните апетити не е задължително да съответстват подобни апетити и у съпругите им. За щастие двамата с Арън вече преминахме този стадий... О, Божичко.

— Предполагам, те си мислят, че апетитът е тясно свързан с въпроса за отдаването на семето им — отбеляза Пипа.

Грейс я зяпна.

— Наистина много ми помогна — рече Пипа. Тя взе своята чаша с шоколад, изпи я до дъно и застана с лице към вратата за съседната стая. — Ще следвам стриктно инструкциите ти.

— Но аз не довърших...

— Уверявам те, че съм добре осведомена благодарение на проучванията си. — Като приказна фея в ефирната си рокля Пипа се приближи към тоалетната стая. — Благодаря, че ми вдъхна куража да сторя това, което трябва да бъде сторено. Сега ще отида при него. И съм готова да приемам семето на Кейлъм толкова често и толкова дълго, колкото е необходимо, за да родя плод.

Когато вратата се затвори зад Пипа, Грейс откри, че ѝ се налага да поостане седнала още известно време, преди да иде да търси Арън. А когато го намери, определено щеше да се нуждае от още горещ шоколад.

Чаршафите в леглото на Кейлъм се бяха превърнали в усукани възета, които се впиваха в пламналото му тяло. Лекият ветреца откъм отворения прозорец, вместо да го охлади, само се нагорещяваше от парещата му кожа.

Сънят започна да го надвива. Първо го налегна неспокойна дрямка, после тъмнината го обгърна и най-сетне се затвори над кипящото му съзнание, за да го дари с покой.

До слуха му долетяха тихи шумове, шумове от непозната стая в древен замък.

Нежна ръка се докосна до глезена му.

Ръката го погали нагоре до коляното, после се плъзна под него и се върна през прасеца му обратно до глезена.

Дълбоко в себе си Кейлъм потръпна. Извъртя лице към прозорците и се опита да наложи на нервите си да го пощадят от това мъчение. Сладостно мъчение.

Пръстите отново се плъзнаха от глезена към коляното. И втора ръка започна същите нежни движения върху другия му крак.

Външните мускули по бедрата му се стегнаха при този допир, лек като милване с перце.

Стегнаха се и вътрешните мускули по бедрата му.

Той не спеше.

Много предпазливо Кейлъм се обърна само толкова, че да зърне фигурата в бяло до леглото му. Тя бе дошла при него.

Пипа бавно се изправи, и той видя как лунната светлина превърна стройното ѝ крехко тяло в нежен и изящен силует в невероятно прозрачните ѝ одежди.

Тя не знаеше, че той я гледа.

Не знаеше, защото тя го гледаше... гледаше една част от него. Жезълът му, вече изправен, подскочи под съсредоточения ѝ поглед.

Тя го докосна — много леко — само с връхчето на единия си пръст и той стисна зъби, а по челото му избиха капчици пот.

Тогава той чу въздишката ѝ — въздишка, която съвсем не беше нещастна.

Пръстът ѝ се плъзна по цялата му дължина, от изопнатия връх, през обтегнатите вени до гъстите снопчета косми в основата.

После се придвижи обратно по същия път.

Кейлъм стаи дъха си и се помоли за издръжливост.

До слуха му достигна още една лека въздишка. Пипа го обхвана и го погали надолу, докато отново стигна до косъмчетата, но този път разшири изследванията си и по-нататък, като претегляше и разглеждаше всяко от мъжките му очертания, сякаш го запомняше за някаква бъдеща цел.

Той затвори очи, опита се и не успя да сдържи една гримаса, която изразяваше неподправената му екстатична възбуда, и с усилие на волята си наложи да не протегне ръце към нея.

Следващото усещане го накара широко да разтвори очи. Копринените коси на Пипа се разляха по корема му, плъзнаха се по бедрата, и тя пое ствола му между устните си и дълбоко в устата си.

Кейлъм простена на глас.

Такива неща не се случваха — освен в побърканото съзнание на мъжете, които умират от сексуална неудовлетвореност в първата си брачна нощ. Първата брачна нощ, когато им е отказано присъствието на невестите им.

Той сънуваше.

Хладните ѝ ръце обгърнаха хълбоците му. Тя отдръпна устата си — и само след миг отново го пое във влажното вълшебство отвъд чародейните ѝ устни.

Не беше сън.

— Пипа! — простена той. — За Бога, жено, какво се опитваш да ми направиш?

Той се изправи на лакти и тя вдигна глава. Лицето ѝ бе скрито в сенките, но очите ѝ проблясваха, отразили лунните лъчи.

— Ти си главата на семейството — каза тя, сякаш останала без дъх. — И мой дълг е да се погрижа нуждите ти да бъдат задоволени.

— Но откъде — едва се осмели да попита той, — откъде знаеш за тези неща? Нещата, които правиш? — Със сигурност имаше една-единствена възможност.

— Неприятно ли ти е? — Тревогата ѝ би могла да го разсмее, но не и в този миг.

— Не можеш да си представиш колко ми е приятно!

— О, добре. Просто предполагам, че ще е така.

Той повече не можеше да се сдържи да не докосне косите ѝ, да не погали лицето ѝ, шията ѝ — не можеше да не спусне ръка надолу, за да обхване гърдите ѝ. Тя ахна и той леко се усмихна.

— Ти си такава загадка, милейди! Как така предполагаш?

— Имах щастието да разполагам с много свободно време в Дауънхил — каза тя. — И за късмет се натъкнах на едни книги. Тогава още не разбирах колко щастлива случайност е било това, но сега ми е съвсем ясно.

— Книги ли?

— В библиотеката на баща ми. Не бяха предназначени за мен, разбира се, но може би съдбата е повелила аз да ги видя, тъй като нямаше кой друг да ме просвети в тези неща.

— Наистина. — Ако тя продължава да го гали, той със сигурност ще се изложи.

— За жалост книгата с най-полезните рисунки беше на някакъв непознат език. Но пък илюстрациите бяха наистина много добри. Правя го правилно, нали?

— Съвсем правилно. — Той можеше лесно да се досети на какви текстове са се натъкнали невинните ѝ очи.

— Добре. Ти си много красиво сложен. Но пък и вече бях стигнала до този извод от проучванията си върху теб. — Веднага след тези думи тя понечи отново да го поеме в устата си.

— Проучвания върху мен ли? — попита сподавено той.

Пипа не можеше да му отговори.

— Спри! — Само с едно плавно движение той седна, прихвана я под мишниците и я повдигна върху леглото. Като я положи на възглавниците до себе си, той се загледа в лицето ѝ.

— Какво те накара да дойдеш при мен тази нощ?

— Все някой трябваше да ти помогне да преодолееш пристъпа си на нервно прималяване.

Той поклати глава в безмълвно изумление. Пристъп на нервно прималяване?

— Младоженците винаги получавали подобни пристъпи. Вероятно защото много се тревожат дали съпругите им ще имат необходимата сила на духа, за да приемат семето им достатъчно често, та да родят плод навреме и както трябва. Уверявам те, че аз съм по-силна, отколкото изглеждам. Ще приемам, и приемам семето ти. Ако се наложи, и цяла нощ съм готова да го погълщам. Поне, предполагам, ще трябва просто да чакаме и да се молим.

Кейлъм се просна гърбом върху леглото и покри с ръце лицето си. Жезълът му болезнено пулсираше, стомахът му беше свит на топка. Бедрата му се бяха стегнали много. Мозъкът му се бореше да разгадае чудото, което представляваше тази жена, легнала очакващо до него.

Най-сетне той се осмели да се обърне отново към нея, да я притегли в прегръдките си и нежно да я целуне. С огромни усилия той съдържа страстта си, разпалена още повече от изкусителната ѝ неподправена сладост.

Кейлъм погали косите ѝ, нежно плъзна ръка по дългия ѝ строен гръб, покрай извивката на кръста ѝ и до стегнатата заобленост на ханша.

— Пипа — промълви той, — прости ми, че бях такъв глупак!

Тя обви с ръце лицето му и потрепери.

— Благословени сме, че сме били дадени един на друг. А аз съм безкрайно благодарна, че осведомеността ми по тези въпроси ще ни помогне наистина много.

Кейлъм се усмихна до врата ѝ.

— Ти наистина си много добре осведомена относно някои неща, сладката ми. Но боя се, че за други си безнадеждно невежа. И тъй като те обичам до полуда, ще прекарам остатъка от тази нощ, както и утре, а може би и следващата нощ, и следващия ден, а и кой знае още колко много дни и нощи, като се грижа за обучението ти.

Обичам те, обичам те, обичам те.

— Обичам те! — каза тя.

— Знаем. И ти благодаря.

Той съблече робата и нощницата ѝ и тя не изпита никакъв срам. Обсипа я с ласките и докосванията, които ѝ бе дарявал досега, както и с толкова много други — и тя изпита почти благоговение.

И тогава дойде ред на *онова*. То се оказа така вълшебно, както бе очаквала. Кейлъм дори успя да го използва, за да я накара да изпита

онова изгарящо пулсиране, изплъзването от реалността, което бе създал преди с пръстите и с устните си.

Имаше да учи още толкова много!

— А сега — прошепна той, притиснал устни до шията ѝ, — ще се погрижим за посяването на семето, любима моя.

Когато тя понечи да намери с устни жезъла му, той нежно я накара да се отпусне обратно на леглото и се надигна над нея.

— Не, сладката ми. Не така. А ето така.

Кейлъм се притисна към скритото местенце, което водеше навътре в тялото ѝ. Притисна се, навлезе в нея и я разтегна.

— Аах — простена тя, не успяла да сдържи вика. Внезапно я бе връхлетяла вълна от шокиращи усещания, а и лека болка, сякаш нещо в нея се разкъса.

Кейлъм застина.

— Можеш ли да го понесеш, сладката ми?

— Не бих понесла да спре — отвърна тя.

Той отново се раздвижи — бавно навлизаше дълбоко в нея, после се оттегляше почти напълно само за да се върне, всеки път все по-твърд и по-настойчив.

Пипа изви гръб, изви гърдите си към гърдите на Кейлъм, силни и покрити с груби косъмчета, и заби пръсти в стоманените мускули на врата му.

И тогава усещанията се взривиха като разбиваща се вълна. Все по-силно и по-неудържимо, трепетът се разливаше по тялото ѝ, през плътта ѝ, със сила, която я отнесе някъде далеч, където се чувстваше напълно безтелесна и слята в едно с мъжа върху нея.

Кейлъм коленичи до Пипа на леглото и натопи мека ленена кърпа в топлата вода — дискретно оставена в съседната стая неизвестно кога през денонощието, което двамата бяха прекарвали заедно в спалнята.

Много съдове с вода бяха донасяни и изнасяни. Както и изкусителни храни и напитки. Но все пак Пипа и Кейлъм така и не видяха кой върши всичко това.

— Отново се стъмва — сънено промълви Пипа.

Кейлъм бавно изми лицето и шията ѝ и притисна кърпата между гърдите ѝ.

— Не сме решили къде ще прекараме медения си месец — каза той и се усмихна, когато гърбът ѝ се изви под ласките му. Той не целуна гърдите ѝ. Това щеше да ги отведе само към едно, а Кейлъм искаше да си наложи да чака малко по-дълго този път. — Какво ще кажеш? — попита той и докосна устните ѝ.

— Те обикновено траят по няколко месеца, нали? — попита тя и изтръгна кърпата от ръцете му, преди той да успее да се възпротиви.

— Определено — каза Кейлъм и ахна сепнато, когато охладената влажна кърпа се притисна към рамото му. — Да, наистина няколко месеца ми се струват доста приемлив срок за меден месец.

— О, добре. Винаги съм смятала, че меденият месец трябва да е много запомнящ се. Няколко месеца, прекарани насаме с теб в тази стая, определено ще са паметно преживяване, благодарая.

— Пипа, говоря ти сериозно.

— И аз. Ще ти трябва доста време, за да свикнеш с изискванията, които новият ти живот ще ти постави.

Той ѝ позволи да седне в леглото, да изплакне кърпата и да се заеме нежно да мие неговото тяло.

— Ще бъда напълно способен да се справя с проблемите около управлението на това имение, мадам съпруго — заяви той. — Наистина никога не съм бил изцяло отговорен за нещо толкова огромно като това, което получих сега, но пък имам значителен опит.

— Не говорех за имението, ваша светлост. Моите изисквания са тези, които доста ще ви затруднят.

Когато Кейлъм се смееше, заедно с него се усмихваше и целият свят.

— Радвам се, че те забавлявам толкова много — каза тя. — Също така се радвам, че ще заемеш по право полагащото ти се място. Но признавам, че въобще не ме е грижа какъв живот ни е отредила съдбата, стига само да ни бъде позволено да го изживеем заедно.

Кейлъм продължи да се усмихва, като същевременно успя да обсипе с мънички закачливи целувки всяко местенце, което можеше да достигне, без да събори и двама им от леглото.

— Какво е това? — Тя остави кърпата настрана и повдигна квадратното парче износена кожа, окачено на кожено ремъче около врата му.

— Имам го още от дете. Нашата дойка в Къркълди казваше, че било талисман, който ще ме направи благочестив.

— Ха! — Пипа го обърна, за да го огледа по-внимателно. — Явно въобще не ти е подействало.

— Държете се непочтително спрямо съпруга си, мадам!

Тя се пресегна към лампата и я приближи, та да може да разгледа избледнялата рисунка върху кожата.

— Сигурно много пъти си сменял каишката.

— Момчетата стават мъже. Много пъти.

— Но талисманът е все същият още от детството ти?

— Да, нали ти казах.

— Кейлъм, мисля, че медальонът на Жюстен има същата рисунка. Прилича на птица с разперени криле.

Той застина.

— Не съм разглеждал медальона на Жюстен. — Като изхлузи коженото ремъче от врата си, той сложи талисмана в ръцете на Пипа. — Някога линиите са били позлатени, струва ми се. Но златото отдавна се е изтъркало.

Тя обърна кожената висулка и огледа фините шевове, които съединяваха задната и предната част. Кейлъм беше този, който взе малък нож от подноса с плодове и внимателно разпори талисмана на две части.

В дланта му падна малко бледо нещо, изсушено и бяло като пергамент. Когато Пипа го докосна, откри, че гънките му са съвсем меки.

— Какво е това? — попита тя, а когато погледна лицето му, видя, че е направо онемял от изненада.

— Това е булото! — възкликна той. — Бил съм роден в това. През цялото време съм носел на врата си доказателството кой съм.

Той я погледна в очите.

— Ще ти обясня, но то е дълга история. Засега нека просто го наречем дар от майка ми, който е трябвало да се погрижи един ден да се върна у дома.

Кейлъм улови ръката ѝ и я притисна към гърдите си.

— Какво усещаш?

— Ударите на сърцето ти — прошепна тя.

Той допря чело до нейното.

— Чуваш ли го? Чуваш ли това, което чувам аз, Пипа?

Затворила очи, тя се заслуша.

— Да... — Дишането ѝ се учести. — Да! Някакъв тих глас, като морето?

— Като морето. Гласът на майка ми.

Вплели ръце, те се заслушаха.

Аз ще те отнеса у дома!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.